Bret Easton Ellis

Americké psycho

nakladatelství Votobia Olomouc, 1995

Jak autor následujících Zápisků, tak i Zápisky samotné jsou pochopitelně smyšlené. Nesmíme však zapomínat, že osoby podobné pisateli Zápisků nejenže se mohou v naší společnosti vyskytovat, ale že se v ní dokonce vyskytovat musí, bereme-li v potaz okolnosti, za jakých se naše společnost utváří. Přál jsem si představit svým čtenářům jeden z charakterových typů naší nedávné minulosti, vykreslený možná výraznější formou, než to bývá obvyklé. Je reprezentantem generace, která i v těchto dnech žije mezi námi. V kapitole nazvané „Podzemí" popisuje sebe a své přístupy k životu takové, jaké jsou a jaké vedly k jeho postavení mezi námi a k jeho činům. Následující kapitoly jsou skutečnými „Zápisky", přibližujícími nám jisté okamžiky jeho života.

Fjodor Michajlovič Dostojevskij
Zápisky z podzemí

Jeden z velice rozšířených omylů je ten, že dobré mravy jsou pouze výrazem šťastných idejí. Ve skutečnosti existuje celé spektrum chování, při němž můžeme projevit dobré způsoby. Na mravném a neantagonistickém jednání stojí celá naše civilizace.

Jedním z bodů, v nichž jsme se odchýlili od správné cesty, bylo naturalistické rousseauovské hnutí šedesátých let, jehož přívrženci se tázali: „Proč člověk nemůže říkat prostě to, co mu přijde na mysl?"

V civilizovaném světě jsou zábrany nutné. Pokud bychom poslouchali všechny své pohnutky, navzájem bychom se pozabíjeli.

Miss Slušnost (Judith Martin)

A svět se rozpadal. A každýmu to bylo jedno.

Talking Heads

APRÍLOVÉ ŽERTY

„Vzdej se vší naděje, kdo vstupuješ do tohoto domu", je psáno krvavě rudými písmeny na boční zdi Chemické banky poblíž rohu Jedenácté a První. Písmena jsou dost velká, takže jsou čitelná ze zadního sedadla taxíku, co se sune hustou řekou dopravy opouštějící Wall Street. Timothy Price si písmen sotva všimne a už mu výhled zakryje nějaký autobus, do očí bije reklama na Les Misèrables na karosérii, ale Price, šestadvacetiletého zaměstnance firmy Pierce & Pierce, se to všechno moc netýká, neboť zrovna nabízí taxikáři pět dolarů, pokud pustí naplno „Be My Baby" na stanici WYNN, a řidič, černoch, mu vyhoví.

„Nejsem blbej," říká Price. „Jsem mladej, kreativní, bez předsudků, vysoce motivovanej, mám skvělou kvalifikaci. Takovýho jako já si společnost nemůže dovolit postrádat. Jsem jednička."

Zmlkne, hledí kamsi ulepeným oknem taxíku, nejspíš na nápis STRACH nastříkaný červeným sprejem na zeď McDonalda na rohu Čtvrté a Sedmé. „Totiž vypadá to tak, že každej sere na svoji práci, všichni svoji práci nenávidí, já ji nesnáším, ty ji nemůžeš ani cítit. Co mám dělat? Vrátit se do Los Angeles? To zrovna. Nepřestoupil jsem z UCLA do Stanfordu, abych vyváděl podobný voloviny. Jsem snad jedinej, kdo si myslí, že málo vydělává?" Jako ve filmu se objeví další autobus, další reklama na Les Misèrables zakryje výhled. Není to tentýž autobus co předtím, někdo

načmáral nápis LESBA přes Eponinu tvář. Tim cedí skrz zuby: „Mám tady kvartýr. Bydlím v Hamptonu, kristova noho.“

„U rodičů, kámo. Je to byt tvejch rodičů.“

„Já to od nich kupuju. Pustil bys to zkurvený rádio nahlas? Hlasitěji?“ Řve na šoféra jako šílenec, Crystals dál vyřvávají z reproduktorů.

Taxikář zamručí, že to víc nejde, nebo něco takového. Timothy ho ignoruje a naštvaným hlasem pokračuje v proslovu. „Zůstal bych v tomhle městě, kdyby v taxících zavedli blaupunkty. Třeba ODM III nebo ORC II.“ Ztlumí hlas. „Mám toho dost. Všechno mi leze krkem.“

Zatímco si z krku sundává draze vypadajícího walkmana, nadává dál. „Nesnáším, když si někdo donekonečna stěžuje – fakt mě to může vytočit – na svinčík, popelnice, nemoci, všechny ty kecy, jak svinský tohle město doopravdy je, oba dva víme, že žijeme ve sračkách…“ mele dál, přitom otevírá nový kufřík z teletiny od Tumiho, který koupil u D. F. Sanderse. Walkmana ukládá vedle přenosného bezdrátového skládacího telefonu velikosti peněženky značky Panasonic (dřív používal NEC-9000 Porta) a vytahuje čerstvé noviny. „V jediným čísle – opakuju, v jednom jediným čísle – jenom na to mrkni… uškrcený modelky, mimino shozený ze střechy desetipatrovýho baráku, děcka zavražděný v metru, komoušská schůze, šéf mafie odstaven, fašouni –“ vzrušeně otáčí stránky – „basketbalisti s AIDS, další sračky o mafii, rvačka na fotbalu, prodavači dětí, bezdomovci, různý druhy maniaků, teplouši, co na ulicích chcípaj jak mouchy, uškrcený matky, poslední díl oblíbenýho seriálu, nějací haranti se vloupali do ZOO, mučili a upalovali zaživa různý zvířata, další fašouni… sranda je, největší průser je, že všechny tyhle sračky se dějou v tomhletom městě – ne někde u protinožců, ale tady, kolem nás, doprdele, na co vlastně čekám, další fašouni, rvačka, rvačka, prodavači dětí, černej trh s dětma, děcka, co se rodí nakažený AIDS, děcka – trosky, kdosi se kvůli děckám nervově zhroutil, děcko – maniak, rvačka, zřícenej most –“ Zmlkne, nabírá dech, fixuje zrak na žebráka usazeného na rohu Druhé a Páté. „Tenhle je dneska už čtyřiadvacátej. Počítám je.“ Neotočí hlavu a hned se ptá řidiče: „Proč nenosíš blejzr z námořnicky modrý česaný příze a šedý kalhoty?“ Price má na sobě šestiknoflíkové sako z kombinace vlny a hedvábí ušité u Ermenegilda Zegny, bavlněnou košili s francouzskými manžetami od Ike Behara, hedvábnou vázanku od Ralpha Laurena a kožené polobotky od Fratelli Rossettiho.

Znovu listuje v Postu. Je tam průměrně zajímavý článek o dvou lidech, co se ztratili během večírku na palubě jachty jakési newyorské celebrity, jmenované jen v náznaku. Podezření na vraždu, podle policie by vražednou zbraní mohla být mačeta – v palubě byly objeveny nějaké rýhy a záseky. Těla dosud nebyla nalezena. Nikdo zatím není obviněn.

Price zahájil den svými žvásty a pokračoval v nich při obědě, vrátil se k nim během odpoledního squashe a nezavřel hubu ani nad drinky, na něž se zastavil u Harryho, dal si tam tři whisky J&B se sodou, načež přešel k mnohem zajímavějšímu tématu, mluvil o Fisherově kontu, se kterým manipuluje Paul Owen. Celý den ne a ne zmlknout.

„Choroby!“ povykoval s tváří zkřivenou bolestí. „Existuje teorie, že když můžeš při sexuálním styku dostat AIDS, tak při něm můžeš dostat cokoli, ať to je nebo není virového původu – Alzheimera, svalovou dystrofii, hemofilii, leukémii, anorexii, cukrovku, rakovinu, několikanásobnou sklerózu, fibrózu, mozkovou paralýzu, dyslexii, ježíšikriste – přece nemůžeš chytit dyslexii přes píču –“

„Nevidím do toho, ale dyslexie není viróza.“

„Ty jim věříš? Oni to sami neví. Jak to chceš dokázat?“

Na chodnících za okny taxíku, pod okny Grayovy Papáje, se černí a kropenatí holubi rvou o zbytky párku v rohlíku, transvestiti kolem líně zevlují a policejní hlídka projíždí jednosměrkou v protisměru. Obloha je šedá a nízká, taxík stojí na křižovatce a chlapík, co se podobá Luisi Carruthersovi, mává na Timothyho, Tim nereaguje a chlapík – dozadu ulízané černé vlasy, šle, brýle s rohovinovými obroučkami – si uvědomí, že jde o omyl, a znovu se začte do výtisku USA Today. Na chodníku sedí hnusná stará žebračka s bičem v ruce, snaží se jím sejmout některého z holubů, ti ji ignorují a dál v klidu zobou odhozený párek v rohlíku.

Policajti se ztratí v podzemním parkovišti.

„Jakmile se dostaneš k bodu, kdy tvůj přístup k tomuhle světu se stane úplným a bezvýhradným souhlasem, kdy tvý tělo je čímsi vyladěným k celkovýmu šílenství kolem, jakmile ti tyhle věci začnou dávat smysl a kolečka do sebe zapadnou, objeví se nějaká pitomá střelená černoška bez domova, která ve skutečnosti chce – dobře poslouchej, Batemane – chce bejt venku na ulici, na týhle ulici, na těchhle ulicích," ukáže přes okno, „a přitom máme starostu, kterej nenechá tu starou štětku jít si po svým – kurvafix – nechte tu štětku, ať si třeba zmrzne, když ji to baví, nechte ji v tom jejím zasraným srabu, kterej si zavinila sama, a podívej, seš přesně tam, kdes začal, popletenej a zblblej. Žebrák číslo dvacet čtyři, blbost, dvacet pět… Kdo myslíš, že bude u Evelyn? Počkej, nech mě hádat." Ve vzduchu drží ruku s dokonalou manikúrou. „Ashley, Courtney, Muldwyn, Marina, Charles – mám pravdu, nebo ne? Nejspíš i někdo z jejích „uměleckých" přátel odněkud z East Village. Znáš přece ty týpky – ty, co po Evelyn somrujou dobré, suché, bílé chardonnay –" Práskne si dlaní do čela, zavře oči a cedí skrze zuby: „Mizím. Rozcházím se s Meredith. Vzdávám to. Ona mě k tomu vlastně nutí. Jsem hotovej. Proč jsem tak dlouho nedokázal pochopit, že má všechny rysy uvaděčky blbejch televizních her? Šestadvacátej, sedmadvacátej… tedy, už jsem ji upozornil, že jsem velmi senzitivní mladík. Že mě šokovala havárie Challengeru. Co by ještě nechtěla? Jsem mravný, tolerantní, nezvykle spokojený se životem, hledím s optimismem do budoucna. Ty snad ne?"

„Jistě, ale –"

„A za to všechno od ní dostanu velký kulový… Osmadvacet, devětadvacet, kurva do prdele, tady je úplný hnízdo žebráků. Co jsem to chtěl říct –" Náhle se odmlčí jakoby únavou, odvrátí se od další reklamy na Les Misèrables, vzpomíná na něco důležitého, ptá se: „Nečetls o tom moderátorovi z tý televizní show? Fakt voddělal dva teenagery? Odpornej buzerant. Směšný je to, fakt směšný." Price čeká na odpověď. Ta nepřichází. Náhle se ocitáme na Upper West Side.

Řidiči říká, ať zastaví na křižovatce Osmadvacáté a Riverside, ulice dál pokračuje jako jednosměrka.

„Neobtěžujte se s obj –"začíná Price.

„Šlo by to objet z opačný strany," navrhuje taxikář.

„Opravdu se neobtěžujte." Pak tiše, do strany, zuby zaťaté a bez úsměvu: „Zkurvenej kreténe."

Řidič zastavuje, dva taxíky za ním troubí na pozdrav, vyhýbají se.

„Nekoupíme nějakou kytku?"

„To tak. Ty seš teda šplhoun, Batemane. Proč máme nosit Evelyn kytky? Doufám, že máte drobné za padesátku," varuje taxikáře a poklepe prstem na taxametr s červenými číslicemi. „Debil. Za to můžou ty steroidy. Promiň, jsem nervózní."

„Myslel jsem, že už je nebereš."

„Zase jsem chytil vyrážku na rukách a na nohách a UV lázeň nepomáhala, tak jsem začal chodit do solária a tam se toho zbavil. Ježíš, Batemane, měl bys vidět, jak mi kručí v břiše.

Ukázkovej hlad. Žaludek jak vyleštěnej…" říká divně nezúčastněným hlasem, když čeká na peníze nazpět od řidiče. „Zas zakručel." Šidí taxikáře na spropitném, ten je přesto přijímá s upřímně vděčným úsměvem. „Tak příště, Šmoulo," mrkne na něj Price.

„Kurva," kleje Price, když otevírá dveře. Jen co vyleze, vidí na ulici dalšího žebráka. „Bingo: třicátej." Žebrák má na sobě jakousi bizarní, kýčovitou, špinavě zelenou kombinézu. Price mu legračně nastavuje otevřené dveře taxíku. Žebráka to splete, cosi zabrblá, odchází, oči stydlivě upřené na chodník, v ruce prázdný plastikový kelímek od kávy.

„Ten asi taxíka nepotřebuje," chechtá se Price a práskne dveřmi.

„Zeptej se ho, jestli bere kreditní karty American Express."

„Bereš Am Ex?"

Žebrák kývne hlavou, těžce dýchá a nese se pryč.

Na duben je dost teplo. Price svižně kráčí ulicí k Evelyninu honosnému sídlu z hnědého pískovce, mává koženým diplomatickým kufříkem od Tumiho, hvízdá si „Kdybych byl boháčem" a

pára z jeho úst tvoří ve vzduchu obláčky. Zpovzdáli se k němu blíží osoba s uhlazenými vlasy v béžovém dvouřadovém plášti z vlny a gabardénu od Cerrutiho, model 1881. Má tentýž Tumiho kufřík od D. F. Sanderse jako Price. „Je to Viktor Powell? Ne, to musí bejt někdo jinej.“

Neznámý prochází žlutozeleným světlem pouliční lampy, ustaraný výraz ve tváři se na okamžik změní na decentní úsměv, pohlédne na Price, jako by se znali, svůj omyl si uvědomí v tutéž chvíli, kdy si Price začne být jist, že neznámý není Viktor Powell. Oba pokračují v cestě.

„Díky bohu,“ ucedí Price, když se blíží k Evelynině domu.

„Vypadal skoro jak on.“

„Powell na večeři u Evelyn? Ti dva se k sobě hodí jako kašmírový vzor a kostka.“ Promyslí to znovu. „Jak bílé ponožky k šedým kalhotám.“

Po chvíli už Price vystupuje do schodů před honosným sídlem, které Evelyn koupil její otec. Hlavou mu bleskne, že zapomněl vrátit videokazety z půjčovny Video Haven. Zvoní. Ze sousední vily vychází nějaká žena – vysoké podpatky, velký zadek. Nezamyká za sebou. Price ji sleduje pohledem, pak zaslechne kroky blížící se chodbou ke dveřím a upraví si vázanku, připraven potkat kohokoli. Otevírá Courtney. Má na sobě krémovou blůzu z hedvábí šitou u Krizie, tvídovou sukni v rezavé barvě od Krizie a hedvábně sametové lodičky od Manola Blahnika.

Otřesu se, podám jí svůj černý vlněný svrchník od Giorgia Armaniho, ona jej bere do ruky, dostávám velice jemný vzdušný polibek na pravou tvář, stejnými úkony je přivítán a zbaven svrchníku i Price. Priceův svrchník je taky od Armaniho. V hale tiše hraje nový kompakt od Talking Heads.

„To vám to trvalo, kluci.“ Courtney se škádlivě usmívá.

„To řekni nejlínějšímu haitskému taxikáři v New Yorku,“ omlouvá se Price a lehce líbne Courtney na šíji. „Ukaž nám naše místa a prosím tě, nepleť si mě po dvanáctý hodině s Pastelem.“

Courtney se usmívá, zatímco věší oba naše pláště do skříně v hale. „Dnes vás moc nepotěším, jíme v domě. Moc mě to mrzí, snažila jsem se to Evelyn rozmluvit, navíc dnes bude… suši.“

Tim ji předejde, míří halou ke kuchyni. „Evelyn? Kde seš, Evelyn?“ volá zpěvavým hlasem. „Musíme si pohovořit.“

„Jsem rád, že seš tady,“ povídám si zatím s Courtney. „Vypadáš fakt dobře. Máš ve tváři… mladistvou zář.“

„Batemane, ty fakt umíš potěšit dámu.“ V její tváři není náznak sarkasmu. „Mám říct Evelyn, co si o mně myslíš?“ ptá se, jako by se chystala flirtovat.

„Ne,“ odpovím. „Ale sázím se, že jí to stejně řekneš.“

„Ale né,“ brání se, odtahuje ruce, jimiž jsem ji objal kolem pasu, a pokládá mi dlaně na ramena, pak mě tlačí chodbou ke kuchyňským dveřím. „Musíme zachránit Evelyn. Poslední půlhodinu se snaží aranžovat suši. Chce na ně napsat tvůj monogram – P mořským okounem a B tuňákem – a tuňák se jí pořád zdá nějak bledý –“

„Docela romantické.“

„– a nemá dost mořskýho okouna, aby jím napsala i B,“ popadá dech, „tak uvažuje, že raději napíše Timův monogram. Tobě to nevadí?“ ptá se jen s malým zájmem. Courtney chodí s Luisem Carruthersem.

„Strašně žárlím a myslím, že si s Evelyn budu muset vážně promluvit.“ Courtney mě jemně vtlačuje do kuchyně.

Evelyn stojí u linky ze světlého dřeva, na sobě má hedvábnou blůzu od Krizie a tytéž hedvábně sametové lodičky jako Courtney.

Její dlouhé blond vlasy jsou vzadu sepnuty do přísně vypadajícího drdolu. Vítá mě, aniž by zvedla zrak od oválného nerez podnosu od Wiltona, na který se soustředěně snaží aranžovat suši. „Odpusť, miláčku, chtěla jsem jíst v tom rozkošném malém salvadorském bistru na Lower East Side –“

Price slyšitelně říhl.

„– ale nemohla jsem sehnat stůl. Timothy neříhej, prosím.“

Nabodává na vidličku kousek okouna a pečlivě ho umísťuje na okraj podnosu, tím zakončí tvorbu čehosi, co se vzdáleně podobá velkému T. Poodstoupí a hodnotí své dílo. „No nevím. Mám takovou trému.“

„Říkal jsem ti, abys měla v baru finskou vodku,“ mručí Tim a prohlíží si láhve – většina z nich je většího objemu – naskládané v baru. „Nikdy tu nemá finskou,“ říká všem a nikomu.

„Time, seš strašnej. To ti nestačí vodka Absolut?“ ptá se smířlivě Evelyn. „Kalifornské pečivo bych měla uspořádat do kruhu kolem podnosu, nemyslíte?“

„Co piješ, Batemane?“ ozve se Price.

„J&B, vole,“ odbývám ho a napadá mě, že je divné, proč nepozvali Meredith.

„Panečku, to je sajrajt,“ zajíká se Evelyn nad podnosem se suši.

„Namouduši, asi se rozpláču.“

„Vždyť to vypadá skvěle,“ uklidňuju ji.

„Nelži, dobře vím, že jsem ho zkazila,“ trvá na svém. „Je to strašnej sajrajt.“

„Kdepak, vypadá to doopravdy nádherně,“ opakuju, snažím se ji uklidnit, tvářím se co nejpřívětivěji, vyberu si kousek platýze a nesu si ho do úst, žvýkám s nefalšovanou rozkoší a objímám ji zezadu a s plnou pusou jí do ucha šeptám: „Delikatesní.“

Předstírá, že se brání, plácne mě přes ruku, vypadá potěšeně, opatrně mě políbí na tvář, pak se otočí ke Courtney. Price mi podává drink a jde do haly, cestou se snaží odstranit cosi neviditelného ze svého blejzru. „Evelyn, máš tady kartáč na šaty?“

Raději bych se díval na baseballový zápas, nebo šel do posilovny a trochu si zamakal, nebo zkusil tu salvadorskou restauraci, co měla pár dobrých recenzí, jednu v New York magazínu, druhou v Timesech. Jíst u Evelyn má jedinou hmatatelnou výhodu – mám to od ní kousek domů.

„Nevadí, že ta sójová omáčka nemá přesně pokojovou teplotu?“ ptá se Courtney. „Myslím, že v jedné z mís zbyl nějaký led.“

Evelyn rovná kousky bledě oranžového zázvoru do sloupečků vedle malé porcelánové misky se sójovou omáčkou. „Ne, takhle to být nemůže. Patricku, byl bys tak zlatý a vytáhl z chladničky ten Kirin?“ Pak se vykašle na zázvor a nahází zbývající kousky chaoticky na talíř. „Kašli na to. Zařídím to sama.“

Ale i tak se pohnu směrem k ledničce. Price, temný výraz v očích, se vrací do kuchyně. „Koho to máš v obýváku?“

Evelyn dělá překvapenou. „Koho myslíš?“

Courtney ji varuje. „E-ve-lyn. Doufám, žes je upozornila?“

„Kdo je tam?“ ptám se trochu vystrašeně. „Victor Powell?“

„Ne, Patriku, Victor Powell tady není.“ Evelyn přejde do běžného konverzačního tónu. „Je to jeden z mých uměleckých přátel, Stash.

A Vanden, jeho přítelkyně.“

„Aha, takže ta osoba zřejmě má být děvče,“ reaguje Price. „Běž se na ni podívat, Batemane. Můžu hádat, Evelyn? East Village?“

„Ale Prici,“ brání se Evelyn škádlivě. „Co proti nim máš? Vanden chodí na Camden a Stash bydlí v SoHo, netuším, co se vám na nich nelíbí.“

Vyjdu z kuchyně, minu jídelnu, kde je připraven stůl k večeři, svíčky ze včelího vosku od Zony zasunuty ve svícnech z ryzího stříbra od Fortunova, vcházím do obývacího pokoje. Nerozeznávám, co má Stash na sobě, je to celé černé. Vanden má ve vlasech zelený melír. Čumí na heavymetalový klip na MTV a kouří cigaretu.

„Ehm,“ odkašlu si.

Vanden se na mě otráveně podívá. Je nejspíš zhulená, oči jak tenisáky. Stash se ani nehne.

„Čau, sem ňákej Pat Bateman.“ Podávám jim ruku, všimnu si svého obrazu v zrcadle na zdi – musím se na sebe usmát, vypadám fakt dobře.

Vanden mi potřese rukou, mlčí. Stash si čichá ke konečkům prstů.

Střih a jsem opět v kuchyni.

„Vyhoď je odsaď,“ v Priceovi to jen vře. „Je zhulená a čumí na MTV a já se chci dívat na tu podělanou Mac Neil-Lehrerovu zprávu.“

Evelyn otevírá velké láhve piva z dovozu, duchem je zdánlivě úplně jinde. „Musíme to sníst čerstvé, jinak se všichni otrávíme.“

„Má zelený přeliv,“ přidám se k Priceovi. „A navíc kouří.“

„Batemane,“ ozve se Tim, nespouštějící oči z Evelyn.

„Ano, Time?“

„Seš trouba.“

„Nechej Patricka na pokoji,“ zastane se mě Evelyn. „Je to můj nejlepší kamarád. Že nejseš žádnej trouba, miláčku?“ Evelyn je na Marsu se svými kecy, takže si jdu k baru udělat další drink.

„Nejlepší kamarád.“ Tim se zašklebí a kývne, pak se trochu zkrotí a znovu, s jedovatým tónem v hlase, se dožaduje kartáče na šaty.

Evelyn konečně otevře všechny láhve japonského piva. Courtney dostane za úkol uvést ke stolu Stashe a Vanden. Musíme to jíst čerstvé, jinak prý se všichni otrávíme, brblá zase, pomalu pohne hlavou a obhlíží znovu kuchyň, vzpomíná, na co mohla zapomenout.

„Nemůžu je odtrhnout od posledního klipu od Megadeath,“ vrací se Courtney z obýváku.

„Musím s tebou mluvit,“ povídá Evelyn.

„O čem?“ přistoupím k ní.

„S tebou ne,“ ukáže prstem na Priceho, „ s Timem.“

Tim na ni celou dobu zdivočele hledí. Neříkám nic, nespouštím z očí Timův drink.

„Buď té lásky,“ prosí mě, „a odnes to suši do jídelny. Tempura je v mikrovlnce a saké se už málem vaří…“ Umlkne a odvádí Price z kuchyně.

Zajímalo by mě, odkud má Evelyn ryby do suši – tuňáka, mořského okouna, makrely, krevety, úhoře, dokonce i rybu bonito, všechny vypadají čerstvě, k tomu wasabi a hrsti zázvoru strategicky rozmístěné kolem podnosu od Wiltona – zároveň se mi líbí představa, že nevím, nikdy nebudu vědět, nikdy se nezeptám, odkud ty ryby jsou, jak je možné, že tu na mě čeká suši, půvabně naaranžované na skleněném stole od Zony, který Evelyn dostala od otce jako tajemný pozdrav z Orientu. Když jsem aranžoval tác a nádobí, všiml jsem si svého odrazu ve skleněné desce stolu. Má pleť se ve světle svíček zdála být tmavší. Všiml jsem si, jak dobrý je můj účes od Gia z minulé středy. Namíchal jsem si další drink. Mám trochu strach z obsahu sodíku v sójové omáčce.

Kolem stolu sedíme čtyři, čekáme na Evelyn a Timothyho, šli hledat kartáč na šaty. Sedím v čele a dávám si velké doušky whisky J&B. Vanden sedí na opačném konci a nezúčastněně si čte v nějakém plátku z East Village, jmenuje se Deception a rozečtený článek má titulek ÚPADEK MĚSTSKÝCH CENTER. Stash zabořil jídelní hůlku do kusu okouna, co ležel ve středu jeho talíře. Ryba teď vypadá jak nějaký přišpendlený brouk v muzejní vitríně. Stash hůlkou okouna občas posune, ale nikdy nezvedne tvář ani ke mně, ani k Vanden či ke Courtney, která sedí vedle mě a upíjí švestkové víno ze sklenice na šampaňské.

Evelyn a Timothy se vrátili asi za dvacet minut. Evelyn se tváří trochu otráveně. Tim na mne dlouze hledí, pak si chce sednout na židli po mém boku, odsunuje ji, čerstvě namíchaný drink v ruce, naklání se, jako by chtěl něco poznamenat. Najednou jej Evelyn přeruší: „Tam ne, Timothy.“ Ztlumí hlas skoro do šepotu. „Holka, kluk, holka, kluk.“ Ukazuje na prázdnou židli vedle Vanden.

Timothy k ní obrací pohled a váhavě se přesune. Vanden zívá, obrací stránku v magazínu.

„Výborně, tak to má být.“ Evelyn se usmívá, je šťastná, spokojená s jídlem, jež připravila. „Pusťte se do toho.“ Pak si všimne přišpendleného okouna na Stashově talíři, Stash se k rybě naklonil a cosi jí šeptá – v Evelynině tváři se objeví náznak zloby, rychle se ale ovládne a statečně zacvrliká: „Budete někdo švestkové víno?“

Nikdo nereaguje, jen Courtney, hypnotizovaně sledující Stashův talíř, zvedá nejistě svou sklenici a pokouší se o úsměv. „Je vynikající… Evelyn.“

Stash nemluví. Možná se necítí přirozeně u stolu s námi všemi, protože vypadá úplně jinak než my – nemá dozadu uhlazené vlasy, nemá šle, nemá brýle s rohovinovými obroučkami, černé šaty

mu špatně padnou, nemá chuť si zapálit a vychutnávat drahý doutník, nejspíš by nebyl schopen zajistit si stůl v Camols, maká pravděpodobně za mizerných pár babek – to všechno ovšem neomlouvá jeho chování, sedí mezi námi jako hypnotizovaný lesklými kousky suši a ostatní by ho už málem začali ignorovat, přestali by se na něj dívat a dali by se do jídla, kdyby se náhle nevztyčil na židli, neukázal prstem na talíř a neřekl nahlas: „Hýbe se.“

Timothy ho sleduje s tak velkým znechucením, že mně k němu ještě kousek chybí, ale v zásadě mu dávám za pravdu. Naopak Vanden vypadá pobaveně a není sama, i Courtney se baví, asi na tom opičákovi nachází něco přitažlivého, což mě trochu překvapuje.

Možná, že kdybych jako ona chodil s Luisem Carruthersem, taky bych na Stashovi něco objevil. Evelyn se dobromyslně směje, „Stashi, ty seš ale démon,“ a pak se obrací k ostatním. „Jak vám chutná Tempura?“ Evelyn je dobře placenou úřednicí ze finanční společnosti FYI.

„Kousek si vemu,“ slibuji a nabírám si porci baklažánu. Vím, že ho nebudu jíst, je smažený.

Začínáme se obsluhovat a s úspěchem ignorujeme Stashe. Pozoruji žvýkající a polykající Courtney.

Evelyn se pokusí zahájit konverzaci a po dlouhém, jakoby zamyšleném mlčení pronese: „Vanden chodí na Camden.“

„Opravdu?“ Timothyho hlas je studený jako led. „Kde to je?“

„Ve Vermontu,“ odpoví Vanden, aniž by zvedla oči od novin.

Podívám se na Stashe, abych zjistil, jestli je spokojený s její trapně průhlednou lží, ale dělá, jako by ji neslyšel, tváří se, jako by byl v jiném pokoji nebo v nějakém punkrockovém klubu skrytém v temných útrobách velkoměsta, jenže stejně se tváří i zbytek stolu, což mě štve, protože jim přece musí být jasné, že Camden je v New Hampshire.

„Kam jsi chodila ty?“ reaguje Vanden poté, co pochopila, že její Camden nikoho nezajímá.

„Já mám za sebou Le Rosay,“ odpovídá Evelyn, „a pak obchodní školu ve Švýcarsku.“

„Taky jsem musela přežít obchodní školu ve Švýcarsku,“ připojí se Courtney. „Ale v Ženevě, Evelyn byla v Lausanne.“

Vanden odsune výtisk Deception k Timothymu a protivně a přidrzle se usměje. I když jsem naštvaný na Evelyn, že neoplatí Vanden její blahosklonnost, po sklence J&B jsem se uvolnil a začínám se dostávat do stádia, kdy je mi všechno jedno a jsem líný cokoli říct. Evelyn si nejspíš myslí, že Vanden je sladká, opuštěná a zmatená umělkyně. Price ani Evelyn jídlu moc nedávají. Podezírám je, že brali koks, ale není to moc pravděpodobné. Timothy si pořádně přihýbá ze své sklenice, listuje v Deception a pak utrousí:

„Úpadek městských center.“ Sleduje nadpis ukazováčkem.

„Ko-ho-to-se-re?“

Automaticky očekávám, že Stash zvedne oči od talíře, ale on dál upřeně hledí na suši, usmívá se a pokyvuje hlavou.

„Moment,“ řekne Vanden jakoby dotčeně. „Tohle se nás přece týká.“

„Hohó,“ říká Tim varovně. „Tohle že se mě týká? A co masakry na Srí Lance, srdíčko? Ty se nás snad netýkají? Co vy na to?“

„Srí Lanka?… To je přece prima klub ve Village. Jasně, ten se nás taky týká.“

Stash se vmísí do hovoru, aniž by odvrátil zrak od talíře. „Ten klub se jmenuje The Tonka, ne Srí Lanka.“ Mluví naštvaně, ale hlas má monotónní a nízký. „Tonka, ne Srí Lanka. Chápeš to?

Tonka.“

Vanden sklopí hlavu, pokorně se omluví: „Promiň.“

„Takže vy fakt nic nevíte o Srí Lance? Jak tam Sikhové vraždí hromady Izraelců?“ Timothy nenechává Vanden na pokoji. „Tohle se tě netýká?“

„Dá si někdo rohlíček ‚kappamaki‘?“ přeruší je Evelyn vesele a zvedá tác.

„Klídek, Prici,“ ujímám se slova. „Na světě jsou mnohem důležitější věci než Srí Lanka. Naše zahraniční politika je bezesporu důležitá, ale existují i daleko palčivější problémy.“

„Co třeba?“ ptá se, aniž by spustil oči z Vanden. „Mimochodem, proč mám v sójové omáčce kostku ledu?“

„Podívej,“ začínám váhavě. „Určitě se shodneme, že je nutno konečně skoncovat s apartheidem. Zpomalit závody ve zbrojení, zabránit terorismu, zvítězit nad hladem ve světě. Zajistit silnou národní obranu, postavit se šíření komunismu ve Střední Americe, pracovat pro mírové urovnání na Blízkém Východě, vyhnout se americkému vojenskému zasahování v zámoří. Musíme si udržet pozici uznávané světové mocnosti. A nesmíme přehlížet či zapomínat na naše domácí těžkosti, jež nejsou méně důležité, pokud ne více. Potřebujeme lepší a dostupnější dlouhodobou péči o přestárlé spoluobčany, potřebujeme kontrolovat šíření epidemie AIDS a vyvinout vakcínu, musíme odstranit ekologické škody způsobené toxickými odpady a znečištěním, jde nám o zlepšení kvality základního a středního vzdělání, posílení zákonů, jež usnadní boj proti zločinnosti a ilegálním drogám. Vysokoškolské vzdělání musí být dostupné všem příslušníkům střední třídy. Je nutno zlepšit systém sociálního pojištění, chránit přírodní zdroje a zbytky nenarušené přírody a omezit vliv politických nátlakových skupin.“

Všichni na mě znechuceně hledí, dokonce i Stash, ale už mě nezastaví, už jsem se rozjel.

„Naše ekonomická situace přitom není lehká. Musíme hledat cestu, jak udržet minimální inflaci a redukovat rozpočtový deficit. Musíme zajistit rekvalifikace a pracovní místa pro nezaměstnané a uchránit americké trhy před zahraničním zbožím dováženým za nečestných podmínek. Amerika se musí stát světovou špičkou v rozvoji a uplatňování nových technologií. Musíme učinit vše na podporu ekonomického růstu a obchodní expanze a budeme neústupní ve věci federálních daní a při prosazování nižší úrokové míry. Současně je nevyhnutelné vytvořit ty nejpříznivější podmínky pro drobné podnikání, jakož i kontrolovat fúze a monopolní postavení velkých korporací.“

Price při mých slovech málem vyprskl svůj absolut, ale já se snažím pohlédnout jednomu po druhém do očí, hlavně mě zajímá Vanden, neboť kdyby se zřekla zeleného melíru a kožených svršků a trochu se opálila – a začala chodit na aerobik – pak by ve sportovní blůze od Laury Ashleyové mohla být i hezká. Proč jenom píchá se Stashem? Vždyť je neforemný, bledý, má nemožný účes a aspoň deset liber nadváhy; pod jeho černým trikem není ani náznak svalů.

„Nelze přehlížet ani naše společenské problémy. Je nutno zabránit zneužívání systému sociálního zabezpečení. Musíme zajistit stravu a přístřeší bezdomovcům, postavit se proti rasové diskriminaci a neslevit z požadavků na rovnoprávnost žen, avšak současně modifikovat zákony o interrupci, aby braly ohled na dosud nenarozený život. Ženám ovšem musí zůstat dostatečně široká svoboda volby. Měli bychom zaujmout pevnější stanovisko k ilegální imigraci. Učiňme vše potřebné pro návrat tradičních mravních hodnot, vyžeňme sex a násilí z televize, filmu, populární hudby, odevšad. Ze všeho nejdůležitější pak je podpora společenské angažovanosti a omezení materialismu mladých lidí.“

Dopil jsem. Všichni na mě hledí, ponořeni v absolutní mlčení.

Courtney se usmívá a vypadá potěšeně. Timothy vrtí hlavou, je pobavený a nebere vážně ani jediné z mých slov. Evelyn neví, co si počít s takovým obratem v konverzaci, pak vstává, viditelně si není jistá sama sebou, ptá se, zda si někdo bude přát dezert.

„Je tady ovocná zmrzlina,“ říká omámeně. „Kiwi, karambola, sladké višně, kaktusový plod a ehm… co to jenom…“ přeruší mrtvolně monotónní deklamaci a vzpomíná na poslední příchuť. „Ach ano, japonská hruška.“

Ticho. Tim na mne rychle pohlédne. Já mrknu na Courtney, znovu na Tima, pak na Evelyn. Evelyn zaregistruje můj pohled, pak se s obavami podívá na Tima. Znovu obrátím zrak k Timovi, ke Courtney, zase k Timovi, jeho pohled se setká s mým, konečně Tim – nejistě – zareaguje. „Kaktusovou hrušku.“

„Kaktusový plod,“ opraví ho Evelyn.

Podezřívavě si prohlédnu Courtney, ta řekne: „Sladké višně," já na to: „Kiwi," Vanden se přidá: „Kiwi," Stash jen klidně sedí a náhle – s jasnou výslovností všech slabik – pronese: „Čokoládové zlomky."

Okamžik obav na Evelynině tváři je velmi rychle vystřídán úsměvem a hranou dobromyslností, s níž říká, „Ale Stashi, víš dobře, že nemám čokoládové zlomky, a uznej, že je to trochu nezvyklý druh ovocné zmrzliny. Říkala jsem, že máme sladké višně, kaktusovou hrušku, karambolu, chci říct kaktusový plod…"

„Vím, slyšel jsem, nejsem hluchej," říká Stash a mávne rukou.

„Nechám se překvapit."

„Fajn," řekne Evelyn. „Courtney? Byla bys tak hodná?"

„Jistě," Courtney rychle vstane, pozoruji její střevíce klepající o podlahu, když odchází do kuchyně.

„Nekouřit, panstvo!" zavolá na nás Evelyn.

„Co tě nemá." Price strká krabičku zpět do kapsy. Stash stále sleduje své suši a čím dál tím víc mě štve. Musím ho oslovit a doufat, že pochopí mou ironii.

„Ještě se ty ryby hýbou?"

Vanden vyloudila úsměv nad sloupky kalifornského pečiva, které narovnala na svém talíři, nastavuje svůj výtvor Stashovi a ptá se: „Co tomu říkáš?"

„Prima," mumlá Stash.

Evelyn se vrací s poháry v perleťových sklenicích z Odeonu a s neotevřenou láhví Glenfiddiche, ta zůstane zavřená, dokud nedojíme zmrzlinu.

Courtney musí odejít dřív, aby zastihla Luise na večírku společnosti, u níž je zaměstnaný v Bedlamu, novém klubu v centru města. Stash a Vanden mizí krátce po ní, jdou „testnout" nějaký podnik někde v SoHo. Jsem jediný, kdo si všiml Stashe, jak sebral z mísy kus suši a schoval ho do kapsy svého koženého bomberu olivově zelené barvy. Zmínil jsem se o tom Evelyn, skládající nádobí do myčky. Pohlédla na mě s takovou nenávistí, že jsem zapochyboval, jestli se se mnou dnes večer vyspí. Přesto jsem zůstal. Zůstal i Price. Teď se v Evelynině pokoji rozvalil na koberec ve stylu pozdního 18. století od Aubussona a pije espresso z šálku od Ceraleny. Já ležím v její posteli, hraju si s ozdobným polštářem od Jenny B. Goode a míchám si brusinky s absolutem. Evelyn sedí za toaletním stolkem, kartáčuje si vlasy, krásné tělo zahalené v proužkovaných zelenobílých šatech od Ralpha Laurena. Hledí na svůj obraz ve velkém zrcadle.

„Jsem fakt jedinej, kdo si všiml, že si Stash odnesl kus suši –" kýchnu a strnu – „jako by to byl nějakej domácí mazlíček."

„Prosím tě, nezvi sem už nikdy své ‚umělecké přátele'," říká Tim znaveně. „Štve mě, když jsem jediný u stolu, kdo nemluví o něčem nadpozemském."

„Bylo to jenom pro jednou," říká Evelyn a kontroluje své rty zarámované velice krásnou tváří.

„V Odeonu to nebylo jiné," brblá Price. Přemýšlím, proč mě tehdy na večeři s umělci do Odeonu nepozvali. Zařídila to snad Evelyn?

Nejspíš jo. Náhle si představím její usmívající se tvář v čele celého stolu Stashových kumpánů. Všichni si z hranolků stavějí malé ohrádky a sruby, předstírají, že jejich grilovaní lososi jsou živí, posunují je po talířích, ryby si mezi sebou povídají o ‚kulturní scéně' a nových galeriích, možná se někdo snaží ubytovat rybu v hranolkovém domečku…

„Jestli máš špatnou paměť, tak já jsem nic takového neviděla," namítá Evelyn.

„Ty ne, ale Bateman je tvůj kluk, takže se to počítá." Price blbě kecá, takže na něj hodím svůj polštář. Chytí ho a hodí mi ho zpátky.

„Nech Patricka na pokoji, Mám ho z vás nejradši," řekne Evelyn a vtírá si do tváře nějaký krém. „Patrick nemluvil o ničem nadpozemském, že ne, zlato?"

„Zasluhuje si tahle otázka vůbec odpověď?" reaguji.

„Ale bejby," cvrnkne do mého obrazu v zrcadle. „Dobře vím, že nejsi žádný pošuk."

„Klídek," šeptám si pro sebe.

„Ale Stash byl na té akci v Odeonu,“ pokračuje Price, pohlédne na mě a opakuje: „V Odeonu. Posloucháš, Batemane?“

„Ne, nebyl tam,“ brání se Evelyn.

„Dobře vím, že byl, ale tenkrát se nejmenoval Stash. Jmenoval se Podkova nebo Magnet, Lego nebo nějak podobně dospěle.“ Price se šklebí. „Už jsem zapomněl, jak přesně.“

„Timothy, o co se to tady snažíš?“ Evelyn si dává záležet na znuděném tónu. „Už tě ani neposlouchám.“

„Taky jsem byl v Odeonu.“ Price se s viditelnou námahou posadí.

„Nevím, proč jsem si ho všímal, ale velmi přesně si pamatuju, že si objednal tuňáka cappuccino.“

„Carpaccio,“ opraví ho Evelyn.

„Ne, Evelyn, miláčku, lásko moje jediná. Velmi jasně si pamatuju, že řekl tuňák cappuccino,“ říká Price a čumí do stropu.

„Řekl carpaccio,“ brání se Evelyn a vlhčí si víčka vatovým tampónem.

„Cappuccino,“ trvá na svém Price. „Dokud jsi ho ty neopravila.“

„Vždyť ty jsi ho dnes večer ani nepoznal,“ namítne ona.

„Ale pamatuju si na něj. Evelyn ho popsala jako dobromyslného kulturistu. Tak nám ho představila. Čestné slovo.“

„Kdybys nekecal,“ uzavře Evelyn otráveným hlasem, ale hledí na Timothyho tvář v zrcadle a koketně se usmívá.

„Nezdá se mi, že by se Stash vyskytoval ve společenské rubrice ve W, což je myslím tvé kritérium pro výběr přátel,“ povídá Price, přitom se na ni šklebí krutým, hnusným úsměvem. Já se soustřeďuju na svůj absolut s brusinkami, který držím v ruce a který vypadá jako sklenice řídké, vodnaté krve s ledem a kousky citrónu.

„Co je nového s Courtney a Luisem?“ začínám nové téma, abych přerušil jejich nudný spor.

„Ach bože,“ vzdychne Evelyn a pohlédne zpět do zrcadla. „Opravdu strašné na jejich vztahu není, že Courtney už Luise nemiluje, ale že…“

„Zrušili svůj účet u Bergdorfa?“ ptá se Price. Směju se.

Tleskneme si high five.

„Ne,“ pokračuje Evelyn a směje se s námi. „Celý průšvih je v tom, že se vážně zamilovala do jednoho agenta s nemovitostmi. Takový malý sráč od firmy Útulné Hnízdo.“

„Courtney bude mít problémy,“ řekne Tim a prohlíží si svou novou manikúru, „ale, sakra, co je to ta… Vanden?“

„Nezačínej zase,“ přikáže Evelyn rezolutně a začne si kartáčovat vlasy.

„Vanden je kříženec mezi… The Limited a… výprodejem v Benettonu,“ poznamená Price, ruce drží nad hlavou, oči má zavřené.

„Kdepak.“ Usmívám se, chtěl bych se zapojit do konverzace.

„Výprodej u Fiorucciho.“

„Jo,“ přikývne Price. „Tak nějak.“ Teď má oči otevřené a zaměřené na Evelyn.

„Timothy, dej si pohov,“ říká Evelyn. „Ona studuje Camden. Co bys po ní chtěl?“

„Páni,“ zaúpí Timothy. „Dělá se mi nanic z problémů studentek z Camdenu. Víš, můj kluk, miluju ho, ale on má rád nějakou jinou, ach, víš, jak jsem po něm toužila, ale on si mě nevšímal blablabla blebleble – bože, jaká nuda. Vysokoškolačky. Na tom záleží, víš? Je to k breku, že jo, Batemane?“

„Jo. Záleží. K breku.“

„Vidíš, Bateman se mnou souhlasí,“ poznamenal Price samolibě.

„Kdepak, nesouhlasí.“ Evelyn si papírovým kapesníčkem utírá vše, co si dosud nanesla na tvář. „Patrik není cynický, Timothy. Je to kluk, na kterého se můžu spolehnout, že miláčku?“

„Ne, nejsem,“ šeptám si pro sebe. „Jsem zlej a odpornej psychopat.“

„No a co,“ pokračuje Evelyn, „Vanden není to nejchytřejší děvče na světě.“

„Hleďme! Kritický výrok století!“ Price skoro křičí. „Ale ani Stash není nejchytřejší chlap. Skvělý pár. Potkali se nejspíš přes Love Connection, řekl bych.“

„Nech je být,“ říká Evelyn. „Stash má talent a jsem si jistá, že Vanden podceňujeme.“

„Ona je ta žába – poslouchej, Batemane, Evelyn mi to vyprávěla – ta žába, co si na videu půjčila High Noon, ten western, protože si myslela, že to je film“ – napije se – „o pěstitelích marihuany.“

„Dost dobrý,“ komentuju. „Ale vyluštili jsme už, čím se Stash – předpokládám, že má i příjmení, ale neříkej mi ho, Evelyn, nechci ho vědět – čím se vlastně živí?“

„Především je dokonale slušný a milý,“ říká Evelyn na jeho obranu.

„Vždyť ten zatracenej chlap chtěl ovocnou zmrzlinu z čokoládových zlomků!“ zakvílí Tim nevěřícně. „Co se nám tu snažíš namluvit?“

Evelyn to ignoruje a sundává si náušnice od Tiny Chowové. „Je sochař,“ prohlásí pak rázně.

„Ale hovno,“ řekne Timothy. „Vzpomínám si, že jsem s ním chvíli mluvil v Odeonu,“ obrátí se pro změnu ke mně, „tenkrát, co si objednal tuňáka cappuccino, a jsem si stoprocentně jistej, že kdyby mu nikdo nepomohl, vybral by si třeba lososa au lait, a tenkrát se mi přiznal, že se zabývá zajišťováním oslav, což z něj technicky vzato dělá – jestli se mýlím, tak mě, Evelyn, oprav – což z něj dělá zásobovače. Je to provianťák.“ Price ječí. „Žádnej zasranej sochař!“

„Hergot, dej už pokoj.“ Evelyn si do tváře vtírá další vrstvu krému.

„Je to, jako bys tvrdil, že seš básník.“ Timothy je opilý a já začínám mít strach, že svého filozofování jen tak nenechá.

„Dobrý,“ začne Evelyn, „znala jsem –“

„Jsi zatraceně užvaněná!“ zabrblá Tim. Kráčí k Evelyn a předkloní se vedle ní, kontroluje svůj obraz v zrcadle.

„Nepřibral jsi náhodou, Time?“ ptá se ho Evelyn zamyšleně.

Studuje Timovu vizáž v zrcadle a pak poznamená: „Jako by se ti… zakulacoval obličej.“

Timothy, aby jí to oplatil, jí čichá ke krku a ptá se: „Jaká to fascinující… vůně?“

„Posedlost.“ Evelyn se koketně usměje a něžně Timothyho odstrčí.

„To je Posedlost. Patricku, odveď svého přítele někam pryč.“

„Ne, ne, počkej,“ blekotá Timothy s širokým úsměvem. „To není Posedlost. To je… to je…“ Pak, s tváří zkřivenou opilým zděšením, „To je, to musí být… Q. T. Instatan!“

Evelyn čeká a přemýšlí o svých možnostech. Znovu si prohlíží Priceovu hlavu. „Nezačínají ti vypadávat vlasy?“

„Evelyn,“ brání se Price. „Neutíkej od tématu a…“ Pak se zdá, že se opravdu vylekal. „Když už o tom mluvíme… myslíš, že používám moc pomády?“ Ustaraně si do vlasů zajede rukou.

„Možná,“ přikývne Evelyn. „Ale buď tak hodný a sedni si na zadek.“

„No, aspoň je nemám zelené a nestříhám si je řeznickým nožem,“ uspokojí se Tim zmínkou o Vandenině přelivu a Stashově viditelně levném, špatném účesu. Účesu, který je špatný, protože je levný.

„Fakt jsi nepřibral?“ Tentokrát se Evelyn ptá docela vážně.

„To snad ne.“ Tim je teď taky vážný, skoro by se od ní uraženě odvrátil. „Ne, Evelyn.“

„Ale máš každopádně kulatější tvář,“ pokračuje Evelyn. „Méně… řezanou.“

„Tomu nevěřím.“

Upřeně hledí do zrcadla. Evelyn si dál kartáčuje vlasy, ale tahy kartáče nejsou tak přesné, protože z očí nespouští Tima. Ten si toho všimne, znovu jí čichá ke krku a mně se zdá, že se ho pokouší olíznout a kousnout.

„Přiznej se, že to je Q. T. Ale no tak, mně se můžeš přiznat. Stejně to cítím.“

„Ne.“ Evelyn se přestala usmívat. „To ty používáš Q. T.“

„Nepoužívám. Fakt ne, chodím do opalovacího salónu. Jo, je to sice drahé, ale…“ Price brzdí. „Ale Q. T.?“

„Ó, jak hrdinsky pán přiznal, že chodí do solária,“ řekne Evelyn.

„Q. T.,“ pochechtává se.

„Nevím, co pořád máš,“ řekne Evelyn a vrátí se ke kartáčování vlasů. „Patricku, doprovoď svého přítele někam pryč.“

Timothy je teď na kolenou a čichá k Evelyniným holým chodidlům.

Zpozorním.

„Krucinál,“ zaúpí ona hlasitě. „Táhni vodsaď.“

„Jseš oranžová.“ Směje se, klečí na kolenou, hlavu v jejím klíně.

„Vypadáš oranžově.“

„Nevypadám,“ odbývá ho, je to protáhlý výkřik znechucení, bolesti, vzrušení. „Zmrde.“

Ležím v její posteli a dobře se dívám. Timothy jí klečí u nohou a snaží se dostat hlavou pod její šaty šité u Ralpha Laurena.

Evelynina tvář je rozkoší zvrácená dozadu, rukama se jej snaží odtrhnout, ale nebrání se doopravdy a jen ho jemně tluče přes záda kartáčem od Jaa Hove. Tuším, že Timothy a Evelyn spolu něco málo mají. Timothy je jediný zajímavý člověk, kterého znám.

„Měl bys fakt jít,“ řekne konečně Evelyn a těžce oddechuje. Už s ním přestala zápasit.

Podívá se na ni svým oslnivým, příjemným, zubatým úsměvem a řekne: „Pro dámu vše.“

„Děkuji,“ odpoví ona hlasem, ve kterém rozeznám mírné zklamání.

Zvedne se. „Půjdeme spolu na večeři? Zítra?“

„Budu se muset zeptat svého chlapce,“ říká a usmívá se na mě v zrcadle.

„Oblečeš si ty černý sexy šaty od Anne Kleinové?“ ptá se Tim, dlaně na jejích ramenou, načež jí zašeptá do ucha, k němuž si přitom čichá: „Na Batemana se pozvání nevztahuje.“

Dobromyslně se směju a přitom vstávám z postele a odvádím ho z místnosti.

„Moment! Moje espresso!“ vzpomene si.

Evelyn se směje a spráskne ruce, evidentně ji těší, že Timothy tak dlouho protahuje odchod.

„Na to zapomeň, kámo,“ říkám a hrubě ho vytlačuju z ložnice. „Je čas říct dobrou noc.“

Než ho vystrnadím, ještě se mu podaří vnutit jí letmý polibek.

Mlčí, když ho vyvádím z Evelynina domu.

Po jeho odchodu si nalévám brandy a piju je z masivní italské sklenice. Evelyn jsem našel v ložnici, dívala se na Teleshopping.

Natáhl jsem se vedle ní a uvolnil si vázanku od Armaniho. Aniž bych na ni pohlédl, ptám se jí: „Proč vlastně nechodíš s Pricem?“

„Panebože, Patricku,“ odpovídá, oči zavřené. „Proč s Pricem? Pricem?“ Říká to tak, že jsem si skoro jistý, že se s ním už vyspala.

„Je bohatý,“ podotknu.

„Každý je bohatý,“ říká a přitom soustředěně hledí na televizní obrazovku.

„Je hezký,“ pokračuju.

„Každý je hezký, Patricku,“ říká nezúčastněně.

„Má nádherné tělo,“ dodám.

„Všichni mají nádherná těla.“

Postavím sklenici na noční stolek a obrátím se k ní. Zatímco ji líbám a olizuju její krk, upírá otupěle a bez náznaku vášně zrak na televizor Panasonic s širokou úhlopříčkou a dálkovým ovladačem ztlumí hlasitost. Vyhrnu si košili od Armaniho a položím si její ruku na hrudník a břicho, čekám, až ucítí můj úzký pas, mé břišní svalstvo tvrdé jako kámen. Vypnu svaly a jsem rád, že je pokoj osvětlen a že se mé tělo stalo skvěle vypracovanou bronzovou sochou.

„Víš co,“ říká jasným hlasem, „Stash měl pozitivní testy na AIDS. A…“ Odmlčí se, cosi na obrazovce upoutalo její pozornost.

Hlasitost jde mírně nahoru a pak klesá zpět na hranici slyšitelnosti. „A… myslím, že se dnes v noci vyspí s Vanden.“

„Dobrý,“ řeknu, přitom ji lehce koušu do krku a jednou rukou hladím její pevná, chladná prsa.

„Jsi hnusák," říká, lehce vzrušená, její ruce hladí moje široká, pevná ramena.

„Ne," namítnu, „jenom tvůj snoubenec."

Asi patnáct minut jsem se snažil o sex, pak jsem se rozhodl s tou snahou přestat.

„Příště budeš určitě v lepší formě," říká.

Natáhl jsem se pro zbytek brandy. Dopil ho. Evelyn je závislá na antidepresivu parnatanu. Ležím vedle ní, ona hledí na Teleshopping – na skleněné panenky, krajkové polštáře, lampy ve tvaru fotbalových balónů, Lady Zirconia. Zvuk je vypnutý. Evelyn usíná.

„Užíváš minoxidil?" ptá se po nějaké době.

„Ne, neužívám. Proč?"

„Mám dojem, že se ti ztrácejí vlasy," bručí v polospánku.

Všimnu si, že říkám: „Neztrácejí," i když to není tak jisté. Mám velice husté vlasy a nedovedu posoudit, jestli mi jich ubývá, nebo ne. Fakt nedovedu.

Do svého bytu jdu pěšky, vrátnému přeju dobrou noc (netuším, kdo to je) a zapadnu do svého obývacího pokoje vysoko nad městem, Tokens zpívají „The Lion Sleeps Tonight", zvuk vychází z jukeboxu Wurlitzer 1015 (není tak dobrý jako těžko sehnatelný Wurlitzer 850), který stojí v rohu pokoje. Honím si péro, myslím přitom nejdřív na Evelyn, pak na Courtney, pak na Vanden, pak zase na Evelyn, ale těsně před vrcholem – orgasmus byl hodně slabý – na polonahou modelku v podprsence, kterou jsem dnes viděl v reklamě Calvina Kleina.

RÁNO

Ve slunečním světle májového rána vypadá obývací pokoj mého kvartýru následovně: Nad krbem z kombinace bílého mramoru a žuly, v němž lze topit dřevem nebo plynem, visí originál od Davida Oniky. Na plátně o rozměrech šest krát čtyři stopy je portrét nahé ženy, vyvedený v tlumených šedých a olivových tónech. Žena sedí na čalouněném křesle a sleduje MTV, v pozadí je marťanská krajina, stříbřitě se lesknoucí poušť slézové barvy s roztroušenými mrtvolami ryb a roztříštěnými talíři, která září jak východ slunce nad ženinou žlutou hlavou; celá ta věc je zasazená do rámu z černé oceli a hliníku. Plátno shlíží na dlouhé, bíle polstrované sofa a televizor s třicetipalcovou digitální obrazovkou značky Toshiba. Je to vysokokontrastní model s nejvyšší kvalitou obrazu, patří k němu čtyřhranný videostojan s nejmodernějším přídavným zařízením od firmy NEC s digitálním efektem obraz v obraze, (umožňujícím také zastavení obrazu v libovolném okamžiku), vestavěnou zvukovou aparaturou MTS a pětiwattovým výstupním zesilovačem. Videorekordér Toshiba je umístěn ve skleněné skříni pod televizorem; obsahuje vysokofrekvenční Beta-jednotku a má zabudovanou editační funkci včetně znakového generátoru s osmistránkovou pamětí, high-band rekordér a playback. Přístroj lze naprogramovat na tři týdny dopředu až na osm spuštění. Ve všech rozích pokoje jsou umístěny halogenové lampy Hurricane. Všech osm oken, vysokých od podlahy až po strop, zakrývají jemné benátské žaluzie. Konferenční stolek od Turchina se skleněnou deskou a s nohami z dubového dřeva stojí před pohovkou, na něm jsou skleněné sošky zvířat – ačkoli nekouřím – strategicky rozmístěny kolem drahých křišťálových popelníků od Fortunova. Vedle hrací skříně Wurlitzer stojí ebenově černé koncertní piáno od Baldwina. V celém bytě je naleštěná podlaha z bílého dubu. Na opačném konci pokoje, vedle psacího stolu a police na časopisy od Gia Pontiho, stojí kompletní stereosouprava (CD přehrávač, kazetový přehrávač, tuner, zesilovač) značky Sansui s šestipásmovými reprobednami Duntech Sovereign 2001 z brazilské růže. Prachová matrace leží v kostře z dubového dřeva ve středu ložnice. O zeď se opírá stereotelevizor Panasonic s jedenatřicetipalcovou obrazovkou, pod ním mám ve skleněné přihrádce videorekordér Toshiba. Nejsem si jist, zda digitální budík Sony ukazuje přesně, takže se musím posadit v posteli, chvíli sledovat čas blikající na videopřehrávači, pak se natáhnu po tlačítkovém telefonu Ettore Scottsass, co leží na nočním stolku z kombinace skla a oceli, a zavolám na přesný čas. V jednom rohu pokoje stojí křeslo z kůže krémové barvy, dřeva a oceli, navržené Erikem Marcusem, v druhém rohu je židle z tvarovaného dřeva. Béžový, černě skvrnitý koberec od Maud Sienny pokrývá větší část podlahy. Jednu ze zdí lemují čtvery dveře obrovských skříní z mořeného mahagonu.

Spávám v hedvábném pyžamu od Ralpha Laurena, když vstanu, vklouznu do kašmírového županu barveného tradičním způsobem mořením a jdu do koupelny. Při močení se snažím zjistit stupeň opuchlosti svého obličeje, který pozoruju jako odraz ve skle, pod nímž je upevněn baseballový plakát visící nad záchodovou mísou. Převléknu se do boxerských šortek od Ralpha Laurena s originálním monogramem a do mikiny Fair Isle, vklouznu do hedvábných puntíkovaných trepek od Enrica Hidolina, uvážu si kolem tváře plastikový sáček s ledem a provádím strečinkové cviky. Pak stojím před pochromovaným akrylovým umývadlem Washmobile. Spolu s ním jsem v Hastings Tile koupil i mýdlenku, stojan na kelímek a konstrukci, která slouží jako věšák na ručníky. Mramorové umývadlo, objednané u jedné finské firmy, ještě nedodali. Pozoruju svůj obraz v zrcadle, balíčky s ledem stále na tváři. Ústní vodu Plax se speciálním účinkem proti zubnímu povlaku naleju do kelímku z nerez oceli a pak si jí třicet sekund proplachuju ústní dutinu. Na kartáček z želvoviny vymáčknu zubní pastu Rembrandt a začnu si čistit zuby (mám moc velkou kocovinu na to, abych si je umyl pořádně – doufám jen, že jsem je nezanedbal včera večer). Pak si propláchnu pusu ústní vodou Listerine. Kontroluju si ruce a použiju kartáček na nehty. Sundám si z tváře ledovou masku a použiju pleťovou vodu, jež čistí i hluboké póry, po ní nanáším pleťovou masku z léčivých bylin, obsahující mátu. Nechávám ji na tváři deset minut, během nichž provádím inspekci nehtů na nohou. Pak použiju leštič zubů Probright a elektrický leštící kartáček Interplak (prodává se spolu s obyčejným zubním kartáčkem), který dosahuje rychlosti 4200 otáček za minutu a šestačtyřicetkrát za sekundu mění směr otáčení; delší vlákna odstraňují nečistoty v mezerách mezi zuby a masírují dásně, zatímco kratší vlákna leští povrch zubů. Znovu si vypláchnu ústa, tentokrát Cépacolem. Bylinnou pleťovou masku odstraním pleťovou vodou s mátou. Mám sprchu s univerzální mnohasměrnou sprchovou hlavou, kterou lze nastavit v rozmezí třiceti palců. Je vyrobená ze zlatočerné australské mosazi a natřená bílým emailem. Ve sprše si nejprve aplikuju vodoaktivní tělový gel, pak tělovou masku s medem a úlomky mandlových jadérek, nakonec exfoliační gelovou masku na obličej. Šampón Vidal Sassoon vám pomůže zbavit se nánosů zaschlého potu, solí, mazu, polutantů z ovzduší a špíny, jež by mohly zatěžovat vaše vlasy a přitisknout je ke kůži na hlavě, takže byste vypadali starší. Kondicionér stejné značky je rovněž vynikající – silikonová technologie nabízí všechny klady moderních kondicionérů, aniž by zatěžovala vlasy, v důsledku čehož byste mohli vypadat starší. O víkendech nebo když se chystám na schůzku, používám raději Greune Natural Revitalizing Shampoo s přirozeně oživujícími účinky, jejich kondicionér a Nutrient Complex. Greuneovy výrobky obsahují D-panthenol, všechny druhy vitamínu B, polysorbát 80, prostředek na čištění kůže na lebce a přírodní léčivé byliny. O víkendu plánuji vypravit se do Bloomingdalu nebo k Bergdorfům a tam si na Evelyninu radu koupit Foltene European Supplement a šampón pro zjemnění vlasů, který obsahuje karbohydrátový komplex schopný dodat vlasům větší pevnost a lesk. Taky si koupím Vivagen Hair Enrichment Treatment, nový Redkenův produkt, který zamezí ukládání anorganických depozit a prodlužuje životní cyklus jednotlivých vlasů. Luis Carruthers mi několikrát doporučoval systém Aramis Nutriplex, komplex živin zvyšující oběh krve ve vlasových cibulkách. Jakmile vyjdu ze sprchy a do sucha se utřu ručníkem, obléknu se zpět do šortek od Ralpha Laurena a začnu se natírat holicím krémem Mousse A Raiser od Poura Hommese. Dělám to takto: nejprve dvě minuty tlačím na tvář nahřátý ručník, abych změkčil abrazivní účinky rostoucího vousu. Pak se potřu zvlhčovačem (používám značku Clinique), nechám jej působit asi minutu. Poté jej lze opláchnout nebo můžete přímo na něj aplikovat holicí krém – nejlépe holicí štětkou, ta změkčuje vous a zvedá jednotlivé chloupky, takže její použití usnadní celé holení. Navíc se při použití holicí štětky neodpaří z tváře tolik vody a sníží se tření mezi kůží a ostřím žiletky. Žiletku namáčejte v horké vodě a zásadně se holte ve směru růstu vousu, na kůži tlačte velmi jemně. Kotlety a bradu holte poslední, vousy na nich jsou nejtužší a musí měknout delší dobu. Po holení si tvář omyjte studenou vodou a přitom odstraňte veškeré zbytky holicí pěny. Voda po holení by měla obsahovat velice málo, nebo raději žádný alkohol. Tradiční kolínskou nikdy nepoužívejte, vysoká koncentrace alkoholu tvář vysušuje a vypadáte pak starší. Nejvhodnější je bezalkoholový antibakteriální tónovač s vodou vlhčenými vatovými

tampóny, ty přispívají k urychlené normalizaci kožní funkce. Posledním krokem je aplikace zvlhčovacího roztoku. Před nanesením změkčovacího pleťového mléka opláchněte tvář vodou, aby nasákla vlhkost. Pak naneste gel Appaisant, vyrobený u Poura Hommese. Je to excelentní výrobek s hojivými a zklidňujícími účinky. Pokud pleť působí temně a popelavě – vypadáte pak hrubí a starší – použijte zjasňovací mléko, které odstraňuje vločky staré kůže a odkrývá jemnou pokožku (máte-li štěstí, budete zároveň vypadat snědší).

Pak následuje oční balzám proti stárnutí (od Baume Des Yeux) a zvlhčovací „ochranné“ mléko. Tvarovací roztok aplikuji, jakmile si ručníkem osuším vlasy. Vlasy si i fénuji, ale jen velmi lehce, aby získaly tvar a pevnost (a přitom se nelepily), poté přidám další tužidlo, češu se kartáčem s přírodním vlasem od Kenta a nakonec je uhladím hřebenem s řídkými zuby. Znovu si obléknu mikinu Fair Isle a obuju si hedvábné puntíkované trepky, jdu do obývacího pokoje a pustím si nové CD Talking Heads, ale v přehrávači je nějaký digitální šum, proto nahrávku vyčistím na přístroji k čištění kompaktů s laserovou čočkou. Laserové čočky jsou velmi citlivé a mohou být poškozeny prachem, špínou, kouřem, polutanty nebo vlhkostí, znečištěné čočky mohou nepřesně číst CD, což se projeví chybnými starty, neslyšnými sekvencemi, digitálními přeskoky, kolísáním rychlosti a jinými poruchami; čistič čoček je spojen s čistícími kartáči, jež automaticky přiléhají k čočkám a za otáčení kompaktu z něj odstraňují stopy znečištění a cizorodých částic. Když kompakt vrátím zpět na přehrávač, hraje hladce. Ze schránky ve vestibulu přede dveřmi vytáhnu výtisk USA Today a nesu si ho do kuchyně, kde spolknu dvě pilulky Advilu, multivitamínovou a draslíkovou. Zapiju je z velké láhve dobré vody Evian. Protože služebná, starší Číňanka, zapomněla včera před odchodem zapnout myčku nádobí, musím si nalít grapefruitocitrónový džus do sklenice na víno od St. Rémyho, kterou jsem koupil u Baccarata. Mrknu na neónové hodiny nad ledničkou, kontroluju, zda mám dost času snídat beze spěchu.

Stojím v jídelním koutě v kuchyni a jím kiwi a krájenou japonskou hrušku (kus stojí u Gristedeho čtyři dolary) z aluminiového skladovacího boxu vyrobeného v Západním Německu. Otrubový vdoleček, pytlík bylinkového čaje bez kofeinu a krabici ovesných vloček vytahuju z jednoho z velkých prosklených oddílů, jež tvoří větší část kuchyňské stěny; spolu s nerez zásuvkami a pískovaným sklem je celá linka provedená v kovově šedomodré barvě. Sním půlku otrubového vdolečku zahřátého v mikrovlnné troubě a ochuceného špetkou jablkového másla. Následuje miska ovesných vloček s pšeničnými klíčky a sójovým mlékem, další sklenice dobré vody Evian a na závěr malý šálek čaje bez kofeinu. Vedle pekařské pícky Panasonic a kávovaru Salton Pop-Up stojí překapávač kávy (kupodivu stále teplý) koupený u firmy Hammacher Schlemmer (tepelně izolovaný šálek na espresso, talíře a kávová lžička se neumyté válejí vedle dřezu) a mikrovlnná trouba Sharp model R-1810 A Carousel II, ve které si ohřeju druhou půlku otrubového vdolečku. Vedle opékače topinek Salton Sonata, kuchyňského robota Cuisinart Little Pro, odšťavovače Acme Supreme a šejkru Cordially Yours stojí vysokoobjemová dvouapůllitrová čajová konvice, která píská „Čaj pro dva“, jakmile voda začne vařit, a v níž si připravím další šálek čaje bez kofeinu, tentokrát s příchutí jablečnou a skořicovou. Poměrně dlouho upřeně hledím na Užitečný nůž Black & Decker, ležící na kredenci vedle dřezu, zapuštěného do zdi. Je to nůž vhodný ke krájení i strouhání s několika doplňky, zubatým ostřím, vlnitým ostřím a vyměnitelnou rukojetí.

Na dnešek jsem se rozhodl pro oblek od Alana Flussera. Je ve střihu osmdesátých let, vylepšené verzi stylu let třicátých. Má oblíbená verze mírně zvětšuje přirozenou velikost ramen, zvýrazňuje hrudník a má ostře střižená záda. Měkké klopy mají být široké asi čtyři palce, vrchol má zaujímat asi tři čtvrtiny šířky k ramenům. U dvouřadového obleku se pokládají špičaté klopy za elegantnější než klopy tupě střižené. Nízko umístěné kapsy s patkou mají zajímavý design – nad patkou průstřih lemovaný na obou stranách úzkým, plochým páskem látky. Čtyři knoflíky tvoří čtverec, nad nimi, tam, kde se křižují klopy, jsou další dva knoflíky. Kalhoty mají ostré puky a jsou střižené tak, aby sledovaly linii širokého saka. Rozšířený pas je vpředu střižen o nepatrný kousek výše. Díky dobře řešeným poutkům mi šle vzadu dobře drží. Beru si puntíkovanou vázanku z hedvábí od Valentina Coutury, obouvám mokasíny z krokodýlí kůže od A. Testoniho.

Zatímco se oblékám, sleduju v televizi The Patty Winters Show.

Dnešními hosty jsou ženy s multiplicitními osobnostmi. V záběru je nepopsatelně obézní starší ženská, Pattyin hlas se ptá: „Jedná se tedy o schizofrenii, nebo něco jiného? Řekněte nám.“

„Ne, kdepak. Multiplicitní osoby nejsou schizofrenici,“ říká tlustá žena a potřásá hlavou „My nejsme nebezpeční.“

„Dobrá,“ začíná Patty, stojí obklopená publikem, mikrofon v ruce.

„Kým jste byla minulý měsíc?“

„Minulý měsíc jsem byla hlavně Polly,“ odpoví ta žena.

Střih na publikum – ustaraná tvář nějaké ženy v domácnosti; než si stačí všimnout, že je v záběru, vrátí se kamera zpět k tváři ženy s multiplicitní osobností.

„Ano,“ pokračuje Patty, „a kdo jste nyní?“

„Nóó…,“ začíná žena pomalu a unaveně, jako by měla podobných otázek plné zuby, jako by na ně odpovídala pořád dokola a stejně jí nikdo neuvěřil. „Tak tenhle měsíc jsem… jehněčí karbenátek. Hlavně jehněčí karbenátek.“

Delší pauza. Kamera bere zblízka překvapenou ženu v domácnosti vrtící hlavou, jiná žena v domácnosti jí cosi šeptá.

Mám na sobě boty z krokodýlí kůže od A. Testoniho.

Když ze skříně v chodbě vytahuju plášť do deště, najdu šál od Burberryho a k němu plášť s vyšitou velrybou jako nosí malé děti). Plášť má vzor připomínající barvou zaschlý čokoládový sirup, nepravidelně rozlitý vepředu a tmavnoucí na klopách.

Výtahem jedu do přízemí, řeknu dobrý den vrátnému, vyjdu z domu, mávnu na taxíka a zamířím do centra k Wall Street.

U HARRYHO

Price a já kráčíme Hannoverskou ulicí, je nejtemnější chvíle soumraku a my mlčky, jakoby vedeni radarem, míříme k Harrymu.

Timothy neutrousil slovo od chvíle, kdy jsme vyšli z P & P. Nijak nekomentoval hnusného žebráka, který se krčí u kontejneru na odpadky na Stone Street, pouze obdivně zahvízdal na jakousi ženu – prsatou, blond, s velkým zadkem, na vysokých podpatcích – kráčející k Wall Street. Vypadá nervózně a podrážděně, nemám žádnou chuť se ho vyptávat, co se děje. Má na sobě lněný oblek od Canali Milana, hedvábnou košili od Ike Behara, hedvábnou vázanku od Billa Blasse a kožené šněrovací boty s úzkou špičkou z Brooks Brothers. Já mám na sobě lehký lněný oblek s plisovanými kalhotami, bavlněnou košili a hedvábnou puntíkovanou vázanku, to vše od Valentina Couturea a špičaté dírkované kožené boty od Allen-Edmondse. Hned jak zapadnem k Harrymu, zaregistrujeme u jednoho z předních stolů Davida Van Pattena a Craiga McDermotta.

Van Patten má na sobě dvouřadový sportovní kabát z kombinace vlny a hedvábí, kalhoty s poklopcem na knoflíky z vlny a hedvábí a s prošitými puky od Maria Valentina, bavlněnou košili z Gitman Brothers, hedvábnou puntíkovanou vázanku od Billa Blasse a kožené boty z Brooks Brothers. McDermott má na sobě oblek z kombinace lnu a vlny s plisovanými kalhotami, rozepínací lněnou košili od Basileho, hedvábnou vázanku od Josepha Abbouda a mokasíny od Susan Bennis Warren Edwardsové.

Ti dva jsou nakloněni nad stolem, píšou cosi na zadní stranu papírových ubrousků, jeden má před sebou skotskou, druhý martini.

Mávají na nás. Price odhodí svůj kožený kufřík od Tumiho na prázdné sedadlo a zamíří k baru. Křiknu na něj, ať mi objedná J&B s ledem, pak se posadím s Van Pattenem a McDermottem.

„Čau Batemane,“ říká Craig, který podle tónu hlasu nepije své první martini. „Je vhodné nosit mokasíny se střapci k byznys obleku, nebo není? Nečum na mě, jako by mi přeskočilo.“

„Kurva, nevyptávej se Batemana,“ zablekotá Van Patten, před tváří mává zlatým plnicím perem značky Cross a nesoustředěně usrkává martini.

„Van Pattene?“ Craig na to.

„Copak?“

McDermott váhá, pak řekne prázdným hlasem, „Drž hubu.“

„Co je s vámi, čuráci?“ U baru si všimnu Luise Carrutherse, stojí vedle Price, který ho nádherně ignoruje. Carruthers je blbě oblečený: vlněný dvouřadový oblek se čtyřmi knoflíky, nejspíš od Chapse, bavlněná košile s proužkem a hedvábný motýlek plus sluneční brýle s rohovinovou obroučkou od Olivera Peoplese.

„Batemane, zasíláme tenhle dotaz do časopisu GQ,“ začne Van Patten.

Luis mě zpozoruje, jemně se usměje, pak, pokud se nemýlím, zrudne a obrátí se zpět k baru. Barmani z nějakého důvodu na Luise úplně kašlou.

„Vsadili jsme se, kdo z nás se první dostane do rubriky otázek a odpovědí, takže teď očekávám odpověď. Co si o tom myslíš?“

McDermott je neodbytný.

„O čem pořád?“ Začíná mě otravovat.

„O mokasínách se střapci, čuráku,“ odpoví.

„No, pokud vím…“ opatrně vybírám slova, „mokasíny se střapci jsou tradiční neformální obuv…“ Znovu mrknu na Price, nemůžu se dočkat svého pití. Zrovna se míjí s Luisem, který mu podává ruku.

Price se na něj usměje, cosi utrousí, jde dál, rázuje si to k našemu stolu. Luis se znovu pokouší upoutat barmanovu pozornost a opět neuspěje.

„Ale jsou přípustný, protože jsou tak populární, že?“ ptá se Craig vzrušeně.

„To jo,“ přikývnu. „Když jsou černý nebo z kordovánu, je to O. K.“

„A co hnědý?“ zapochybuje Van Patten.

Chvíli o tom přemýšlím, než řeknu: „K byznys obleku moc sportovní.“

„O čem se to bavíte, vy teplouši?“ ptá se Price. Podává mi pití, sedá si, zkříží nohy.

„Dej si pohov,“ říká Van Patten. „Tohle je moje otázka. Má dvě části…“ Dramatická pomlka. „Takže, jsou kulatý límce příliš společenský nebo příliš neformální? A část druhá, kterej uzel na kravatě se k nim nejlíp hodí?“

Price, vyvedený z míry, se po chvíli rychle rozpovídá jasným, pozorně vyslovujícím hlasem, který překřikuje rachot v baru. „Je to velmi univerzální věc, kterou lze nosit k formálnímu i ke sportovnímu obleku. Ke společenským příležitostem by měl být límec naškrobený, při zvlášť významných událostech bychom neměli zapomenout na ozdobnou jehlici.“ Odmlčí se, popadne dech; vypadá, jako by někoho právě zpozoroval. Otočím se, hledám, kdo by to mohl být. Price pokračuje: „Nosíme-li jej s blejzrem, měl by límec vypadat měkce, může být zapnutý i rozepnutý. Protože jde o tradiční oděv studentíků lepších škol, měl by být vyvážen menším kravatovým uzlem.“ Upíjí martini, mění překřížení nohou.

„Nějaké další dotazy?“

„Kupte tomu chlapovi pití,“ říká McDermott. Priceova řeč na něj evidentně udělala dojem.

„Price?“ osloví ho Van Patten.

„Ano?“ Price obhlíží místnost.

„Seš úplnej poklad.“

„Poslyšte,“ ptám se teď já, „kde budeme večeřet?“

„Přinesl jsem Zagatova průvodce po restauracích,“ říká Van Patten, vytahuje z kapsy podlouhlou karmínovou brožuru a mává jí před Timothym.

„Hurá,“ Priceův hlas zní suše.

„Co budem žrát?“ já.

„Něco blonďatýho s velkejma kozama.“ Price.

„Co třeba to salvadorský bistro?“ McDermott.

„Hele, po večeři se stavíme v Tunelu nebo v podobným podniku.“ Van Patten.

„A kurva, fakt jdem do Tunelu?“ začne McDermott. „Minulej tejden jsem tam klofnul to kotě, co studuje na Vassaru.“

„Bože, už zase začíná,“ úpí Van Patten.

„Co ti na tom vadí?“ vyjede na něj McDermott.

„Byl jsem u toho. Nechci to celý poslouchat znova,“ říká Van Patten.

„Ale neznáš to dál, nevíš, jak to dopadlo,“ říká McDermott a zdvihá obočí.

„Kdy jste tam byli?“ vmísím se do řeči. „Proč jste mě nevzali s sebou?“

„Tys byl přece na tý zkurvený plavbě nebo na čem, takže zmlkni a poslouchej. Prostě jsem tam sbalil tu holku z Vassaru – fakt kus, velký kozy, perfektní nohy, tak trochu štětka – koupil jsem jí nějaký šampáňo, prej je ve městě na jarních prázdninách, a když mi ho v Lustrovým sále málem vykouřila, tak jsem ji vzal do svýho kvartýru –“

„Momentík,“ přeruším ho. „Řekneš mi, kams na tu dobu schoval Pamelu?“

Craig sebou škubne. „Jdi do hajzlu. Potřebuju vykouřit péro, Batemane. Potřebuju holku, která mě nechá –“

„Tohle nebudu poslouchat.“ Van Patten si dlaněmi zacpe uši.

„Chystá se říct něco hodně hnusnýho.“

„Hele, cíťo,“ šklebí se McDermott, „my dva se spolu nechystáme založit dobročinnej spolek ani nepoletíme na dovolenou do Saint Bartu. Potřebuju prostě kočku, který bych takovejch třicet, čtyřicet minut moh sedět na ksichtu.“

Podívám se na něj zklamaně.

„Takže jsem ji dostal k sobě a teď poslouchejte.“ Naklání se nad stolem. „Vypila tolik šampusu, že by to ožralo nosorožce a proto –“

„Dala ti bez kondomu?“ ptá se jeden z nás.

McDermott zvedne obočí. „Byla to studentka z Vassaru, ne nějaká kurva z Queens.“

Price mi poklepe na rameno. „Co má tohle znamenat?“

„Poslouchejte konečně,“ říká McDermott. „Ona mi… byla mi to ochotná udělat jenom rukou a přitom…“ dramaticky se odmlčí „…si ani nesundala rukavici.“ Opře se o opěradlo křesla, pomalu a uvolněně srká své pití.

Mlčky o tom všem přemýšlíme. Nikdo se neposmívá McDermottově zpovědi ani jeho neschopnosti dostat z děvčete trochou agresivity víc. Nikdo nic neříká, ale všichni si myslíme a víme totéž: Nikdy nebudeme balit studentky z Vassaru.

„Potřeboval bys holku z Camdenu,“ pronese Van Patten poté, co se vzpamatoval z McDermottova přiznání.

„Paráda,“ řeknu, „ňákou, co by píchala s vlastním bráchou.“

„Jo, ale takový si myslí, že AIDS je nová kapela z Anglie,“ podotkne Price.

„Co bude s večeří?“ ptá se Van Patten, začtený do otázek napsaných na ubrousku. „Kam se sakra půjdem nažrat?“

„Je to fakt sranda, že si ženský myslí, že chlapy to zajímá, tyhle nemoce a tak,“ říká Van Patten a vrtí hlavou.

„Mě nikdo nedonutí nasadit si ten pitomej kondom,“ prohlašuje McDermott.

„Jednou jsem si oxeroxoval článek,“ pokračuje Van Paten, „v kterým psali, že šance, abys to chytil, je přibližně nula celá nula nula nula nic, nějaké tisíciny procenta nebo co, a že je úplně fuk, kterou perverzní zkurvenou nadrženou nymfomanku pícháš.“

„Chlap to prostě nemůže chytit.“

„Aspoň ne bílej chlap.“

„Ta holka měla fakt rukavici?“ Price se z toho šoku nemůže sebrat. „Rukavici? Proč sis ho radši nevyhonil sám?“

„Hele, i péro vychází,“ pronese Van Patten. „To napsal Faulkner ve Fiestě.“

„Kams prosím tě chodil na vejšku?“ ptá se Price. „Do Pine Manor?“

„Pánové,“ hlásím. „Podívejte, kdo se sem hrne.“

„Kdo?“ Pricemu se nechce otáčet.

„Hádej,“ říkám. „Největší borec v Drexel Burnham Lambert.“

„Connolly?“ hádá Price.

„Nazdar, Prestone,“ podávám si s Prestonem ruku.

„Přátelé,“ říká Preston, stojí u našeho stolu a se všemi se zdraví. „Nezlobte se, že s vámi dnes nemohu povečeřet.“ Preston má na sobě dvouřadový vlněný oblek od Alexandra Juliana, bavlněnou košili a hedvábnou vázanku od Perryho Ellise. Předklání se, rovnováhu reguluje rukou na opěradle mé židle. „Děsně nerad ruším dohodu, ale povinnosti, znáte to.“

Price se na mě dívá podezřívavě a ptá se polohlasem: „Byl pozvanej?“

Krčím rameny a dopíjím svou J&B.

„Cos vyváděl včera v noci?“ ptá se McDermott, pak řekne: „Dobrej vohoz.“

„S kýms vyváděl včera v noci?“ opraví ho Van Patten.

„Bohužel,“ povídá Preston. „Velmi solidní, decentní program. Žádný kočky, žádný drogy, žádnej vodvaz. Byl jsem s Alexandrou a jejími rodiči v Ruské čajovně. Říká svýmu otci – představ si to – Billy. Ale já byl zatraceně unavenej a vypil jen jednu stoličnou.“ Svléká si rukavice (od Olivera Peoplese, jak jinak), zívne, čistí je kapesníkem od Armaniho. „Nevím, co se děje, asi mi ten divnej pravoslavnej číšník přimíchal do boršče nějakou drogu. Jsem strašně unavenej.“

„Co děláš místo večeře?“ ptá se Price bez zájmu.

„Musím vrátit videokazety, Vietnamci s Alexandrou, Broadwayskej muzikál, pak něco britskýho,“ říká Preston, přitom obhlíží místnost.

„Prestone,“ řekne najednou Van Patten, „chystáme se poslat otázky do listárny časopisu Gentlemen’s Quarterly. Nenapadá tě nějaká?“

„Jó, něco bych měl,“ řekne Preston. „Jak zabráníš, aby se ti nevyhrnovala košile, když máš na sobě smoking?“

Van Patten a McDermott sedí chvíli mlčky, pak Craig, zaujatě a s obočím svraštělým od přemýšlení, řekne: „Ta je dobrá.“

„A co ty Prici,“ ptá se Preston. „Nemáš nějakou?“

„Mám,“ nadechne se Price. „Když jsou všichni tví kámoši tupý hovada, je to zločin, přestupek, nebo projev boží vůle, když jim osmatřicítkou vystřelíš mozky z lebek?“

„Nevhodné pro GQ,“ řekne McDermott. „Zkus Vojáka štěstěny.“

„Nebo Trh marnosti,“ dodá Van Patten.

„A kdopak je to tamhle?“ Price hledí upřeně směrem k baru. „Je to snad Reed Robinson? Mimochodem k tý tvý otázce, Prestone, přišij si zepředu na košili poutko s knoflíkovou dírkou, který můžeš vpředu připnout ke kalhotám. Dej si bacha, aby napevno přišitý předek košile nepřesahoval pod linii pasu u kalhot, jinak se ti zvedne, když se posadíš. Je to ten zmrd Reed Robinson? Vypadá zatraceně jak on.“

Zchlazen Priceovou odpovědí, Preston pomalu otáčí hlavu, natáhne se v kyčlích, znovu si nasadí brýle a hledí k baru. „Ne, to je Nigel Morrison.“

„Myslíš jednoho z těch britskejch buzíků, co jsou na praxi u…“

„Jak můžeš vědět, že je buzík?“ ptám se ho.

„Oni jsou všichni buzíci,“ pokrčí Price rameny. „Tihle Angláni.“

„Jak to, že to víš zrovna ty, Timothy?“ ušklíbne se Van Patten.

„Viděl jsem ho solit Batemana do prdele na hajzlu u Morgana Stanleyho,“ řekne Price.

Nadechnu se a ptám se Prestona: „Nevíš, kde je ten Morrison na praxi?“

„Zapomněl jsem,“ škrábe se ve vlasech. „U Lazarda?“

„Tak kde?“ tlačí McDermott. „V První bostonské? U Goldmana?“

„Nevím to jistě,“ říká Preston. „Že by u Drexela? Poslyš, je to obyčejnej asistent finančního poradce společnosti a jeho škaredá černozubá přítelkyně provádí v nějakým zapadlým krysím hnízdě spekulace s půjčkama.“

„Kde budeme jíst?“ ptám se, má trpělivost jako obvykle za moc nestojí. „Musíme si zamluvit stůl. Nemíním prostát večer v nějakým pitomým baru.“

„Co to má ten Morrison na sobě?“ ptá se sám sebe Preston. „Je to vážně károvanej oblek s kostkovanou košilí?“

„To není Morrison.“ říká Price.

„Tak kdo vlastně?“ Preston se ptá a sundává si brýle.

„Podle mě Paul Owen,“ řekne Price.

„To těžko,“ já na to. „Paul Owen je na opačném konci barpultu. Támhle, podívej.“

Owen se naklání k baru, na sobě má vlněný oblek s vestou.

„Disponuje s Fisherovým kontem,“ povídá kdosi.

„Ten bastard má štěstí,“ mumlá někdo jiný.

„Ten židovskej bastard má štěstí,“ pozmění větu Preston.

„Panebože, Prestone,“ já na to, „co tím chceš sakra říct?“

„Poslouchej, viděl jsem toho zmrda v jeho vlastním kanclu, telefonoval s generálním a točil ten jejich menorah. Navíc si ten debil loni v prosinci koupil do kanceláře keř Hanukkah.“ Preston hovoří rychle a nezvykle zaujatě.

„Oni točej dreidel, Prestone,“ opravuju ho klidně. „Dreidel, ne menorah.“

„Prosím tě, Batemane, chceš abych šel támhle k baru a objednal pro tebe u Freddyho nějaké bramborové lívance?“ Preston se ptá skutečně znepokojeně. „Nějaké… latkes?“

„Nic takovýho, jenom dej k ledu ty antisemitský kecy.“

„Hlas rozumu.“ Price se ke mně nakloní a plácá mě po zádech.

„Hodnej chlapeček.“

„Jo, hodnej chlapeček, kterej se podle tebe nechal na hajzlu píchat do prdele od britskýho finančního poradce na praxi,“ říkám s ironií.

„Řek jsem, že promlouváš hlasem rozumu,“ povídá Price. „Neřekl jsem, že nejseš homosexuál.“

„Nebo že nejseš v kursu,“ dodá Preston.

„Fajn,“ dám se do řeči a hledím při tom Priceovi do očí. „Zeptej se Meredith, jestli jsem homosexuál. Pokud si ovšem udělá čas a vytáhne mýho ptáka z pusy.“

„Meredith je do teplejch celá žhavá,“ vysvětluje Price a nenechává se vyvést z konceptu. „Proto se s ní taky rozcházím.“

„Hele bando, poslouchejte, znám novej vtip,“ tleskne Preston pěstmi.

„Prestone,“ Price na to jedovatě, „ty sám seš vtip. Zapomněls, že tě nikdo nezval na večeři. Mimochodem, máš slušný sako. Nepadne ti, ale celkově ujde.“

„Prici, seš hajzl a seš na mě tak hnusnej, až to bolí,“ směje se Preston. „Tak teda, jednou se na jednom večírku sešli prezident Kennedy a Pearl Baileyová a šli si spolu zapíchat do Oválný pracovny, mrdaj spolu a pak se JFK chystá usnout a…“ Preston se zarazí. „Sakra, jak je to dál… Už vím, Pearl Baileyová povídá Pane prezidente, pojďte ještě píchat a on na to holka, teď jdu spát a za … půl hodiny – ne, počkej, za hodinu… vlastně ne, za půl hodiny se probudím a uděláme to znovu, ale musíš mi držet jednu ruku na čurákovi a druhou… druhou na koulích… a…“

Všimne si, že Van Patten něco znuděně čmárá na ubrousek. „Hej, Van Pattene – posloucháš mě vůbec?“

„Poslouchám.“ odpovídá Van Patten naštvaně. „Jasně že poslouchám, dokonči to. Jedna ruka na koulích, druhá na čurákovi. Pokračuj, jak je to dál?“

Luis Carruthers pořád stojí u baru a čeká, až dostane pití. Teď se mi zdá, že jeho hedvábný motýlek je od Agnes B. Těžko říct.

„Já neposlouchám,“ řekne Price.

„A říká protože…“ Preston znovu váhá. Dlouhé mlčení. Preston se dívá na mě.

„Nedívej se na mě,“ žádám ho. „To není můj vtip.“

„A on říká… mám v hlavě vymeteno.“

„To má být pointa – mám v hlavě vymeteno?“ ptá se McDermott.

„Říká, ehm, protože…“ Preston si rukou zakryje oči, snaží si vzpomenout. „Panečku, nechce se mi věřit, že bych zapomněl…“

„Vynikající, Prestone.“ Price je na vrcholu štěstí. „Seš vůl a není s tebou sranda.“

„Mám v hlavě vymeteno? To jsem nepochopil,“ obrací se na mě Craig.

„Konečně, už to mám,“ uleví si náhle Preston. „Poslouchejte, vzpomněl jsem si. Protože posledně jsem píchal černošku, a když jsem usnul, tak mi šlohla peněženku.“ Hned se začne pochechtávat.

Po krátké chvíli ticha vybuchne smíchy celý stůl, jen já ne.

„To čumíte, to je aspoň pointa,“ říká zachráněný Preston hrdě.

Van Patten na něj mrkne. I Price se směje.

„Kristova noho,“ řeknu, „to je hnusný.“

„Proč?“ Preston na to. „Vždyť je to jenom sranda. Je to humor.“

„Jasně, Batemane,“ přidá se McDermott. „Vždy s úsměvem.“

„Zapomněli jsme, že Bateman chodí s někým s ACLU,“ dotírá Price.

„Co ti na tom vtipu vadí?“

„Není vtipný,“ říkám. „Je rasistický.“

„Batemane, seš pěkně nevrlej bastard,“ říká Preston. „Měl bys přestat číst ty pitomé životopisy od Teda Bundyho.“ Pak se zvedne a upravuje si vázanku. „Pánové, musím už pádit. Uvidíme se zítra.“

„Jo, o stejném čase na našem kanálu,“ říká Van Patten a šťouchá do mě.

Preston se ke mně před odchodem nakloní. „Protože když jsem posledně píchal černošku, šlohla mi peněženku.“

„Rozumím, chápu,“ říkám, abych se ho zbavil.

„Pamatujte si jedno, kluci: málo věcí v životě vám pomůže tolik, jako Kenwood.“ Odchází.

„Yabba-dabba-do,“ notuje si Van Patten.

„Věděl jste někdo, že pralidi měli v potravě víc vlákniny, než máme my?“ ptá se McDermott.

PASTELS

Když dorazíme do Pastels, málem se mi chce brečet, protože jsem si skoro jistý, že neseženeme místa. Kupodivu se však našel dost dobrý stůl, takže mě zalila vlna uvolnění silná skoro jak odliv.

McDermott se v Pastels zná s vrchním, takže ačkoli jsme do podniku volali na poslední chvíli z taxíku, byli jsme bezodkladně uvedeni přes přeplněný bar do růžově vymalované, jasně osvícené jídelny a usazeni v její přední části do excelentního boxu pro čtyři osoby. Dostat rezervaci v Pastels bývá skoro nemožné, takže já, Van Patten a dokonce i Price jsme okouzlení McDermottovou mocí zajistit stůl a možná mu i trochu závidíme. Jakmile jsme se nacpali do taxíku na Wall Street a uvědomili si, že nikdo z nás nic nezařídil, začali jsme diskutovat o výhodách nového kalifornsko-sicilského bistra na Upper East Side. Byl jsem tak zděšen, že jsem málem roztrhal Zagatův katalog na kusy, naštěstí se však brzy začal rýsovat konsensus. Jediný hlas odporu patřil Priceovi, ale i on nakonec pokrčil rameny a řekl: „Je mi to fuk,“ takže jsme použili jeho přenosný telefon a všechno zařídili.

Nasadil si na uši walkmana a pustil ho tak hlasitě, že Vivaldiho hudbu bylo v taxíku slyšet i při polootevřených oknech a zvucích z ulice. Van Patten a McDermott dělali oplzlé vtipy o velikosti Timova čuráka, tak jsem se k nim přidal. Před Pastels sebral Tim ubrousek, na který Van Patten pečlivě napsal konečnou verzi své otázky pro GQ, a hodil ho po žebrákovi, co seděl před restaurací a ve slabých rukách držel špinavý kus lepenky s nápisem: MÁM HLAD JSEM BEZ PŘÍSTŘEŠÍ PROSÍM POMOZTE.

Všechno jde hladce. Šéf nám poslal grátis čtyřikrát bellini, ale i tak si objednáváme pití. Ronettes hrají „Then He Kissed Me“, servírka má moc sexy tělo a dokonce i Price působí uvolněně,

přestože tenhle podnik nesnáší. Navíc u protějšího stolu sedí čtyři kočky, všechny moc hezké – blondýny s velkýma kozama: jedna má na sobě košilové šaty z dvoubarevné vlny od Calvina Kleina, druhá vlněné háčkované šaty s hedvábným páskem od Geoffreye Beena, další má na sobě sukni z plisovaného tylu a vyšívaný sametový korzet asi od Christiana Lacroixe plus střevíce s vysokými podpatky od Sidonie Larizziové, poslední má na sobě černé šaty s flitry bez ramínek a na míru šité sako z vlněného krepu od Billa Blasse. Z reproduktoru teď Shirelles hrají „Dancing in the Street“. Díky akustice místnosti – jsou zde vysoké stropy – hraje hudba tak hlasitě, že musíme skoro křičet, když si chceme u té štětky číšnice objednat. Číšnice má na sobě dvoubarevný úbor z vlněného vlákna s krumplováním od Myrona de Prémonville a sametové kotníčkové boty a já jsem přesvědčený, že se mnou flirtuje: nadrženě se směje, zatímco si poroučím jako předkrm mořského rejnoka a oliheň se zlatým kaviárem, a když si pak objednávám zapékané maso se zeleninou a s omáčkou ze zelených rajčátek, věnuje mi pohled tak žhavý a pronikavý, že mě donutí sledovat růžové bellini ve vysoké sklenici na šampaňské upřeným a smrtelně vážným pohledem, aby ji snad nenapadlo, že mám příliš velký zájem. Price si poroučí plody tapas a pak skopové s jogurtovou omáčkou a masové jednohubky s plátky manga. McDermott si vybral sašimi s kozím sýrem a uzenou kachnu s endivií a javorovým sirupem. Van Patten se rozhodl pro zapékanou uzeninu a grilovaného lososa s malinovým octem a guacamolou. Klimatizace v restauraci jede naplno a začíná mě mrzet, že jsem si neoblékl nový pulovr od Versaceho, koupený minulý týden u Bergdorfů. Dobře by mi padl k dnešnímu obleku.

„Mohl bys, prosím, odnést tyhle věci?“ obrací se Price na chlapce uklízejícího nádobí a ukazuje na sklenice s bellini.

„Počkej, Time,“ řekne Van Paten. „Klídek. Já to budu pít.“

„Evropský svinstvo,“ vysvětluje Price. „Je to evropský svinstvo.“

„Dám ti svoje, Van Pattene,“ navrhuju.

„Zadrž,“ zastavuje McDermott chlapce od nádobí. „Já si to taky nechám.“

„Proč, prosím tě?“ ptá se pohrdlivě Price. „Chceš si snad šplhnout u tý arménský kočky za barem?“

„U jaký arménský kočky?“ Van Patten zvědavě natahuje krk.

Price málem vybuchuje. „Odnes je všechny!“ přikáže chlapci.

Ten poslušně odklízí sklenice, na odchodu se ukloní do prázdna.

„Odkdy tu děláš šéfa?“ zakňourá McDermott.

„Ty vole, sledujte, kdo to sem zas leze.“ Van Patten hvízdne údivem. „Ty vole.“

„Kristova noho, snad ne ten debil Preston,“ zalapá Price po dechu.

„Ne, Bože, to snad ne,“ promluví Van Patten zlověstně. „Ještě nás snad nevidí.“

„Viktor Powell? Paul Owen?“ Popadá mě hrůza.

„Je mu dvacet čtyři a stojí, řekl bych, kurevskej balík prachů,“ napovídá Van Patten a skřípe zuby. Příchozí si ho asi všiml, protože na tváři náhle vyloudí jasný, zuby odkrývající úsměv.

„Plnou prdel prachů.“

Natahuju krk, ale pořád netuším, o koho může jít.

„Je to Scott Montgomery,“ hádá Price. „Ano, nebo ne? Určitě to je Scott Montgomery.“

„Možná,“ napíná nás Van Patten.

„Ten trpaslík Scott Montgomery,“ řekne Price.

„Prici,“ Van Patten na to. „Ty seš poklad.“

„Dívejte, jak jsem napnutej,“ říká Price a otáčí se. „Tak napnutej jsem vždycky, když se mám potkat s někým z Georgie.“

„Co nevidím,“ komentuje McDermott. „Oblíkl se na efekt.“

„Opravdový defekt, teda chci říct efekt,“ Price na to.

„To je věc,“ dostávám Montgomeryho do záběru. „Jaká to námořnická modř.“

„A ten plášť,“ šeptá Van Patten.

„Moc béžové,“ řekne Price. „Víme svoje.“

„Tady ho máme," prohlásím a opřu se.

Scott Montgomery se blíží k našemu boxu. Na sobě má dvouřadový blejzr v námořnické modři s knoflíky z imitace želvoviny, předepranou bavlněnou košili s plísňovým vzorem a jemně prosvítajícím červeným odstínem, hedvábnou vázanku s červenobílomodrým potiskem od Hugo Bosse a kalhoty z česané vlny v barvě švestkové modři s prostřiženými kapsami, vpředu načtyřikrát nabírané, asi od Laza. V ruce drží sklenici šampaňského a podává ji děvčeti, co přišlo s ním – typická modelka, štíhlá, hezký prsa, žádná prdel, vysoké podpatky – a má na sobě krepovou vlněnou sukni a sako z vlny a kašmírového sametu a přes ramena si přehodila vlněný kašmírový plášť, to vše od Louise Dell'Olia. Střevíce s vysokými podpatky od Susan Bennis Warren Edwardsové, sluneční brýle od Alaina Mikliho. Kabelka z mačkané kůže od Hermese.

„Nazdar, bando. Jak to de?" Montgomery mluví příšernou georgijskou hantýrkou. „Tohle je Nicki, Nicki, tadyhle je McDonald, Van Buren, Bateman – seš fajn opálenej – a tohle je pan Price." Ruku si podá jen s Timothym a pak bere Nicki z ruky šampaňské. Nicki se usmívá, vychovaně, jako robot. Nejspíš neumí anglicky.

„Montgomery," říká Price lehkým konverzačním tónem a přitom zírá na Nicki. „Co je novýho?"

„Ale však víš," Montgomery na to. „Ste dostali dobrej stůl. Už platíte? Nic ve zlým, sranda musí bejt."

„Hele, Montgomery," povídá Price, pořád se drze dívá na Nicki, ale ještě dost slušně, když se vezme v úvahu, že ji má za cizinku. „Co bys řekl squashi?"

„Dobrej nápad." Montgomery odpovídá nepřítomným hlasem a pohledem obhlíží místnost. „Není támhle Tyson? Tady máš moji navštívenku."

„Fajn," říká Price a strká ji do kapsy. „Ve čtvrtek?"

„To ne. Musím do Dallasu, víš…" Montgomery se už vzdaluje od našeho stolu, hrne se k někomu, koho zahlédl u baru, táhne za sebou Nicki. „Třeba… příští tejden."

Nicki se na mě usměje a pak pohlédne na podlahu – růžové, modré a limetově zelené dlaždice se křižují v trojúhelníkových vzorech – jako by znala odpověď, dovedla rozřešit hádanku, nabízela rozumné vysvětlení důvodu, proč se lepí na Montgomeryho. Zajímalo by mě, jestli není starší než on a jestli se nepokouší se mnou flirtovat.

„Příště…" loučí se Price.

„Se ví, bando…" Montgomery je už někde v půlce místnosti, Nicki poslušně cupitá za ním. Mýlil jsem se: přece jen má zadek.

„Osm set melounů," hvízdne McDermott a vrtí přitom hlavou.

„Co dělal za vejšku?" ptám se.

„To zas bude nějakej vtip," napovídá Price.

„Rollins?" hádám.

„Bingo," McDermott na to. „Hampden-Sydney."

„Parazit, podrazák, sráč," uzavře Van Patten.

„Ale má osum set melounů," opakuje dramaticky Van Patten.

„Zvedni se a dej tomu skrčkovi po palici – jestli ti to udělá dobře," povídá Price. „Chci říct, seš z něho ňákej posranej, McDermotte."

„Ale ta jeho kočka byla stejně hezká," vmísím se.

„Ta byla jedlá," souhlasí McDermott.

„Potvrzuju," kývne Price nerad.

„Co je horší," přidá se smutně Van Patten, „já ji znám."

„Hovno," skoro zakřičíme.

„Budu hádat," povídám. „Sbalils ji v Tunelu?"

„Ne,“ řekne a napije se. „Je modelka. Nežere, je alkoholička, děsně náladová. Typická Francouzka.“

„Vymejšlet si nemusíš,“ já na to. Nevím, jestli kecá, nebo ne.

„Vsaď se.“

„A co má bejt?“ krčí rameny McDermott. „Já bych ji mrdal hned.“

„Vychlastá denně litr stoličný, vyblije to a pak vychlastá ty zvratky,“ vysvětluje Van Patten. „Totální závislost.“

„Laciná závislost,“ ucedí Price.

„Co má bejt,“ dělá McDermott hrdinu. „Je krásná. Chci ji šoustat. Chci se s ní oženit. Chci s ní mít děti.“

„Ježíšikriste,“ okřikne ho Van Patten a dělá, že zvrací. „Kdo by se oženil s ženskou, kerá by mu místo haranta porodila kotel vodky s brusinkovým džusem?“

„Na tom něco bude,“ utrousím.

„Se ví. Taky si chce pohrát s tou malou Arménkou za barem,“ šklebí se Price. „Čert ví, co se narodí z tý – možná flaška Korbelu a pinta broskvový šťávy.“

„Co pořád máš s tou Arménkou?“ Viditelně zaujatý McDermott natahuje krk.

„Panebože, už toho nechte, bando buzerantská,“ vzdychne si Van Patten.

Zastavuje se u nás vrchní, chce se pozdravit s McDermottem, všimne si, že nepijeme jeho bellini, a mizí, aniž ho kdokoli z nás dokáže zarazit. Netuším, odkud se s ním McDermott tak dobře zná – že by přes Cecilii? – a krapet mu závidím. Abych vyrovnal skóre, chci se před všemi pochlubit se svou novou vizitkou.

Vytahuju ji ze své nové peněženky z gazelí kůže (stála 850 dolarů u Barneye), plácnu s ní na stůl a očekávám reakce ostatních.

„Co to má bejt, vizitka?“ ptá se Price rozhodně ne apaticky.

„Nechal jsem si udělat nový.“ Snažím se tvářit jakoby nic, ale neubráním se hrdému úsměvu. „Co na to říkáš?“

„Hmm,“ povídá McDermott, bere ji do dlaně, hladí bříšky prstů, nepotřebuje předstírat zájem. „Moc hezká. Fakt moc hezká.“ Podá kartičku Van Pattenovi.

„Včera jsem pro ně byl v tiskárně,“ poznamenám.

„Prima barva,“ řekne Van Patten, studující vizitku zkoumavým pohledem.

„Slonová kost,“ vysvětluji. „ Tohle písmo se prej jmenuje Silian Rail.“

„Silian Rail?“ ptá se McDermott.

„Přesně tak. Dost dobrý, ne?“

„Je opravdu prima, Batemane,“ souká ze sebe ten žárlivý bastard Van Patten. „Ale pořád to nic není…“ Vytahuje svou peněženku a těsně vedle popelníku pleskne o stůl svou vizitkou. „Čum na tuhle.“

Všichni se předkloníme a mlčky hodnotíme Davidovu navštívenku a sám Price pronese: „Fakt hodně dobrá,“ a mnou projede krátký záchvat žárlivosti, když se musím dívat na tu barevnou eleganci a klasický styl písma. Zatnu pěsti, zatímco Van Patten pronáší:

„Vaječná skořápka a písmo Romalian…“ Pak se obrací přímo ke mně: „Co myslíš?“

„Dobrý,“ zamumlám přidušeně, ale ovládnu se natolik, že přikývnu a vyrobím úsměv. Sběrač nádobí nám přináší čtyři čerstvé bellini.

„Páni,“ obdivuje Price navštívenku, drží ji ve světle, vrtí hlavou a zcela ignoruje nové pití. „Kde takovej trouba sebral tolik vkusu?“

Mrknu na Van Pattenovu navštívenku, pak na tu svou, nechce se mi věřit, že Priceovi se Van Pattenova líbí víc. Otráveně usrknu ze své sklenice, pak se zhluboka nadechnu.

„Něco vám ukážu,“ navrhne Price. „Ještě jste neviděli…“ sahá po peněžence, pomalu z ní vytahuje vizitku, dramaticky ji pokládá na stůl a říká: „tu mou?“

I já musím uznat, že je nádherná.

Restaurant je náhle vzdálený, ztichlý, hluk se změnil v bezvýznamný šum ve srovnání s touhle vizitkou, kterou Price popisuje slovy: „Vytlačené písmo, bledě zářící běloba…“

„Do psí kundy,“ zakleje Van Patten. „Ještě jsem neviděl…“

„Jedinečné,“ nemohu nepochválit. „Ale vyčkejme času. Uvidíme, s čím se vytasí Montgomery.“

Price ji vytáhne, a ačkoli se tváří nonšalantně, vidím, jak se marně snaží ignorovat její decentně bělavou barvu, její vkusnou tloušťku. Nakopal bych si, že jsem s tím vším začal.

„Mám chuť na pizzu, objednejme si pizzu,“ vysvobodí mě z deprese McDermott. „Červenou rybí pizzu. Dáte si se mnou někdo napůl? Mmmmmm – Batemane, co ty na to?“ říká a divoce si mne ruce.

Uchopím Montgomeryho navštívenku a bezděky se s ní mazlím v prstech, jsem nadšen pocitem, jaký v nich kartička vyvolává.

„Ta je, co?“ Podle tónu hlasu si Price všiml, že žárlím.

„Hmm.“ Podávám kartičku Priceovi, jako bych to všechno měl na háku, ale je poznat, že svou porážku těžko trávím.

„Červenou rybí pizzu,“ připomíná se McDermott. „Do prdele, chcípám hlady.“

„Nemám chuť,“ odseknu. Montgomeryho vizitka je odsunuta z našeho zorného pole a ukryta zpět do Timothyho kapsy.

„Nebuď guma,“ škemrá McDermott. „Dáme si červenou rybí pizzu.“

„Drž hubu, Craigu,“ řekne Van Patten, očima sleduje servírku zapisující objednávku u sousedního boxu. „A zavolej sem tu krasotinku.“

„Ale to není ta naše,“ poznamená McDermott. Prsty poklepává po jídelním lístku, který vymámil od číšníka, který proběhl kolem.

„I tak ji zavolej,“ dožaduje se Van Patten. „Objednej vodu, Coronu nebo něco takového.“

„Proč právě od ní?“ ptám se jen tak nazdařbůh. Má vizitka leží na stole, všemi ignorována, hned vedle orchideje v modré skleněné váze. Opatrně ji seberu, přeložím napůl a zasunu do peněženky.

„Vypadá přesně jak ta kočka, co dělá v oddělení Georgetty Klingerové u Bloomingdala,“ řekne Van Patten. „Zavolejte na ni.“

„Chce si někdo dát tu pizzu, nebo ne?“ McDermott začíná být opilý.

„Jak to můžeš vědět?“ zeptám se Van Pattena.

„Kupoval jsem tam parfém pro Kate,“ odpoví.

Price udělá pár rozmáchlých gest, aby upoutal naši pozornost. „Už jsem vám řekl, že Montgomery je skřet?“

„Kdo je to ta Kate?“ ptám se.

„Kate je kočka, se kterou má Van Patten zrovna poměr,“ odpoví Price, zatímco upřeně hledí k Montgomeryho stolu.

„A co se stalo se slečnou Kittridgovou?“ ptám se.

„No,“ usmívá se Price. „Jen se pochlub, cos provedl s Amandou.“

„Kluci, brzděte. Jsem jí věrnej. Jasný?“

„Nemáš strach z pohlavních chorob?“ rýpne Price.

„Od který, Amandy nebo Kate?“ přidám se.

„Myslím, že jsme se shodli, že nás se to netýká. Že to nemůžem chytit. Tááákže… prdel hoven. Držte huby.“

„Neříkal jsem ti –“

Objeví se další čtyři bellini, takže na stole je jich teď osm.

„Panebože,“ zaúpí Price a snaží se popadnout za rukáv sběrače nádobí, urychleně vyklízejícího pole.

„Červená rybí pizza… červená rybí pizza…“ McDermott si našel mantru na celý večer.

„Brzy po nás vyjede pár nadrženejch iránskejch holek,“ zamručí Price.

„Ta pravděpodobnost je stejně nula celá nula nic, takže co – posloucháte někdo?“ ptá se Van Patten.

„…rybí pizza… červená rybí pizza…“ McDermott náhle sevře ruku v pěst a prudce jí udeří do stolu. „Doprdele, bude mě tady někdo poslouchat?“

Dosud jsem jako v transu hleděl na Montgomeryho vizitku, na její klasické barvy, tloušťku, písmo, tisk – náhle jsem se zvedl, zahrozil Craigovi pěstí, jako bych se chystal udeřit, a začal jsem řvát burácivým hlasem: „Nikdo nebude žrát tu tvoji zkurvenou červenou rybí pizzu! Pizza má bejt kyprá, křehoučká a má mít sýrovitou kůrku. Tady mají kůrku tvrdou a tenkou, protože ten debil šéfkuchař všechno připálí! Zdejší pizza je suchá a nedá se žrát!“ Krev se mi hrne do tváří, třísknu se svou bellini o stůl, a když zvednu oči, vidím servírku přinášející předkrmy. Hledí na mě s divně skelným výrazem. Protřu si rukou tvář, to mě uklidní, pak se na ni omluvně usměju. Stojí tu a pozoruje mě, jako bych byl nějaká příšera – ano, zdá se, že jsem jí nahnal strach – takže zmateně pohlédnu na Price. Co hledám? Oporu? – a ten zamumlá: „Cigáro,“ a zaklepe si na náprsní kapsu.

McDermott klidně řekne: „Myslím, že se dá žrát.“

„Drahoušku,“ řeknu, ignoruju McDermotta a uchopím servírku za ruku. Snaží se ji odtáhnout, ale usmívá se, takže zesílím stisk a přitáhnu si její ruku ještě blíž. „Dáme si teď u vás vydatnou večeři,“ začnu s vysvětlováním.

„Nic takového jsem si neobjednával,“ stěžuje si Van Patten při pohledu na svůj talíř. „Chtěl jsem párky ze škeblí.“

„Zmlkni.“ Věnuju mu přísný pohled, pak se mírným hlasem znovu obrátím k servírce, směju se od ucha k uchu jak idiot, velice pohledný idiot. „Poslyš, jsme vaši dobří zákazníci a podle všeho si brzy objednáme nějaký lepší koňak, brandy, co já vím, a budeme relaxovat a užívat si v týhle“ – gesto paží – „vynikající atmosféře. Teď“ – druhou rukou otevírám peněženku z gazelí kůže – „bychom si rádi zapálili nějaké jemné kubánské doutníky a při tom nechceme být obtěžováni nějakým hulvátským –“

„Hulvátským.“ McDermott ukáže prstem na Van Pattena, Price a mě.

„Hulvátským a netoleraním náhodným návštěvníkem či turistou, jenž by si dovolil stěžovat na náš malý příjemný zlozvyk. Takže –“ strkám jí do dlaně bankovku, měla by to být padesátka a předtím jsem ji stočil do tenké roličky – „pokud zařídíte, aby nás při kouření nikdo neobtěžoval, budeme vám velice zavázáni.“ Promnu si ruku a sevřu ji nad bankovkou v pěst. „Pokud si někdo bude stěžovat…“ Pauza, následuje nemilosrdně rozhodné varování:

„Vyhoďte ho odsud.“

Přikývne a odkráčí zpět se zasněným, popleteným pohledem ve tváři.

„Navíc,“ dodává Price s úsměvem, „objeví-li se v okruhu desíti metrů od tohohle stolu další runda bellini, bude vrchní bez odvolání upálen. Vyřiď mu to.“

Po delším tichu, během něhož se vypořádáváme s předkrmy, se ozve Price. „Batemane?“

„Ano?“ Nabodávám na vidličku sousto rejnoka, proženu ho hromádkou zlatého kaviáru a pak položím zpět na talíř.

„Seš ztělesněnej vzornej žáček,“ rýpne si.

Price zahlédne další servírku, jak k nám přichází s podnosem, na němž jsou sklenice na šampaňské naplněné bleděrůžovou tekutinou, chytí se za čelo a řekne: „Ježíšikriste, tohle už je trapné…“

Naštěstí pití nepatří nám, ale vedlejšímu stolu se čtyřmi kráskami.

„To je maso,“ řekne Van Patten a přestane si všímat zapékané uzeniny.

„Určitě dobře píchá,“ přikývne McDermott na znamení souhlasu. „To bych se vsadil.“

„Vy toho naděláte,“ ohrne Price nos. „Koukněte, jaký má kolena.“

Zatímco stojí u vedlejšího stolu, podrobně si ji prohlížíme.

Ačkoli její kolena jsou součástí dlouhých, opálených nohou, nemohu si nevšimnout, že jedno je o trochu větší než druhé. Levé koleno má boulovitější tvar a jako by bylo neznatelně tlustší, a tahle malinká vada se nám zdá natolik závažná, že všichni čtyři ztratíme zájem. Omráčený Van Patten se

znova zahledí do svého talíře s předkrmem a pak se obrátí na Price: „Tys taky dostal něco jinýho, než sis objednal. Chtěls sašimi a dostals suši.“

„Ježíši,“ povzdychne si McDermott. „Sem už se nikdy najíst nepůjdu.“

Někdo, kdo vypadá přesně jako Christopher Lauder, přijde k mému stolu a řekne: „Zdar Hamiltone, seš schopně vopálenej,“ načež odkráčí k pánské toaletě.

„Hamiltone, seš schopně vopálenej,“ imituje ho Price a hodí malý kousek plodu tapas do mého košíčku s chlebem.

„Ale běž,“ řeknu. „Chceš, abych se červenal.“

„Přiznej se, kam docházíš ty, Batemane?“ ptá se Van Patten. „Myslím, když se chceš opálit.“

„Jasně, řekni nám to.“ McDermott vypadá, jako by ho to opravdu zajímalo.

„Přijde překvapení,“ říkám. „No přece do solária,“ a pak pokračuju podrážděně, „jako všichni ostatní.“

„Já mám…“ Van Patten udělá pauzu pro zvětšení dojmu, „solárium doma, svý vlastní…“ Nabere si velkou porci zapékané uzeniny.

„Nekecej?“ říkám servilně.

„Fakt ho má,“ potvrzuje McDermott s plnou pusou. „Ukázal mi ho.“

„To je neuvěřitelný,“ řeknu.

„Co je na tom kurva neuvěřitelnýho?“ ptá se Price a cpe si do úst sousto tapas.

„Víš ty vůbec, jak drahý je členství v soláriu?“ ptá se mě Price.

„Členství na jedinej rok?“

„Seš cvok,“ zamumlám.

„Sledujte to, panstvo,“ řekne Van Patten. „Spravedlivě rozhořčenej Bateman.“

U našeho stolu se objeví sběrač nádobí, ani se nezeptá, jestli jsme dojedli, a bez jediného slova odnáší naše skoro netknuté předkrmy. Nikdo si nestěžuje, jen McDermott se udiveně zeptá: „To nám fakt odnášejí předkrmy?“ a pak se hloupě rozesměje. Jakmile zjistí, že se nesmějeme, přestane i on.

„Odnesl je, protože porce byly tak malé, že si myslel, že jsme dojedli,“ řekne znuděně Price.

„Jenom jsem myslel, že vlastní solárium je tak trochu šílenost,“ snažím se vysvětlovat Van Pattenovi, napadá mě však zároveň, že by to byl příjemný luxus, kdybych měl u sebe dostatek místa. Šla by s tím dělat kromě opalování spousta dalších věcí.

Zaslechnu McDermotta, jak se ptá Price, s kým je tady Paul Owen.

„S ňákým borcem od Kickera Peabodyho,“ odpovídá mu Price. „Znal se s McCoyem.“

„Tak proč sedí s těma pitomečkama z Drexelu? Není jeden z nich Spencer Wynn?“ vyptává se McDermott.

„Seš slepej nebo co? To přece není Spencer Wynn.“

Ohlédnu se na Paula Owena, který sedí v boxu se třemi dalšími chlápky. Jeden z nich by mohl být Jeff Duvall. Šle, dozadu učesané vlasy, brýle s rohovinovou obroučkou, všichni pijí šampaňské. Líně přemýšlím, jak se asi Owen dostal k Fisherovu kontu. Bere mi to chuť k jídlu, ale naše pokrmy se objeví skoro hned poté, co nám odnesli nedojezené předkrmy. Pouštíme se do jídla. McDermott si povoluje šle. Price mu nadává do čuňat. Cítím se čímsi paralyzován, dokážu však odvrátit pohled od Owenova stolu ke svému talíři (žlutý koláč šestiúhelníkového tvaru, kolem něj plátky uzeného lososa, stříkance hráškově zelené omáčky z rajčat kouzelně zdobí celý pokrm), načež se zaměřím na sledování čekajícího davu. Lidi vypadají nepřátelsky a opile – snad ze zdarma servírovaného bellini – jsou unaveni hodinovým čekáním na nejhorší místa u kuchyně, které musí absolvovat, přestože měli rezervaci. Van Patten přeruší ticho u našeho stolu, když nechá vidličku dopadnout na talíř, a odsune židli.

„Co se děje?“ Vzhlédnu od svého jídla, vidličku držím nad ním a ani nehnu rukou, jako by mé ruce byly tak nadšeny celkovou úpravou pokrmu, že získaly na zbytku těla nezávislou vůli, jež jim velí neničit, nedotýkat se. Vzdychnu a položím vidličku na stůl vedle talíře.

„Do prdele, měl jsem nahrát pro Mandy ten film, co dávaj na kabelový televizi.“ Utírá si ústa ubrouskem, vstává od stolu.

„Hned jsem zpátky.“

„Si to udělá sama, ty vole,“ říká Price. „Nebo ti už úplně přeskočilo?“

„Nemůže, je v Bostonu u svýho dentisty.“ Van Patten krčí rameny.

Musí být pořádně pod pantoflem.

„A co chceš jako dělat?“ Přeskakuje mi hlas. Ještě jsem mu neodpustil, že má lepší navštívenku než já. „Telefonovat do HBO?“

„Ne, mám tlačítkovej telefon napojenej na volič programů rekordéru Videonics, kterej sem koupil u Hammachera Schlemmera.“

Na odchodu si upravuje šle.

„Zoufalec,“ řeknu bezbarvě.

„Jakej si dáš dezert?“ volá na něj McDermott.

„Něco čokoládovýho a bez mouky,“ řve Van Patten.

„Přestal ten chlap snad posilovat?“ ptám se. „Je ňákej těstovitej.“

„Taky se mi zdá,“ souhlasí Price.

„Není copak členem Vertical klubu?“ ptám se.

„Nevím,“ zamumlá Price a prohlíží si při tom svůj talíř, pak jej odsune, sedne si zpříma a zavolá na servírku, od níž si objedná další finskou vodku s ledem.

Přichází další urostlá číšnice, přináší flašku šampaňského, je to nearchivní Perrier-Jouet, prý nám ho posílá Scott Montgomery.

„Neznačkový, to si dovolil moc, sráč jeden,“ zasyčí Price a natahuje krk, aby našel Montgomeryho stůl. „Úplná nula.“ Zdraví ho přes celou místnost zvednutým palcem. „Ten zmrd je tak malej, že ho sotva vidím. Možná jsem tím palcem pozdravil Conrada. Nejsem si jistej.“

„Kde je Conrad?“ ptám se. „Měl bych se s ním seznámit.“

„To byl ten, co ti říkal ‚Zdar Hamiltone‘,“ povídá Price.

„To nebyl Conrad,“ já na to.

„Fakt ne? Byl mu kurevsky podobnej,“ říká, ale nečeká na mou odpověď; místo toho nezakrytě očumuje hezkou servírku, která se předkloní, aby mohla líp uchopit špunt přinesené láhve, a přitom nám ukazuje výstřih.

„Určitě to Conrad nebyl.“ Překvapuje mě, že Price nerozezná vlastní spolupracovníky. „Tenhle chlap měl lepší účes.“

Sedíme mlčky, servírka rozlévá víno. Jakmile zmizí, McDermott se ptá, co říkáme na jídlo. Řeknu mu, že zapékané maso se zeleninou by ušlo, ale omáčky ze zelených rajčátek bylo zbytečně málo.

McDermott přikývne a mumlá: „Taky si myslím.“

Vrací se Van Patten. „Na tom jejich hajzlu se nedá šňupat koks.“

„Dáme si dezert?“ ptá se McDermott.

„Jedině kdyby bylo další bellini,“ zívne Price.

„Co takhle zaplatit a jít?“ navrhuje Van Patten.

„Je čas vyrazit na lov, pánové,“ řeknu.

Urostlá servírka přinese účet na 475 dolarů. Je to mnohem míň, než jsme čekali. Platíme každý zvlášť, ale protože potřebuju hotovost, platím svým platinovým AmExem a vyberu od nich bankovky, většinou fungl nové padesátky. McDermott chce deset dolarů zpátky, protože jeho uzeninový předkrm stál jenom šestnáct. Netknutou flašku šampaňského od Montgomeryho necháváme na stole. Před Pastels sedí na chodníku nový žebrák, v ruce drží absolutně nečitelný nápis. Ptá se nás nejdřív na drobné a pak, s nadějí v hlase, na nějaké jídlo.

„Ten mladík vážně potřebuje pleťovou masku," řeknu.

„Poslyš, McDermotte," provokuje Price, „hoď mu svou vázanku."

„Ale houby. Co z ní bude mít?" ptám se a prohlížím si žebráka.

„Předkrm v Jams." Price se směje. Směju se taky. Rozjařeně si plácneme dlaněmi o sebe.

„Čuráci," ohrazuje se uraženě McDermott a prohlíží si svou vázanku.

„Tak už se nezlob… taxi," povídá Price a zastavuje taxíka. „Teď ještě nějakej alkohol."

„Před Tunel," obrátí se McDermott na řidiče.

„Správně, McDermotte," chválí Price a sedá si dopředu. „Vidím, že se fakt těšíš."

„Já nejsem vyhaslej dekadentní buzík jako ty," říká McDermott, čímž si mě získá.

„Víte o tom, že pralidi jedli víc vlákniny, než jíme my?" ptá se Price taxikáře.

„To je jasný, taky jsem to slyšel," přidá se McDermott.

Oslovím Van Pattena. „Viděls tu flašku šampaňskýho, kterou nám poslal Montgomery?"

„Neblbni, von nám fakt poslal flašku?" ptá se Van Patten. „Zkusím hádat. Určitě to byl Perrier-Jouet."

„Bingo," Price na to. „A neznačkovej."

„Sráč pitomej," uzavře Van Patten.

V TUNELU

Všichni chlapi před Tunelem mají dnes na sobě z nějakého důvodu smokingy, kromě houmlesáckého žebráka středního věku, co sedí u kontejneru na odpadky, jen pár stop od provazů uzavírajících vchod, a před každého, kdo si ho všimne, strká polystyrénový kelímek od kávy a škemrá drobné. Zatímco nás Price vede oklikou kolem davu k provazům, kde cosi signalizuje jednomu z vyhazovačů, Van Patten zamává před žebrákovou tváří zmuchlanou jednodolarovkou, tvář se na okamžik rozjasní, Van Patten bankovku strčí zpátky do kapsy a my jsme vedeni do klubu, do ruky nám strčí tucet lístků na pití a dvě prominentní vstupenky do přízemí. Uvnitř nás chvilku obtěžují dva další vyhazovači – dlouhé vlněné kabáty, vlasy do ohonu, nejspíš Němci. Vyptávají se, proč nejsme ve smokinzích, ale Price situaci hladce zvládá, ani nevím, jestli ty čuráky uplatil, nebo ukecal (nejspíš to první). Stojím tam nezúčastněně, obrácen k Priceovi zády a poslouchám McDermotta, jak si na mě stěžuje Van Pattenovi, jsem prý úplný cvok, když jsem shazoval pizzu, kterou dělají v Pastels. Slyším je špatně, přeřvává je burácení reproduktorů s verzí „I Feel Free" od Belindy Carlisleové. V kapse kabátu od Valentina mám schovaný nůž s pilovitou čepelí a mám chuť vykuchat s ním McDermotta přímo tady na chodbě, vykrojit mu díru do obličeje, rozsekat mu páteř na kusy, ale Price na nás konečně mávne a celé pokušení zabít McDermotta nahrazuje ten divný pocit očekávání něčeho hezkého. Těším se, že budu pít šampaňské, flirtovat s nějakou sexy kočkou, že seženem nějaký fet a budeme možná i tančit na staré hity nebo na ten nový, docela dobrý song od Janet Jacksonové.

Atmosféra se zklidní, když přejdeme do přední chodby vedoucí ke skutečnému vchodu. Míjíme tři urostlé kočky. Jedna má na sobě černé vlněné sako se zubatým límcem, kalhoty z kombinace vlny a kašmíru a upjatý kašmírový rolák, vše od Oscara de la Renty.

Druhá má dvouřadový vlněný plášť, přiléhavé kalhoty džínového stylu z mohérového a nylonového tvídu a pánskou bavlněnou košili od Stephena Sprouse. Poslední a nejhezčí má na sobě kostkované vlněné sako a vlněnou sukni s vysokým pasem, obojí od Barneye, a hedvábnou blůzu od Andry Gabriellové. Všechny tři si nás jednoznačně všímají, otáčíme se po nich, a tak jim jejich pozornost oplácíme. Výjimkou je Price, který si jich nevšímá a říká cosi sprostého.

„Panebože, Prici, dej už pokoj," dožaduje se McDermott. „Těm kočkám nic nechybělo."

„Máš pravdu, pokud mluvíš persky," vysvětluje Price a strká McDermottovi několik nápojových lístků, jako by ho chtěl odškodnit.

„Cože?" oponuje Van Patten. „Nevypadaly vůbec jak Španělky."

„Myslím, Prici, že budeš muset změnit přístup, jestli si chceš zapíchat," říká McDermott.

„Ty mě budeš poučovat, jak se to dělá? Ty, kterej ses posledně spokojil s honěním péra?“ ptá se Price Craiga.

„Chováš se hnusně, Prici,“ řekne Craig.

„Ty si fakt myslíš, že blbnu tak, jak blbnete vy, když mám chuť na nějakou píču?“ provokuje Price.

„To si myslím,“ řeknou současně Van Patten a McDermott.

„To se přece dá zařídit i jinak a nechovat se, jako by si člověk nutně potřeboval zašukat. Snad tě nepřipravím o nevinný iluze, McDermotte,“ přidal jsem se k debatě. Zároveň jsem zrychlil krok, abych šel vedle Tima.

„To ale nevysvětluje, proč se Tim musí chovat jak úplnej hajzlík,“ povídá McDermott a taky zrychluje chůzi.

„Těm ženskejm je to stejně putna,“ odfrkne si Price. „Když jim povím, jakej je můj roční příjem, tak je úplně jedno, jak se u toho chovám.“

„A jak sděluješ světu tuhle zprávičku?“ ptá se Van Patten. „To jako řekneš, dej si pivo kotě, a abys věděla, beru ročně sto osmdesát litrů, a jak se ti to líbí?“

„Sto devadesát,“ opraví ho Price. „Přesně tak. Tyhle kočky nejsou na něžnosti.“

„A na co jsou, pověz nám, ó nejmoudřejší?“ zeptá se McDermott a v chůzi se ukloní.

Van Patten se směje a za chůze si s McDermottem plácnou vysoko zvednutými dlaněmi.

„Sakra,“ směju se, „kdo ví, ten se neptá.“

„Potřebujete kočku, která vás dvakrát tejdně pozve do Le Cirque a se kterou budete pravidelně chodit do Nells. A která bude blízkou přítelkyní Donalda Trumpa,“ řekne bezbarvě Price.

Podáme vstupenky docela hezkému děvčeti v dlouhém vlněném plášti s olivkama místo knoflíků, kolem krku má hedvábný šál od Hermese. Pouští nás dovnitř. Price na ni mrkne, jdeme dál a McDermott povídá: „V tomhle podniku musím pokaždý myslet na nemoci. Některý ty kočky přímo smrdí. Nějak to cejtím v luftě…“

„Dyť jsem ti říkal,“ ozve se Van Patten a pak vášnivě zdůrazní svou průpovídku: „My to svinstvo chytit nemůžem. Máš tam pravděpodobnost nula celá nula nula nic.“

Naštěstí je jeho hlas přehlušen delší verzí „New Sensation“ od INXS. Hudba hraje tak hlasitě, že musíme řvát, chceme-li se slyšet. Klub je solidně narvaný, jediné osvětlení pochází ze záblesků odrážených tanečním parketem. Všichni jsou ve smokinzích. Všichni pijí šampaňské. Protože máme jen dvě vstupenky do suterénu, Price je strčí Van Pattenovi a McDermottovi a ti dva s nimi divoce mávají před očima kluka, co střeží vrcholek schodiště. Ten má na sobě dvouřadový vlněný smoking, bavlněnou košili s křídlovými límci od Cerrutiho 1881 a hedvábného, černobíle kostkovaného motýlka z obchodu Martina Dingmana s módními doplňky.

„Prici,“ křičím na něj, „proč jsme tam nešli?“

„Protože,“ přeřvává hudbu, chytá mě za límec a naklání se mi k uchu, „musíme sehnat vycházkovej prášek z Bolívie…“

Následuju ho, když spěchá úzkou chodbou vedoucí podél tanečního sálu, projdeme barem a vlezeme do Lustrového sálu, který je přeplněný kluky z Drexelu, kluky od Lehmana, od Kiddera Peabodyho, z První Bostonské, od Morgana Stanleyho, od Rothschilda, od Goldmana, dokonce i z Citibank, kristova noho, všichni jsou ve smokinzích, pijí šampaňské, „New Sensation“ přejde v „The Devil Inside“ tak nepozorovatelně, jako by to byla tatáž skladba, a Price zahlédne Teda Madisona, jak se opírá o zábradlí v zadní části místnosti, na sobě má vlněný smoking s vestou od Paula Smithe, motýlka a šerpu z Rainbow Neckwear, diamantové jehlice z Trianonu, patentní mokasíny z kůže a grogrénu od Ferragama a starobylé řetízkové hamiltonky od Sakse; za Madisonem, obklopené tmou, jsou dvě vlakové kolejnice, tuhle noc svítící zářivě optimistickou zelenou a růžovou. Price se náhle zastaví, hledí upřeně Tedovým směrem, Ted ho spatří a s porozuměním se usměje, Priceův pohled těká nepřítomně z Teda na kolejnice vzadu, jako by hledal

nějakou možnost úniku, a já ho vyruším, zakřičím: „Vole, je tam Teddy," a on přestane zírat do blba, potřese hlavou, jako by si ji chtěl pročistit, a zakřičí rozhodným hlasem: „Ne, to není Madison, kristova noho, to je Turnball," a toho chlápka, co jsem si ho spletl s Madisonem, přišli pozdravit dva cizí borci ve smokinzích, takže se k nám obrátil zády, a za Pricem se nečekaně objevuje Ebersol, ovine mu paži kolem krku a z legrace předstírá, že ho škrtí. Price se té ruky musí zbavit silou, a pak si s Ebersolem podají ruce a Price řekne: „Nazdar Madisone."

Madison, kterého jsem si spletl s Ebersolem, má na sobě nádherné bílé lněné sako s vestou od londýnského Hacketta koupené u Bergdorfa Goodmana. V jedné ruce drží nezapálený doutník, ve druhé poloprázdnou sklenici šampaňského.

„Pane Prici," křičí Madison. „Velice rád se s vámi shledávám."

„Madisone," křičí Price, „Potřebujeme tvou pomoc."

„Máte málo problémů?" Madison se usmívá.

„Dost to spěchá," zní Priceova odpověď.

„To se dá zařídit," zařve Madison a pak na mě kývne, z nějakého důvodu dost odměřeně, a zařve něco jako: „Batemane, kde ses tak opálil?"

Chlápek, co stojí vedle Madisona, mi hodně připomíná Teda Dreyera. Má na sobě smoking s šálovým límcem, bavlněnou košili a motýlka z hedvábného tartanu, to vše s největší pravděpodobností navržené Ralphem Laurenem a koupené v Polo. Madison tu pořád postává a kývnutím se zdraví s nejrůznějšími lidmi, co projdou v jeho blízkosti.

Nakonec Price přestává být v pohodě. „Poslyš. Potřebujem drogy."

Myslím, že je příliš hlasitý.

„Klídek, Prici, klídek," okřikne ho Madison. „Promluvím s Ricardem."

Ale stojí na místě a kyne lidem, kteří se prodírají kolem nás.

„Co kdybys za ním šel hned?" ječí Price.

„Proč nemáš smoking?" Madison na to.

„Kolik toho budem chtít?" ptá se mě Price a vypadá zoufale.

„Gram by měl stačit," křičím. „Musím bejt zejtra brzo v kanceláři."

„Máš hotovost?"

Nemůžu lhát, tak přikývnu a strčím mu čtyři pětky.

„Gram," zařve Price na Teda.

Madison představuje svého kumpána: „To je Jú."

„Gram," strká Madisonovi do ruky prachy. „Jú? Co je to za jméno?"

Madisonův kámoš a Madison se usmějí a Ted zavrtí hlavou a zařve jméno, které nezaslechnu.

„Žádnej Jú," křičí Madison. „Hugh."

„Aha – jsem rád, že tě poznávám, Hughu." Price zvedne zápěstí a poklepe ukazováčkem na své zlaté hodinky.

„Hned jsem zpátky," křikne Madison. „Zůstaňte s mým přítelem. Dejte si něco na pití." Ztratí se. Hugh, alias Jú, zapadne do davu. Následuju Price k zábradlí.

Chci si zapálit doutník, ale nemám sirky, takže ho jen držím a nasávám jeho vůni. Vím, že drogy jsou na cestě, a to mi dává pocit pohody a uvolnění. Beru si dva nápojové lístky a zkouším u baru dostat pro Price finskou vodku s ledem. Nemají ji, urostlá holka za barem je na mě protivná, ale má dokonalé tělo a je natolik sexy, že dostává velké dýško. Pro Price dostávám absolut a pro sebe J&B s ledem. Napadlo mě donést Timovi žertem jedno bellini, ale vypadá dnes natolik nabroušeně, že by vtip asi těžko ocenil, tak se na to vykašlu a prodírám se zpět davem, podávám mu absolut, ani mi nepoděkuje, vypije ho jedním douškem, prohlíží si sklenici, gestikuluje a přitom na mě hledí, jako by mě z něčeho vinil. Pokrčím rameny. Znova začíná, jako posedlý hledět na vlakové kolejnice. Dnes v noci je v Tunelu dost málo ženských.

„Zejtra večer mám rande s Courtney."

„S kým?" zakřičí na mě a nespouští oči z kolejnic. „Blahopřeju."

Sarkasmus je slyšet i v tom hluku kolem.

„Proč ne? Carruthers je mimo město.“

„Radši si najmi nějakou profesionální společnici,“ vykřikne zahořkle a skoro bez přemýšlení.

„Jak to myslíš?“

„Protože s ní tě to bude stát mnohem víc, než ti dá.“

„Nesmysl,“ já na to.

„Poslyš, taky jsem to zkoušel.“ Price na mě křičí a přitom potřásá svou sklenicí. Kostky ledu zřetelně a hlasitě zvoní, což mě překvapuje. „Meredith je úplně stejná. Chce, abys jí za to platil. Všechny to chtějí.“

„Prici?“ Dávám si velký hlt skotské. „Ty seš teda dáreček…“

Ukáže prstem před sebe. „Kam ty koleje vedou?“

Laserové světlo se rozblikalo intenzívněji.

„Netuším,“ řeknu po nějakém čase. „Ani nevím, jak jsou dlouhý.“

Už mě nudí sledovat Price, který se nehýbe, ani nemluví. Od kolejí občas vzhlédne jen proto, aby se rozhlédl po Madisonovi nebo Ricardovi. Nikde žádné ženy, jen armáda profíků z Wall Street ve smokinzích. Jediná samice v okolí tančí sama v rohu na hudbu písně „Love Triangle.“ Má na sobě vestičku s flitry od Ronalduse Shamaska. Snažím se na ni soustředit, ale jsem před kokainem viditelně předrážděný a začínám okusovat nápojové lístky, pak mi do zorného pole vleze nějaký chlápek, co vypadá jak Boris Cunningham. Dostávám chuť znovu zamířit k baru, ale Madison se konečně vrací – byl pryč asi dvacet minut – a hlasitě oddechuje, na tváři těkavý přiopilý úsměv, podává si ruku s napjatě vypadajícím Pricem, který pak poodstoupí tak rychle, že když ho Ted chce přátelsky poplácat po rameni, zasáhne jen vzduch.

Jdu s Pricem přes bar a přes taneční parket, přes přízemí a do schodů, kolem dlouhé fronty před ženskými toaletami, je to zvláštní, protože v klubu dnes na první pohled žádné ženy nejsou, konečně jsme na mužském záchodě, je prázdný, oba vlezeme do jedné kabinky a Price zajistí dveře.

„Třesou se mi ruce,“ říká a podává mi malou obálku. „Otevři to.“

Beru mu tu věc z ruky, pečlivě rozkládám přehnuté okraje drobného bílého balíčku a vystavuju údajný gram – je toho asi míň – mdle fluorescenčnímu světlu mužských záchodů.

„Ježíš,“ šeptá Price nezvykle mírným hlasem, „zrovna nejvíc toho není, se mi zdá.“ Naklání se, aby si drogu prohlédl.

„Třeba je to tím světlem.“

„O co kurva tomu Ricardovi jde?“ ptá se Price a civí přitom na dávku kokainu.

„Pššt,“ šeptám a vytahuju z kapsy platinovou kartu American Express. „Pojďme na to.“

„Neprodává to ten zmrd po miligramech?“ ptá se Price. Strká roh své vlastní kreditní karty do hromádky prášku, nese ho k nosu a šňupe. Pak stojí mlčky, nadechne se a hlubokým, hrdelním hlasem řekne: „Panebože!“

„Co je?“ ptám se.

„Ten zmrd nám prodal miligram … Sweet’n Low.“ Zakucká se.

Beru si taky a musím mu dát za pravdu. „Je to strašně slabý, ale až to vemem všechno, budem snad v pohodě.“ Price je však zuřivý, tváře se mu zbarvily dočervena, potí se a řve na mě, že je to moje vina, jako by to byl můj nápad kupovat gram od Madisona.

„Chci se z toho sjet, Batemane,“ deklamuje a hlas se mu zvyšuje, „ne si tím sypat ranní ovesnou kaši!“

„Můžeš si tím ochutit kafe se smetanou,“ ozve se zženštilý hlas z vedlejší kabinky.

Price na mě pohlédne, oči rozšířené nechápavým vztekem, pak se přestane kontrolovat, otočí se kolem své osy a třískne pěstmi do bariéry.

„Klídek,“ říkám mu. „Vemem ten zbytek.“

Price se obrátí zpátky na mě, uhladí si rukou napomádované, dozadu učesané vlasy a postupně se uklidní. „Asi máš pravdu.“ Pak znova zvedne hlas: „Pokud není proti ten buzík na vedlejším hajzlu.“

Čekáme na reakci, chvíli trvá, než neznámý zašišlá: „Mně je to fuk…“

„Naser si!“ odsekne mu Price.

„Ty si naser!“ opičí se hlas.

„Ne, ty si naser!“ zařve Price, pokouší se pověsit na aluminiovou bariéru, ale stáhnu ho jednou rukou dolů, z vedlejší kabinky je slyšet spláchnutí a neznámý, viditelně nevyvedený z míry, odchází ze záchodu. Price se opírá o dveře našeho oddělení a pozoruje mě s beznadějí v očích. Třesoucí se rukou si otírá ještě pořád karmínově zbarvenou tvář, pevně zavře oči, rty má bílé, pod nosními dírkami je vidět nepatrná stopa po kokainu – konečně řekne klidně, aniž by otevřel oči: „Fajn. Jde se na to.“

„Slovo chlapa,“ pochválím ho. Střídavě noříme kreditní karty do obálky, když to nestačí, tlačíme proti papíru konečky prstů a nasáváme z nich koks nosem nebo ho olizujeme jazykem a rty.

Nejsem ani náhodou sjetej, ale ještě jeden J&B snad poskytne tělu aspoň klamný dojem a pocítím ten náraz, i když to asi bude slabší.

Vyjdeme ze záchodu, myjeme si ruce, kontrolujeme své podoby v zrcadle a spokojeně se vracíme do Lustrového sálu. Napadá mě, že bych si měl zkontrolovat svrchník (od Armaniho), ale přes Priceův pesimismus se začínám cítit dost dobře a po pár minutách, kdy čekám u baru a snažím se navázat kontakt s tou sexy číšnicí, je mi už všechno nádherně jedno. Musím před ni položit dvacku, aby se se mnou vůbec začala bavit, a to i přesto, že nám zbývá spousta nápojových lístků. Funguje to. Abych vyčerpal poukázky, objednám si dvě stoličné s ledem. Rozlévá je před mýma očima.

Je mi fajn a křičím na ni: „Nechodíš náhodou na Newyorskou univerzitu?“

Kroutí hlavou, ani se neusměje.

„Na Hunter?“ křičím.

Znova zakroutí hlavou. Žádný Hunter.

„Na Kolumbijskou?“ ptám se – i když vím, že je to blbost.

Dál se soustředí na flašku stoličné. Vykašlu se na rozhovor, a když přede mě postaví dvě plné sklenice, plácnu o barpult dvěma poukázkama. Jenže ona znovu zavrtí hlavou a hlasitě vysvětluje:

„Už je po jedenáctý. Tohleto už neberem. Jenom za hotový. Dělá to pětadvacet dolarů.“ Nestěžuju si, tvářím se totálně uvolněně, vytáhnu svou peněženku z gazelí kůže a podám jí padesátidolarovku, hledí na ni, čestné slovo, podezíravě, vzdychne, otevře pokladnu a odpočítá zbytek, upřeně jí hledím do očí a řeknu zřetelně a nahlas, má slova ovšem ruší „Pump Up the Volume“ z reproduktorů a hučení davu: „Seš hnusná štětka, chtěl bych tě ubodat k smrti a hrát si s tvou krví,“ a přitom se usmívám. Nenechám té píči žádné spropitné a vrátím se za Pricem, který stojí tupě u zábradlí a rukama objímá ocelovou tyč. Paul Owen, který disponuje Fisherovým kontem, má na sobě šestiknoflíkový vlněný smoking s vestou a stojí vedle Price a vyřvává něco jako: „Pětsekrát otočil diskontovanou hotovost pomocí počítače společnosti, a ještě jel firemní limuzínou ke Smithovi a Wollenskymu.“

Podám pití Priceovi a kývnu na Paula. Price neřekne ani slovo, dokonce ani nepoděkuje. Drží v ruce sklenici a smutně hledí na kolejnice, pak zašilhá, skloní ke sklenici hlavu, a když ho osvětlí záblesk stroboskopu, narovná se a cosi si pro sebe zamumlá.

„Seš sjetej?“ ptám se ho.

„Co ty?“ zakřičí Owen.

„Paráda,“ řeknu.

Hudba je jeden nekonečný song, který se vždy překrývá s následujícím, jednotlivé písně spojuje tupý jednotvárný rytmus, který znemožňuje jakoukoli konverzaci, což mi právě teď, protože mluvím s tím hajzlem Owenem, perfektně vyhovuje. Zdá se, že v Lustrovém sále přibylo děvčat, snažím se pohledem kontaktovat jednu z nich, má postavu modelky a velký kozy. Price do mě šťouchne, nakloním se k němu, nevím, jestli nepotřebuje ještě jeden gram.

„Proč jste si nevzali smokingy?“ ptá se za mými zády Owen.

„Padám odsaď,“ křičí Price. „Končím s tím.“

„S čím končíš?“ ptám se nejistě.

„S tímhle,“ odpoví, mluví nejspíš o svém tupláku stoličné.

„Neblbni,“ já na to. „Dopiju to.“

„Poslouchej mě, Patricku,“ přímo řve. „Já odsaď padám.“

„Ale kam?“ Teď už fakt nevím, co se děje. „Mám najít Ricarda?“

„Já jdu pryč,“ křičí. „Já… jdu… pryč!“

Začnu se smát, nevím, o co mu jde. „Fajn, ale kam bys chtěl jít?“

„Pryč!“ zařve.

„Nepovídej,“ já na to. „Průser v bance?“

„Ne, Batemane. Mluvím vážně, ty hluchej zkur-vy-sy-ne. Odcházím. Mizím.“

„Ale kam?“ Pořád se směju, nevím co a jak, křičím. „K Morganovi Stanleymu? Posilovat? Tak kam?“

Podívá se někam mimo mě, neodpoví, zase se zahledí na kolejnice, hledá bod, v němž koleje končí, hádá, co se ukrývá v temnotě. Má asi dost a Owen vypadá ještě hůř, právě jsem tomu hajzlovi náhodou pohlédl do očí.

„Řekni mu, ať se raduje,“ zařve ten blb.

„Pořád disponuješ Fisherovým kontem?“ Co jiného mu můžu říct?

„Cože?“ ptá se. „Počkej. Není to Conrad?“

Ukáže na jakéhosi chlápka, co má na sobě vlněný smoking bez vesty s šálovým límcem, bavlněnou košili a motýlka, vše od Pierra Cardina, stojí u baru, přímo pod lustrem, v ruce drží sklenku šampaňského a prohlíží si nehty. Owen vytahuje doutník a shání se po ohni. Nudím se, tak zamířím k baru, abych tu kočku, co ji chci rozpárat, požádal o zápalky. Lustrový sál je přeplněný a všichni vypadají spřízněně, všichni vypadají stejně. Těžký oblak doutníkového dýmu visí v polovině výšky místnosti a hudba, znova INXS, je hlasitější než předtím, ale pro koho hraje? Omylem se dotknu čela a zvlhnou mi od něj prsty. U baru dostanu sirky.

V davu při zpáteční cestě narazím na Van Pattena s McDermottem, loudí další nápojové lístky. Dám jim všechny, co zbyly, vím, že už jsou prošlé, jsme teď vmáčknutí doprostřed davu a poukázky je nestimulují natolik, aby se snažili prorvat k barpultu.

„Ty holky sou špíny,“ povídá Van Patten. „Bacha na ně. Nestojej za ten risk.“

„Ten sklep stojí za hovno,“ křičí McDermott.

„Sehnali ste fet?“ ptá se Van Patten. „Viděli jsme Ricarda.“

„Nic,“ křičím. „Je to mínusový. Madison nic nesehnal.“

„Vrchní! Obsluha!“ řve mi někdo do ucha.

„Je to zabitý,“ řvu, „nic neslyším.“

„Cože?“ řve Van Patten. „Nic neslyším.“

Náhle mě McDermott prudce chytí za rameno. „Kurva, co to ten Price dělá? Čum na to.“

Jako ve filmu se otočím na špičkách a ze všech sil se natáhnu, abych na něj viděl. Sedí na zábradlí, těžce udržuje rovnováhu, někdo mu podal sklenici se šampaňským a buď se tak opil, nebo zfetoval, že má obě ruce široce rozpažené a zavírá oči, jako by žehnal davu. Stroboskop za jeho zády blýská a blýská a dýmovnice jedou jak šílené, takže ho obklopuje šedá, barevnými světly prozařovaná mlha. Něco křičí, ale neslyším co – místnost je absolutně přeplněná, kombinace „Party All the Time“ od Eddie Murphyho a nepřerušovaného řevu ožralých byznysmenů rve uši.

Začínám se prodírat davem, oči přilepené na Priceovi, podaří se mi vyhnout Madisonovi, Hughovi, Turnballovi, Cunninghamovi a několika dalším. Ale dav je příliš hustý a moje snaha je marná.

Jen pár tváří sleduje Tima, ten stále sedí na zábradlí, má polozavřené oči, řve do davu. Náhle se zastydím, už mi nevadí, že jsem uvězněn v mase lidí, že se k němu nemůžu dostat a zachránit ho před zaručenou ostudou a během jakoby naschvál načasovaného okamžiku ticha zaslechnu Priceův

výkřik: „Sbohem!“ a pak, když se dav jako zázrakem ztiší – „čuráci!“ S grácií se otočí kolem své osy, seskočí ze zábradlí do kolejiště a dá se do běhu, sklenice se šampaňským se roztříští, když ji odhodí stranou. Zakopne jednou, podruhé, ve světle stroboskopového světla to vypadá jako ve zpomaleném filmu, ale než zmizí ve tmě, podaří se mu získat zpátky rovnováhu. Bezpečnostní agent sedí bez hnutí u zábradlí, zatímco Price mizí v tunelu. Mám dojem, že jen pokývá hlavou.

„Prici! Vrať se!“ křičím, ale nemůže mě slyšet, protože dav právě začal tleskat jeho představení. „Prici!“ zařvu ještě jednou, snažím se přeřvat potlesk. Je pryč a pochybuju, že kdyby mě mohl slyšet, že by si z toho něco dělal. Madison stojí vedle mě a natahuje ruku, jako by mi chtěl k čemusi blahopřát. „Ten chlap je divoch.“

McDermott se mi objeví za zády a tahá mě za rameno. „Že by ten Price znal nějakej nóbl salónek, kterej nám zůstal utajenej?“

Vypadá ustaraně.

Jsme před Tunelem, jsem sjetej a trochu unavenej, v puse mám kupodivu chuť jako po umělém sladidle, a to i přes dvě další stoličné a půl sklenice J&B. Je dvanáct třicet, pozorujeme limuzíny snažící se odbočit doleva na West Side Highway. Jsme tři, Van Patten, McDermott a já. Dohadujeme se, jakou máme šanci najít nový klub zvaný Nekenieh. Vlastně ani nejsem sjetý, spíš otupělý alkoholem.

„Zítra můžem jít na oběd,“ navrhuju a při tom zívám.

„Já ne,“ řekne McDermott. „Jdu se stříhat k Pierrovi.“

„A na snídani?“ ptám se.

„Kdepak,“ povídá Van Patten. „Manikúra u Gia.“

„Díky, žes mi to připomněl,“ prohlížím si ruku. „Taky tam musím zajít.“

„Co bys řek večeři?“ ptá se mě McDermott.

„Mám schůzku,“ řeknu. „Do hajzlu.“

„Co ty?“ ptá se McDermott Van Pattena.

„Bohužel. Nejdřív musím do solária. Pak privátně posiluju.“

V KANCELÁŘI

Ve výtahu mi Frederick Dibble vypráví, že četl kdesi v bulvárním plátku nebo v nějaké společenské rubrice článek o Ivaně Trumpové.

Pak mluví o nové italsko-thajské restauraci na Upper East Side, kde včera večeřel s Emily Hamiltonovou, a nepřestává žvanit o vynikající porci fusilli šii-take. Vytáhl jsem z kapsy zlaté plnicí pero značky Cross a poznamenal si jméno podniku do adresáře. Dibble má na sobě drobně proužkovaný vlněný oblek s vestou od Canali Milana, bavlněnou košili od Billa Blasse, tkanou hedvábnou kravatu s jemným proužkem, taky ze značkové prodejny Billa Blasse, v ruce drží svrchník od Missoniho Uoma. Má slušivý, drahý sestřih, který si obdivně prohlížím, zatímco on si začne broukat do rytmu reprodukované hudby, strašlivé nasládlé předělávky něčeho, co původně mohlo být „Sympathy for the Devil“ od Rolling Stones. Takové orchestrální zrůdnosti pouštějí ve všech výtazích budovy, v níž jsou naše kanceláře. Chci se ho zeptat, jestli se ráno díval na The Patty Winters Show – mluvilo se tam o autismu – ale vystupuje o poschodí dříve než já.

Zopakuje název té restaurace: „Thaidialano“, potom řekne: „Tak čau, Marcusi,“ a opouští výtah. Dveře se zavřou. Mám na sobě vlněný pepitový oblek s pečlivě sežehlenými kalhotami od Hugo Bosse, hedvábnou vázanku taky od Hugo Bosse, košili z bavlněného popelínu od Josepha Abbouda a boty od Brooks Brothers. Dnes ráno jsem příliš dlouho kloktal a nemůžu se zbavit kovové pachuti vlastní spolykané krve vzadu v hrdle. K desinfekci jsem použil ústní vodu Listerine a teď mám ústa v jednom ohni, ale přesto se mi daří neadresný profesionální usměv, když vycházím z výtahu, míjím kocovinou ztrápeného Wittenborna a v chůzi si pohazuju novým černým diplomatickým kufříkem od Bottegy Veneta.

Moje sekretářka Jean, která je do mě zamilovaná a se kterou se pravděpodobně jednou ožením, už sedí za svým stolem. Aby mě upoutala, má na sobě jako obvykle něco nepochopitelně drahého a neuvěřitelně nevhodného: pletenou vestu od Chanela, kašmírový límec a kašmírový šátek, náušnice z falešných perel, kalhoty z vlněného krepu od Barneyho. Sundávám si z krku walkmana a přicházím k jejímu stolu. Vzhlédne ke mně a stydlivě se usměje.

„Zpozdil ses?“ ptá se.

„Hodina aerobiku, omlouvám se,“ snažím se vypadat v pohodě.

„Nějaké vzkazy?“

„Ricky Hendricks to musel dnes odvolat. Neřekl ani, co odvolává, ani proč.“

„Občas s ním boxuju v Harvardském klubu,“ vysvětlím. „Ještě něco?“

„A… Spencer s tebou chce zajít na drink do podniku ve Fluties Pier 17,“ usmívá se.

„Kdy?“

„Po šesté.“

„Nehodí se,“ odpovídám, zatímco jdu do své kanceláře. „Zruš to.“

Zvedne se od svého stolu a následuje mě dovnitř. „Ano? A …co mu mám říct?“ ptá se pobaveně.

„No… stačí… říct… ne,“ řeknu jí, svlékám si přitom svrchník od Armaniho a věším ho do skříně od Alexe Loeba, kterou jsem koupil u Bloomingdala.

„Stačí… říct… ne?“ opakuje.

„Vidělas dnes ráno The Patty Winters Show?“ měním téma. „Tu o autismu?“

„Ne.“ Usměje se, jako by ji okouzlovala moje závislost na The Patty Winters Show. „Jaké to bylo?“

Seberu nový Wall Street Journal a přečtu si titulky na první straně – tvoří jednolitou inkoustovou čmouhu bez hlavy a paty.

„Asi jsem měl halucinace, když jsem na to koukal. Nevím. Nejsem si jistej. Nevzpomínám si,“ povídám si pro sebe, pokládám Journal zpět a seberu dnešní Financial Times. „Fakt nevím.“ Jean stojí nade mnou a čeká na pokyny. Nadechnu se, složím ruce na kolena.

Sedím na stole se skleněnou deskou od Palazzettiho, halogenové lampy na obou stranách svítí. „Tak dobrá, Jean,“ začnu.

„Potřebuju dnes na dvanáct třicet rezervaci v Camols pro tři osoby, když nebudou místa, zkus to v Crayons. Můžu se spolehnout?“

„Zajisté, pane,“ řekne legračním tónem a chystá se odejít.

„Ještě moment,“ vzpomenu si na něco. „Potřebuju na osm večer stůl pro dva v Arcadii.“

Otočí se, tvář jí lehce potemněla, ale stále se usmívá. „Něco… romantického?“

„Ne, pitomost. Zapomeň na to,“ řeknu jí. „Zařídím to sám, díky.“

„Klidně to zařídím,“ nabízí se.

„Ne, neobtěžuj se,“ říkám a posílám ji pryč. „Buď tak hodná a zkus mi sehnat nějakou minerálku Perrier, oukej?“

„Vypadáš dneska dobře,“ poznamená na odchodu.

Má pravdu, ale já jí neodpovím – hledím zamyšleně na malbu od George Stubbse visící na zdi a uvažuju, jestli bych ji neměl přestěhovat, možná je umístěná moc blízko rozhlasového stereopřijímače Aiwa s dvěma kazetovými přehrávači, poloautomatickým gramofonem, grafickým ekvalizérem a skříňovými reproduktory, vše vyvedeno v bledě modré barvě, barevně ladící se zbytkem kanceláře. Stubbsův obraz by se spíš měl pověsit do rohu nad sochu dobrmana v životní velikosti (stál mě 700 dolarů v obchodě s názvem Kráska a zvíře v Trump Tower), dobře by se vyjímal i nad starožitným stolem od Pacrizinniho, který stojí vedle dobrmana. Zvednu se, přenesu všechny sportovní magazíny ze čtyřicátých let – platil jsem třicet dolarů za kus – co jsem nakoupil v newyorských antikvariátech ve Funchies, Bunkers, Gaks a Gleeks. Pak sundám Stubbsův obraz ze zdi, postavím ho na stůl, narovnám ho, poodstoupím, sednu si na židli a hraju si s tužkama, které mívám v džbánku od značkového německého piva koupeného v Mantiques. Stubbs se dobře vyjímá

na kterémkoli místě. Stojan na deštníky značky Černý les (za 675 dolarů u Huberta des Forges) stojí v opačném koutě kanceláře. Všimnu si, že na něm není jediný deštník.

Vložím do kazeťáku pásek s Paulem Butterfieldem, posadím se na psací stůl a prohlížím si Sports Illustrated z minulého týdne.

Nemůžu se soustředit. Pořád musím myslet na to zatracené solárium, které má doma Van Patten. Nakonec sáhnu po telefonu a zvoním na Jean.

„Ano?“ zvedne telefon.

„Jean, poslyš, podívej se v obchodech po nějakém pokojovém soláriu, jasný?“

„Cože?“ ptá se udiveně, ale vsadím se, že se nepřestává usmívat.

„No přece… solárium. Na opalování.“

„Oukej…“ říká váhavě. „Ještě něco?“

„Hmm, jo, už to mám. Připomeň mi, že musím vrátit do půjčovny ty videokazety, co jsem si půjčil včera večer.“ Otevírám pouzdro na doutníky z ryzího stříbra, ležící vedle telefonu.

„To je všechno?“ ptá se, pak přejde do laškovného tónu: „A co ten Perrier?“

„Dobrej nápad. Poslouchej, Jean?“

„Co je?“ řekne a já jsem potěšen její trpělivostí.

„Že si nemyslíš, že jsem cvok, když si chci koupit solárium?“

Následuje odmlka, pak řekne: „Je to trochu neobvyklé,“ a já vím, že váží slova velmi opatrně. „Ale vlastně ne zas tak moc. Jak jinak by sis udržel ten ďábelsky slušivý odstín kůže?“

„Hodná holka,“ pochválím ji, než zavěsím. Mám skvělou sekretářku.

Asi za pět minut klepe na mé dveře s láhví minerálky Perrier, čtvrtkou limety a složkou s Ransomovým případem, o který jsem ji nežádal. Její absolutní odevzdanost mě přece jen trochu dojímá.

Nemůžu si pomoct, ale lichotí mi to.

„Sehnala jsem stůl v Camols na dvanáct třicet,“ oznamuje mi, když nalévá minerálku do skleněné číšky. „V nekuřácké sekci.“

„Takhle se už nikdy neoblíkej,“ radím jí, když si ji zběžně prohlédnu. „A dík za toho Ransoma.“

„Uhm…“ Strne, v ruce nalitou minerálku, ptá se: „Prosím? Musela jsem se přeslechnout.“ Pak postaví pití na stůl.

„Řekl jsem,“ opakuju klidným hlasem a přitom se usmívám, „abys víckrát nenosila tohle oblečení. Nos šaty. Nebo sukni s něčím.“

Vypadá jen trochu zaraženě, pak se na sebe podívá a usměje se trochu jako kretén. „Když se ti to nelíbí, nebudu to nosit,“ prohlásí pokorně.

„No tak, hlavu vzhůru.“ Upíjím minerálku. „Seš mnohem hezčí než ty šaty.“

„Dík, Patricku,“ řekne sarkasticky, ale vsadil bych se o cokoli, že zítra přijde v sukni. Na jejím stole zvoní telefon. Žádám ji, ať mě zapře. Odchází.

„A vysoké podpatky,“ připomenu jí. „Miluju vysoké podpatky.“

Přátelsky zavrtí hlavou a na odchodu za sebou zavře dveře.

Vytáhnu kapesní televizi Panasonic s třípalcovou obrazovkou a radiopřijímačem a chvíli hledám program, na který se dá dívat, konečně narazím na Jeopardy!, vyladím a sednu si k terminálu počítače.

FITNESS CENTRUM

Jsem členem privátního fitness klubu Xclusive, jenž sídlí pár bloků od mého apartmá na Upper West Side. Během tří let od chvíle, kdy jsem se zapsal, byl třikrát přestavěný a vedle nejnovějších posilovacích trenažérů (značky Nautilus, Universal a Keiser) nabízí i řadu lehčích činek a nářadí pro volná cvičení, které používám nejraději. V klubu je deset tenisových a raketbalových kurtů, hodinám aerobiku slouží čtyři taneční aerobiková studia, jsou zde dva plavecké bazény, cyklistické trenažéry Lifecycles, veslovací trenažéry, šlapací trenažéry, gravitrony, trenažéry pro běh na lyžích,

udělají vám zde kardiovaskulární vyšetření, připraví osobní tréninkové programy, můžete chodit na masáže, do sauny a do parní lázně, je zde solárium, opalovací kabinky a nealkoholická kavárna s ovocným barem, to vše podle návrhu J. J. Vogela, jenž navrhl i nový klub Norman Prager. Roční členský poplatek je pět tisíc dolarů.

Dnes ráno bylo dost chladno, ale během dne se postupně oteplilo, a když opouštím kancelář, je mi v bíle pruhovaném dvouřadovém obleku od Ralpha Laurena a rozhalené bavlněné košili s tenkým proužkem značky Sea Island s francouzskými manžetami od Pola dost horko. S úlevou se svlékám v klubové klimatizované šatně a vklouznu do sportovní soupravy od Wilkese, sestávající z šortek s širokým pasem z kombinace bavlny a lycry havranově černé barvy s pruhy po stranách a z lycrové sportovní blůzy. Soupravu lze složit tak perfektně, že ji lze pohodlně nosit v kufříku. Poté, co se převléknu, uchopím walkmana, krabičku zasunu do lycrových šortek, nasadím si sluchátka, zasunu kazetu se směsí Stephena Bishopa a Cristophera Crosse, kterou mi nahrál Todd Hunter, zkontroluju svou vizáž v zrcadle, nejsem s ní spokojen, vrátím se pro kufřík, troškou gelu si dozadu přičísnu vlasy, ošetřím je zvlhčovačem a nakonec špetkou Clinique Touch-Stick ošetřím malý vřídek, který se mi objevil pod spodním rtem. Pak zapnu walkmana, zesílím hlasitost, opustím šatnu a vyrazím k tělocvičně.

Boubelatá slípka Cheryl, co je do mě zamilovaná, sedí na svém místě u psacího stolu, kde vyřizuje registrace, a čte si ve společenské rubrice Postu. Jakmile mě spatří přicházet, znatelně se jí rozjasní tvář. Zdraví mě, ale já kolem ní rychle proběhnu a jen zběžně registruju její přítomnost, dnes totiž není žádná fronta na Stairmaster, na který se obvykle čeká i dvacet minut.

Na Stairmasteru posilujete největší svalovou skupinu těla (mezi pánví a kolenem) a za minutu můžete spálit více kalorií než při jakékoli jiné tělocvičné činnosti, snad s výjimkou běhu na lyžích.

Nejdřív bych měl zkusit nějaký strečink, ale to bych musel čekat ve frontě – za mnou je zrovna nějakej teplouš a podle všeho očumuje moje zádové, hýžďové a nožní svalstvo. Dnes tady nevidím žádné hezké ženské. Samí buzíci z West Side, řekl bych, že nezaměstnaní herci, co se v noci živí jako číšníci, a Muldwyn Butner, co dělá u Sachse a s nímž jsem chodil do školy na Exeter.

Právě cvičí na trenažéru tvarujícím bicepsy. Jeho sportovní soupravu tvoří nylonové a lycrové bermudy s šachovnicovými vložkami a sportovní blůza z lycry a bavlny, na nohou má kožené reeboky. Dojedu svých dvacet minut na Stairmasteru a pustím na něj toho goriloidního, na blond odbarveného buzeranta ve středních letech, co stojí za mnou. Pustím se do strečinku a během cvičení začnu myslet na The Patty Winters Show z dnešního rána. Téma bylo Velká prsa a mluvila tam ženská, která chodila na program zmenšení prsou, myslela si totiž, že má kozy moc velké – úplná píča. Okamžitě jsem volal McDermottovi, který se taky díval, a po celý zbytek pořadu jsme se spolu smáli do telefonu.

Zůstanu u strečinku asi patnáct minut, pak přejdu k trenažéru Nautilus.

Míval jsem osobního trenéra, kterého mi doporučil Luis Carruthers, ale minulý podzim se mně omrzel a rozhodl jsem se pro tréninkový program vlastní konstrukce, zahrnující aerobická cvičení i posilování. Při posilování střídám volná cvičení s trenažéry, které používají hydraulickou, pneumatickou nebo elektromechanickou odporovou protisílu. Trenažéry jsou obvykle vysoce efektivní – jejich kompjuterizované ovládací prvky umožňují modifikovat cvičební zátěž, aniž byste se z nich museli zvednout. Minimalizují svalovou únavu a prakticky vylučují možnost zranění. Volné činky a nářadí mi naopak nabízejí množství různých cviků a jejich pestré variace.

Na trenažéru pro posílení nohou dělám pět sérií po deseti cvicích. Zádové svalstvo rovněž posiluju pětkrát deseti cviky.

Břišní svalstvo mám velmi dobré, takže si můžu dovolit šestkrát patnáct cviků, bicepsovou dávku mám sedmkrát deset. Než se pustím do volných cviků, strávím dvacet minut na cyklistickém trenažéru, kde si při šlapání čtu nové číslo magazínu Money. S činkami nejdřív třikrát zopakuju patnáct výponů nohou, patnáct zakopávání s činkou vleže a patnáct dřepů s činkou za zády, následují tři série po dvaceti točích s činkou, pak třikrát dvacet postranních zdvihů jednoruč v

předklonu pro procvičení zadních deltoidů a tři sady po dvaceti přítahů činky v předklonu, pažních tlaků jednoruč, mrtvých tahů a mrtvých tahů s přítahem. Hrudník procvičím třemi sériemi benčpresů po dvaceti. Přední deltoidy posiluju rovněž třemi sériemi postranních zdvihů a třemi sériemi tlaků vsedě. Nakonec si dám třikrát dvacet kliků a třikrát dvacet benč-presů s úzkým rozpětím rukou, jimiž procvičím triceps. Pak následuje další porce strečinku, načež relaxuju v krátké horké sprše a vypravím se do videopůjčovny, kde musím vrátit dvě kazety vypůjčené v pondělí, Nápravu mužatky a Dvojí tělo. Dvojí tělo si ještě prodloužím, chci se ještě jednou podívat a vím, že dnes v noci si nestihnu dobře vyhonit péro u scény, v níž je žena utýrána k smrti při sadistické drezúře. Mám totiž v sedm třicet v Café Luxembourg schůzku s Courtney.

SCHŮZKA

Po cvičení v Xclusive spěchám domů, stavím se jen na pořádnou masáž šiatsu a pak u novinového stánku ve své čtvrti, kde si prohlížím časopisy na stojanu s nápisem „Jen pro dospělé“. Na krku mám pořád walkmana, konejšivá melodie Pachelbel's Canon jaksi doplňuje špatně osvětlené, plastikem překryté fotografie na obálkách časopisů, kterými se probírám. Rozhodnu se koupit Divoké lesbičky s vibrátorem a Kundu na kundě a taky nový Sports Illustrated a Esquire, ačkoli poslední dva časopisy mám předplacené a nejspíš se už objevily ve schránce. Čekám, až budu u stánku sám, a pak teprve nakupuju. Trafikant mi podává časopisy a drobné, přitom něco zabrblá a ukáže prstem na svůj skobovitý nos. Ztlumím hlasitost, nadzvednu si na jednom uchu sluchátko od walkmana a ptám se: „Co?“ Znovu se dotkne svého nosu a řekne s těžkým, skoro nesrozumitelným přízvukem: „Nos krvácí vám váš.“

Postavím na chodník kufřík od Bottegy Veneta a zkoumám si jedním prstem tvář. Prst je červený a mokrý od krve. Sáhnu do svrchníku od Huga Bosse a nahmatám kapesník od Pola, utírám si s ním krev, zavrčím: „Díky,“ nasadím si zase letecké sluneční brýle Wayfarer a odcházím. Pitomej Íránec.

Ve vrátnici na chodbě domu, ve kterém bydlím, se pokouším upoutat pozornost černého latinskoamerického vrátného, jehož neznám osobně. Právě telefonuje se svou manželkou, svým dodavatelem drog či s nějakým na cracku závislým zoufalcem. Když se objevím, kývne na mě a telefon sevře pod krkem, na němž má předčasně vyvinuté tukové faldy. Konečně mu dojde, že s ním chci mluvit. Nadechne se, zvedne obočí a řekne neznámému v telefonu, aby chvíli počkal a nezavěšoval. „Copak si přejete?“ zamumlá pak směrem ke mně.

„Tak tedy,“ začnu tím nejmírnějším a nejzdvořilejším tónem, jehož jsem schopen. „Mohl byste, prosím, říct zdejšímu správci, že se mi na stropě objevily praskliny a že…“ odmlčím se.

Hledí na mě podezíravě, jako bych právě překročil nějakou nepojmenovanou, ale přesto existující hranici, zajímalo by mě, které z mých slov ho tak vyvedlo z míry. Určitě ne praskliny, ale co jiného? Správce? Strop? Možná dokonce obyčejné prosím.

„Acomábejt?“ řekne s povzdechem, je zakloněný dozadu a pořád na mě zírá.

Podívám se na mramorovou podlahu u svých nohou, taky si povzdechnu a řeknu mu: „Podívejte, vlastně ani nevím. Řekněte prostě správci, že tu byl Bateman z čísla deset I.“ Když zase zvednu hlavu, abych zjistil, kolik z mých slov pochopil, vidím jen tupou a hloupou tvář postrádající jakýkoli výraz. Jsem pro něj něco jako duch, napadne mě. Jsem pro něj cosi neskutečného, nepoznatelného, a přece něco, co dělá potíže, čemu je třeba přikyvovat, takže vrátný nakonec přikyvuje, vrací se k telefonu a pro mě nesrozumitelným dialektem pokračuje v hovoru.

Vybírám poštu – katalog od Pola, účet od American Express, červnový Playboy, pozvání na služební oslavu do nově otevřeného klubu zvaného Bedlam – a zamířím k výtahu, vkročím do něj, prohlížím si brožuru od Ralpha Laurena a současně po hmatu najdu tlačítko svého poschodí a tlačítko zavírání dveří, avšak těsně před rozjezdem se kdosi objeví na chodbě a já ho instinktivně pozdravím. Je to herec Tom Cruise, ubytovaný v podkroví. Ze slušnosti stisknu nejprve tlačítko PODKR., aniž bych se ho ptal, on poděkuje a během jízdy sleduje řadu rychle se střídajících

světelných číslic nad výtahovými dveřmi. Vypadá menší než na plátně a má tytéž sluneční brýle Wayfarers jako já. Kromě nich má na sobě džíny, bílé tričko s krátkým rukávem a sako od Armaniho.

Abych přerušil dlouhé a trapné ticho, odkašlu si a řeknu: „Moc jste se mi líbil v Barmanovi. Podle mě moc dobrej film, stejně jako Top Gun. Oba se mi moc líbily."

Odhlédne od řady číslic a probodne mě očima. „Asi myslíte Koktejl," řekne měkce.

„Promiňte?" Vyvedl mě z míry.

Odkašle si a řekne: „Koktejl. Ten film se nejmenoval Barman, ale Koktejl."

Následuje dlouhá odmlka. Jenom zvuk kabelů táhnoucích výtah vyplňuje dlouhé a nepříjemné mlčení nás obou.

„Ano… ach jistě," dělám, že jsem si na správný název filmu právě vzpomněl. „Koktejl. Ano, tak to bylo. Batemane, nějak začínáš zapomínat." Kroutím hlavou, jako bych chtěl zaplašit únavu, pak nabízím ruku a úsměv, abych věci uvedl na pravou míru.

„Pat Bateman jméno mé."

Cruise si se mnou potřese rukou.

„Máte rád tuhle budovu?" ptám se ho.

Nechá mě dost dlouho čekat na odpověď. „Jde to."

„Je nádherná," řeknu, „nemyslíte?"

Přikývne, aniž by si mě dál všímal. Téměř instinktivně stisknu tlačítko svého patra. Oba mlčíme.

„Propříště… Koktejl," zachraňuju situaci. „Tak se ten film jmenoval."

Nic neříká, ani nepřikývne, jen se divně dívá, popustí si na nose brýle a prohlíží si mě skulinou nad nimi. Nakonec ze sebe vypraví s náznakem starostlivé grimasy: „Mám dojem… že vám z nosu teče krev."

Několik sekund stojím jako zkamenělý, pak mi dojde, že bych s tím měl něco dělat, takže začnu předstírat stud a překvapení, komediantsky se dotknu tváře, nahmatám kapesník od Pola – jsou na něm hnědé skvrny od zaschlé krve – a utírám si nosní dírky.

Myslím, že jsem to zahrál docela obstojně. „To musí bejt z tý nadmořský výšky," směju se. „Jsme tu hezky vysoko."

Mlčky přikývne a vrátí se k pozorování číslic.

Výtah se zastaví v mém poschodí, dveře se otevřou, loučím se.

„Jsem váš velkej fanda. A moc mě těší, že jsme sousedi. Konečně jsem vás potkal."

„Fajn, dík." Tom Cruise mi věnuje svůj známý úsměv odhalující zuby a stiskne tlačítko zavírání dveří.

Děvče, se kterým mám dnes večer schůzku, Patricia Worrellová – blond, modelka, po prvním semestru vyletěla ze Sweet Briar – mi na telefonním záznamníku nechala dva vzkazy. V obou mi připomíná, že je pro ni svrchovaně důležité, abych jí zavolal, jakmile přijdu domů. Jednou rukou mačkám na přenosném telefonu její číslo, druhou si uvolňuju modrou hedvábnou vázanku od Robinsona inspirovanou Matissem. S telefonem v ruce jdu zapnout klimatizaci.

Ozve se po třetím zazvonění. „Haló?"

„Čau Patricie, to jsem já, Bateman."

„Čau, dobře že voláš," řekne. „Hele, budu teď na jiným čísle. Můžu ti zavolat za chvíli?"

„Ale…"

„Jsem ve fitness centru," řekne, „a nějak mi zpackali účet. Zavolám ti za vteřinku."

„Tak jo, čekám," přikývnu a zavěsím.

Jdu do koupelny a svléknu si, co jsem měl dnes na sobě: vlněný oblek se vzorem rybí kosti s kalhotami se záložkou od Giorgia Correggiariho, bavlněnou oxfordskou košili od Ralpha Laurena, pletenou vázanku od Paula Stuarta a boty z hlazené kůže koupené u Cole-Haana. Vklouznu do boxerských šortek koupených u Barneye za šedesát dolarů a chvíli cvičím strečink, vedle sebe mám telefon a čekám, až se ozve Patricie. Po deseti minutách cvičení telefon zvoní, zvednu ho po šesti zazvoněních.

„Čau,“ ozve se, „to jsem já, Patricie.“

„Mohla bys počkat? Mám ještě jeden hovor.“

„Jistě, čekám,“ řekne.

Nechám ji čekat dvě minuty, pak se vrátím k její lince.

„Konečně,“ řeknu. „Promiň.“

„To je v pořádku.“

„Takže spolu večeříme,“ říkám. „Můžeš se u mě stavit kolem osmé?“

„Právě proto jsem s tebou chtěla mluvit,“ říká pomalu.

„Ale ne,“ zaúpím. „Co se děje?“

„Víš, dneska je koncert v Radio City a –“

„Ne, prosím tě,“ řeknu umíněně. „Nechci dnes žádnou hudbu.“

„Ale můj bývalý kluk, ten klávesista ze Sarah Lawrence, je v předkapele a –“ Zmlkne, jako by už bylo rozhodnutá odmítnout můj návrh.

„Ne, Patricie,“ řeknu jí pevným hlasem, ale v duchu si říkám:

Doprdele, proč tyhle komplikace, proč zrovna dnes večer?

„Ale, Patricku,“ kňourá do telefonu. „Bude to tak zábavné.“

Je mi jasné, že vyhlídky na šoustání s Patricií jsou dnes večer dost vysoké, pokud ovšem nepůjdeme na koncert, kde její bývalý kluk (tenhle pojem je u Patricie dost sporný) hraje v předkapele.

„Nemám rád koncerty,“ říkám jí, když kráčím do kuchyně. „Nesnáším koncerty. Nemám rád ‚živou‘ hudbu.“

„Ale tohle nebude obyčejný koncert,“ přesvědčuje mě neobratně.

„Sehnala jsem vynikající místa.“

„Poslouchej, nebudeme se přece hádat. Jestli tam chceš jít, běž.“

„Ale já se těšila, že tam půjdem spolu,“ brání se, hlas jí přeskakuje. „Myslela jsem, že půjdeme na večeři,“ a pak, jako by ji to právě napadlo, „že spolu budeme sami. Jen my dva.“

„Já vím, já vím,“ konejším ji. „Podívej, lidem by se mělo dovolit, aby dělali, co se jim líbí. Chci, abys udělala to, co chceš ty.“

Chvilka ticha, pak to zkusí z jiné strany. „Víš, ta hudba je vynikající. Možná to zní buransky, ale je… velkolepá. Ta kapela je asi to nejlepší, co člověk může vidět. Je s nimi legrace a jsou zábavní, a prostě bych na ně strašně moc chtěla jít. Slibuju ti, že nám bude moc fajn,“ povídá s rostoucím neklidem.

„Ne, fakt nepůjdu, běž sama. A hezky si to užij.“

„Patricku,“ zvýší hlas, „já mám dva lístky.“

„Ne, fakt nemám rád koncerty,“ opakuju. „Živá hudba mě otravuje.“

„Patricku,“ řekne a v jejím hlase lze rozeznat možná i upřímné zklamání, „budu moc smutná, když tam nebudeš se mnou.“

„Klidně si tam běž a pěkně si to užij.“ Odšroubovávám uzávěr dobré vody Evian a dávám si na čas s dalším tahem. „A o mě se nestarej. Půjdu do Dorsie sám. Nějak to udělám.“

Následuje dlouhá odmlka, kterou bych přeložil jako: Che-che, teď se uvidí, jestli půjdeš na ten pitomej koncert. Dám si velký hlt vody Evian a čekám, kdy mi oznámí, v kolik hodin se objeví.

„Do Dorsie?“ ptá se nevěřícně. „Ty jsi tam sehnal rezervaci? A to jako pro nás?“

„Jo,“ řeknu. „Na osm třicet.“

„Víš…“ Vyloudí něco jako smích a pak pokračuje lichotivě: „Ono je to vlastně tak, já už jsem je hrát viděla, ale chtěla jsem… abys… hlavně kvůli tobě, chtěla jsem, abys je viděl ty.“

„Tak jak to vlastně uděláme? Jestli nejdeš, budu muset zavolat někomu jinému. Máš číslo na Emily Hamiltonovou?“

„Ne, počkej, Patricku,… nespěchej tak na mě…“ Nervózně se zajíká. „Budou ještě hrát dvakrát, tak na ně můžu jít zítra. Víš co, nezlobíš se, že ne?“

„Ne,“ ujistím ji, „já se nezlobím.“

„Takže v kolik mám dojet?“ Otázka hodná barové kurvy.

„Řekl jsem v osm,“ odseknu znechuceně.

„Tak jo,“ řekne a dodá svůdným šeptem, „Dojedu v osm.“ Nepokládá, jako by čekala na mou reakci, nejspíš na gratulaci k tomu nejlepšímu rozhodnutí, ale na takové hlouposti nemám čas ani chuť, takže telefon prudce zavěsím.

Ihned poté, co zavěsím, přeletím několika skoky místnost, popadnu Zagatův katalog newyorských restaurací a hledám číslo do Dorsie.

Třesoucími prsty je vyťukám do telefonu. Obsazeno. Zděšeně znovu a znovu tisknu tlačítko REDIAL, ale po celých deset minut se neozývá nic než obsazovací tón, věrný a protivný. Konečně telefon zvoní a během několika vteřin, než se ozve odpověď, zakouším velice vzácnou událost – nával adrenalinu.

„Dorsia,“ odpoví hlas patřící neurčitému pohlaví, za jeho obojetný charakter může snad zeď rušivých zvuků v pozadí.

„Okamžik, prosím.“

Hluk ve sluchátku je jen o málo tišší než hluk přecpaného fotbalového stadiónu. Čekám pět minut, během nichž sbírám každý kousek kuráže, abych se ubránil pokušení zavěsit. Dlaň se mi potí a bolí, držím sluchátko bezdrátového telefonu příliš křečovitě.

Jedna část mé osoby si uvědomuje beznadějnost celého počínání, jiná část se opíjí bláhovou nadějí, ještě jiná zuří, že jsem to vše nezařídil už dávno nebo tím nepověřil Jean. Konečně se ve sluchátku ozve nevrlý hlas: „Dorsia.“

Odkašlu si. „Ehm, ano, vím, že už je dost pozdě, ale nemohl bych si u vás ještě teď zamluvit stůl pro dva na osm třicet nebo třeba na devět?“ Když mluvím, mám obě oči pevně zavřené.

Ticho – až na dav v pozadí, vzdouvající se a hluše hučící masu – zaplaven nadějí otevírám oči a dochází mi, že maitre d’, bůh ho ochraňuj, hledá zrušené objednávky v rezervační knize – pak se ale začne pochechtávat, nejprve tlumeně, postupně přechází v crescendo vysokých tónů bujarého smíchu, který je náhle ukončen prudkým položením sluchátka.

Omráčený, zděšený, prázdný plánuju další tah. Jediný zvuk v pokoji je oznamovací tón, hlasitě mi připomíná porážku, kterou jsem utržil po telefonu. Dávám se dohromady, počítám do šesti, znovu otevírám Zagatův katalog, postupně se mi daří koncentrovat myšlenky a zaplašit zoufalství pocházející z nemožnosti sehnat v tomto čase stůl pro dva, když už ne v tak nóbl podniku, jako je Dorsia, tak aspoň v lepší druhé lize. Konečně jsem sehnal místa v Barcadii, na devět hodin, a to pouze díky něčí zrušené objednávce. Patricie bude určitě zklamaná, ale snad se jí Barcadia zalíbí – stoly jsou tam dobře rozmístěny, osvětlení je tlumené a lahodné, jídlo ve stylu nové jihozápadní kuchyně – a když bude mít něco proti, co s tím ta štětka nadělá, zažaluje mě snad?

Dnes jsem si po práci dal v posilovně do těla, ale přetlak se nějak vrací, tak dělám devadesát sedů-lehů a stopadesát kliků, pak dvacet minut běhám na místě a přitom poslouchám cédéčko Huey Lewise. Dávám si horkou sprchu, po ní použiju novou pleťovou masku od Caswell-Massey a tělovou koupelovou pěnu od Greuneho, zvlhčovací gel firmy Lubriderm a pleťový krém Neutrogena. Volím mezi dvěmi oděvy. Jeden je oblek z vlněného krepu od Billa Robinsona koupený u Sakse s bavlněnou žakárovou košilí z Charivari a vázankou od Armaniho. Druhou možností je sportovní kabát z kašmírové vlny s modrým plédem, bavlněná košile a vlněné kalhoty se záložkou, to vše od Alexandra Juliana, a puntíkovaná hedvábná vázanka od Billa Blasse. Kabát od Juliana může být na květen dost teplý, ale pokud si Patricia vezme model od Karla Lagerfelda, který já předpokládám, že si vezme, půjdu v Julianovi, ladí totiž dobře s jejím oblečením. Obuju si mokasíny z krokodýlí kůže od A. Testoniho.

Láhev scharffenbergeru stojící v ledu v míse z tlačeného aluminia od Spirose jsem zasunul do kbelíku na šampaňské z leptaného skla od Christiny Van der Hurdové, ten jsem umístil na barový tác z plátového stříbra od Cristofla. Scharffenberger není špatná značka. Není to cristal, ale proč plýtvat cristalem na tohle slůně? Stejně by nepoznala žádný rozdíl. Zatímco na ni čekám, nalil jsem si jednu sklenici a bavím se přeskupováním skleněných zvířátek od Steubena na skleněné desce servírovacího stolku od Turchina, pak listuju ve vázané knize, kterou jsem nedávno koupil – je to něco od Garrisona Keillora. Patricie má zpoždění.

Zatímco čekám na pohovce v obýváku a hrací skříň Wurlitzer hraje „Cherish“ od Lovin’ Spoonful, řeknu si, že Patricii dnes v noci nic nehrozí, že na ni neočekávaně a bezdůvodně nevytáhnu nůž, že si nedopřeju rozkoš pozorovat, jak krvácí z otvorů v hrdle, že jí nerozřežu krk na kusy, ani jí nevymáčknu oči z důlků. Má štěstí, i když v pozadí jejího štěstí nelze hledat žádnou racionální úvahu. Možná jí nic nehrozí, protože je bohatá, protože bohatství její rodiny ji chrání, možná je to naopak můj rozmar. Možná, že sklenice scharffenbergeru umrtvila mé úmysly, možná jen nechci postříkat ten oblek od Alexandra Juliana krví té štětky, a tím ho zničit. Ať je to jak chce, jednu neužitečnou, zbytečnou pravdu nezměníte: Patricie bude žít a ke svému vítězství nepotřebuje žádné schopnosti, žádnou stopu imaginace, žádnou originálnost v žádném směru. Takhle je totiž svět, můj svět, uspořádán.

Přichází s třicetiminutovým zpožděním. Vzkážu vrátnému, aby ji poslal nahoru, i když vím, že se s ní setkám, právě když budu zamykat dveře. Nemá na sobě model od Karla Lagerfelda, se kterým jsem počítal, ale přesto vypadá velice dobře: gazarová bavlněná blůza s manžetovými knoflíčky z falešných drahokamů od Louise Dell’Olia a sametové kalhoty zdobené krajkou od Sakse, křišťálové náušnice od Wendy Gellové navržené pro Anne Kleinovou a zlaté střevíce s páskem vzadu. O tom, že nejedeme do Dorsie, jí povím až v taxíku mířícím do centra. Nápaditě se omlouvám, přičemž do omluvy zahrnu přerušené telefonní spojení, požár a mstivého vrchního. Zajíkne se, když jí tu novinu oznámím, ignoruje mé omluvy, odvrátí se ode mě a přilepí tvář na okno taxíku. Snažím se ji usmířit, vykládám, jak nóbl a jak luxusní je restaurant, do něhož míříme, popisuju tamní špagety s fenyklem a banánem, tamní zmrzlinové poháry, ale ona jen vrtí hlavou, takže nakonec musím prohlásit, jen si to představte, že Barcadia je mnohem dražší než Dorsia. Ani to ji neuklidní. Čestné slovo, z očí jí tečou slzy.

První, o co si řekne, když jsme usazeni ke spíše průměrnému stolu v zadní části hlavní jídelny, je bellini. Já si dám na večeři taštičky s rybím mlíčím a jablečný kompot jako předkrm a masovou sekanou s chevre a křepelčí omáčkou jako entrée. Ona si objednává červenou štiku s fialkami a limbovými oříšky a kuriózní předkrm sestávající z polévky z burských oříšků s uzenou kachnou a mačkanou dýní, zní to strašlivě, ale jde o velice chutný pokrm.

Časopis New York o něm psal jako o „originální a tajemné specialitě“, zopakoval jsem to Patricii, která si zapálila cigaretu, odmítla mé zápalky, zamračeně se schoulila na svou židli, vypouštěla mi kouř přímo do tváře a chvílemi po mně střílela nenávistnými pohledy; ignoroval jsem je ve snaze vystupovat jako ten nejlepší gentleman. Jakmile nám přinesou jídlo, soustředím se na pokrm a hledím na temně rudé trojúhelníky masové sekané potřísněné růžovou šťávou z granátových jablíček, hustou křepelčí omáčku obklopující porci hovězího a plátky manga zdobící okraje velkého černého talíře. Trvá mi dlouho, než se rozhodnu jíst, než váhavě uchopím vidličku ležící vedle talíře.

Večeře trvala jen devadesát minut, přesto mám pocit, že jsme v Barcadii strávili celé týdny. Zpočátku mě ani nenapadlo stavovat se po jídle v Tunelu, teď mi však připadá, že bych tak mohl nádherně vytrestat Patriciino chování. Přinášejí mi účet na 320 dolarů, čekal jsem vlastně mnohem víc, platím pomocí platinové karty AmEx, a už sedíme v taxíku, kde se šofér snaží navázat s Patricií konverzaci, ta ho však zcela ignoruje a prohlíží si svůj make-up, místo zrcátka používá kompakt s Guccim a snaží se přidat více rtěnky na už teď nápadně namalované rty.

Dnes večer byl v televizi baseball, který jsem zapomněl nahrát, ale teď si uvědomuju, že jsem si cestou z práce koupil dva časopisy a můžu zabít nějakou tu hodinku jejich prohlížením.

Mrknu na hodinky značky Rolex a vidím, že jestli si dáme jen jeden či dva drinky, stihnu doma pořad Pozdní noc s Davidem Lettermanem. Patricie je velice pohledná, neměl bych nic proti sexu s ní, ale protiví se mi představa, že bych se teď k ní měl hezky chovat, dělat ze sebe pozorného milence a omlouvat se jí za zkažený večer, kdy jsem nebyl schopen vzít ji do Dorsie (krucifix, vždyť Barcadia je dvakrát tak drahá). Ta kráva je nejspíš naštvaná, že nejedeme limuzínou.

Taxík zastavuje před Tunelem. Platím za jízdu, nechávám řidiči slušné spropitné a držím dveře otevřené pro Patricii. Když jí nabízím pomoc při vystupování, pohrdne mou paží.

Dnes se nikdo nefláká kolem provazů, jedinou osobou na celé Čtyřiadvacáté je vlastně žebrák usazený před kontejnerem na odpadky, svíjející se bolestí a škemrající o drobné nebo jídlo.

Rychle ho míjíme, jeden ze tří vyhazovačů nám otevírá, jiný mi poklepává na rameno se slovy: „Co nového, pane McCulloughu?“

Pouštím Patricii první do dveří, na vyhazovačovu otázku řeknu:

„Znáš to, Jime,“ a podám si s ním ruku.

Platím za nás oba padesát dolarů, a jakmile jsme uvnitř, okamžitě zamířím k baru, aniž bych se staral, jestli mě Patricie následuje. Objednám si whisky J&B s ledem. Ona chce minerálku Perrier bez citrusové příchuti. Vypiju půlku svého drinku, nalehnu na barpult, prohlížím si dobře stavěnou číšnici a náhle si uvědomím, že se děje něco neobvyklého, že cosi není v pořádku.

Není to osvětlení, ani INXS zpívající „New Sensation“, ani ta kočka za barem. Záhada je někde jinde. Když se pomalu otočím, abych dostal do záběru i zbytek klubového prostoru, vidím absolutně vylidněnou místnost. Patricie a já jsme jedinými zákazníky v celém sále. Vlastně jsme, když nepočítám číšnici, jediní dva lidé v celém Tunelu. Z „New Sensation“ se stane „The Devil Inside“, hudba hraje naplno, ale nezdá se být tak hlasitá, protože zde není hučící dav a prázdný taneční parket působí dojmem nekonečně rozlehlého prostranství.

Opouštím bar, připravený zkontrolovat ostatní části klubu. Čekám, že mě Patricie bude následovat, ale ona zůstává sedět. Schodiště vedoucí do suterénu nikdo nehlídá. Sestupuju po něm, někde v polovině se mění zvuková kulisa, INXS se rozpouštějí v písni „I Feel Free“ od Belindy Carlisleové. V suterénu je jediný pár, vypadají jak Sam a Ilene Sanfordovi, ale mohu se mýlit, je tu dost tma a horko. Oba sedí u baru a pijí šampaňské, minu je a zamířím k výjimečně dobře oblečenému chlápkovi, co sedí na gauči a vypadá jako Mexičan. Má na sobě vlněné dvouřadové sako od Maria Valentina, bavlněné tričko od Agnes B. a kožené mokasíny (bez ponožek) od Susan Bennis Warren Edwardsové. Je s ním hezká, svalnatá kočka oblečená po evropsku – špinavá blondýna, velké kozy, opálená, nenalíčená, kouří cigarety Merit Ultra Lights. Má na sobě bavlněný přehoz s černobílou zebrou od Patricka Kellyho a hedvábné střevíce na vysokém podpatku zdobené umělými drahokamy.

Ptám se ho, jestli se jmenuje Ricardo.

„Jo,“ přikývne.

Žádám ho o gram a odvolávám se na Madisona. Vytáhnu z peněženky padesátku a dvě dvacky. Chce po té blondýně kabelku, ona mu podá jakýsi sametový pytel a on z něj rukou vyloví drobounkou složenou obálku. Jsem už na odchodu, když mi ta evropsky oblečená holka oznámí, že se jí líbí moje gazelí peněženka. Odpovím jí, že bych ji chtěl šoustat mezi kozy a pak jí uřezat obě ruce, ale George Michael zpívá z reproduktorů „Faith“ dost hlasitě na to, aby mě mohla slyšet.

Jsem zpátky nahoře, Patricie sedí, kde jsem ji nechal, před sebou teplající minerálku.

„Víš, Patricku,“ začne smířlivým tónem, „chtěla jsem ti jen říct, že jsem –“

„Kráva? Hele, nesjedem se spolu koksem?“ přeruším ji v půli věty.

„Ty… máš? Jasně že jo.“ Vypadá hodně zmateně.

„Nezdržuj,“ křiknu na ni a chytím ji za ruku.

Položí pití na barpult a jde se mnou opuštěným klubem nahoru do schodů a k toaletám. Vlastně není důvod, proč to nedělat dole v baru, ale zdá se nám to nevkusné, a tak se spolu zavřeme do jedné z kabinek na pánském záchodě. Jen co vyjdeme ven, sedám si na pohovku před záchody a kouřím jednu z jejích cigaret, zatímco ona jde k baru přinést pití.

Vrací se a omlouvá se za své chování během večera. „Víš, mně se v Barcadii líbilo, jídlo nemělo chybu a ten mangovej pohár, páni, já byla v nebi, fakt, to vůbec nevadí, že jsme nešli do Dorsie, můžem tam spolu jít někdy jindy a já vím, že ses nás tam snažil dostat a že je ten podnik zrovna v kurzu. Víš, to jídlo v Barcadii mi fakt připadalo fantastický. Jak dlouho ten podnik funguje? Myslím, že tři – čtyři měsíce, četla jsem o něm skvělej článek v New Yorku, pokud to nebyl Gourmet… Napadá mě, jestli bys se mnou zejtra nezašel na tu kapelu, nebo můžem jít do Dorsie a pak na ten koncert, případně zajít do Dorsie potom, jestli tam mají tak dlouho otevřeno. Patricku, myslím to vážně, opravdu bys je měl vidět. Avatar je vynikající zpěvák a já si už párkrát myslela, že jsem do něj zamilovaná, ale on to byl jenom chtíč, ne láska. Pak jsem měla ráda Wallace, ale on se zapletl do té pakárny s investičním bankovnictvím, nezvládl každodenní rutinu a složil se z toho, ale voddělal ho acid, ne kokain. Rozumíš, já to chápu, ale když se člověku všechno hroutí, je nejlepší jen se tak flákat a netrápit se…“

Myslím na J&B. Myslím na sklenici J&B v mé pravé ruce.

Myslím na ruku. Charivari. Myslím na košili od Charivariho.

Myslím na Fusilli. Myslím na Jami Gertzovou. Chci píchat Jami Gertzovou. Myslím na Porsche 911. Myslím na šarpeje. Myslím na to, že je mi šestadvacet let. Bude mi sedmadvacet let. Válium.

Chtěl bych válium. Raději dvě vália. Myslím na dvě vália. Myslím na bezdrátový telefon.

V PRÁDELNĚ

Včera mi z čínské prádelny, kam obvykle posílám své zkrvavené oděvy, poslali sako od Sopraniho, dvě bílé košile od Brooks Brothers a vázanku od Agnes B. Na všech svrškách zůstaly vybledlé skvrny něčí krve. V poledne – za čtyřicet minut – se musím dostavit na pracovní oběd. Mám tedy dost času zastavit se v prádelně a stěžovat si. Kromě saka od Sopraniho, košil a vázanky s sebou beru pytel krvavého povlečení, které bych si rád nechal vyprat. Prádelna je od mého apartmá vzdálená celých dvacet bloků, je až na West Side, blízko Kolumbijské university. Ještě nikdy jsem tam nebyl a ta vzdálenost mě dost šokovala (dosud si pro mé věci jezdili na telefonickou objednávku a do čtyřiadvaceti hodin je vozili vyčištěné). Kvůli tomuhle výletu jsem dopoledne neměl čas posilovat, a navíc jsem zaspal, za což mohl kokainový tah s Charlesem Griffinem a Hiltonem Ashburym, který začal celkem nevinně na novinářském večírku v M.K., kam nikdo z nás nebyl pozván, a skončil u mého bankomatu někdy kolem pěti ráno. Utekla mi i Patty Winters Show, ale protože dávali reprízu rozhovoru s presidentem, tak se zas tolik nestalo.

Jsem nervózní, vlasy mám sčesané dozadu, na očích wayfarery, hlava se mi může rozskočit bolestí, doutník – nezapálený – držím mezi zuby, mám na sobě černý oblek od Armaniho, bavlněnou bílou košili od Armaniho a hedvábnou vázanku rovněž od Armaniho.

Vypadám energicky, ale obrací se mi žaludek a třeští mi hlava.

Kousek od prádelny projdu kolem starého úpícího žebráka, tak čtyřicet nebo padesát let, tlustého a prošedivělého, a aby toho nebylo málo, všimnu si při otevírání dveří, že je navíc slepý.

Šlápnu mu na pahýl nohy a on upustí kelímek s drobnými, mince se po chodníku rozkutálejí na všechny strany. Udělal jsem to naschvál? Co myslíte? Nebo to byla náhoda?

Pak nějakých deset minut ukazuju špatně vyčištěné skvrny od krve drobné staré Číňance, která nejspíš prádelnu vede a která dokonce poté, co oba uznáme, že se spolu nemůžeme dorozumět, zavolá zezadu z dílny manžela, aby překládal. Ale manžel se ani neobtěžuje pozdravit, natož aby překládal, stojí za pultem jako němý, a ta stará ženská žvaní a žvaní jazykem, o němž si myslím, že je to čínština. Nakonec ji musím přerušit.

„Poslyšte, přestaňte…“ velitelsky držím ve vzduchu ruku s doutníkem, sako od Sopraniho mám pověšené přes druhou ruku.

„Vaše… pššt, nechte toho – vaše důvody jsou nedostatečné.“

Číňanka dál něco vykřikuje, v drobné pěsti svírá rukáv saka.

Prudce její ruku odtrhnu, nakláním se k ní přes pult a hovořím velmi pomalu:

„Co se mi to snažíte napovídat?“

Se zuřivostí v očích nepřestává štěkat. Její manžel před sebou v široce roztažených pažích drží dva kusy povlečení postříkané krví, které vytáhl z balíku. Hledí na ně dost hloupě.

„Vybílit – cože?“ ptám se jí. „Snažíte se říct ‚vybílit'?“

Nevěřícně kroutím hlavou. „Vybílit? To snad ne.“

Pořád ukazuje na rukávy saka od Sopraniho, její štěkavý hlas stoupne o oktávu výš, když se otočí a spatří zkrvavené prádlo v manželových rukách.

„Podívejte,“ povídám do prázdna, „Za prvé nelze bílit sako od Sopraniho. Bez diskuse. A za druhé,“ zvýším hlas, takže skoro křičím do zdi prádelny, „za druhé, takové povlečení je k dostání jedině v Santa Fe. Je to neobyčejně drahé prádlo a já ho skutečně potřebuju vyčistit…“ Číňanka mluví nesrozumitelně dál, přikyvuju, jako bych jejímu blábolení rozuměl, pak se ještě víc předkloním, tvář se mi roztáhne do úsměvu, hovořím přímo proti její tváři: „Pokud-nezavřeš-tu-svoji-tlamu-tak-tě-voddělám, rozumíš?“

Vyděšené blábolení Číňanky se zrychluje, oči se jí rozšířily hrůzou. Její tvář jako by nic nevyjadřovala, možná za to můžou vrásky. Důrazně ukazuju na skvrny, pak si uvědomím, že to nemá význam. Nechám ruku spadnout, zpozorním, snažím se pochopit, o čem mluví. Pak ji znova přeruším a znovu se rozhovořím proti stěně místnosti.

„Pochopte mě, mám velmi naléhavý pracovní oběd.“ Mrknu na rolexky. „Za třicet minut musím být v Hubertovi,“ znovu pohlédnu na její plochou, šikmookou tvář, „a tohle… vlastně už za dvacet minut. Za dvacet minut mám v Hubertovi pracovní oběd s Ronaldem Harrisonem a tohle povlečení potřebuju mít dnes odpoledne čisté.“

Neposlouchá mě. Dál něco žvatlá tím cizím, neohrabaným jazykem.

Nikdy jsem nic nevyhazoval do vzduchu a začínám přemýšlet, jak se to dělá a co je k tomu potřeba – musím mít benzín, zápalky – nebo snad zapalovač?

„Poslouchejte,“ přeruším proud svých myšlenek, ještě víc se přiblížím k její tváři, pokusím se o upřímný, zpěvavý tón – ona se během krátké pauzy v chaotickém proslovu otočí a podívá na svého manžela, ten jen mlčky pokyvuje hlavou – a řeknu jí:

„Nerozumím vám.“

Začnu se smát, moje postavení je skutečně směšné, a buším dlaní do pultu, jako bych chtěl zezadu z dílny přivolat někoho, s kým bych se snadněji dorozuměl, ale dílna je asi prázdná. „To je šílený,“ zamumlám. Povzdechnu si, masíruju si dlaní obličej, znenadání se přestanu smát a vybuchuju vztekem. „Seš úplně blbá. Nemůžu si pomoct.“

Odpovídá mi nesrozumitelným blábolením.

„Cože?“ ptám se lítostivě. „Neslyšela jste? Potřebujete šunku? To jste mi chtěla říct? Že potřebujete… šunku?“

Znovu popadne do ruky sako od Sopraniho. Její manžel stojí za pultem, zamračený a nezúčastněný.

„Seš… úplně… blbá!“ zařvu hromovým hlasem.

Ani to ji nezastraší, blekotá dál, neúnavně ukazuje na skvrny na prostěradle.

„Kráva pitomá! Rozumíš?“ ječím, rudý ve tváři, se slzami na krajíčku. Vytrhnu jí z ruky Sopraniho sako a mumlám:

„Kristepane.“

Za mými zády se otevřou dveře, ozve se zazvonění zvonku. Začnu se uklidňovat. Zavřu oči, hluboce vdechnu a vydechnu, připomenu si, že jsem po obědě objednaný do solária, buď k Hermesovi, nebo…

„Patricku!“

Překvapen zvukem normálně znějícího hlasu se otočím. Ve dveřích stojí žena, poznávám ji z domu, v němž bydlím, mnohokrát jsem ji potkal někde na chodbě a vždycky si mě prohlížela s obdivem v očích. Je starší než já, hádal bych těsně pod třicet, docela hezká, snad má pár liber

nadváhy, na sobě má joggingový úbor – doufám, že z Bloomingdale, ale netroufám si hádat. Usmívá se, vlastně celá … září. Sundává si sluneční brýle a vysílá ke mně široký úsměv. „Ahoj Patricku. Myslela jsem, že to budete vy."

Netuším, jak se může jmenovat, tak řeknu tlumené: „Dobrý den", rychle zamumlám cosi, co velmi vzdáleně připomíná ženské jméno, a pak už na ni jen upřeně hledím, zaražený, prázdný a snažím se držet pod kontrolou svou zlost. Číňanka za mnou nepřestává vřískat. Nakonec sprásknu ruce a řeknu: „To jsou mi věci."

Moje sousedka chvíli zmateně stojí na místě, konečně se s lístkem v ruce pohne směrem k pultu. „Není to náhoda? Taháme se celou tu dálku až sem, ale oni jsou vážně nejlepší."

„Tak proč nezvládnou tyhle skvrny?" ptám se vášnivě, na tváři strnulý úsměv, obě oči otevřené – registruju, že Číňanka konečně zmlkla. „Nemůžete těm lidem nějak domluvit? Nedovedu s nimi pohnout."

Popojde k povlečení v rukách starého Číňana. „Ježíši, no to -" zamumlá. Ve chvíli, kdy se pozorně dotýká prostěradel, začne stařena znovu žvanit. Děvče ji ignoruje a ptá se mě: „Od čeho to je?" Znovu si prohlíží povlečení. „Ježíšikriste."

„No…" prohlížím si prostěradla, skutečně dost zasviněná. „To je, ehm, brusinkový džus, vlastně směs jablečné a brusinkové šťávy…"

Podívá se na mě, nejistě přikývne, pak krotce poznamená: „Moc mi to jako brusinkový, tedy brusinkovo-jablečný džus nepřipadá."

Upřu na povlečení dlouhý, zkoumavý pohled, pak váhavě řeknu:

„Máte pravdu, vlastně to je, ehm… Bosco. Znáte přece…" Na okamžik zmlknu. „Něco jak… nanuk Dove Bar. Ano, Dove Bar … a Hersheyho čokoládový sirup?"

„Ach tak," souhlasně přikývne, snad jen kapánek skepticky.

„Kristepane."

„Poslyšte, kdybyste s nimi dokázala promluvit," obracím se k ní a přitom vyškubnu prostěradlo z rukou starého Číňana, „budu vám velice zavázán." Roluju prostěradlo, pokládám ho na pult, znovu pohlédnu na hodinky Rolex a vysvětluju: „Hrozně jsem se totiž opozdil. Za čtvrt hodiny musím být na pracovním obědě u Huberta."

Vyrazím ke dveřím prádelny, Číňanka mě sleduje zoufalýma očima, opět něco zaštěká, hrozí mi prstem. Mrknu na ni koutkem oka a ovládám se, abych nenapodoboval její gesta.

„U Huberta? Skutečně?" ptá se zaujatě má sousedka. „Prý se přestěhovali blíž k centru?"

„Tak já už musím jít." Předstírám, že jsem na druhé straně ulice spatřil taxíka, předstírám vděčnost, říkám jí: „Díky moc, ehm…

Samantho."

„Victorie."

„Správně, Victorie. Řekl jsem snad něco jiného?"

„Řekl jste Samantho."

„Opravdu? To mě mrzí, omlouvám se. Špatně si pamatuju jména."

„Co kdybychom si spolu příští týden zašli na oběd?" navrhuje s nadějí v hlase, zastupuje mi cestu, zatímco couvám z obchodu.

„Víte, bývám dost často v centru poblíž Wall Street."

„Nevím, Victorie," donutím se k omluvnému úsměvu a snažím se nehledět jí na stehna. „Jsem pořád v práci."

„A … co třeba, řekněme, některou sobotu?" navrhuje opatrně, s obavou, aby mě neurazila.

„Příští sobotu?" Znovu mrknu na hodinky Rolex.

„Proč ne." Krotce pokrčí rameny.

„Víte, bojím se, že nemůžu. Jdu na odpolední představení Les Misérables," zalžu. „Nezlobte se, teď už opravdu musím jít.

Určitě…“ rukou si pročísnu vlasy, zamumlám „kristepane“ a pak se donutím říct: „Určitě vám zavolám.“

„Oukej,“ usměje se uvolněně. „Budu čekat.“

Naposled mrknu na Číňanku a pak prchám co nejrychleji z toho prokletého místa, ženu se za neexistujícím taxíkem, konečně asi dva nebo tři bloky od čistírny zpomalím a…

…a zjistím, že svlékám očima velice hezkou houmlesačku, co sedí na schodech před vchodem velkého kamenného paláce na Amsterodamské, na schodu pod jejíma nohama je polystyrénový kelímek od kávy, mířím k ní, jako bych byl veden radarem, usmívám se, lovím v peněžence drobné. Má tvář příliš mladou, čerstvou a opálenou na to, aby skončila na ulici, její osud mi o to víc láme srdce. Prohlížím si ji v těch několika málo sekundách, než se ze svého okraje chodníku dostanu před schodiště paláce. Hlavu má skloněnou, tupě a odevzdaně hledí do prázdného klína, neusměje se, ani když mě zpozoruje nad sebou. Zlo a hnus ze mě vyprchaly, chci jí nabídnout něco hezkého, předkloním se, snažím se očima vyjádřit sympatie jejímu čistému, smutnému obličeji, pouštím do kelímku dolar a říkám: „Hodně štěstí.“

Výraz její tváře se náhle zcela změnil a snad díky tomu jsem si všiml knihy – je to Sartre – v jejím klíně, batohu s emblémem Kolumbijské university a tmavě hnědé kávy v kelímku, po jejíž hladině nyní plave má jednodolarovka. To všechno se odehrálo snad ve třech sekundách, ale pořád dost pomalu na to, abych si připadal jako ve zpomaleném filmu, když se podívala na mě, pak na kelímek a nakonec zakřičela: „Máš nějakej problém?“ a když jsem jako přimrazený, oči stále upřené do kelímku, couval, uhýbal pohledem a šeptal: „Já ne… nevěděl jsem, že byl… plný.“ Celý otřesený odcházím pryč, mávám na taxi, mířím k Hubertovi, v halucinaci se mi mrakodrapy mění v hory a sopky, z ulic se stávají neprostupné pralesy, obloha ztuhla na horizontu, a když vystupuju z taxíku, musím si protřít oči, aby se mi vrátil normální zrak. Z oběda u Huberta se stal dlouhotrvající přelud, při němž jsem snil a přitom byl vzhůru.

U HARRYHO

„Ponožky by měly ladit s kalhotama,“ říká Todd Hamlin Reevesovi, který pozorně poslouchá a míchá koktejlovou kvedlačkou Beefeater s ledem.

„Kdo to říká?“ ptá se George.

„Je to jasný,“ vysvětluje vášnivě Hamlin. „K šedým kalhotám musíš mít šedý ponožky. Nic na tom není.“

„Moment,“ přeruším ho. „Co když máš černý boty?“

„Pak je to jiný,“ připustí Hamlin a upíjí přitom Martini. „Ale pak musí pásek pasovat k botám.“

„Chceš říct, že k šedýmu obleku můžeš nosit šedý nebo černý ponožky,“ ptám se.

„Vlastně – jo,“ řekne zmatený Hamlin. „Asi jo. Fakt jsem to řekl?“

„Hele, Hamline,“ řeknu, „nesouhlasím s tím, cos říkal o pásku, protože boty jsou daleko od skutečný linie pasu. Spíš by ses měl zaměřit na to, aby pásek ladil ke kalhotám.“

„Na tom něco je,“ poznamená Reeves.

My tři, já, Todd Hamlin a George Reeves, sedíme u Harryho. Je něco málo po šesté. Hamlin má na sobě oblek od Lubiama, nádhernou bavlněnou proužkovanou košili s širokým límcem z Burberry, hedvábnou vázanku od Resikeia a pásek od Ralpha Laurena. Reeves má na sobě šestiknoflíkový dvouřadový oblek od Christiana Diora, nějakou bavlněnou košili, vzorkovanou hedvábnou vázanku od Claiborna, perforované šněrovací boty s úzkou špičkou od Allen-Edmondse, v kapse má bavlněný kapesník nejspíš od Brooks Brothers, sluneční brýle od Lafonta Parise leží na ubrousku vedle jeho pití a docela hezký diplomatický kufřík od T. Anthonyho postavil na jednu z volných židlí u našeho stolu. Já mám na sobě dvouřadový dvouknoflíkový oblek z vlny a flanelu s křídovými proužky, několikabarevnou pestře pruhovanou bavlněnou košili s hedvábným kapesníčkem, vše od Patricka Auberta, hedvábnou vázanku s velkými puntíky od Billa Blasse a čiré sluneční brýle, které jsem dostal na předpis a jejichž obroučky jsou od Lafonta Parise.

Jeden z našich walkmanů na kompakty leží uprostřed stolu mezi pitím a kalkulačkou. Reeves i Hamlin dneska vypadli dřív z práce a šli někam na kosmetiku, takže oba teď vypadají skvěle; mají růžové a přitom opálené tváře, krátké a dozadu sčesané vlasy.

Dnešní Patty Winters Show byla o Rambech mezi námi.

„A co pletený vesty?“ ptá se Reeves Todda. „Nejsou už… z módy?“

„Ne, Georgi,“ řekne Hamlin. „Samozřejmě, že ne.“

„Souhlasím,“ řeknu, „pletený vesty nikdy nevyšly z módy.“

„Měli bychom se spíš ptát – jak by se měly nosit?“ vyptává se Hamlin.

„Musej padnout…“ začneme s Reevesem současně.

„Promiň,“ řekne Reeves, „pokračuj.“

„Jasně, pokračuj,“ George na to.

„Takže, měly by elegantně obepínat tělo a zakrývat linii pasu,“ řeknu. „Musí dosahovat těsně k spodnímu knoflíku saka. Jestliže je z vesty vidět příliš mnoho, oblek vypadá příliš upjatě a sešněrovaně, což není dobré.“

„Aha,“ řekne Reeves přiškrceným hlasem, vypadá zmateně. „To jsem nevěděl.“

„Dám si ještě jednu J&B,“ vstávám od stolu. „Co vy?“

„Beefeater s ledem,“ řekne Reeves a ukáže na mě prstem.

Hamlin říká: „Martini.“

„Jasná věc.“ Jdu k baru a zatímco čekám, až Freddy rozlije pití, zaslechnu nějakého chlápka, myslím, že to je Řek William Theodocropopolis z První Bostonské, na sobě má krapet kýčovité vlněné sako s lomeně kostkovým vzorem a docela slušnou košili, navíc má na sobě prvotřídní kašmírovou vázanku od Paula Stuarta, díky níž vypadá celý ohoz líp, než si zaslouží. Mluví s dalším borcem, taky Řekem, který pije dietní kolu. Zrovna mu říká: „Víš, Sting byl v Černobylu – to je podnik, co otevřel ten borec, co mu patří Tunel – čet jsem to ve společenský rubrice, jeli v Porsche 911 a v autě s nima byla Whitney a…“

U našeho stolu vykládá Reeves Hamlinovi, jak dráždí houmlesáky na ulicích, jak vždycky vytáhne z peněženky dolar, když k nim přichází, a prohlíží si ho, načež ve chvíli, kdy žebráka míjí, ho strčí zpátky do peněženky.

„To víš, že to zabere,“ zdůrazňuje. „Bejvaj z toho tak vyjevení, že držej hubu.“

„Stačí… říct… ne,“ řeknu mu, když stavím pití na stůl. „To je všechno, co jim musíš říct.“

„Říct ne?“ usměje se Hamlin. „A to jako zabírá?“

„No, je fakt, že jenom u těhotnejch žebraček,“ připustím.

„Takže jsi tenhle systém nezkoušel s tou dvoumetrovou gorilou na Chambers Street? S tou, co s sebou nosí fajfku na crack?“

„Slyšeli jste už někdo o klubu Nekenieh?“ ptá se Reeves.

Ze svého stanoviště vidím Paula Owena, sedí na opačném konci místnosti s kýmsi, kdo mi připomíná Trenta Moorea, nebo spíš Rogera Daleyho, a ještě s chlápkem, co vypadá jak Frederick Connell. Moorův dědeček vlastní společnost, u níž Moore dělá.

Trent má na sobě vlněný oblek z česané příze s pepitovým vzorem a několikabarevný svrchník.

„Nekenieh?“ ptá se Hamlin. „Co je to Nekenieh?“

„Kluci,“ řeknu, „Kdo to tam sedí s Paulem Owenem? Není to Trent Moore?“

„Kde?“ řekne Reeves.

„Zrovna vstávají. U támhletoho stolu,“ řeknu. „Ti tři chlapi.“

„Není to Madison? Ne, to je Dibble,“ řekne Reeves. Nasadí si čiré dioptrické brýle, aby se ujistil.

„Blbost,“ řekne Hamlin, „To je Trent Moore.“

„Seš si jistej?“ ptá se Reeves.

Paul Owen je na odchodu a zastavuje se u našeho stolu. Má na sobě sluneční brýle od Persola a kufřík z Coach Leatherware.

„Nazdar panstvo,“ říká Owen a představuje dva chlápky, kteří jsou s ním. Jeden je Trent Moore, druhý se jmenuje Paul Denton.

Reeves, Hamlin a já si s nimi potřeseme rukama, aniž vstaneme od stolu. George a Todd se dají do řeči s Trentem, který je z Los Angeles a ví, kde je klub Nekenieh. Owen se zaměří na mě, což mě trochu znervózňuje.

„Jak žiješ?“ ptá se.

„Perfektně,“ řeknu. „Jak ty?“

„Fajn,“ řekne. „Co je novýho s Hawkinsovým účtem?“

„Docela…“ Zarazím se a pak pokračuju, krapet koktavě: „Docela to jde.“

„Skutečně?“ ptá se s mírným zájmem. „To je zajímavé,“ řekne, usmívá se, ruce drží sepjaté za zády. „Jenom docela?“

„Však víš,“ řeknu, „jak to… chodí.“

„A jak se má Marcia?“ Pořád se směje, rozhlíží se po místnosti, ani mě vlastně neposlouchá. „Podle mě je výborná holka.“

„To je,“ řeknu otřeseně. „Měl jsem štěstí.“

Owen si mě spletl s Marcusem Halberstamem (i když Marcus teď chodí s Cecelií Wagnerovou), ale nějak mě to neuráží, je to spíš logické faux pas, protože Marcus taky dělá v P&P a dělá tam vlastně na úplně stejných věcech jako já, má stejnou vášeň pro obleky od Valentina a nosí úplně stejné čiré dioptrické brýle, navíc chodíme ke stejnému holiči do hotelu Pierre, takže je Paulův omyl pochopitelný a nijak mě neštve. Ale Paul Denton mě očumuje příšerně, snaží se nedat to najevo, jako by snad něco tušil, jako by si nebyl jist, zda mě poznává, rád bych věděl, jestli se před časem, loni v březnu, náhodou nevyskytoval na té plavbě. Jestli tam byl, napadá mě, měl bych z něho dostat telefonní číslo nebo raději celou adresu.

„Měli bysme jít někdy spolu na drink,“ říkám Owenovi.

„Fajn nápad,“ odpoví. „Proč ne. Vem si moji navštívenku.“

„Dík,“ řeknu, vizitku si pozorně prohlédnu, uklidní mě její obyčejný neotesaný styl, a pak ji strčím do kapsy saka. „Myslím, že přivedu…“ Udělám pomlku, pak opatrně řeknu, „Marcii?“

„To by bylo skvělý,“ řekne. „Mimochodem, byls už někdy v tom novým salvádorským bistru na Osmatřicátý? Chystáme se tam dnes zajít na večeři.“

„Tam jsem ještě nebyl. Ale slyšel jsem, že jsou dost dobří.“

Usměju se a upiju ze svého drinku.

„Taky jsem slyšel.“ Dívá se na hodinky. „Trente? Brentone? Zaplatíme. Za patnáct minut máme rezervovanej stůl.“

Rozloučíme se, oni se cestou od baru ještě zastaví u stolu, kde sedí Dibble a Hamilton (aspoň doufám, že to jsou Dibble a Hamilton). Než úplně zmizí, Denton se naposled podívá k našemu stolu, jeho pohled se setká s mým, vypadá vyděšeně, moje přítomnost ho v čemsi utvrzuje, nejspíš mě odněkud poznává, a to pro změnu děsí mě.

„Fisherovo konto,“ řekne Reeves.

„Nepřipomínej nám ho,“ řeknu.

„Ten má ale kliku,“ řekne Hamlin.

„Viděli jste někdo jeho kočku?“ ptá se Reeves. „Laurii Kennedyovou? Nádhernej kus.“

„Znám ji,“ řeknu, pak se opravím: „Znal jsem ji.“

„Proč to říkáš tak divně?“ ptá se Hamlin nechápavě. „Proč to říká tak divně, Reevesi?“

„Protože s ní chodil,“ řekne Reeves jakoby nic.

„Odkud to víš?“ ptám se ho potěšeně.

„Batemana ženský žerou.“ Reevesův hlas zní krapet přiopile. „Je jako vystřiženej z GQ. Jseš modelovej GQ, Batemane.“

„Dík za poklonu, jenže…“ Nevím přesně, jestli není jen sarkastický, přesto mě zasahuje pocit radostné pýchy, který chci trochu shodit tím, že řeknu: „Bohužel měla odpornou povahu.“

„Kristepane, Batemane,“ zavyje Hamlin. „Co chceš tímhletím říct?“

„Vůbec nic,“ řeknu, „jenom že měla.“

„A co má bejt? Důležitý je, že je hezká. Laurie Kennedyová je prostě kost,“ říká důrazně Hamlin. „Nikdy nepředstírej, že ti záleží na něčem jiným.“

„Pokud má ženská dobrou povahu, pak… něco není v pořádku.“

Reeves se zdá být zmaten vlastním výrokem.

„Když má dobrou povahu a nevypadá k světu,“ Reeves zvedne obě ruce, jako by chtěl svým slovům dodat váhu, „kdo se o ni kurva bude zajímat?“

„Dobře, ale zkusme aspoň hypoteticky uvažovat. Co když má přece jenom holka dobrou povahu?“ zeptám se a přitom dobře vím, jak pitomě a hloupě můj dotaz zní.

„To hypoteticky nezní špatně, ale –“ zarazí se Hamlin.

„Jen pokračuj,“ usmívám se.

„Holky s dobrou povahou neexistujou,“ řekneme náhle unisono všichni tři, začneme se hlasitě smát a plácneme si navzájem o sebe dlaněmi.

„Dobrá povaha,“ začne Reeves, „sestává u ženských z těla, který je přiměřeně hezký a který uspokojí všechny sexuální potřeby, aniž by nad některejma věcma ohrnovalo nos, a který především pořád nemele tou svou pitomou hubou.“

„Víš co,“ řekne Hamlin a přikyvuje na souhlas, „všechny holky, který mají dobrou povahu, nebo jsou chytrý, nebo je s nima sranda, nebo jsou aspoň trochu inteligentní a nebo talentovaný – jenom pámbu ví, co všechna ty slova znamenají – jsou hnusný.“

„Stoprocentně,“ potvrdí Reeves.

„A jsou takový jenom proto, že musej nějak kompenzovat tu svou naprostou nepřitažlivost,“ říká Hamlin a pohodlně se opře.

„Já jsem vždycky zastával teorii,“ vmísím se, „že muži jsou na světě jen proto, aby se množili, aby udržovali druh, souhlasíte?“

Oba souhlasí.

„A že jedinou cestou, jak toho dosáhnout,“ pokračuju, a přitom co nejpozorněji volím slova, „je nechat se nažhavit nějakou krásnou holkou, ale někdy peníze nebo prestiž přece jenom –!“

„Žádný ale,“ přeruší mě Hamlin. „Batemane, chceš říct, že bys to byl ochotnej dělat s Oprah Winfreyovou – ta je přece bohatá a má moc – nebo s Nell Carterovou – ta zase měla vystoupení na Broadwayi, má skvělej hlas, jen do ní lejou tantiémy?“

„Moment,“ ptá se Reeves. „Kdo je to ta Nell Carterová?“

„Co já vím,“ řeknu, zmatený z neznámých jmen. „Asi jí patří Nell’s, co já vím?“

„Hele, Batemane,“ říká Hamlin. „S tím nic nenaděláš. Ženský existujou jen proto, aby nás vzrušovaly. Přežití druhu, jasný? Je to jednoduchý,“ sebere ze své sklenice olivu a strčí si ji do úst, „jako facka.“

Po krátké pauze řeknu: „Víš, co o ženách řekl Ed Gein?“

„Ed Gein?“ ptá se jeden z nich. „Vrchní v Canal Baru?“

„Ne,“ vysvětluju. „Masovej vrah v padesátejch letech ve Wisconsinu. Docela zajímavej týpek.“

„Tebe zájem o tyhle životopisy asi nikdy nepřejde,“ povzdychne si Reeves, pak se otočí k Hamlinovi. „Bateman věčně čte o podobnejch týpcích: Ted Bundy a Samův syn a Osudová vize a Charlie Manson. A spousta dalších.“

„Tak co říkal Ed?“ ptá se zaujatě Hamlin.

„Řekl,“ začínám, „pokaždý, když vidím na ulici hezký děvče, myslím na dvě věci současně. Jedna část mé osobnosti by si s ní chtěla povídat, chovat se k ní fakt hezky, mazlit se s ní a chránit ji.“ Dopíjím jedním hltem sklenici J&B.

„A na co myslí ta druhá část?“ ptá se Hamlin nedočkavě.

„Jak se bude její hlava vyjímat na rožni.“

Hamlin a Reeves na sebe pohlédnou, pak na mě, já se začnu hlasitě smát a oni se postupně a neupřímně přidají.

„Kam půjdem na večeři?“ změním téma.

„Navrhuju tu indicko-kalifornskou restauraci na Upper West Side,“

Hamlin na to.

„Beru,“ řeknu.

„To není špatnej nápad,“ řekne Reeves.

„Kdo zařídí rezervaci?“ ptá se Hamlin.

LEHÁTKA

Courtney Lawrenceová mě pozvala, abych s ní v pondělí povečeřel, a protože pozvání bylo vágně sexuálně podbarveno, přijal jsem. Je to možná trochu past, protože s námi mají jíst dva absolventi Camdenu, Scott a Anne Simleyovi, a večeřet se má v nové restauraci v Columbu zvané Lehátka. Pověřil jsem sekretářku, aby se o tom podniku dověděla co nejvíc, takže mi dnes před odchodem z kanceláře řekla o třech jídlech, z nichž bych si mohl a měl vybrat. To, co mi Courtney řekla o našich společnících během nekonečné jízdy taxíkem do centra – Scott dělá v reklamní agentuře, Anne si za otcovy peníze otevírá jednu restauraci za druhou, naposledy tu s názvem 1968 na Upper East Side – bylo jen o málo nudnější než její vyprávění o právě prožitém dni: kosmetika u Elizabeth Ardenové, nákup kuchyňského nádobí v Pottery Barn (to vše, když byla sjetá lithiem), pak se stavila u Harryho, kde si dala pár panáků s Charlesem Murphym a Rusty Websterovou a kde pod stolem zapomněla tašku s nákupem z Pottery Barn. Jediná trošku zajímavá věc o Scottovi a Anne byla, že rok po svatbě adoptovali třináctiletého korejského sirotka a poslali ho studovat do Exeteru, kam začal chodit čtyři ročníky po mně.

„Doufám, že zamluvili stůl,“ varuju Courtney v taxíku.

„Jenom tě prosím, nekuř tam doutníky,“ pronese pomalu.

„Není to auťák Donalda Trumpa?“ ptám se a ukazuju na limuzínu uvízlou v dopravní zácpě.

„Prosím tě, dej s tím teď pokoj,“ řekne hrubým, zdrogovaným hlasem.

„Víš co, Courtney, mám v kufříku od Bottega Venety walkmana, kterýho si klidně můžu nasadit na uši. Měla by sis vzít víc lithia. Nebo dietní kolu. Trocha kofeinu tě dostane z tý tvý kocoviny.“

„Chtěla bych mít dítě,“ řekne mírným hlasem a hledí oknem do prázdna. „Nic… než… dvě… skvělý… děti.“

„Mluvíš se mnou, nebo tady s Áronem?“ zeptám se a ukážu prstem na židovského řidiče, a to dost hlasitě, aby mě mohl slyšet. Jak se dalo čekat, Courtney zmlkla.

Dnes ráno bylo The Patty Winters Show o parfémech, rtěnkách a makeupech. Luis Carruthers, Courtneyin kluk, je mimo město, ve Phoenixu, vrátí se až ve čtvrtek. Courtney má na sobě vlněné sáčko a kalhoty z vlny a gabardénu od Billa Blasse, náušnice z křišťálu, emailu a plátkového zlata od Gerarda E. Yoscy a lodičky z hedvábí a saténu d’Orsay od Manola Blahnika. Já mám na sobě na zakázku šité tvídové sako, kalhoty a bavlněnou košili z dílny Alana Flussera a hedvábnou vázanku od Paula Stuarta. Dnes ráno jsem musel dvacet minut čekat ve fitness centru, než jsem se dostal na Stairmaster. Mávám na žebráka na rohu Devětačtyřicáté a Osmé a zdravím ho zdviženým palcem.

U stolu se mluví o nové knize Elmora Leonarda, ale tu jsem nečetl; o kritikách na některé restaurace, ty jsem četl; o britské verzi Les Misérables ve srovnání s nahrávkou s americkým obsazením; o novém salvádorském bistru na rohu Druhé a Třiaosmdesáté a o kvalitách

společenských rubrik v Postu a v News. Máme s Anne Smileyovou společnou známou, číšnici z Abetonu v Aspenu, kterou jsem znásilnil nádobou od laku na vlasy, když jsem tam byl loni o zimních prázdninách lyžovat.

Lehátka jsou přeplněná, hluk trhá uši, akustika stojí za houby kvůli vysokým stropům, a pokud se nemýlím, hraje nám k večeři z reproduktorů v rozích pod stropem New Age verze „Bílého králíčka." Chlápek, který vypadá jako Forrest Atwater – dozadu sčesané blond vlasy, brýle s obroučkama ze sekvojového dřeva, oblek od Armaniho a šle – sedí s Caroline Bakerovou, tuším investiční poradkyní od Drexela, ta ale vypadá dost bídně.

Potřebovala by lepší makeup, její tvídový kostým od Ralpha Laurena působí zbytečně upjatě. Sedí u špatně situovaného stolu blízko baru.

„Prý mají klasickou kalifornskou kuchyni," povídá Anne poté, co jsme si objednali, a naklání se blíž. Očekává nějakou reakci, a protože Courtney právě hovoří se Scottem o přednostech společenské rubriky v Postu, připadá mi vhodné odpovědět.

„Myslíte ve srovnání se současnou kalifornskou kuchyní?" Ptám se opatrně, vážím každé slovo a pak váhavě dodám: „Nebo post-kalifornskou kuchyní?"

„Vím, že to zní zbytečně snobsky, ale opravdu tu je spousta rozdílů. Možná subtilních, ale rozhodně reálných."

„Četl jsem o post-kalifornské kuchyni," řeknu a současně se zabývám zařízením restaurace: nekryté potrubí a sloupy, otevřená kuchyně, kde se dělá pizza a… lehátka. „Abych řekl pravdu, zkusil jsem to i jíst. Rozhodně žádná mladá zelenina? Zapékaná uzenina v mexických plackách? Krakery Wasabi? Tohle tím myslíte?

Řekl vám už někdo, že vypadáte přesně jak kocour Garfield přejetý nákladákem a svlečený z kůže, když na něj navlíkli ohyzdný svetr od Ferragama a odvezli ho k veterináři? Fusilli? Olivový olej na sýr Brie?"

„Přesně," řekne Anne nadšeně. „Ach, Courtney, kde jsi našla Patricka? Ví toho tolik o všem možném. To Luisova představa o kalifornské kuchyni sestává z půlky pomeranče na nějaké želatině." Vyprskne, pak se rozesměje, nabádá mě, abych se smál taky, a já se váhavě přidám.

Jako předkrm jsem si objednal ředkvičkový salát s chobotnicemi.

Anne a Scott si dali ragú z rejnoka s fialkami. Courtney málem usnula při četbě jídelníčku, která ji stála veškerou energii, naštěstí jsem ji chytil za ramena dřív, než sklouzla ze židle, pomohl jsem jí sebrat se a Anna jí objednala cosi lehkého a prostého, mám dojem, že kukuřičné fleky Cajun. Nebyly sice na jídelníčku, ale Anne se zná z Nojem, šéfkuchařem, a ten jí připravil speciální malou porci… jen pro Courtney! Scott a Anne chtěli, abychom si všichni společně dali jakousi uzenou a středně vzácnou lososovitou rybu, která je specialitou restaurace a jež naštěstí pro ně byla jedním ze tří hlavních jídel, které mi doporučila Jean. Pokud by se nestrefili, a přesto mě nutili, abych si objednal totéž co oni, mohlo se stát, že bych se kolem druhé v noci – až skončí Pozdní noc s Davidem Lettermanem – vloupal do jejich ložnice ozbrojen sekyrou a rozsekal bych je na kusy, přičemž Anne by se nejprve musela dívat, jak Scott vykrvácí z otevřených ran v hrudníku. Pak bych vymyslel, jak se dostat do Exeteru a vrchstnout flašku kyseliny sírové do šikmookého ciferníku jejich syna. Naše servírka je dobře stavěná a má na sobě zlaté lodičky na zapínání vzadu, zdobené falešnými perlami a střapci z ještěrčí kůže. Zapomněl jsem vrátit videokazety a mlčky se proklínám, zatímco Scott objednává dvě velké láhve San Pellegrina.

„Mají tady klasickou kalifornskou kuchyni," říká mi Scott.

„Co kdybychom šli příští týden všichni do Zeus Baru?" navrhuje Anne Scottovi. „Myslíš, že by byl problém sehnat stoly na pátek?"

Scott má na sobě kašmírový svetr s ruděpurpurovými a černými pruhy od Paula Stuarta, odrbané manšestráky od Ralpha Laurena a kožené mokasíny od Cole-Haana.

„Nevím… snad ne," řekne on.

„To je moc dobrý nápad," řekne Anne, sebere ze svého talíře malou fialku, čichne si ke květu a pak si ho opatrně položí na jazyk.

Má na sobě červeno-purpurovo-černý, ručně pletený svetr z vlny a mohéru z Koos Van Den Akker Couture, volné kalhoty od Anne Kleinové a střevíce s otevřenými špičkami.

Jakási servírka, ne tak hezká jako ta první, se nás ptá na další přání.

„J&B, čistou," řeknu dřív, než si stačí objednat ostatní.

Courtney si přeje šampaňské s ledem, což mě v duchu děsí.

„A –" řekne, jako by si na něco vzpomněla. „Dejte mi do toho jeden plátek!"

„Plátek čeho?" nemůžu se ubránit rozčilení. „Že to uhádnu?

Melounu?" Přitom si říkám: bože, Batemane, proč jsi nevrátil ty pitomý kazety, ty seš ale blbej.

„Slečna chce asi plátek citrónu," řekne číšník a obdaruje mne ledovým pohledem.

„Samozřejmě, citrónu," přikývne Courtney, ztracená v nějakém snu – snu, se kterým je spokojená, který se jí líbí.

„Já si dám sklenici té… páni, jak se to jmenuje… Acacie," řekne Scott a pak osloví stůl: „Budete někdo bílé? Mám objednat chardonnay? Můžeme si dát lososa s brusinkama."

„Jen do toho!" řekne Anne vesele.

„Ou-kej, tak já si dám… třeba, sauvignon blanc," řekne Scott.

Nejistý číšník se usměje.

„Scotte," vykřikne Anne. „Vážně sauvignon blanc?"

„Jenom žertuju," uculuje se. „Chtěl bych chardonnay. Acacia."

„Ty seš ale pošuk," usměje se uvolněná Anne. „Seš legrační."

„Pro mě jedno chardonnay," poručí Scott číšníkovi.

„Tak to má být," řekne Courtney a klepe Scottovi po ruce.

„A já si dám…" Anne se zajíkne a uvažuje. „Jenom jednu dietní colu."

Scott vzhlédne od malého kousku kukuřičného chleba, který namáčí do olivového oleje. „Ty dnes vůbec nepiješ?"

„Ne," odpoví Anne s nepříjemně vzdorovitým úsměvem. Kdo ví proč?

A co je komu do toho? „Nemám tu správnou náladu."

„Ani skleničku chardonnay?" dotírá Scott. „A co sauvignon blanc?"

„Ne, vážně ne, mám zítra v devět ráno aerobik a nechci tam být opilá."

„Tak já si taky nic nedám," reaguje zklamaně Scott. „Mám přece v osm Xclusive."

„Chcete někdo hádat, kde zítra v osm ráno nebudu?" ptám se.

„Nezlob se, drahoušku. Já vím, jak moc máš rád Acaciu," Anne se natáhne a stiskne Scottovi ruku.

„Dneska zůstanu u pelegrina," ukáže Scott na stůl.

Hlučně bubnuju prsty na desku stolu a v duchu si šeptám: hovno – hovno – hovno. Courtney má polozavřené oči a těžce dýchá.

„Poslyš, já se polepším," řekne konečně Anne. „Dám si dietní kolu s rumem."

Scott si vydechne, usměje se a doslova se rozzáří: „Tak jo."

„Máte dietní kolu bez kofeinu?" ptá se Anne číšníka.

„Víš co," přeruším ji, „měla by sis dát místo dietní koly dietní pepsi. Je o hodně lepší."

„Opravdu? A proč?" ptá se Anne.

„Dietní pepsi je mnohem lepší než dietní kola. Je šumivější, má čistší chuť, lépe se mísí s rumem a má nižší obsah sodíku."

Číšník, Scott, Anne, a dokonce i Courtney na mě hledí, jako bych právě pronesl nějaký apokalyptický, ďábelský komentář, jako bych otřesl vysoce váženým mýtem či porušil svatou přísahu. Celá jídelna Lehátek jako by ztichla a očekávala strašlivé následky.

Včera jsem si půjčil videokazetu V Lýdiině zadku a díval se na ni nadopovaný dvěma halciony, a přitom jsem – nekecám – popíjel dietní pepsi. V tom filmu Lýdie – nádherně opálená, dobře rostlá odbarvená blondýna s perfektním zadkem a dokonalým plným poprsím – klečela na všech

čtyřech, a zatímco to dělala pusou samci s obrovským čurákem, jiná nádherná blondýna s jedinečně tvarovanou blonďatou kundou klečela za ní, nejdřív jí vylízala zadek a sála jí klitoris a píču a potom jí do zadku strkala dlouhý, tukem namazaný stříbrný vibrátor a tím jí to dělala, aniž by jí přitom přestala lízat, potom se ten chlap s gigantickým ptákem udělal a postříkal Lýdii celou tvář a ona mu přitom olizovala a sála koule, načež dostala docela nefalšovaně vypadající, dlouhý a hlasitý orgasmus, pak se ta holka zezadu přesunula k Lýdiině tváři a všechno semeno z ní slízala a nakonec obě společně olizovaly a sály vibrátor. Minulé úterý vyšel nový Stephen Bishop, tak jsem si včera v Tower Records koupil kompakt, kazetu i elpíčko, abych tu nahrávku měl na všech třech nosičích.

„Hele," řeknu jí hlasem roztřeseným z přemíry emocí, „dej si, co chceš, ale trvám na tom, že dietní pepsi je nejlepší." Skloním tvář, dívám se do klína na modrý látkový ubrousek s vyšitým nápisem Lehátka v rohu a na okamžik mě napadá, že se neubráním pláči. Brada se mi třese a nemůžu polykat.

Courtney se ke mně natáhne a jemně se dotkne mého zápěstí. „To je dobrý, Patricku. Fakt je to dobrý."

Ostrá bolest v oblasti jater přebije můj krátký citový záchvat, posadím se zpříma, jsem vyplašený, zmatený, číšník odchází, Anne se ptá, jestli jsme viděli nejnovější výstavu Davida Onicy, a já se postupně zklidňuju.

Ukáže se, že na výstavě nikdo z nás nebyl, a já nechci být natolik netaktní, abych se chlubil tím, že jednoho Onicu vlastním, a tak velmi jemně kopnu Courtney pod stolem. To ji probudí z lithiem vyvolané otupělosti. „Patrick má jednoho doma. Fakt má," řekne to děvče hlasem robota.

Potěšeně se usměju a upíjím J&B.

„Ale to je fantastické, Patricku," zvolá Anne.

„Opravdu? Onicu? To muselo být dost drahé," řekne Scott.

„No, řekněme…" napiju se, najednou nevím jak dál: řekněme – co vlastně řekněme? Nic.

Courtney se nadechne a vypálí další ránu. „Patrickův stál dvacet tisíc dolarů." Vypadá znuděně a otupěle, hraje si se zbytky čerstvého kukuřičného chleba.

Ostře se na ni podívám a snažím se nesyčet. „Ne, Courtney, stál padesát."

Pomalu vzhlédne od kousku kukuřičného chleba, který drtí v prstech, a dokáže mi i přes lithiem způsobenou otupělost věnovat pohled dost jízlivý, aby mě zahanbil, ne ovšem natolik, abych Scottovi a Anne řekl pravdu – že jsem za Onicu dal jen dvanáct papírů. Courtneyin výhružný pohled mě začíná děsit, i když možná zbytečně přeháním a ona si nesouhlasně prohlíží ne mě, ale štuky na sloupech, benátská stínidla na lampách, vázy od Montiga plné purpurových tulipánů u baru. Pokud ovšem hledí na mě, mohu si její pohled přeložit velice snadno: ještě jednou a nezapícháš si, rozumíš, chlapečku?

„To se mi zdá… ," začne Anne –

Zadržuju dech, cítím svíravé napětí ve tváři.

„…dost levné," dokončí větu.

Vydechnu si. „Ano. Byla to pohádková koupě." Polknu naprázdno.

„Ale padesát tisíc?" pochybuje Scott.

„Víte, jeho práce… mají v sobě jakýsi… jedinečně odměřený, intencionálně povrchně-parodický tón." Odmlčím se, snažím se rozpomenout aspoň na řádek z recenze v časopisu New York: „Cíleně parodující…"

„Nemá od něj Luis taky něco, Courtney?" ptá se Anne a pak poklepe Courtney na rameno. „Courtney, slyšíš?"

„Co jestli… Luis… nemá…?" Courtney zatřese hlavou, jako by si v ní chtěla udělat jasno, a doširoka rozevře oči, aby se jí samy nezavíraly.

„Jakej Luis?" ptá se Scott a mává na servírku, aby mu donesla máslo, které právě sběrač nádobí sklidil z nějakého stolu. Jaký to mejdanový vlk!

Anne odpoví za Courtney. „Její přítel," řekne, zatímco Courtney, vyvedená z míry, hledá v mých očích pomoc.

„Kde je teď?" ptá se Louis.

„V Texasu," řeknu rychle. „Musel odjet do Phoenixu, mám ten dojem."

„Tak jsem to nemyslel," řekne Scott. „Chci vědět, pro koho dělá."

„Pro L. F. Rothschilda," podívá se Anne na Courtney, jako by hledala potvrzení svých slov, a pak se obrátí na mě. „Mám pravdu?"

„Ne. Dělá pro P&P," řeknu. „Vlastně děláme spolu."

„Nechodil jednu dobu se Samanthou Stevensovou?" vyptává se Anne.

„Ne," odpovídá Courtney. „Jenom je spolu někdo vyfotil a otiskli to ve W."

Obrátím do sebe svý pití, hned jak je donesou, okamžitě si řeknu o další a v duchu si říkám, že Courtney je prima kost, ale že utrpení při téhle večeři mi žádný sex nenahradí. Konverzace se přenese úplně jinam, a zatímco já zírám do protějšího koutu restaurace na nádhernou ženskou – blondýnu, s velkýma kozama, v těsně přiléhajících šatech a saténových lodičkách se zlatými podpatky – začne mi Scott vyprávět o svém novém CD-přehrávači a Anne se nesmyslně snaží bavit sjetou a netečnou Courtney věcma, jako je nový koláč z bílé rýže s nízkým obsahem sodíku, čerstvé ovoce a New Age hudba od Manhattan Steamroller.

„Je to Aiwa," říká Scott. „Musel bys to slyšet. Ten zvuk," udělá pauzu, přivře oči jako v extázi, a při tom žvýká kukuřičný chleba, „je fantastickej."

„Máš pravdu, Scotte, Aiwa ujde." Doprdele, jdi se vycpat, skotáku, myslím si přitom. „Ale Sansui je skutečná špička."

Odmlčím se a pak dodám: „Já to vím nejlíp. Jeden mám zrovna doma."

„Myslel jsem, že současná špička je Aiwa," řekne Scott s obavami, ale ještě není natolik vyvedený z konceptu, abych byl spokojený.

„Zdaleka ne, Scotte. Má snad Aiwa digitální… dálkové ovládání?"

„Jasně."

„Komputerizované ovládací prvky?"

„Ehm-hmm." Je to úplný a totální debil.

„Má ten tvůj stroj točnu s metakrylátovým a mosazným talířem?"

„Jistě." Ten bastard mi lže!

„A má… accofázovej tuner T-106?"

„Jistě," pokrčí rameny.

„Seš si fakt jistej?" Ptám se. „Rozmysli si to."

„Aspoň si myslím." Ruka se mu třese, když se natahuje pro další sousto kukuřičného chleba.

„Jaký repráky?"

„Duntech ve dřevě," odpoví bez zaváhání.

„Tak promiň, kámo. Jestli nemáš repráky Infinity IRS V, tak můžeš –"

„Moment," přeruší mě. „V-reproduktory? Nikdy jsem neslyšel o V-reprácích."

„O tom právě mluvím. Jestli nemáš Véčka, tak můžeš stejně dobře poslouchat obyčejnýho walkmana."

„Jakej je rozsah těch reproduktorů v basech?" ptá se podezřívavě.

„Mají dolní hranici patnáct hertzů," pohrávám si s každým slovem.

To ho na chvíli umlčí. Anne mele cosi o mraženém nízkotučném jogurtu a podobných hovadinách. Jsem pohodlně opřený a spokojený, jak jsem vyřídil Scotta, ale on podezřele rychle získá ztracené sebevědomí, snaží se hrát velkorysého, jako by mu nevadilo, že si koupil levné, zmetkové stereo, a řekne: „Což o to, dneska jsme koupili nového Phila Collinse. Měl bys slyšet, jak na tom dobře zní ‚Groovy Kind of Love'."

„Podle mě to je nejlepší věc, co kdy napsal," ble-ble-ble, konečně jsme našli něco, na čem se my dva shodnem, ale pak se na stole objeví objednané mísy s uzeným lososem a vypadají bizarně a Courtney se omluví a zamíří k toaletě. Když se nějakých třicet minut nevrací, jdu ji hledat do zadní části restaurace a najdu ji, jak spí v šatně.

A v ložnici svého apartmá leží v posteli na zádech nahá, nohy – opálené, vypěstované aerobikem, svalnaté a skvěle tvarované – má široce roztažené a já klečím na kolenou a dělám jí to pusou, přitom si ho honím, a od chvíle, kdy jsem jí začal lízat a sát píču, se už dvakrát udělala, její kunda je pevná, horká a mokrá a já ji roztahuju prsty, jednou rukou jí do ní zajíždím, druhou se starám, aby mi stál jak kláda. Nadzvednu jí zadek, chci jí do něj strčit jazyk, ale to ona nechce, a tak zvednu hlavu a natáhnu se ke starožitnému nočnímu stolku pro kondom, který leží mezi popelníkem od Palia, halogenovou lampou Tensor a šperkovnicí od d'Ora, roztrhnu obal dvěma lesklými kluzkými prsty s pomocí zubů a pak si ho snadno navléknu na ptáka.

„Chci, abys mě šoustal," zasténá Courtney, ještě víc roztáhne nohy, roztáhne své přirození jak nejvíc dokáže, jezdí si po něm prsty, ty mi pak mokré strká do úst, má dlouhé, rudě nalakované nehty a její šťávy, jež opalizují ve světle dopadajícím do pokoje z pouličních lamp přes benátské záclony od Stuarta Halla, chutnají růžově a sladce a ona jimi potírá má ústa a rty a tvář.

„Ano," řeknu a přesunuju se nahoru, nechám do ní svůj klacek jemně vklouznout, surově ji líbám na ústa a vrážím do ní dlouhými, rychlými údery, můj úd a mé boky zešílely, hýbou se svou vlastní, nekontrolovatelnou setrvačností, v koulích a kostrči pociťuju blížící se orgasmus, péro mám tak tvrdé, že bolí – náhle, uprostřed polibku, zvednu hlavu, nechám Courtney vyplazeným jazykem olizovat své vlastní do ruda rozkousané rty, stále se v ní pohybuju, teď jen lehce a pomalu, uvědomuju si, že … cosi … není v pořádku, nejsem si schopen vybavit, co to je…, vše mi dojde ve chvíli, kdy hledím na láhev dobré vody Evian na nočním stolku, řeknu: „Do prdele," a vyjdu z ní ven.

„Co se děje?" sténá Courtney. „Stalo se něco?"

Bez odpovědi se zvednu z postele a vrávorám do koupelny, kde se snažím sundat si kondom, ale uvízne v polovině cesty, a zatímco se ho snažím uvolnit, přejíždím druhou rukou po Genoldově digitální váze a snažím se najít vypínač, někam si přiskřípnu palec, zakleju a pak se mi podaří otevřít skříňku s léky.

„Patricku, co tam vyvádíš?" volá na mě z ložnice.

„Hledám vodorozpustný spermicidní lubrikant," odpovím. „Cos myslela, že dělám? Že hledám Advil?"

„Panebože," zakřičí na mne, „ten kondom byl bez lubrikantu?"

„Courtney," volám na ni zpět, zatímco si prohlížím malé ranky nad svým rtem, asi od neopatrného holení. „Kde to je?"

„Neslyším, Patricku."

„Luis má nemožnou vášeň pro kolínské," říkám si, seberu z poličky flakón Paco Rabanne a čichnu si k němu.

„Cože jsi říkal?" křičí Courtney.

„Vodorozpustný spermicidní lubrikant," volám na ni odpověď, prohlížím se v zrcadle a hledám, kde je schovaný Clinique-Touch-Stick, abych si ošetřil tu ranku.

„Jak to myslíš – kde to je? Ty to snad nemáš u sebe?"

„Kde je ten zasranej vodorozpustnej spermicidní lubrikant?" řvu.

„Vodo! Rozpustný! Spermicidní! Lubrikant!" Křičím, přitom si dezinfekčním pudrem ošetřuju tu trapnou ranku, přičesávám si vlasy.

„Horní police," ozve se její hlas. „Aspoň si to myslím."

Zatímco prohrabuju skříňku s léky, všimnu si vany, všimnu si, jak je obyčejná, a neubráním se, abych neřekl: „Víš, Courtney, měla by ses trochu vzchopit a nechat si vanu obložit mramorem nebo k ní aspoň nechat přidělat Jacuzziho vířivou koupel. Slyšíš mě? Courtney?“

Po nějaké době odpoví. „Ano, Patricku… slyším.“

Konečně najdu hledanou tubu, byla schovaná za láhví – sudem Xanaxu v nejvrchnější přihrádce skříňky, a než mi péro úplně změkne, podaří se mi vpravit malou dávku dovnitř na konec kondomu, pak si tu latexovou pláštěnku nasadím zpátky až po kořen, jdu do ložnice a skočím na postel, ona mě okřikne: „To není žádná trampolína“, já ji ignoruju, kleknu si nad její tělo, pohladím ji znovu topořícím penisem a pak do ní rychle vklouznu.

Skoro okamžitě začne přirážet, zvedá boky, jež se potkávají s mými nárazy, líže si palec a začne si hladit klitoris. Sleduju, s jakou rychlostí můj pták vjíždí do její vagíny a zase vyjíždí ven.

„Zpomal,“ zalapá po dechu.

„Co je?“ jsem překvapený, co zase chce.

„Luis stojí za úplnou píču,“ zasténá a snaží se mě dostat ven.

„Jo,“ řeknu, nalehnu na ni, strčím jí jazyk do ucha. „Luis stojí za úplnou píču. Taky ho nesnáším.“ Rozžhavený její nechutí k vlastnímu milenci, zrychlím pohyby, můj vrchol se blíží.

„Ne, ty idiote,“ zaúpí. „Řekla jsem ‚Má to prodlouženou špičku?‘ Ne ‚Luis stojí za úplnou píču.‘ Má to prodlouženou špičku? Padej ze mě.“

„Co jestli to má?“ ptám se udýchaně.

„Nech toho!“ zaheká, bojuje se mnou.

„Kašlu na tebe,“ řeknu, položím jí ústa na malé dokonalé bradavky, obě zvětšené a tvrdé, posazené na vrcholu velkých, pevných prsou.

„Do prdele, přestaň!“ křičí.

„Co vlastně chceš, Courtney?“ dostanu ze sebe, zpomaluju své nárazy, až se nakonec zastavím, klečím nad ní, klacek stále napůl vevnitř. Posune se k hlavě postele, takže z ní vyklouznu.

„Suchej konec,“ poznamenám. „Aspoň si myslím.“

„Rozsviť,“ přikáže a pokouší se posadit.

„Panebože,“ zakleju, „jdu domů.“

„Patricku, varuju tě, okamžitě rozsviť.“

Nahmatám vypínač halogenové lampy Tensor.

„Suchej konec, že jo?“ řeknu. „Nemyslíš?“

„Sundej si tu věc,“ řekne jenom.

„Proč?“

„Protože musíš půlpalec na konci nechat volný,“ řekne a zakryje si prsa pokrývkou od Hermese, hlas jí stoupá, trpělivost je fuč, „aby se guma neprotrhla proudem ejakulátu!“

„Jdu odsaď,“ hrozím, ale nehnu se z místa. „Kde máš svý lithium?“

Přetáhne si přes hlavu polštář a cosi mumlá, pak se schoulí do fetální pozice. Myslím, že začíná plakat.

„Kde máš svý lithium, Courtney?“ ptám se podruhé klidným hlasem.

„Musíš si trochu vzít.“

Z jejích rtů se ozve cosi nerozluštitelného a ona pod polštářem potřásá hlavou – ne, ne, ne.

„Cože? Co povídáš?“ ptám se s hraným pochopením, a přitom si ho rukou honím, aby se mi vrátila erekce. „Kde?“ Zpod polštáře se ozývají sotva slyšitelné vzlyky.

„Už je to jasnější, ale pořád ti nerozumím ani slovo.“ Pokusím se jí vytrhnout polštář z rukou. „Teď mluv!“

Další blábol nedávající žádný smysl.

„Courtney,“ varuju ji, začínám zuřit. „Jestli si teď řekla to, co si myslím, žes řekla, že tvý lithium je v mražáku vedle Frusen Glädjé a je to zmrzlina,“ teď už řvu, „jestli jsi to opravdu řekla,

tak tě zabiju. Jaká zmrzlina? Ty máš svý lithium ve zmrzlině?“ Ječím, nakonec jí vyrvu polštář z rukou a silně ji udeřím do tváře.

„Myslíš si, že mě vzrušíš rizikovým stykem?“ Na můj křik odpovídá řevem.

„Ježíši, to fakt nestojí za to,“ zamumlám a posunu kondom dolů, takže na konci zbyde asi půl palce volné gumy – abych řekl pravdu, trochu míň. „Podívej, Courtney, na co myslíš, že je to dobrý? No? Pouč nás.“ Dám jí druhou facku, tentokrát velice lehkou. „Proč musí na konci zůstat půl palce? Aby to neprotrhl proud ejakulátu!“

„Mě takový riziko nevzrušuje.“ Je hysterická, vyčerpaná pláčem, dusí se. „Mám bejt povýšená. V srpnu se chystám na Barbados a nechci místo toho dostat nějakej pitomej Kaposiho sarkóm!“

Zakucká se. „Doprčic, chci nosit bikini,“ pláče. „Od Normy Kanali, nedávno jsem je koupila u Bergdorfa.“

Popadnu ji za hlavu a nutím ji, aby si prohlídla, jak mám nasazený kondom teď. „Tak co? Spokojená? Tak co, krávo, seš spokojená, blbá krávo?“

Aniž by se pořádně podívala, zavzlyká: „Ach, bože, ať už to máme za sebou,“ a padne na postel.

Hrubě ho do ní narvu a přivedu se k orgasmu, je tak slabý, jako by ani neexistoval, můj výkřik ohromného, ale očekávaného zklamání si Courtney vysvětlí jako rozkoš, a to ji znovu na chvíli vzruší, leží pode mnou, vzlyká, oddechuje a snaží se šáhnout si tam dolů, ale já měknu téměř okamžitě – nejspíš už během ejakulace – a pokud se z ní nevytáhnu, dokud mi stojí, začne zase panikařit, tak chytím kondom u kořene a doslova v ní zvadnu na ústupu. Nějakých dvacet následujících minut ležíme každý na své straně postele a Courtney žvatlá o Luisovi a o starožitných vyřezávaných lavicích a o krouhači na sýr z pravého stříbra a o stříbrné misce na vdolečky, kterou zapomněla u Harryho. Pak mě chce kouřit. „Chtěl bych s tebou ještě píchat,“ řeknu jí, „ale bez kondomu, protože s gumou nic necítím,“ a ona mi odpoví klidně, poté co z úst vyprostí mého poloztopořeného ptáka a soustředěně na mě pohlédne: „Ty bys nic necítil, ani kdybys na sobě kondom neměl.“

PRACOVNÍ SCHŮZKA

Jean, moje sekretářka, která je do mě zamilovaná, vstoupila bez zaklepání do mé kanceláře a oznámila mi, že mám v jedenáct velmi důležitou schůzi společnosti. Sedím za pracovním stolem se skleněnou deskou od Palazzettiho, hledím do monitoru chráněného síťovým filtrem, žvýkám Nuprin, mám kocovinu po kokainové akci, která začala včera večer docela nevinně v klubu Shout!, kde jsem se setkal s Charlesem Hamiltonem, Andrewem Spencerem a Chrisem Staffordem, přesunuli jsme se do Princetonského klubu, pokračovali v Barcadii a tah zakončili u Nella někdy kolem půl čtvrté. Když jsem se dnes ráno válel v horké koupeli, popíjel při tom Bloody Mary se stoličnou a snažil se probrat z upoceného těžkého spánku, vzpomněl jsem si na tu schůzi, ale během jízdy taxíkem do centra jsem ji zase pustil z hlavy. Jean má na sobě hedvábné sako s červenými pruhy, háčkovanou sukni z umělých vláken a lodičky na podpatcích se saténovými přezkami od Susan Bennis Warren Edwardsové a pozlacené náušnice od Roberta Lee Morrise. Stojí přede mnou, netuší nic o mém utrpení a v ruce drží jakýsi fascikl.

Asi minutu se mi daří předstírat, že ji nevidím, pak si poopravím sluneční brýle a odkašlu si. „Opravdu? Ještě něco, Jean?“

„Pán je dnes nějakej nabručenej,“ usmívá se, opatrně pokládá svazek spisů přede mě na stůl a zůstává stát; čeká snad, že ji… budu bavit veselými historkami ze včerejška?

„Ano, trdýlko. Opravdu jsem dneska nabručenej,“ zasyčím, chytnu svazek a hodím ho do prvního šuplíku psacího stolu.

Nechápavě na mě zírá a pak řekne sklíčeně: „Volal Ted Madison a po něm James Baker. Chtějí se s tebou setkat v šest ve Fluties.“

Povzdechnu si a pohlédnu na ni. „A co jim řekneš?“

Nervózně se zasměje, ani se nepohne a oči se jí rozšíří. „Nevím přesně…“

„Jean.“ Vstanu, abych ji vyvedl z kanceláře. „Co… se… v takových… případech… říká?“

Chvíli jí to trvá než nakonec vystrašeně hádá. „Stačí… říct… ne?“

„Stačí… říct… ne,“ přikývnu, vystrčím ji ze dveří a zabouchnu za ní.

Než se vypravím na schůzi, dám si dvě valia a spláchnu je minerálkou, pak si obličej ošetřím čistícím krémem – použiju k tomu bavlněné tampóny – nakonec aplikuju zvlhčovač. Mám na sobě vlněný tvídový oblek a bavlněnou páskovanou košili, obojí od Yvese Saint Laurenta, hedvábnou vázanku od Armaniho a nové černé boty s úzkou špičkou od Ferragama. Zuby si čistím nejprve antiplakem, potom zubní pastou, vysmrkám se a husté krvavé soply jako provazy utřu do kapesníku Hermese za pětačtyřicet dolarů, který jsem, naneštěstí, nedostal darem. Naštěstí piju denně skoro dvacet litrů vody Evian a chodím pravidelně do opalovacího salónu, takže jedna proflámovaná noc neovlivnila hladkost ani barvu mé kůže. Pleť mám pořád perfektní. Oči nejlépe vyčistí tři kapky Visinu. Pleť se zpevní ledovým zábalem. Výsledek je následující: je mi na blití, ale vypadám skvěle.

Do zasedací místnosti přicházím jako první. Luis Carruthers mi jde v patách jako poslušné štěně, je tedy na místě druhý a sedá si na sousední židli, takže si musím z uší sundat walkmana. Má na sobě sportovní sako z vlněné látky s tartanovým vzorem, vlněné kalhoty, bavlněnou košili od Huga Bosse a kašmírový kalhotový pás, myslím že z Brooks Brothers. Začne blekotat cosi o Propheteers, jedné restauraci ve Phoenixu, o které bych si rád něco poslechl, ale ne od Luise Carrutherse, mám však v sobě deset miligramů valia, takže se dokážu ovládat. V The Patty Winters Show hovořili dnes ráno potomci členů Donnerovy strany.

„Klienti byli naprostí balíci, což se dalo čekat. Chtěli mě vzít na místní představení Les Miz, který jsem už viděl v Londýně, ale…“

„Bylo těžký sehnat stůl v Propheteers?“ přeruším ho.

„Ne, vůbec ne. Večeřeli jsme dost pozdě.“

„Co jste si dali?“ ptám se.

„Já ústřice na divoko, mníka a ořechové koláčky.“

„Mníky tam prý mají vynikající,“ zamumlám, ztracený v myšlenkách.

„Můj klient si dal boudin blanc, pečené kuře a tvarohovej koláč,“ pokračuje.

„Tvarohovej koláč?“ řeknu, překvapen tak jednoduchým, cize znějícím pokrmem. „A to pečený kuře, s jakou bylo omáčkou? S jakým ovocem? Jak bylo naaranžovaný?“

„Nijak, Patricku.“ I Luis je zmatený. „Bylo… pečený.“

„A co ten tvarohovej koláč, s jakou byl příchutí? Byl ohřívanej?“ nepřestávám se vyptávat. „Se sýrem Ricotta? S kozím tvarohem? Byly na něm květy cilantro?“

„Byl to… obyčejnej tvaroh. Patricku, ty se potíš?“

„A co jedla ona? Ta klientova holka?“

„Zeleninovej salát, hřebenatky a citrónovej moučník.“

„Byly ty hřebenatky grilovaný? Bylo to sašimi z hřebenatek? V ceviche nebo něčem takovým?“ ptám se. „Nebo snad byly gratinovaný?“

„Ne, Patricku,“ řekne Luis. „Byly… smažený.“

V zasedačce je ticho a já o tom přemýšlím a všechno si rovnám v hlavě. Nakonec mu položím další otázku. „Luisi, co to je… smažené?“

„Nevím přesně,“ řekne. „Snad se to dělá… na pánvi.“

„A víno?“ ptám se.

„Sauvignon blanc ročník 85,“ řekne. „Dvě láhve.“

„Čím jsi jezdil? Půjčil sis ve Phoenixu auťák?“

„BMW.“ Spokojeně se usmívá. „Malý černý žihadlo.“

„To de,“ řeknu si pro sebe a vzpomínám na včerejší noc, kdy jsem byl beznadějně sjetej na záchodě u Nellů. Z huby mi šla pěna a hlavu jsem měl plnou hmyzu, spousty hmyzu, a pronásledoval jsem holuby, z huby mi šla pěna a pronásledoval jsem holuby. „Phoenix, Janet Leighová byla z Phoenixu…“ zarazím se, pak pokračuju.

„Zapíchli ji ve sprše. Nedotažená scéna.“ Zas chvíli mlčím. „Krev nevypadala opravdově.“

„Poslyš, Patricku,“ řekne Luis a podává mi kapesník, mé prsty, sevřené v pěst, se pod jeho dotykem uvolní. „Já a Dibble jdeme za týden na oběd do Yale Clubu, nešel bys s náma?“

„Proč ne.“ Myslím na Courtneyiny nohy, roztažené a pak objímající mou tvář, pak se na kratičkou chvíli podívám na Luise a jeho hlava mi připomíná mluvící vagínu, a to mě sakramentsky vyleká a musím při utírání potu z čela něco říct. „Máš hezkej… oblek, Luisi.“ Na něco takového bych normálně ani nepomyslel.

Pohlédne na zem, jako by ho to zarazilo, pak se začervená, zastydí se a dotkne se vlastní klopy. „Dík, Pate… ty taky vypadáš skvěle… jako vždycky.“ A když se natáhne, aby se dotkl mé vázanky, chytím ho za ruku, než se jí vůbec stačí dotknout, a řeknu: „Těch komplimentů snad už bylo dost.“

Do zasedačky vešel Reed Thompson. Má na sobě čtyřknoflíkový dvouřadový oblek z vlněné tartanové tkaniny, páskovanou bavlněnou košili a hedvábnou vázanku, to vše od Armaniho, plus krapet nevkusné modré bavlněné ponožky od Interwoven. Černé polobotky s úzkou špičkou od Ferragama má úplně stejné jako já. Přichází s dnešním Wall Street Journal v ruce, s hezkou manikúrou a s tvídovým balmakánovým svrchníkem od Billa Kaisermana ležérně přehozeným přes druhou ruku. Kývne na nás a sedne si na protilehlou stranu stolu. Krátce po něm přichází Todd Broderick.

Má na sobě šestiknoflíkový vlněný dvouřadový oblek s bílým proužkem, proužkovanou košili se širokým rukávem a hedvábnou vázanku, vše od Pola, v saku má stylový lněný kapesníček, podle všeho taky od Pola. Hned za ním vstoupí McDermott, nese s sebou New York z tohoto týdne a ranní Financial Times, na sobě má nové nedioptrické sluneční brýle od Olivera Peoplese s obroučkou ze sekvojového dřeva, černobílý jednořadový oblek s lomeně kostkovaným vzorem a s vykrojenými klopami, pruhovanou bavlněnou košili se širokým límcem a hedvábnou kašmírovou vázanku. To vše je šité na zakázku u Johna Reyle.

Zdvihnu obočí a usměju se na McDermotta, který se usadí vedle mě.

Otevře si noviny a bez jediného slova začne číst. Protože neřekl „ahoj“, ani „dobrý den“, musí být naštvaný a mám obavy, že to má něco společného se mnou. V jednu chvíli si všimnu, že Luis se zase chystá obnovit hovor. To mě donutí obrátit se k McDermottovi.

„Co je s tebou, McDermotte? Byla ve fitness centru ráno fronta na Stairmaster?“

„Co by se mnou mělo bejt?“ ptá se, a přitom rádoby zaujatě listuje ve Financial Times.

„Hele,“ nakloním se k němu. „Už jsem se ti jednou omluvil za to, že jsem na tebe tehdy v Pastels křičel kvůli té pizze.“

„Proč myslíš, že je to kvůli tomu?“ ptá se nervózně.

„Myslel jsem, že jsme si tu věc už vyjasnili,“ šeptám, svírám opěradlo jeho křesla a usmívám se na Thompsona. „Doopravdy mě mrzí, že jsem tu pizzu tak haněl. Spokojenej?“

„Kdo ti říkal, že mě to pořád štve?“ ptá se znova.

„Tak o co ti jde, McDermotte?“ Přejdu do šepotu, protože si všimnu nějakého pohybu za mými zády. Napočítám tedy do tří a otočím hlavu. Nachytám Luise, snaží se špehovat. Postřehne, že byl chycen při činu, a provinile se schoulí zpět do svého křesla.

„McDermotte, to je směšné,“ šeptám dál. „Přece se se mnou nepřestaneš přátelit jen proto, že jsem řekl, že v Pastels mají… připečenou pizzu.“

„Suchou. Řekls, že je suchá a nedá se žrát.“

„Opravdu se omlouvám,“ řeknu. „Ale měl jsem pravdu. Četls přece tu kritiku v Times?“

„Jo.“ Sáhne do kapsy a najde v ní oxeroxovaný článek. „Přečti si tohle. Chtěl jsem ti dokázat, že nemáš pravdu. Přečti si tohle.“

„Co to je?“ rozkládám složenou stránku.

„Článek o tvým idolovi, Donaldu Trumpovi,“ řekne McDermott se zaťatými zuby.

„To vidím,“ přisvědčím. „Jak to, že jsem to nečet?“

„A…“ McDermott proletí článek a položí žalující prst na několik řádků v posledním odstavci, podtržených červeně. „Kde si myslíš, že mají podle Donalda Trumpa tu nejlepší pizzu na Manhattanu?“

„Přečtu si to sám,“ beru mu článek z ruky. „Můžeš se mýlit. Ta fotka je rozmazaná.“

„Jenom se podívej, zakroužkoval jsem to.“

Dělám, že čtu ten jeho pitomý článek, a přitom tajně zuřím, pak ho McDermottovi vrátím a vrcholně znechuceně řeknu: „A co má bejt? To se mám posrat? Co se mi to, McDermotte, snažíš říct?“

„Co si teď myslíš o pizze v Pastels, Batemane?“ ptá se dotěrně.

„Inu,“ odpovím a opatrně volím slova. „Myslím, že tam budu muset jít znovu a pizzu překontrolovat.“ Zatínám zuby. „Jenom pořád tvrdím, že když jsem byl v tom podniku naposled, pizza byla…“

„Suchá a nedala se žrát?“

„Jo.“ Krčím rameny. „Suchá a nedala se žrát.“

„Che-che,“ směje se triumfálně můj soupeř.

„Jestli je pizza v Pastels dost dobrá pro Donnyho,“ říkám, naštvaný, že musím kapitulovat právě před McDermottem, „pak je dost dobrá i pro mě.“

McDermott se přešťastně šklebí. Zvítězil.

Napočítal jsem tři vázanky z hedvábného krepu, jednu vázanku od Versaceho tkanou z hedvábného saténu, dvě hedvábné fulárové vázanky, jednu hedvábnou vázanku od Kenza a dvě hedvábné žakárové vázanky. Vůně Xeryus, Tuscany, Armani, Obsession, Polo, Grey Flannel a dokonce i Antaeus se navzájem mísí, jedna přechází v druhou, vyzařují z obleků do prostoru místnosti a zaplňují ji výslednou směsí: studeným, nevýrazným parfémem.

„Ale nevzdávám se,“ varuju McDermotta.

„Už ses vzdal, Batemane,“ řekne.

Vstupuje Paul Owen, má na sobě sportovní kašmírové sako na jeden knoflík, plandavé kalhoty z vlněného flanelu a bezvadně vyžehlenou košili s odpínacím límcem od Ronalduse Shamaska. Nejvíc mě ale nadchne jeho vázanka – široké modré, černé, červené a žluté pruhy od Zanzarry. Carruthers je taky vyvedený z míry, nakloní se ke mně a šeptem prohodí: „Myslíš, že k tomu všemu nosí i prvotřídní chránič na koule?“ Protože mu neodpovím, zase se stáhne, sebere jeden ze Sports Illustrated ze středu stolu a začte se do jednoho článku o olympijském potápění. Přitom si text potichu přeříkává.

„Ahoj, Halberstame,“ pozdraví Owen při příchodu.

„Ahoj, Owene,“ zdravím ho a obdivuju jeho styl a kvalitu dozadu ulízaných vlasů, účes je tak rovný a ostře řezaný a… ničí mě to, ptám se v duchu, kde asi nakupuje vlasovou kosmetiku a jakou výživnou pěnu používá, po zvážení všech možností hádám značku Ten-X.

Do místnosti vstoupí Greg McBride, zastaví se u mého křesla.

„Díval ses dnes ráno na Winters Show? Šílený. Absolutně šílený.“

Plácneme si na pozdrav dlaněmi o sebe a on se pak posadí mezi Dibbleho a Lloyda. Čert ví, odkud se tady vzali.

Spolu s Charlesem Murphym přichází Kevin Forrest. Říká: „Moje povýšení je v háji. Felicia to nějak zprasila.“ Ani si nevšimnu, co mají na sobě. Přistihnu se však, že hledím na Murphyho značkové manžetové knoflíčky s modrými kamínky.

VIDEOPŮJČOVNA A D'AGOSTINŮV OBCHOD

Poflakuju se po Video Visions, nové půjčovně v blízkosti svého bytu na Upper West Side, upíjím z plechovky dietní pepsi, do uší mi ze sluchátek walkmana Sony hraje nová kazeta s Christopherem Crossem. Po práci jsem hrál s Montgomerym racquetbal, pak šel na masáž šiatsu a vypravil se s Jessem Lloydem, Jamiem Conwayem a Kevinem Forrestem na pár panáků k Rustymu na Třiasedmdesátou.

Dnes večer mám na sobě nový vlněný svrchník od Ungara Uoma Parise, v ruce nesu kufřík od Bottegy Veneta a deštník od Georgese Gaspara.

V půjčovně je neobyčejně narváno. Ve frontě přede mnou je příliš mnoho párů, takže si nemůžu půjčit Polepšovnu pro mužatky ani Zázvorovou kundu, aniž bych cítil nepříjemný stud. Navíc jsem v uličce s horrory narazil na Roberta Ailese z První Bostonské, nebo si aspoň myslím, že to byl Robert Ailes. Pozdravil mě:

„Nazdar McDonalde!" a prošel kolem mě s Pátkem třináctého: část sedmá a s dokumentárním filmem o potratech. Dobrou manikúru rukou hyzdily jen hodinky, nešťastná imitace pravých zlatých rolexek.

Protože si musím nechat zajít chuť na pornografii, brousím kolem lehkých komedií, ty mě znechutí, pokouším se spravit si náladu u filmů Woody Allena, ale ani to mi nestačí, potřebuju něco jiného.

Minu oddělení s rockovou hudbou – nic – proberu se horrorovými komediemi – nápodobně – a poté mě přepadne slabý záchvat nevolnosti. Špatných filmů je příliš mnoho, takže si z nich nemůžu vybrat. Odvrávorám za stojan s reklamou na novou komedii s Danem Aykroydem a dám si dvě pětimiligramové dávky valia, které zapiju dietní pepsi. Pak rutinně, jako bych byl naprogramovaný, najdu Dvojí tělo – kazetu, kterou jsem si půjčil už sedmatřicetkrát – a jdu k pultu, kde čekám dvacet minut, než mě obslouží nevýrazné, nehezké děvče – pět liber nadváhy, suché, kudrnaté vlasy. Má na sobě hastrošský, nepopsatelný svetr, který zaručeně nepochází z dílny žádného z předních tvůrců a který má snad za úkol zakrýt beznadějnou plochost v místech, kde holky mají mít prsa. Přes to všechno má to stvoření hezké oči: tak kurva co? Konečně jsem na řadě. Podám jí prázdné obaly od kazet.

„Tuhle?" ptá se a bere si mou členskou kartu. Mám na sobě rukavice z černého perziánu od Maria Valentina. Roční členství ve Video Vision stojí pouhých dvě stě padesát dolarů.

„Máte nějaké filmy s Jami Gertzovou?" ptám se. Snažím se jí dívat přímo do očí.

„Cože?" ptá se znepokojeně.

„Nějaké filmy, ve kterých hraje Jami Gertzová."

„Kdo?" Vyťuká něco do počítače a pak se zeptá, aniž by se na mě podívala: „Na kolik dnů?"

„Na tři," odpovím. „Vy nevíte, kdo to je Jami Gertzová?"

„Opravdu ne," povzdechne si.

„Jami Gertzová," řeknu, „je herečka."

„Mám obavy, že nevím, koho myslíte," řekne tónem, kterým mi naznačuje, že ji obtěžuju a ať jí dám pokoj, vždyť přece pracuje ve videopůjčovně, což je vysoce náročná, zodpovědná profese, takže její protivné vystupování je zcela pochopitelné, nemám pravdu? Kdyby tak tušila, co bych s jejím tělem provedl pomocí kladiva, jaká slova bych jí vysekal do kůže sekáčkem na led!

Podává mé kazety chlápkovi, který stojí za ní – zahlédnu vyděšený výraz, který se objeví na jeho tváři, když rozpozná notorického milovníka Dvojího těla – sebere je a profesionálně odkráčí pro filmy do skladu v zadní části obchodu, který vypadá jako krypta.

„Ale já vím. Přece bych se nemýlil. Vystupuje v reklamách na dietní kolu. Určitě ji znáte."

„Nemyslím," řekne tak monotónně, že mě málem umlčí. Vyťuká do počítače názvy mých kazet a číslo mé průkazky.

„Mně se v Dvojím těle líbí ta pasáž… kde tu ženskou provrtají… elektrickou vrtačkou," řeknu skoro zadýchaně. Zdá se mi, že ve videopůjčovně je velice horko, přišlo to náhle, já zamumlám: „Pane bože," a položím ruku v rukavici na pult, aby se mi nechvěla. „A krev začne prosakovat

stropem.“ Zhluboka se nadechnu a začnu mimoděk přikyvovat, polykám naprázdno a říkám si Musím vidět její boty, načež se co nejnenápadněji snažím ohnout přes pult a zjistit, jaké boty má na sobě, a zjistím, je to šílené, že obyčejné tenisky – ne K-Swiss, ne tretony, ne adidasky, ne reeboky, ale nějaký levný typ.

„Tady se podepište,“ podává mi kazety, ani se na mě nepodívá, odmítá si uvědomit, kdo jsem. Pak se zadýchaně obrátí na další osoby v řadě, mladý pár s děťátkem.

Cestou zpět do svého apartmá se zastavím u D’Agostina, kde si k večeři koupím dvě velké láhve minerálky, šest plechovek Coca-Coly Classic, hlávku aruguly, pět středně velkých kiwi, láhev tarragonského balzámového octa, plechovku creme fraiche, kartón mexických tapas k ohřátí v mikrovlnce, krabici sójového sýra tofu a u pokladny sladkou tyčinku z bílé čokolády.

Jsem na ulici, nevšímám si žebráka, co sedí pod plakátem na Les Misérables a drží v rukou ceduli ZTRATIL JSEM PRÁCI MÁM HLAD NEMÁM ŽÁDNÉ PENÍZE POMOZTE PROSÍM, který se rozbrečí, když na něj zkusím ten legrační trik s vytaženou a zase schovanou bankovkou a řeknu mu: „Proboha, nemohl byste se oholit, prosím?“ Pak se mé oči zaměří, jako by byly vedeny radarem, na červené Lamborghini Countach zaparkované u obrubníku. Musím se zastavit, nečekaně a překvapivě dostanu náraz valia, vše ostatní se mi rozplývá před očima: plačící žebrák, černé děti sjeté crackem a rapující kolem řvoucího kazeťáku, hejna holubů nad hlavou hledající místo ke hřadování, houkačky sanitek, troubící taxíky, docela hezká kočka v šatech od Betsey Johnsonové, vše se ztrácí a pak, jako na sérii fotografií snímaných z jednoho místa v pravidelném časovém intervalu, jako ve velmi, velmi zpomaleném filmu, zapadá slunce, město se zatemní a já vidím jen lamborghini a slyším svůj pomalý, rovnoměrný tep. Stojím a hledím, přimrzlý před vchodem do supermarketu, stojím, minuty letí, nevím, kolik jich je.

KOSMETIKA

Z kanceláře jsem odešel v půl páté a zamířil jsem do Xclusive, kde jsem asi hodinu makal s činkami, pak jsem jel taxíkem přes park do hotelu Pierre, kam chodím ke Giovi na kosmetiku, manikúru a – pokud mám dost času – na pedikúru. Ležím na vyvýšeném stole v jedné z privátních místností a čekám na Helgu, svou kosmetičku.

Má košile od Brooks Brothers a oblek od Garricka Andersona visí ve skříni v šatně, mokasíny od A. Testoniho jsem položil na podlahu, jsou v nich srolovány ponožky za třicet dolarů z Barneys. Na sobě mám jen boxerské šortky, koupené za šedesát dolarů v Comme des Garcons. Blůza, kterou bych svlékat neměl, je zmačkaná vedle sprchového koutu, chci totiž, aby si Helga musela prohlédnout mé tělo, zhodnotit můj hrudník a vidět, jak zatraceně se mi zpevnily břišní svaly od mé poslední návštěvy. Chci, ať si mě prohlédne, i když je mnohem starší než já – snad třicet nebo pětatřicet – takže není důvod, proč bych s ní měl chtít píchat.

Popíjím dietní pepsi, přinesl mi ji místní poskok Mario, ve druhé sklenici je drcený led, o nějž jsem požádal, ačkoli ho vlastně ani nechci.

Seberu ze skleněné police na časopisy od Smithlyho Watsona dnešní Post a prohlížím si společenské rubriky, pak si všimnu článku o nejnovějších pozorováních těch divných tvorů, co jsou napůl ptáci a napůl hlodavci – v podstatě holubi s krysí hlavou a ocasem – a co byli nalezeni kdesi hluboko v centru Harlemu a nyní se nezadržitelně šíří do ostatních částí města. Článek je provázen zrnitou fotografií jedné z těch podivností, avšak experti si jsou, alespoň podle Postu, stoprocentně jistí, že se jedná o novinářskou kachnu. Zažívám totéž, co při podobných příležitostech vždycky – nepojmenovatelnou hrůzu, že někdo ztrácel čas a energii s vymýšlením celé senzace, musel falšovat fotografii (což pěkně odbyl, ta věc na fotce vypadá jak hamburger Big Mac), poslat snímek do Postu, v Postu se pak museli rozhodovat, zda s věcí vyjít na veřejnost (schůze, porady, v poslední chvíli váhání, jestli se na všechno nevykašlat), museli tisknout fotografii, sehnat někoho, kdo o ní napíše článek, konzultovalo se s odborníky a nakonec se vše objevilo na straně tři dnešního čísla a stalo se námětem konverzace u tisíců poledních obědů v tomto městě. Zavírám noviny a vyčerpaně uléhám.

Otevřou se dveře místnosti, dovnitř vstupuje děvče, které jsem dřív nikdy neviděl. Napůl zavřenýma očima si všimnu, že je mladá, italský typ, docela hezká. Usmívá se, sedne si do křesla u mých nohou a zahájí pedikúru. Vypne stropní osvětlení a místnost se, s výjimkou bodových halogenových žárovek strategicky umístěných u mých rukou a nohou, ponoří do tmy. Nerozeznávám, jak vypadá její tělo, vím jen, že má na sobě šedé kotníčkové boty na knoflíky z kombinace šedé a černé hlazené kůže od Maud Frizonové. Dnešní The Patty Winters Show bylo o vraždících ufonech. Přichází Helga.

„Á, pan Bateman," řekne. „Jak se daří?"

„Výborně, Helgo," řeknu a zatínám břišní a hrudní svaly. Mám zavřené oči, takže to nepůsobí hraně, spíš jako by si svaly samy hrály a já je nemohl zabrzdit. Ale Helga mi přes trup něžně přehodí halenu, zapíná ji a dělá, že ignoruje vlnivé pohyby pod mou čistou, opálenou kůží.

„Přicházíte velice brzy," řekne.

„Naposled jsem tu byl předevčírem," já na to zmateně.

„Jistě, ale…" zarazí se, zatímco si nad umývadlem oplachuje ruce. „To nic."

„Helgo?" ptám se.

„Prosím, pane Batemane?"

„Když jsem k vám přicházel, všiml jsem si páru pozlacených pánských sandálů od Bergdorfa Goodmana, byly připraveny k vyleštění před dveřmi sousedního pokoje. Neřekla byste mi, čí jsou?"

„Pana Erlangera," odpoví Helga.

„Pana Erlangera od Lehmana?"

„Ne, pana Erlangera ze Salomon Brothers."

„Řekl jsem vám už, že chci mít velkou žlutou masku s úsměvem od ucha k uchu, pustit si kompaktovou nahrávku ‚Don't Worry, Be Happy' v provedení Bobbyho McFerrina, sehnat nějakou holku a nějakého psa, může to být kolie, čau-čau, šarpej, to je fuk, pak sebrat transfuzní pumpu, ten jejich set IV, a napumpovat krev toho čokla do tý holky a naopak, řekl jsem vám to už?" Zatímco mluvím, slyším, že mi to děvče zpracovává prsty na nohou a pobrukuje si jednu z písní z Les Misérables, Helga mi potírá tvář navlhčeným bavlněným tampónem, čistí mi nos, naklání se k mé tváři a prohlíží mi póry. Směju se jak maniak, pak se hlasitě nadechnu a dotknu se své hrudi – čekám, že se mi srdce rychle a netrpělivě rozbuší, ale nic se neděje, ani úder navíc.

„Pššš, pane Batemane," řekne Helga, zatímco mi po tváři přejíždí teple vlhkou mořskou houbou, což mou pleť napíná a uklidňuje.

„Relaxujte."

„Fajn," řeknu. „Relaxuju."

„Jestli se neurazíte, pane Bateman," špitne Helga polohlasně, „kolik je vám vlastně let?"

„Šestadvacet."

„Ach, tak proto. Jste tak čistý. A hladký." Povzdychne si. „Jen relaxujte."

Uvolněně obrátím oči v sloup, orchestrální nahrávka „Don't Worry, Baby" odhání všechny špatné myšlenky, začínám myslet na samé pozitivní věci – večeři, na kterou mám dnes v noci jít s přítelkyní Marcuse Halberstama Cecilií Wagnerovou, tuřínovou kaši v Union Square Café, lyžování na Buttermilk Mountain v Aspenu o loňských Vánocích, nové kompakty od Hueyho Lewise and the News, košile od Ika Behara, Josepha Abbouda, Ralpha Laurena, pevná a lesklá těla dvou štětek, které si navzájem vylizují kundy a řitě v ostrém světle videostudia, náklaďáky plné aruguly a cilantra, mou perfektně opálenou postavu, vzhled mých zádových svalů, když na ně světla v koupelně dopadají pod správným úhlem. Helžina ruka laská hladkou kůži mé tváře, vtírá

do ní krémy, pleťové vody a tónovače a obdivně šeptá: „Pane Batemane, máte tak čistou a hladkou kůži, tak čistou," nežiju někde v maringotce, nedělám v kuželkárně, nechodím na hokejové zápasy a nejím uzená žebra, pohled na budovu AT&T si dopřeju o půlnoci, jedině o půlnoci. Do místnosti vstupuje Jeannie a začíná s manikúrou, nejprve zastřihuje nehty a odstraňuje kůžičku, pak je leští jemným smirkovým papírem a vyhlazuje ostré hrany.

„Příště by mohly zůstat trochu delší," varuju ji při odchodu.

Mlčky je namáčí v horkém lanolinovém krému, pak mi suší obě ruce, odstraní poslední zbytky kůžičky a prostor pod nehty mi čistí špejlí s namotanou vatou. Teplo vibrační masáže se mi rozlévá dlaní a předloktím. Nehty se leští nejprve kozí kůží, pak leštícím roztokem.

SCHŮZKA S EVELYN

Evelyn mi volá na mou třetí linku, ale já bych telefon nezvedl, kdybych si nemyslel, že volají z prádelny, protože na druhé lince čekám na Bullocka, vrchního v nové restauraci Davise Francoise v Central Park South. Potřebuju se ho zeptat, jestli si u něj někdo nezrušil objednaný stůl, abych měl kam jít na večeři s Courtney, která teď čeká na mé první lince. Bohužel to nebyl telefon z prádelny, nýbrž Evelyn, musím s ní tudíž mluvit, ačkoli to není moc fér vůči Courtney. Nejprve řeknu Evelyn, že zrovna na jiné lince mluvím se svým soukromým trenérem. Pak se vymluvím Courtney, že mi volá Paul Owen a že se s ní v osm hodin setkám v Turtles. Nakonec se rozloučím s Bullockem, tím vrchním. Evelyn mi volá z Carlyle, protože její sousedka, žena obývající sousední sídlo z hnědého pískovce, byla včera nalezena mrtvá a s uřezanou hlavou. Evelyn je z toho v šoku. Nemohla dnes proto do kanceláře a strávila celý den relaxací při kosmetice u Elizabeth Ardenové.

Požaduje, abych s ní šel na večeři, a dřív, než se zmůžu na vhodnou lež, na přijatelnou výmluvu, řekne: „Kde jsi byl včera v noci, Patricku?"

Odmlčím se. „Proč? Kde jsi byla ty?" zeptám se a upíjím z litrového balení dobré vody Evian, pořád trochu zpocený z odpoledního posilování.

„Hádala jsem se s domovníkem v Carlyle," odpoví mírně naštvaně.

„A teď mi řekni, Patricku, kdes byl ty?"

„Proč ses s ním hádala?" já na to.

„Patricku," pronese oznamovacím tónem.

„Prosím," řeknu asi po minutě.

„Patricku, nevymlouvej se. Můj domácí telefon nemá dvě linky a neměla jsem ani žádné vzkazy na záznamníku, Tak kde jsi byl?"

„Jenom jsem… se jen tak flákal a byl jsem ve videopůjčovně," řeknu spokojeně, plácnu si sám pozdrav dlaněmi o sebe, bezdrátový telefon přitom držím pod bradou.

„Chtěla jsem za tebou přijít," řekne plačtivým tónem malého děvčátka. „Bála jsem se. Pořád se bojím. Nepoznáš mi to na hlase?"

„Abych řek pravdu, nezní moc vystrašeně."

„Ale teď vážně, Patricku. Mám hroznej strach," rozpovídá se.

„Celá se třesu. Jako osika. Zeptej se Mii, mé kosmetičky. I ona řekla, že jsem hrozně nervózní."

„Jenže," řeknu jí, „stejně bys sem nemohla přijít."

„Ale proč ne, miláčku?" zakňourá a pak osloví někoho, kdo zrovna vstoupil do jejího pokoje: „Zavezte to támhle k oknu… ne, k tomu druhému… nevíte, kde je ta zatracená masérka?"

„Protože jsem měl hlavu tvý sousedky v mrazáku," říkám a přitom se protahuju a zívám. „Takže večeře? Kde? Slyšíš mě?"

V osm třicet sedíme naproti sobě v Barcadii. Evelyn má na sobě viskózové sako od Anne Kleinové, sukni z vlněného krepu, hedvábnou blůzku od Bonwita a starožitné zlaté náušnice s achátem od Jamese Robinsona za nějaké čtyři tisíce dolarů. Já mám na sobě dvouřadové sako, hedvábnou košili s tkaným proužkem, kostkovanou bavlněnou vázanku a kožené mokasíny, vše od Gianniho Versaceho.

Nezrušil jsem rezervaci v Turtles, ani jsem neřekl Courtney, že na ni nebudu čekat, takže tam nejspíš v osm patnáct dojde, nebude vědět, co si počít, a pokud si dnes nevzala svůj elavil, bude pěkně zuřit. To – a nikoli láhev cristalu, který si chce Evelyn za každou cenu objednat spolu s brusinkovým cassis – je důvod, proč se hlasitě směju.

Většinu odpoledne jsem trávil na nákupech. Koupil jsem si trochu předčasně vánoční dárky – velké nůžky v dragstóru u radnice, nůž na rozřezávání dopisů u Hammachera Schlemmera a v obchodním domě Bloomingdale kráječ sýra, ladící s podnosem na sýry, co mi Jean, má sekretářka, která je do mě zamilovaná, položila na stůl, než odešla na oběd, zatímco já byl na obchodní schůzce. Dnešní The Patty Winters Show bylo o vyhlídkách na atomovou válku. Podle odborníků je dost pravděpodobné, že k ní dojde v několika následujících měsících. Evelynina tvář má nyní křídově bílou barvu, purpurová rtěnka na jejích ústech působí takřka hrozivě a já si všimnu, že vzala vážně hloupé rady Tima Price, aby přestala používat opalovací krém. Místo abych se jí na to ptal, a tím se vystavil záplavě nudných a hloupých vysvětlujících detailů, zeptám se jí na Meredith, Timovu přítelkyni, kterou Evelyn nesnáší z důvodů mně ne zcela jasných. Kvůli kolujícím řečem, že píchám s Courtney, je ovšem na Evelynině černé listině i ta, ale v tomhle případě jsou mi její důvody, přiznávám, jasnější. Když se mi snaživá číšnice pokusí přidat na Evelyninu žádost do šampaňského trochu borůvkového cassis, položím ruku na svou sklenici.

„Děkuju," řeknu jí. „Snad později. V samostatné sklenici."

„Lev salónů," pochechtává se Evelyn, potom se ostře nadechne.

„Ale hezky voníš. Co to je za značku? Obsession? Ty lve salónů, je to Obsession?"

„Ne," řeknu temně. „Paul Sebastian."

„Samo sebou," usměje se a obrátí do sebe druhou sklenici. Má teď mnohem lepší náladu, téměř bujaře veselou, nečekali byste to u ženy, jejíž sousedce uřízly během několika sekund a při plném vědomí hlavu malou kotoučovou pilou. Evelyniny oči se zalesknou ve světle svíček, pak se jim vrátí obvyklá, temně šedá barva.

„Jak se vede Meredith?" ptám se a snažím se maskovat naprostý nezájem.

„Té? Panečku. Chodí s Richardem Cunninghamem," zaúpí Evelyn. „S tím z První bostonské. Tomu bys nevěřil."

„Proč ne," prohodím. „Tim se to s ní beztak chystal skončit. Tak to chodí."

„Ale proboha proč?" ptá se překvapená Evelyn. „Měli přece tak pohádkovej bejvák v Hamptons."

„Vzpomínám si, že mi říkal, že je mu na blití, když vidí, jak celý víkendy nemá na práci nic jinýho než tu svou manikúru."

„To je hrůza," zvolá Evelyn a pokračuje s nehraným údivem, „Počkej… to jako … neměla nikoho, ke komu by na manikúru chodila?"

„Tim říkal, vlastně to dost často opakoval, že měla osobnost konferenciérky televizních soutěží," řeknu suše a upíjím přitom šampaňské.

Usměje se a řekne potutelně: „Ten Tim je ale darebák."

Líně uvažuju o tom, zda by Evelyn spala s jinou ženou, kdybych nějakou přivedl do jejího sídla, a zda by mi, kdybych na tom trval, dovolila, abych je při tom sledoval. Musely by mě poslouchat, přesně bych jim přikazoval, co mají dělat, aranžoval bych je pod ostře svítící halogenovou lampou. Asi by to nešlo; mé šance nevypadají dobře. Ale co kdybych je nutil namířenou pistolí? Hrozil bych jim, že jim oběma podříznu krky, pokud se nepodvolí? Není to špatný nápad a já si celý scénář dovedu detailně představit. Počítám stoly kolem stěn jídelny, pak začnu počítat lidi, co sedí za těmi stoly.

Ptá se mě na Tima. „Kde myslíš, že ten darebák může být? Říká se, že dělá pro Sachse," řekne zlověstně.

„Říká se," já na to, „že je na rehabilitaci. To šampaňské je málo vychlazený." Nevím, jak pokračovat. „Neposlal ti pohled?"

„Byl snad nemocný?" zeptá se beze stopy rozechvění.

„Vypadá to tak," řeknu. „Tak nějak to bude. Když už si objednáš láhev cristalu, měla by být aspoň chlazená."

„Panebože," řekne Evelyn, „takže mu něco je?"

„Ano. Je v nemocnici. V Arizoně," dodám. Slovo Arizona v sobě nese nádech tajemství, proto ho zopakuju. „V Arizoně, pokud se nemýlím."

„Ale to je hrůza," vyjekne Evelyn, je opravdu vyděšená a dopije zbytek cristalu, co jí zůstal ve sklenici.

„Kdo ví?" podaří se mi to nejnepatrnější pokrčení ramen.

„Není to snad…" nadechne se a postaví sklenici na stůl.

„Nemyslíš, že by to mohl být," rozhlédne se po restauraci, pak se ke mně nakloní a zašeptá, „AIDS?"

„Ne, nic takovýho," řeknu a ihned zalituju, že jsem před odpovědí neudělal co nejdelší odmlku, abych ji dostatečně vyděsil. „Jen… obyčejná … mozková…," zakousnu se do kořeněné tyčinky s bylinkami a pokrčím rameny, „příhoda."

Evelyn si ulehčeně oddychne a pak řekne: „Je tam horko?"

„Jediné, na co jsem schopen myslet, je plakát, který jsem viděl v metru té noci, kdy jsem zabil dvě černošské děti – fotka malého telátka, hlava obrácená ke kameře, široké oči vystrašeně hledí do objektivu, tělo je nacpáno do jakési laťové bedny a pod fotkou je napsáno velkými černými písmeny: ‚Otázka: proč tohle telátko nemůže chodit? Odpověď: protože má jen dvě nohy.' Později jsem viděl ještě jeden plakát, přesně ta samá fotografie, totéž telátko, ale pod tím nápis ‚Nepublikovatelné'." Odmlčím se, v prstech si pohrávám s tyčinkou a pak dodám: „Registruješ něco z toho, co říkám, nebo bych si měl spíš povídat třeba s kbelíkem na led?" Říkal jsem to všechno Evelyn přímo do očí, s precizní výslovností, pokoušel jsem se přiblížit jí své nitro. Když pak otevírá ústa, čekám, že konečně ocení můj charakter. Poprvé od doby, co ji znám, se pracně snaží říct něco zajímavého, takže věnuju jejím slovům napjatou pozornost. A ona se zeptá. „Je to…"

„Ano?" Je to jediný okamžik za celý večer, kdy poslouchám její slova s nefalšovaným zájmem a nutím ji pokračovat. „Ano? Je to…

?"

„Je to opravdu… Ivana Trumpová?" ptá se a hledí mi přes rameno.

Prudce se otočím. „Kde? Kde je Ivana?"

„V tom boxu kousek od vchodu, druhém od toho," následuje zaváhání, „kde sedí Brook Astor. Vidíš ji?"

Nasadím si na míru dělané brýle od Olivera Peoplese a uvědomím si, že Evelyn má zrak otupělý cristalem míchaným s cassis a spletla si nejen Steva Rubella s Brookem Astorem. Nemůžu si pomoct a vybuchnu.

„Pane bože, to nemyslíš vážně, Evelyn," zaúpím, jsem zdrcený, zklamaný, nával adrenalinu vyvolává kyselou chuť v ústech, držím si hlavu v dlaních. „Jak sis mohla splést takovou šmudlu s Ivanou?"

„Promiň," slyším její cvrlikání. „Vloudila se chybička."

„To je k uzoufání," syčím a pevně zavírám obě oči.

Naše servírka, pevné, aerobikem vypracované tělo v sametových lodičkách na vysokých podpatcích, staví na stůl nové sklenice a druhou láhev cristalu, kterou si Evelyn poručila. Když se natahuju pro další tyčinku, našpulí na mě servírka rty a já k ní nazvednu hlavu, oplatím jí to a pak schovám hlavu zase do dlaní.

Totéž se opakuje, když nám přináší předkrmy. Já mám sušené papričky v pikantní tykvové polévce, Evelyn si dává sušenou kukuřici a pudink jalapeno. Po celou dobu mezi Evelyninou záměnou Norris Powellové za Ivanu Trumpovou a servírováním předkrmů jsem si rukama zakrýval

uši, abych nemusel svou společnici poslouchat. Mám však hlad, a tak opatrně sundám pravou ruku z ucha. Její kňouravé žvatlání zní jak z megafonu.

„…kuře Tandoori a paštika z husích jater, spousta jazzu, skutečně obdivoval Savoy, a to rybí mlíčí, i barvy byly neskutečné, aloe, perleť, citrusová zeleň. Morgan Stanley…“

Připlácnu obě ruce zpátky tam, kde byly, a stlačím si uši ještě silněji. Ale hlad nade mnou opět zvítězí, takže si začnu hlasitě pobrukovat, abych se mohl natáhnout pro lžíci. Je to však beznadějné: Evelynin hlas se pohybuje v takových výškách, že ho nelze nebrat na vědomí.

„Gregory bude za chvíli promovat na Saint Paul a v září se chystá nastoupit na Kolumbijskou univerzitu,“ povídá a opatrně fouká na sousto pudinku, který zde, jen tak mimochodem, podávají studený.

„Musím mu k promoci poslat dárek a nemám tušení, co by to mělo být. Máš nějaký nápad, drahý?“

„Plakát na Les Misérables?“ řeknu napůl žertem.

„Vynikající,“ ona na to, znovu pofouká lžíci s pudinkem, lokne si cristalu a udělá na něj obličej.

„Co se děje, drahá?“ zeptám se a vyplivnu tykvové semínko, které letí nádherným obloukem do popelníku uprostřed stolu, místo aby zasáhlo zamýšlený cíl, Evelyniny šaty. „Hmmmm?“

„Potřebujeme další cassis,“ řekne. „Zavoláš servírku?“

„Samozřejmě, že váháš,“ řeknu dobromyslně. „Nemám nejmenší tušení, kdo je to ten Gregory. Ty ho znáš?“

Evelyn položí lžíci elegantně na stůl vedle misky s pudinkem a pohlédne mi do očí. „Pane Batemane, opravdu vás žeru. Obdivuju váš smysl pro humor.“ Měkce mi stiskne ruku a zasměje se, vlastně doslova říká: „Ha-ha-ha… ,“ ale tváří se vážně, není ironická.

Evelyn mi skutečně skládá kompliment. Doopravdy obdivuje můj smysl pro humor. Naše předkrmy jsou odneseny a v tutéž chvíli nám přinášejí hlavní chody. Evelyn pouští mou ruku, aby udělala místo pro talíře. Poručila si křepelky v tortillách z modré kukuřice, zdobené ústřicemi v bramborové kůžičce. Já budu jíst divokého králíka s oregonskými smrži a kořeněnými hranolky.

„…on chodil na Deerfield, pak na Harvard. Ona chodila na Hotchkiss, pak na Radcliffe…“

Evelyn mluví, ale já neposlouchám. Její dialog se stává monologem. Ústa se jí pohybují, ale já nic neslyším, ani se nesnažím soustředit, sleduju svou porci králíka, která je servírována tak, že připomíná… hvězdu! Uzounké pásky hranolků ji obklopují a horní část bílého porcelánového talíře širokého dvě stopy je politá chutnou rudou salsou – a to vše má vypadat jako západ slunce, mně to ovšem spíš připomíná otevřenou ránu způsobenou střelnou zbraní. Nevěřícně potřásám hlavou a tlačím prst do králičího masa, pak druhý, pak hledám ubrousek, ale ne svůj vlastní, abych se do něj utřel. Evelyn nepřerušila svůj monolog – současně mluví a žvýká – já se na ni svůdně usmívám, sáhnu pod stůl a chytím ji za stehno, do něhož si utírám ruku.

Ona se mnohoslibně usmívá a upíjí šampaňské. Detailně studuju její tvář, nudí mne, jak je krásná, doslova bez poskvrnky, říkám si, jak je zvláštní, že zrovna Evelyn pro mě v minulosti tolik udělala, že byla vždycky tam, kde jsem ji nejvíc potřeboval.

Pohlédnu znova na talíř, nemám ani trochu hlad, seberu vidličku, minutu či dvě si pokrm přísně prohlížím, neslyšitelně si něco mumlám, pak vzdychnu a odložím vidličku. Místo ní se natáhnu po sklenici se šampaňským.

„…Groton, Lawrenceville, Milton, Exeter, Kent, Saint Paul's, Hotchkiss, Andover, Milton, Choate… vlastně, Milton už jsem říkala…“

„Když to dnes nesním, a já to nesním, budu potřebovat nějakej kokain,“ oznámím. Ani to ji nepřerušilo. Je nezadržitelná, je jako automat – a žvaní dál.

„Svatba Jayne Simpsonové byla tak nádherná,“ povzdychne si. „A ta recepce potom – něco šíleného. V klubu Černobyl, psalo se o tom ve společenské rubrice. Tu reportáž dělal Billy. WWD dělali scénář.“

„Slyšel jsem, že minimum byly dva drinky," řeknu otráveně a signalizuju nejbližšímu sběrači nádobí, aby odnesl můj talíř.

„Svatby jsou tak romantické. Měla snubní prsten s diamantem. Víš, Patricku, já bych se nespokojila s ničím menším," řekne lišácky. „Musí to být diamant." Oči se jí rozzáří, snaží se vybavit si svatbu do nejmenších detailů. „Byla tam večeře pro pět set lidí, po ní následoval poschoďový zmrzlinový dort o průměru skoro pět metrů od Bena and Jerryho. Šaty měla od Ralpha, bílá krajka bez rukávů s hlubokým výstřihem. Byla zlatá. Patricku, co by sis oblékl ty?"

„Musel bych mít sluneční brýle Ray-Ban. Co nejdražší Ray-Ban," řeknu co nejopatrněji. „Vlastně každý by musel mít brýle Ray-Ban."

„A musela by tam být kapela, co hraje zydeco," vyrazí ze sebe bez dechu, „nebo mariachi. Nebo reggae. Prostě něco etnického, abych šokovala tatínka. Ach, nemohu se rozhodnout."

„Přinesl bych si na obřad útočnou pušku Harrison AK-47," řeknu rychle a znuděně, „se zásobníkem na třicet ran, abych ji, až rozstřílím lebku tvý tlustý matce, mohl použít na buzerantskýho bratříčka. A ačkoli nemám osobně rád nic, co vymysleli Sověti, puška Harrison mi trochu připomíná…" Zarazím se, jsem trochu popletený, prohlížím si svou včerejší manikúru a podívám se na Evelyn. „Stoličnou?"

„A spousta čokoládových lanýžů. Značky lady Godiva. A ústřice. Ústřice v půlkách skořápek. Marcipán. S růžovou polevou. Stovky, tisíce růží. Fotografové. Annie Leibovitzová. Musí tam být Annie Leibovitzová," křičí vzrušeně. „A najmeme někoho, kdo to celé natočí na video!"

„Nebo AR-15. Ta by se ti líbila. Je to nejdražší puška, jaká se vůbec prodává, ale vyplatí se ti." Mrknu na ni. Ale ona žvaní dál. Neslyší jediné mé slovo. Nic neregistruje. Má podstata jí uniká. Přibrzdí svůj útok, nadechne se a dívá se na mě tak, že to lze popsat snad jen slovy „zaroseným pohledem". Chytí mě za ruku, za zlaté hodinky Rolex, ještě jednou se nadechne, cítím, že je plná očekávání, a pak řekne: „Měli bychom to udělat."

Pokusím se zahlédnout pěstěné tělo naší servírky; zrovna se naklání, aby sebrala spadlý ubrousek. Aniž bych se podíval zpátky na Evelyn, zeptám se: „Udělat… co?"

„Vzít se," řekne a zamrká. „Mít svatbu."

„Evelyn?"

„Ano, miláčku?"

„Nejsi trochu… opilá?"

„Měli bychom," řekne pokorně. „Patricku…"

„Žádáš o ruku ty mě?" Rozesměju se, snažím se pochopit její uvažování. Seberu jí z ruky sklenici se šampaňským a čichnu si k jejímu okraji.

„Patricku?" Čeká na mou odpověď.

„Ježíši, Evelyn," řeknu zaraženě. „Co já vím?"

„Ale proč ne?" doráží. „Řekni mi jediný důvod, proč ne."

„Protože píchat s tebou je něco jako dávat francouzský polibek hodně malýmu… a… pohyblivýmu křečkovi?" řeknu jí. „Dál nevím."

„Cože?" ona na to. „Dokonči to!"

„A ten křeček ještě musí mít dlahy." pokrčím rameny.

„O co ti vlastně jde?" ptá se. „To chceš čekat tři roky, dokud ti nebude třicet?"

„Čtyři roky," opravím ji. „Třicet mi bude až za čtyři roky."

„Čtyři roky. Tři roky. Tři měsíce. Pochop, že je to úplně jedno.

Už teď jsi dospělej chlap." Pustí mi ruku. „Nemluvil bys tak, kdybys byl na svatbě Jayne Simpsonové. Jenom bys tam nakoukl a hned by sis mě chtěl vzít."

„Ale já jsem byl na svatbě Jayne Simpsonové, Evelyn, lásko moje jediná," řeknu. „Seděl jsem vedle Sukhreeta Gabela. Věř mi, byl jsem tam."

„Seš nemožnej," zakňourá. „Ty lve salónů."

„Nebo jsem tam nebyl?" hraju zamyšleného. „Možná… vysílali to na MTV?"

„A jejich svatební cesta byla tak romantická. Dvě hodiny po hostině nastupovali do Concordu. Směr Londýn. Tam u Claridge.“

Evelyn si vzdychne, ruce složené pod bradou, slzy v očích.

Nevšímám si jí, sáhnu do kapsy pro doutník a naklepu si ho o stůl. Evelyn si objednává kombinaci tří zmrzlin: burákovou, lékořicovou a ořechovou. Já si objednávám espresso bez kofeinu.

Evelyn trucuje. Zapaluju si.

„Patricku,“ varuje mě a hledí na plamínek zapalovače.

„Prosím?“ zeptám se, ruka mi ztuhla v půlce cesty ke špičce doutníku.

„Nedovolil ses,“ řekne s vážnou tváří.

„Už jsem ti říkal, že mám na sobě boxerské šortky za šedesát dolarů?“ zeptám se, abych si ji usmířil.

ÚTERÝ

V Puck Building je dnes večer oficiální večírek, na který je předepsán smoking. Pořádá se na počest nového, počítačem řízeného veslovacího trenažéru. Odpoledne jsem hrál squash s Frederickem Dibblem, pak jsme se s Jamiem Conwayem, Kevinem Wynnem a Jasonem Gladwinem zastavili na pár drinků k Harrymu, naskočili do vypůjčené limuzíny a zamířili ven z centra. Mám na sobě žakárovou vestu s křídlovými límci od Kilgoura, French&Stanbury z obchodního domu Barney’s, hedvábnou vázanku od Sakse, patentní kožené mokasíny od Bakera-Benjese, starožitné manžetové knoflíky s diamanty z Kentshire Galleries a šedý plášť z kombinace vlny, lnu a hedvábí s širokými rukávy a odpínacím límcem od Luciana Sopraniho. V zadní kapse černých vlněných kalhot mám v peněžence z pštrosí kůže čtyři sta dolarů v hotovosti. Místo rolexek jsem si vzal čtrnáctikarátové hodinky od H. Sterna.

Bezcílně se poflakuju po tanečním sále v prvním poschodí Puck Building, nudím se, upíjím špatné šampaňské (že by neznačkový bollinger?) z plastikových sklenic, žvýkám plátky kiwi zdobené kapkami chevre, rozhlížím se, kde by se dal sehnat kokain.

Nenajdu nikoho, kdo by mě seznámil s nějakým překupníkem, ale u schodiště narazím na Courtney. Má na sobě tuniku z kombinace hedvábného a bavlněného mačkaného tylu a krajkami zdobené kamaše, vypadá rozrušeně a upozorňuje mě, abych se vyhýbal Luisovi, něco prý tuší. Kapela hraje nepřesvědčivé verze starých hitů od Motown ze šedesátých let.

„A co jako?“ rozhlížím se po sále dál. „Že dvě a dvě jsou čtyři? Že seš přestrojená Nancy Reaganová?“

„Nechoď s ním příští týden na oběd do Yaleského klubu,“ řekne a usměje se na fotografa, na moment nás oslepí světlo jeho blesku.

„Dneska vypadáš… smyslně,“ řeknu a dotknu se jejího krku, přejíždím po něm prstem až na bradu, konečně se dostanu ke spodnímu rtu.

„Nedělám si legraci, Patricku,“ usmívá se a mává na Luise, který poklidně tančí s Jennifer Morganovou. Má na sobě večerní sako krémové barvy, vlněné kalhoty, bavlněnou košili a hedvábnou károvanou šerpu kolem pasu, vše od Huga Bosse, k tomu motýlka od Sakse a kapesníček od Paula Stuarta. Opětuje jí zamávání.

Pozdravím ho vztyčeným palcem.

„Strašnej mamlas,“ šeptá si pro sebe Courtney potichu.

„Už musím jít,“ řeknu a dopíjím své šampaňské. „Proč nejdeš tančit s tou … prodlouženou špičkou?“

„Kam odcházíš?“ ptá se a chytí mě za paži.

„Courtney, nechci zažít další ze tvých… citových výbuchů,“ řeknu jí. „Navíc, ty chuťovky za moc nestojí.“

„Kam vlastně odcházíš?“ ptá se znovu. „Detaily, pane Batemane.“

„Proč tě to tolik zajímá?“

„Protože to chci vědět. Nejdeš za Evelyn, že ne?“

„Možná,“ zalžu.

„Patricku,“ začne naléhat, „nenechávej mě tady. Nechci, abys šel.“

„Musím vrátit nějaké videokazety,“ zalžu znova a podávám jí prázdnou sklenici od šampaňského. Zrovna v tu chvíli nás oslní další fotografický záblesk. Odcházím.

Kapela teď hraje pochybenou verzi „Life in the Fast Lane“ a já se začínám dívat po kočkách. Charles Simpson – nebo někdo, kdo se mu nápadně podobá, vlasy sčesané dozadu, šle, brýle od Olivera Peoplese – mi podává ruku, zdraví: „Čau Williame,“ a nabízí mi, abych se přidal ke skupině lidí kolem Alexandra Craiga, co bude kolem půlnoci u Nella. Zbavím se ho přátelským stiskem ramen a ujištěním, že přijdu.

Jsem před budovou, kouřím doutník a rozhlížím se po obloze.

Zahlédnu Reeda Thompsona, vychází z Puck Building s celou svou smečkou – Jamiem Conwayem, Kevinem Wynnem a Marcusem Halberstamem, bez holek. Zvou mě, ať se s nimi jdu navečeřet.

Ačkoli předpokládám, že by mohli mít drogy, nepřidám se k nim, rozhodnu se nenásledovat je do toho salvadorského bistra, zvlášť když nemají rezervaci a nemusí vůbec dostat stůl. Zamávám na ně, pak přejdu Houstonskou ulici, vyhýbám se jiným limuzínám odjíždějícím z večírku a vykročím směrem k městu. Na Broadwayi se zastavím u jednoho z bankomatů a bez zvláštního důvodu z něj vytáhnu ještě jednu stodolarovku; s pěti stovkami v peněžence se jaksi líp cítím.

Procházím oblastí pod Čtrnáctou ulicí, kde je spousta starožitnických obchodů. Zastavily se mi hodinky, takže netuším, kolik může být, nejspíš něco kolem půl jedenácté. Kolem projde parta černochů a nabízí mi crack a lístky na večírek v Palladiu.

Jdu kolem stánku s novinami, čistírny, kaple, restaurace. Ulice jsou prázdné, jedinými zvuky, jež občas přerušují hrobové ticho, jsou noční taxíky mířící k Union Square. Z telefonní budky, kde kontroluju vzkazy na své lince, uvidím párek hubených buzíků, kteří si prohlížejí můj odraz ve výloze starožitnictví. Jeden z nich na mě hvízdne, druhý se rozesměje. Vysoký, vyzývavý, strašný zvuk. Vítr prohání útržek plakátu na Les Misérables po hrbolatém, močí zmáčeném chodníku. Zhasne pouliční lampa. Kdosi v kabátu od Jean-Paula Gaultiera čůrá v průchodu. Pára vystupuje ze stok pod ulicemi nozdrami kanálových mříží a stoupá vzhůru.

Pytle zmrzlého smetí lemují obrubníky. Měsíc, nízký a bledý, je zavěšený přesně nad vrcholkem Chryslerova mrakodrapu. Odněkud z West Village sem doléhá siréna sanitky, zvuk se šíří nočním větrem, sílí, pak mizí.

Ten žebrák, černoch, leží ve vchodu zrušeného obchodu se starožitnostmi na Dvanácté ulici. Leží na ventilátorové mříži, obklopen pytli s odpadky a nákupním vozíkem ze samoobsluhy Gristede, naloženým nejspíš veškerým jeho osobním majetkem: novinami, láhvemi, hliníkovými plechovkami. Ručně psaný nápis na kusu lepenky připevněném k předku vozíku oznamuje: MÁM HLAD NEMÁM STŘECHU NAD HLAVOU POMOZTE. Vedle něj leží jakýsi čokl, malý podvraťák s krátkou srstí, hubený jak kolejnice, provizorním vodítkem připoutaný k nákupnímu vozíku. Napoprvé jsem si psa nevšiml. Až když jsem obešel celý blok a vrátil se, zahlédl jsem, jak leží na hromadě starých novin, hlídá svého žebráckého pána a na krku má obojek s příliš velkou známkou se jménem GIZMO. Pes zvedá hlavu a zavrtí svou směšně hubenou náhražkou ocasu. Nabídnu mu ruku v rukavici, začne ji hladově olizovat. Jako těžký a neviditelný mrak zde visí pach jakéhosi levného alkoholu smíšený s pachem lidských výkalů, musím zatajit dech, než si na ten smrad zvyknu. Žebrák se budí, otevírá oči, zívne, mezi rozpraskanými červenými rty se ukážou pozoruhodně skvrnité zuby.

Je mu asi čtyřicet, je silnější postavy, a poté, co se pokusí posadit, si ho mohu lépe prohlédnout ve světle pouliční lampy: několik dnů neholená brada, trojitý podbradek, brunátný nos obklopený tlustými hnědými žílami. Na sobě má nevkusně působící polyesterovou kombinézu s džínami od Sergia Valenteho oblečenými přes ni (žebrácký módní hit sezóny), spolu s vybledlým oranžovohnědým svetrem s véčkem, potřísněným skvrnami jakoby od burgundského. Zdá se, že je hodně opilý – nebo šílený nebo úplně blbý. Nedokáže ani zaostřit zrak, když stojím nad ním, blokuju světlo pouliční lampy a vrhám na něj stín. Pokleknu k němu.

„Dobrý večer," řeknu a podávám mu ruku, tu, kterou olízal jeho čokl. „Jmenuju se Pat Bateman". Zírá na mě a těžce oddychuje; sedání ho úplně vyčerpalo. Mou ruku nepřijme.

„Potřebujete peníze?" ptám se mírným hlasem. „Nebo… jídlo?"

Žebrák přikývne a samým vděkem se rozbrečí.

Sáhnu do kapsy a vytáhnu desetidolarovou bankovku, pak si to rozmyslím, vyměním ji za pětidolarovou. „Tohle potřebujete?"

Žebrák znova přikývne, pak se podívá stranou, jako by se zastyděl, teče mu z nosu, odkašle si a tiše řekne: „Mám hroznej hlad."

„Taky není nejtepleji," řeknu. „Nemám pravdu?"

„Mám hroznej hlad," vzlykne jednou, podruhé, potřetí, pak stydlivě sklopí oči.

„Proč si neseženeš práci?" ptám se, bankovku držím v natažené ruce, ale mimo jeho dosah. „Když nemáš co jíst, proč si neseženeš práci?"

Nadechne se, třese se zimou, pak připustí: „Když já svou práci ztratil…"

„Pročpak?" ptám se s upřímným zájmem. „Kvůli pití? To byl ten důvod, že jo? Nebo snad konflikt zájmů? To měl bejt fór. Ale vážně – chlastal jsi v práci?"

Celý se schoulí a mezi vzlyky zachraptí: „Vylili mě. Dostal jsem padáka."

Uvažuju o tom a přikyvuju. „No, kámo, to je mi líto."

„Mám takovej hlad," řekne, pak se hlasitě rozbrečí, ale pořád se drží. Jeho pes, ta bytost jménem Gizmo, začne kňučet.

„Proč nezačneš dělat jinde? Proč si nesplašíš jinou práci?"

„Nejsem…" Rozkašle se, drží se za hrudník, zoufale, silně se třese, není schopen dokončit větu.

„Co nejseš?" ptám se mírným hlasem. „Kvalifikovanej pro jinej typ práce?"

„Mám hlad," šeptá.

„Já vím, to už jsi říkal. Ježíši, ty seš jak poškrábaný elpíčko.

Snažím se ti pomoct, a ty…" Začínám být netrpělivý.

„Mám hlad," opakuje.

„Podívej. Myslíš, že je to fér tahat prachy z lidí, kteří mají práci? Kteří chodí do práce?"

Svraští se mu tvář, zalapá po dechu a ptá se třaslavým hlasem: „A co mám teda dělat?"

„Podívej," řeknu, „jak se jmenuješ?"

„Al," on na to.

„Nahlas," řeknu mu, „neboj se."

„Al," řekne o trochu hlasitěji.

„Sežeň si nějakou práci, Ale," řeknu důrazně. „Máš hrozně negativní přístup. Tvůj přístup tě brzdí. Musíš se sebrat, mít pevnou vůli. Pomůžu ti."

„Jste tak hodnej, pane. Moc hodnej. Jste dobrej člověk," blábolí.

„To já poznám."

„Pšššt," zašeptám. „To je v pořádku." Začnu hladit psa.

„Prosím," řekne a chytí mě za zápěstí. „Nevím, co si počít. A je mi hrozná zima."

„Máš tušení, jak hrozně smrdíš?" zašeptám konejšivě a pohladím ho po tváři. „Ten smrad, pane bože…"

„Nemůžu…" Zavzlyká, pak polkne. „Nevím, kde najít útulek."

„Ty sráči," řeknu mu. „Ty zasranej… sráči." Pořád hladím psa, který na mě hledí vděkem rozšířenýma vlhkýma očima. „Víš co? Ale – podívej se na mě a přestaň skučet jako nějakej buzerant," křičím. Můj vztek narůstá, jsem ho už plný, zavírám oči, zvednu ruku a stisknu si nos, pak se nadechnu. „Ale… promiň. Já jen… nevím. Prostě s tebou nemám nic společného."

Ten zoufalec neposlouchá. Brečí nahlas, neschopen souvislé odpovědi. Pomalu zasunu bankovku zpět do kapsy saka od Luciana Sopraniho, druhou rukou přestanu hladit psa a sáhnu do druhé kapsy. Černoch náhle přestane fňukat a posadí se, rozhlíží se, kam se poděl ten bůr, jeho – předpokládám – flaška výčepní lihoviny. Natáhnu ruku a dotknu se jeho tváře, naposled s lítostí, a šeptám, „Víš ty vůbec, jakej seš ztroskotanec?" Začne zoufale přikyvovat a já vytáhnu dlouhý, tenký nůž s pilovitým ostřím a velmi opatrně, abych ho nezabil, mu zasunu asi půl palce ostří do pravého oka, zapáčím a rozříznu mu duhovku.

Je tak překvapený, že ani nehlesne. Jen v šoku otevře ústa a sune k tváři hrubou ruku v palčáku. Jedním pohybem z něj strhnu kalhoty, takže pasažéři kolemjedoucího taxíku mohou na okamžik zahlédnout osvětlená černá hubená stehna, zapařená od věčného pomočování. Pach výkalů mě na okamžik udeří do nosu, takže dýchám ústy, klečím na kolenou a začnu jej lehce bodat do břicha, těsně nad souvislý porost pubického ochlupení. Trochu z toho vystřízliví a instinktivně se snaží krýt rukama a pes začne zuřivě výt, ale nezaútočí, dál tu trosku bodám, nyní mezi prsty a do zadní strany dlaní. Vyhřezlé oko mu visí ven z důlku a stéká po tváři a on mrká, takže to, co z oka zbylo v důlku, se teď valí ven jako krvavý, žilnatý vaječný žloutek. Chytím ho jednou rukou za hlavu a tlačím mu ji dozadu, pak palcem a ukazováčkem otevřu i druhé oko, přiblížím k němu nůž a říznu do něj špičkou, což naruší ochranné vrstvy a oko se zbarví krví, nakonec řezem do strany rozkrojím oční bulvu, on konečně začne řvát a já mu jedním tahem kudly rozříznu podélně nos, což mě i psa lehce pokropí krví a Gizmo zamrká, aby se zbavil pánovy krve v očích. Rychle očistím střenku o žebrákovu tvář a rozříznu mu svaly pod bradou. Stále klečím a hodím mu do tváře čtvrťák. Ta tvář je mazlavá a lesklá krví, srážející se krev vyplňuje oba oční důlky, to co zbylo z očí, se mu teď doslova rozlévá po rtech v tuhých pavučinovitých provazcích. Potichu šeptám: „Tady máš čtvrťák. Kup si žvejkačku, ty zasranej negře." Pak se obrátím na štěkajícího psa, který je přikrčen k zemi, cení tesáky a chystá se na mě vrhnout. Postavím se a bleskově mu přišlápnu obě přední tlapy, což mu v nich v okamžiku rozdrtí všechny kosti, svalí se na bok a zavyje bolestí, přední nohy ční do vzduchu v uspokojivě obscénním úhlu.

Nemůžu si pomoct, musím se začít smát a opouštím scénu, pobaven jejím aranžmá. Když si všimnu blížícího se taxíku, zahnu pomalu do postranní uličky.

O dva bloky dál západním směrem se pak cítím opojně, vyhládle a spokojeně, jako bych se právě vracel z posilovny a endorfiny mi zaplavovaly nervový systém, jako bych byl v prvním stádiu po kokainu, vdechl první doušek jemného doutníku, vypil první sklenici cristalu. Mám hlad, potřebuju něco sníst, ale nechci se stavovat u Nella, ačkoli nejsem daleko a Indočínská restaurace by nebyla špatným místem pro oslavný drink. Rozhodnu se proto jít tam, kam by pravděpodobně šel i Al, do McDonalda na Union Square.

Stojím ve frontě, poručím si vanilkový mléčný koktejl („Hodně hustý," varuju prodavače, zrovna když potřásá hlavou a zapíná mixér) a jdu s ním na stojáka ke stolu u vchodu, kam by se nejspíš postavil i Al. Mé sako je hlavně na rukávech lehce postříkáno Alovou krví. Dvě servírky z Cat klubu, co stály ve frontě za mnou, si sednou do protějšího boxu. Obě se laškovně usmívají. Dělám, že mě to nezajímá a ignoruju je. Stará bláznivá ženská s vrásčitou tváří sedí kousek od nás, zapaluje si jednu od druhé a přikyvuje do prázdna. Kolem projede policejní patrola. Po dalších dvou vanilkových koktejlech mé napětí zvolna mizí, začínám se nudit, vyhlídky na zbytek večera nenabízejí žádné další vzrušení, začnu se proklínat, že jsem nešel s Reedem Thompsonem a zbytkem party do toho salvadorského podniku. Ty dvě holky po mně pokukují, pořád mají zájem. Dívám se na hodinky. Jeden z Mexičanů, co dělá za pultem, si mě pozorně prohlíží, zatímco pokuřuje cigaretu, evidentně studuje krvavé skvrny na mém saku od Sopraniho, zdá se, že se chystá

na něco zeptat, ale přichází další zákazník, je to jeden z těch černochů, co se mi snažili prodat crack, a prodavač se mu musí věnovat. Takže uhasí svou cigaretu, a tak to má být.

GENESIS

Jsem velký příznivec Genesis od doby, kdy v osmdesátém vydali své album Duke. Předtím jsem vlastně jejich věci moc nechápal, ačkoli na posledním albu ze sedmdesátých let, koncepčně pojatém And Then There Were Three (název je odkazem na člena skupiny Petera Gabriela, jenž skupinu opustil a zahájil pochybnou sólovou kariéru) se mi moc líbila roztomilá skladba „Follow You, Follow Me“. Jinak se mi všechna alba před Dukem zdála být příliš artistní a intelektuálská. Až na Duke (Atlantic, 1980) je výrazněji cítit přítomnost Phila Collinse a hudba získává modernější zvuk, výrazněji se uplatňují bicí a texty jsou méně mystické a konkrétnější (snad v důsledku odchodu Petera Gabriela). Složité, dvojznačné studie odcizení se změnily ve strhující prvotřídní pop, což jsem vděčně uvítal. Aranžmá skladeb se odvíjí spíš od Collinsových bicích než kolem basové linky Mikea Rutherforda nebo klávesových kouzel Tonyho Bankse.

Klasickým příkladem je „Misunderstanding“, píseň, která se nejen stala prvním velkým hitem kapely v osmdesátých létech, ale navíc udala tón pro většinu následujících projektů tohoto desetiletí.

Další nadprůměrná sladba na Duke je „Turn It On Again“, kritizující negativní dopady televize. Přiznám se, že písni „Heathaze“ prostě nerozumím. Zato „Please Don’t Ask“ je tklivá milostná píseň o opuštěné ženě, které soud přiřkne dítě z rozvedeného manželství. Byly někdy negativní stránky rozvodu popsány tak nenásilnou formou nějakou jinou rockovou kapelou?

Silně o tom pochybuju. „Duke Travels“ a „Dukes End“ nejspíš něco znamenají, ale protože texty nejsou na albu vytištěny, je hrozně těžké uhodnout, o čem vlastně Collins zpívá. V obou skladbách však nadchne vynikající, nádherné piáno Tonyho Bankse. Jediný propadák na albu Duke je píseň „Alone Tonight“, která až příliš připomíná „Tonight Tonight Tonight“ z pozdějšího vrcholného alba Invisible Touch, což je jediný případ, kdy Collins plagioval sám sebe.

Album Abacab (Atlantic, 1981) bylo vydáno skoro okamžitě po Duke a pozitivně se na něm podepsal nový producent Hugh Padgham, díky němuž kapela získala zvuk bližší osmdesátým letům. Ačkoli na nás většina skladeb působí odvozeně, i zde jsou silná místa: dlouhá improvizace uprostřed titulní nahrávky a lesní rohy skupiny Earth, Wind and Fire v písni „No Reply at All“ jsou jen dvěma příklady. Písně opět zachycují temné emoce lidí, kteří jsou vykořenění a zažívají konflikt, ale produkce a zvuk působí průzračně a optimisticky (a to i ve skladbách, jejichž tituly příliš radostné nejsou: „No Reply at All“, „Keep It Dark“, „Who Dunnit?“, „Like It or Not“. Basa Mika Rutherforda je mixáží trochu zatlačena do pozadí, ale jinak je zvuk kompaktní a podtržený Collinsovými dokonalými bicími. I v nejtemnějších místech (píseň „Dodo“ o vymírání některých druhů zvířat) má Abacab lehký, popově laděný zvuk.

Moje oblíbená skladba je „Man on the Corner“, jediná píseň, jejímž autorem je pouze Collins, tklivá balada s hezkou syntezátorovou melodií a strhujícím zvukem bicích v pozadí. Mohla by se klidně objevit na kterémkoli Philově sólovém albu, ale kromě témat tradičně spojovaných s Genesis – samotou, paranoiou a odcizením – evokuje také optimistický humanismus kapely. „Man on the Corner“ srovnává naše životní pocity s osobou osamělce (žebráka, ubožáka bez přístřeší), toho „osamělého muže na nároží“, který pořád jenom stojí. „Who Dunnit?“ vyjadřuje bezbrannost současného člověka vůči monotónní každodennosti. Na této písni nejvíce vzrušuje to, že vypravěč nenachází žádné východisko.

Hugh Padgham je rovněž producentem následujícího, poněkud méně koncepčního projektu, nazvaného prostě Genesis (Atlantic, 1983).

Je to dobré album, ale velká část skladeb na něm působí na můj vkus příliš odvozeně. „That’s All“ zní jako „Misunderstanding“, „Taking It All Too Hard“ mi příliš připomíná „Throwing It All Away“. Rytmus je méně jazzový než u předchozích alb, více inklinuje k rock'n'rollu, je to spíš popové album typické pro osmdesátá léta. Padgham dělá jako producent ohromný kus práce, ale

hudební materiál je slabší než obvykle a je to cítit. Album začíná autobiografickou písní „Mama“, tajemnou a procítěnou, i když je těžké poznat, jestli se v ní zpívá o skutečné matce, nebo o dívce s takovou přezdívkou. V písni „That’s All“ si milenec stěžuje, jak ho ignorovala a ponižovala neochotná partnerka; přes zoufalé téma není píseň tak depresivní, jak by mohla být, za což může lehká a zpěvná melodie. „That’s All“ je vůbec nejsilnější melodii celého alba, ale Philův hlas je výraznější v „House by the Sea“. Zde je však text postaven na proudu vědomí, takže nedává moc smysl. Možná je to o dospívání a smíření se s dospělostí, ale není to jisté. Každopádně mě více zaujala druhá, instrumentální část skladby, kde se Mike Banks mohl blýsknout svou kytarovou virtuozitou a Tom Rutherford vše podbarvuje snovým zvukem syntezátoru. Když pak na konci opakuje Phil třetí sloku písně, běhá vám mráz po zádech.

„Illegal Alien“ je politicky nejangažovanější text kapely a zároveň jedna z jejich nejlegračnějších písní. Téma skladby má být smutné – chlápek chce emigrovat z Mexika do Spojených států – ale detaily jsou ohromně komické: flaška tequily, kterou nese s sebou, nové boty (podle všeho kradené). Vše přitom vyznívá velice přesně. Phil zpívá s ostrým, kňouravým pseudomexickým přízvukem, který zvyšuje celkový dojem, a rým „legrace“ a „ilegální emigrace“ není bez nápadu. „Just a Job to Do“ je nejvýraznější funky skladba skupiny. Překvapí na ní vražedná Banksovova basová linka, a ačkoli je o detektivovi stíhajícím zločince, lze ji rovněž chápat jako píseň o žárlivém milenci, jenž stopuje svého soka. Nejlyričtější skladbou alba je „Silver Rainbow“ se závažným, komplikovaným a krásným textem. Projekt končí pozitivní optimistickou písní „It’s Gonna Get Better“. I když někomu se slova nebudou zdát nejoriginálnější, Phil zpívá tak důvěryhodným hlasem (je tu silný vliv Petera Gabriela, který sám nikdy nevytvořil tak precizní a současně procítěné album), přiměje nás uvěřit nadějným vyhlídkám.

Invisible Touch (Atlantic, 1986) je jednoznačně nejlepším dílem skupiny. Je to epická meditace o nedosažitelném, jež současně obohacuje a prohlubuje smysl předchozích tří desek. Její ozvěna se k posluchači neustále vrací a hudba je tak krásná, že je skoro nemožné se od ní odtrhnout. Každá z písní má nějaké spojení s transcendentnem, nebo s odstupem mezi lidmi („Invisible Touch“), zpochybňuje oprávněnost autoritativní kontroly ze strany jak partnerů, tak vlád („Land of Confusion“), či nesmyslně monotónní každodennost („Tonight Tonight Tonight“). V každém případě se album řadí mezi největší rockové úspěchy desetiletí a velkým duchem, který album ovlivnil, je (samozřejmě vedle Bankse, Collinse a Rutherforda) i Hugh Padgham, který nikde jinde nedosáhl tak jasného, průzračného a moderního zvuku. Při poslechu vnímáte i ty nejjemnější nuance každého nástroje.

V textové i skladatelské profesi se stalo album novým vrcholem muzikantského řemesla. Třeba „Land of Confusion“, kde zpěvák hovoří o zneužívání politické moci, a to zvukem mnohem funkovějším a afričtějším, než jaký se kdy podařil Princovi, Michaelu Jacksonovi či kterémukoli jinému černému interpretovi současnosti. Album přináší dobrou taneční hudbu, jež však má v sobě tak naléhavé poselství, jakého nedosáhl ani Bruce Springsteen. Jako pozorovatel milostných neúspěchů Collins znovu a znovu vítězí nad Bossem, přičemž vrcholu emotivní upřímnosti dosáhne v „In Too Deep“ – ale zde nám dává poznat také svou druhou, klaunskou a nevypočitatelnou tvář. Je to bez debat nejdojemnější popová skladba osmdesátých let o monogamii a věrnosti. Druhou stranu otevírá skladba „Anything She Does“, oduševnělejší a energičtější verze písně „Centerfold“ od J. Geils Bandu. Pak následuje veledílo celého projektu, dvoudílná píseň „Domino“. První část, „In the Heat of the Night“, je plná ostrých, precizně vykreslených popisů zoufalství, nad nímž vítězí druhá část, „The Last Domino“, vracející nám naději. Tato píseň je neobyčejně povzbudivá; její text je tak pozitivní a optimistický, že se mu v rocku nic nevyrovná.

Sólové věci Phila Collinse jsou laděny komerčněji, takže člověku nabízejí trochu jednostrannější uspokojení, zvláště album No Jacket Required a písně jako „In The Air Tonight“ a „Against All Odds“ (kvalitu písně trochu zastínil vynikající film, pro který byla napsaná), „Take Me Home“ a „Sussudio“ (skvělá, vynikající věc, moje nejoblíbenější). Dobrá je i jeho verze písně „You Can't

Hurry Love“, jež je – nejen podle mého názoru – lepší než originál od Supremes. Myslím si ale, že Phill Collins podává ve středu své skupiny lepší výkony než jako sólový umělec – a slovo umělec pro něj používám záměrně. Platí to vlastně pro všechny tři v kapele, vždyť Genesis je bez debat tou nejlepší skupinou, která k nám v osmdesátých letech přišla z Anglie.

OBĚD

S Christopherem Armstrongem, který taky pracuje v P&P, sedíme v DuPlexu, nové restauranci Tonyho McManuse v Tribece. Chodili jsme spolu na Exeter, on pak pokračoval ve studiu na Pennsylvánské Univerzitě a na Whartonu, a nakonec se přestěhoval na Manhattan. Celkem nečekaně jsme nemohli sehnat stůl v Subjects, a tak Armstrong navrhl tenhle podnik. Má na sobě čtyřknoflíkovou dvouřadovou bavlněnou košili s bílým proužkem a rozhaleným límcem od Christiana Diora a velkou hedvábnou vázanku s pestrým vzorem ze salónu Givenchy Gentleman. Jeho kožený kufřík a kožená složka, obojí od Bottegy Veneta, leží na třetí židli u našeho stolu, výborně situovaného u okna do ulice. Já mám na sobě oblek z česané vlny se vzorem tvořeným hřebíkovými hlavičkami od Schoenemana koupený v DeRigueur, košili z bavlněného popelínu od Billa Blasse, Macclesfieldovu hedvábnou vázanku ze Savoye a bavlněný kapesník od bratrů Ashearových. Restaurací se tiše line upravená verze předehry k Les Misérables. Armstrong chodí s Jody Staffordovou, která dřív chodila s Toddem Hamlinem, což mě spolu s televizními obrazovkami, které visí ze stropu a ukazují dění v kuchyni, naplňuje nepojmenovatelným odporem. Armstrong se zrovna vrátil z Ostrovů a je velmi, velmi solidně opálený, ale to jsem i já.

„Tak jak bylo na Bahamách?“ zeptám se poté, co si objednáme jídlo. „Zrovna ses vrátil, že?“

„Víš, Taylore,“ začne Armstrong a přitom hledí upřeně na nějaký bod kdesi za mými zády a kousek nad mou hlavou – možná na terakotem pokrytý sloup nebo na nezazděné potrubí, vedené rovnoběžně se stropem, „cestovatelé toužící po skvělých letních prázdninách si mohou jen blahopřát, zamíří-li na jih, a to až na Bahamské nebo Karibské ostrovy. Existuje přinejmenším pět rozumných důvodů proč se vypravit do Karibské oblasti; patří k nim počasí, slavnosti a svátky, méně lidí v hotelích a u turistických atrakcí, relativně nízké ceny a unikátní kolorit.

Zatímco velká část rekreantů opouští v létě města a hledá chladnější podnebí, jen málokteří si uvědomí, že Karibská oblast se vyznačuje celoročně stálými teplotami pětasedmdesát až pětaosmdesát stupňů Fahrenheita a že ostrovy jsou bez přestání ochlazovány mořskými větry. Často jsou větší vedra na severu, třeba v…“

Dnešní The Patty Winters Show byla o vrazích batolat. Mezi posluchači ve studiu byli rodiče, jejichž děti byly uneseny, mučeny a zavražděny, zatímco na jevišti se jim tým psychiatrů a pediatrů snažil pomoci, aby se smířili – a měl bych dodat, že k mé ohromné radosti celkem bezvýsledně – se svou pomateností a zlobou. Co mě ale opravdu odrovnalo, byly rozhovory – přenášené přes satelit na televizní monitor ve studiu – se třemi usvědčenými a k smrti odsouzenými vrahy batolat, kteří se díky komplikovaným právnickým kličkám pokoušejí dostat milost a nejspíš se jim to podaří. Něco mě ale celou tu dobu, co jsem sledoval obrovskou obrazovku televizoru Sony a přitom snídal kousky kiwi a japonské hrušky, dobrou vodu Evian, celozrnné ovesné vdolečky, sójové mléko a skořicové müsli, rušilo. Příčinu svého znepokojení, kvůli němuž jsem nemohl řádně vychutnat pohled na štkající zruinované matky, jsem dokázal odhalit, až když se pořad chýlil ke konci: byla to prasklina ve zdi nad mým Onicou, kterou jsem už hlásil domovníkovi a kterou měl údržbář dávno opravit. Cestou do práce jsem se zastavil na vrátnici, abych si stěžoval. Seděl tam úplně nový domovník, asi v mém věku, ale proplešatělý, usedlý a tlustý. Na stole před sebou měl snídani, tři polévané marmeládové koblihy a dva kouřící šálky supertmavé horké čokolády plus výtisk Postu otevřený na komiksové stránce. Zarazilo mě, jak nesrovnatelně líp vypadám, o kolik jsem bohatší a úspěšnější, než ten chudák může kdy v životě být, a tak jsem se na něj v náhlém návalu porozumění usmál a popřál mu strohým pokývnutím hlavy, ale ne nezdvořile „dobrý den“, aniž bych ho obtěžoval se svou stížností. „Opravdu?“ říkám Armstrongovi nahlas, ale bez špetky zájmu.

„Podobně jako ve Spojených státech tam oslavují letní měsíce festivaly a nejrůznějšími událostmi, jako jsou hudební koncerty, výstavy, pouliční trhy a sportovní turnaje, a protože mnoho lidí odcestuje jinam, jsou Ostrovy méně přeplněné, což vede k lepšímu zajištění služeb, a když si chceš půjčit jachtu či večeřet ve slušné restauraci, nemusíš čekat ve frontě. Podle mého názoru tam jezdí většina lidí poznávat kulturu, kuchyni, historii…“

Ráno jsem cestou na Wall Street musel kvůli dopravní zácpě vystoupit z firemního auta, šel jsem po Páté Avenue a hledal stanici metra. Přitom jsem míjel cosi, co na první pohled vypadalo jako halloweenový průvod, a to mě znepokojilo, neboť jsem si byl naprosto jist, že je květen. Když jsem se na rohu Šestnácté zastavil, abych věci přišel na kloub, zjistil jsem, že se ta taškařice jmenuje „Přehlídka homosexuální hrdosti“, z čehož se mi zvedl žaludek. Homosexuálové hrdě kráčeli Pátou Avenue, růžové trojúhelníky našité na větrovkách pastelových barev, někteří se dokonce drželi za ruce a většina z nich falešně a jednohlasně zpívala „I pro nás je tu místo“. Stál jsem před podnikem Paula Smithe a konsternovaně pozoroval průvod, mé mysli se vzpírala představa, že lidská bytost, muž, může být hrdý na to, že píchá do zadku jiného muže, ale pak na mě začali mezi verši „Je tam pro nás místo, někde je pro nás místo“ laškovně hvízdat stárnoucí, až příliš svalnatí plážoví povaleči s mrožím knírem a já se dal do sprintu dolů Šestou Avenue, načež jsem se rozhodl, že přijdu do práce pozdě. Jel jsem taxíkem zpátky do svého apartmá, oblékl si nový oblek (Cerruti 1881), udělal si pedikúru a umučil k smrti malého psa, kterého jsem koupil v obchodě s domácími zvířaty na Lexingtonské. Armstrong žvaní dál.

„Největší atrakcí Ostrovů jsou samozřejmě vodní sporty, ale i golfová a tenisová hřiště jsou ve vynikajícím stavu a v mnoha rekreačních střediscích lze v letních měsících snáze sehnat profesionální trenéry. Mnohé kurty mají samozřejmě noční osvětlení…“

Naser… si… Armstrongu, říkám si, zatímco hledím oknem na dopravní zácpu a na poflakující se bezdomovce na Church Street.

Přinášejí nám předkrmy: na slunci sušené rajčatové briošky pro Armstronga, papričky chilli s oranžově rudou marmeládou s cibulovou příchutí pro mne. Doufám, že Armstrong nebude chtít platit, protože chci tomu pitomci ukázat, že i já mám platinovou kreditní kartu AmEx. Jak tak poslouchám ty Amstrongovy kecy, z nějakého důvodu mě přepadne smutek, sevře se mi hrdlo, ale polknu a loknu si piva Corona a nával citů mizí. Využiju okamžiku, kdy nemluví a žvýká, a zeptám se ho: „A co tamní kuchyně? Jaké bylo jídlo?“ Ptal jsem se skoro proti své vůli a myslel na leccos, jenom ne na jeho odpověď.

„Výborný dotaz. K atraktivitě restaurací na Ostrovech přispívá vzájemné prolínání místní kuchyně a evropského kulinářského umění. Řadu restaurací vlastní a řídí přistěhovalí Američané, Britové, Francouzi, Italové a dokonce i Holanďané…“ Smiluje se, udělá pauzu, zakousne se do své briošky, která vypadá jak mořská houba namočená v krvi (jeho brioška vypadá jak velká krvavá houba), pak sousto spláchne velkým douškem piva Corona.

„A co turistický atrakce?“ ptám se bez zájmu, soustředím se na pečené chilli, žlutavá marmeláda obklopuje talíř v umně vyvedeném osmiúhelníku, listy cilantra obklopují marmeládu, semínka chilli obklopují cilantrové listy.

„Nejzajímavější jsou stopy po Evropanech, kteří na mnoha ostrovech zřídili v osmnáctém století regionální pevnosti.

Návštěvníci mohou vidět různá místa, kde se vylodil Kolumbus, a zvláště nyní, s blížícím se třístým výročím jeho první plavby v roce 1590, nelze přehlédnout zvýšený zájem ostrovanů o svou kulturu a historii, jež je integrální součástí jejich života…“

Armstrongu, ty seš ale… debil. „A – ha.“ Přikývnu. „Fajn…“ pestré vázanky, kostkované obleky, hodiny aerobiku, vracení videokazet, koření objednané u Zabara, žebráci, lanýže z bílé čokolády… Odporný puch kolínské Drakkar Noir, kterou používá Christopher, mi propluje kolem úst a mísí se s pachem cibule a cilantra, marmelády a pečených papriček. „Aha,“ zopakuju.

„Příznivce aktivního odpočinku zde čeká horolezectví, sestupy do jeskyní, plachtění, jízda na koni nebo plavba na voru na divokých řekách, hazardní hráči si užívají na řadě ostrovů v kasinech…“

Mimoděk si představuju, jak vytahuju z kapsy nůž, nařízna si zápěstí a namířím tryskající tepnu na Armstrongovu tvář, nebo ještě lépe na jeho oblek. Zajímalo by mě, jestli by přestal žvanit. Nebo mě napadá, že bych se bez vysvětlení zvedl, zajel taxíkem do jiného podniku, někde v SoHo nebo ještě dál ve městě, vypil bych si tam drink, zašel si na záchod, možná dokonce zavolal Evelyn, a pak se vrátil do DuPlex. A každá molekula v mém těle mě přesvědčuje, že Armstrong by dál mluvil nejenom o své dovolené, ale o dovolené celého světa na těch zasraných Bahamách.

Mezitím číšník odnáší nedojezené předkrmy a spolu s novými pivy přináší kuře z domácího chovu s malinovým octem a guacamolou a telecí játra s placčím mlíčím a pórkem a já si nejsem jistý, kdo si co objednal, ale je mi to v podstatě fuk, obě jídla totiž vypadají úplně stejně. Asi skončím u kuřete a nechám si přinést víc omáčky ze zelených rajčátek.

„Návštěvníci karibských ostrovů nemusejí mít pas – stačí doklad o americkém občanství – a ještě lepší je, Taylore, že tam neexistuje jazyková bariéra. Anglicky se mluví všude, i na těch ostrovech, kde je úřední řečí španělština nebo francouzština.

Většina ostrovů patřila původně Británii…“

„Můj život je peklo,“ skočím mu do řeči, zatímco jakoby nic proháním kousky pórku po porcelánovém talíři ve tvaru trojúhelníku. „A všude je spousta lidí, které bych chtěl, … ehm, které bych chtěl asi zabít.“ Zdůrazním poslední slovo a hledím přímo do Armstrongovy tváře.

„Doprava na ostrovy se výrazně zlepšila poté, co americké i východoasijské letecké společnosti vybudovaly centrální letiště v San Juanu, odkud startují spojovací lety na ostrovy, na které nelétají přímé linky. V kombinaci s dalšími spoji, které provozují BWIA, PanAm, ALM, Air Jamaica, Bahamas Air a Cayman Airways, se dostaneš bez potíží na kterékoli místo na ostrovech.

Na ostrovech působí i společnosti LIAT a BWIA, které nabízejí řadu pravidelných meziostrovních letů…“

K našemu stolu přichází kdosi, o kom si myslím, že je to Charles Fletcher. Zatímco Armstrong mluví, poklepe mi příchozí na rameno a řekne: „Čau Simpsone,“ a „Někdy ve Fluties,“ načež se u dveří setkává s velice atraktivní ženou – velké kozy, blondýna, přiléhavé šaty, zaručeně ani sekretářka, ani manželka – a společně odjedou z DuPlex v černé limuzíně. Armstrong stále nedojedl, krájí telecí játra na sousta dokonale čtvercového tvaru a přitom žvaní, zatímco já mám stále ponuřejší náladu.

„Rekreanti, kteří si nemohou udělat volno na celý týden, zjistí, že Karibská oblast je ideálním cílem víkendových úniků. Eastern Airlines založily Víkendový klub, který svým členům umožní navštívit řadu atraktivních míst v karibské oblasti za značně levnější cenu, což nám sice může být jedno, ale pro hodně lidí to

KONCERT

Všichni jsme naštvaní kvůli koncertu, na který nás dnes večer Carruthers táhne do New Jersey. Hraje irská kapela U2, ta, co byla tento týden na obálce časopisu Time. Lístky byly původně koupeny pro skupinu japonských klientů, ale ti svou cestu do New Yorku na poslední chvíli zrušili, a pak už nebylo v lidských silách (jak nám tvrdí Carruthers) lístky do přední řady nějak rozumně prodat. Takže je to na Carruthersovi a Courtney, Paulu Owenovi a Ashley Cromwellové, Evelyn a mně. Když jsem zjistil, že jde i Paul Owen, snažil jsem se pozvat Cecilii Wagnerovou, co chodí s Marcusem Halberstamem. Owen si totiž myslí, že já jsem Halberstam. Moje pozvání ji sice potěšilo (už dlouho si myslím, že na mě dost silně bere), ale musela jít na oficiální večírek u příležitosti premiéry britského muzikálu Maggie! Ještě říkala něco o společném obědě příští čtvrtek, tak jsem jí slíbil, že jí určitě zavolám. Dnes večer jsem měl jít na večeři s Evelyn, ale představa, že s ní budu muset někde sedět dlouhé dvě hodiny, mě naplnila nepopsatelnou hrůzou, a tak jsem ji raději váhavě seznámil se změnou programu. Ptala se, jestli jde i Tim Price, musel jsem

ji zklamat a říct, že nejde, následoval její váhavý souhlas, pak jsem zrušil objednaný stůl, který pro nás Jean zařídila v H_2O, nové restauraci Cliva Powella v Chelsea, a odešel jsem z kanceláře, trochu dřív než jindy, abych před koncertem stihl lekci aerobiku.

Žádná z holek není nijak zvlášť nadšená, že uvidí U2, a jedna po druhé se mi s tím důvěrně svěřily. V limuzíně, řítící se k místu zvanému Meadowlands, se nás Carruthers snaží usmířit nekonečnými žvásty o tom, že velkým fanouškem kapely je Donald Trump a že dokonce John Gutfreund si kupuje jejich nahrávky. Koluje láhev Cristalu, pak ještě jedna. V televizi je vyladěná Reaganova tisková konference, působí však natolik staticky, že ji nikdo kromě mě nesleduje. Dnešní The Patty Winters Show bylo o obětech žraločích útoků. Paul Owen mě celkem šestkrát oslovil Marcusi, ale Evelyn řekl Cecilie jen dvakrát, naštěstí pro mě, stejně se však nemůže nic stát, neboť Evelyn po celou dobu nespouští pohled z Courtney. Nikdo Owena neopravil a pochybuju, že ho v budoucnu opraví. I já jsem ji párkrát oslovil Cecilie, pokaždé, když jsem věděl, že nedává pozor, že ji dostatečně zaměstnává nenávistné pozorování Courtney. Carruthers mi nepřestává opakovat, že vypadám skvěle. Chválí můj oblek.

Evelyn a já jsme jednoznačně ten nejlépe oblečený pár. Mám na sobě svrchník z beránka, vlněné sako a kalhoty z vlněného flanelu, bavlněnou košili, kašmírový svetr s ‚véčkem' a hedvábnou vázanku, to vše od Armaniho. Evelyn má na sobě bavlněnou halenku od Dolceho&Gabbany, lesklé střevíce od Yvese Saint Laurenta, potištěnou hedvábnou tříčtvrteční sukni od Adrienne Landauové s lesklým páskem od Jilla Stuarta, punčochy od Kalvina Kleina a náušnice z benátského skla od Frances Patiky Steinové. V ruce drží jednu bílou růži, kterou jsem jí koupil u korejské květinářky, zatímco jsem čekal na Carruthersovu limuzínu.

Carruthers má na sobě sportovní kabátek z beránka, pletenou vestu z kombinace kašmíru a vikuně, keprové jezdecké kalhoty, bavlněnou košili a hedvábnou vázanku, to vše od Hermese. („Strašný nevkus," šeptá mi potají Evelyn a já s ní musím souhlasit.) Courtney má na sobě tříbarevnou hedvábnou halenku a dlouhou sametovou sukni s vlečkovým lemem, sametové emailové náušnice od Josého a Marie Barrerových, rukavice od Portolana a boty od Gucciho. Paul a Ashley jsou podle mě trochu příliš nastrojení, ona si nesundává sluneční brýle, i když limuzína má v oknech kouřová skla a na město za nimi už začíná padat soumrak. V ruce drží malou kytici lučních květů, kopretin, od Carrutherse, což v Courtney ani nevzbudilo žárlivost, protože by nejraději vjela nehty do obličeje Evelyn, což mi, i když Evelynina tvář je velice krásná, nepřipadá jako špatný nápad a rád bych se na tu scénu podíval. Courtney má krapet hezčí tělo, Evelyn hezčí kozy.

Koncert už jede asi dvacet minut. Nenávidím živou muziku, ale všichni kolem stojí, výkřiky davového nadšení soutěží s rachotem vysokých stěn reproduktorů, které ční přímo nad námi. Jedinou radost mám z toho, že deset řad za námi zahlédnu Scotta a Annie Smileyovy. Sedí na horších, ale zaručeně ne levnějších sedadlech.

Carruthers si vymění místo s Evelyn, aby se se mnou mohl bavit o práci, nerozumím mu však ani slovo, tak si zase přesednu, abych seděl vedle Courtney.

„Luis je vůl," křičím na ni. „Vůbec nic netuší."

„Edge má na sobě věci od Armaniho," ukazuje na baskytaristu.

„Houby Armani," řvu odpověď. „To je Emporio."

„Ne," křičí, „Armani."

„Moc tlumená šedá a šedomodrá s modrou taky. Křídlové klopy, jemné káro, puntíky a proužky by byly od Armaniho. Ne od Emporia," řvu, naštvaný, že v takových věcech nemá jasno a nerozlišuje je. Oběma rukama si zakrývám uši. „To je přece obrovskej rozdíl. Který je ten Ledge?"

„Podle mě je Ledge bubeník," řve. „Aspoň myslím. Nevím to přesně. Potřebuju cigáro. Kdes byl tenkrát ten večer? Jestli s Evelyn, tak ti jednu vrazím."

„Ten bubeník nemá na sobě nic od Armaniho. Ani od Emporia. Vůbec nic."

„Já nevím, kterej je bubeník," křičí na mě.

„Zeptej se Ashley,“ řvu na ni.

„Ashley,“ řve, natahuje se přes Paula a klepe jí na nohu. „Který z nich je Ledge?“ Ashley na ni křičí něco, čemu nerozumím, pak se Courtney znovu obrátí na mě a krčí rameny. „Řekla, že se jí nechce věřit, že je v New Jersey.“

Carruthers gestikuluje na Courtney, aby si s ním vyměnila místa.

Odbyde toho skrčka mávnutím ruky a chytí mě za stehno. Zatnu svaly, takže je tvrdé jako kámen a její ruka mě obdivně hladí.

Luis si ale nedá pokoj, takže se Courtney nakonec zvedne a na odchodu na mě zařve: „Dneska musíme sehnat drogy!“ Přikývnu.

Sólový zpěvák Bono vykřikuje cosi jako: „Tam kde je beat vždycky stejný.“ Evelyn a Ashley odejdou koupit cigarety, najít záchod a sehnat něco k pití. Luis si sedne vedle mě.

„Holky se nudí,“ křičí na mě.

„Courtney chce, abysme sehnali ňákej kokain,“ řvu odpověď.

„Dobrý.“ Vypadá nevrle.

„Máme na večer někde stůl?“

„V Brusselu,“ řve a podívá se na hodinky. „Ale pochybuju, že to stihnem.“

„Když ne,“ varuju ho, „tak už nikam nejdu. Vystoupím před svým bejvákem.“

„To zvládnem,“ on na to.

„Když ne, co takhle k Japoncům?“ navrhuju ze soucitu. „Vím o vynikajícím suši baru na Upper West Side. Blades. Šéfkuchař dřív dělal v Isoito. V Zagatovi dostal spoustu hvězdiček.“

„Batemane, já nenávidím Japončíky,“ řve na mě Carruthers a jednu ruku si drží nad uchem. „Ty malý šikmooký zmetky.“

„Cože?“ já na něj, „O čem to sakra mluvíš?“

„Jasně, vím,“ řve a oči mu lezou z důlků. „Jsou šetrnější než my a kašlou na inovace, ale kurevsky dobře uměj krást naše nápady, zdokonalit je a pak nám s nima šlápnout na krk!“

Hledím na něj, chvíli se mi nechce věřit svým uším a pak se podívám na jeviště. Kytarista po něm běhá v kruzích, Bono se pohybuje tam a zpět po okraji pódia s rozevřenýma rukama, mrknu znovu na Luise, tvář má pořád rudou vztekem, sleduje mě rozšířenýma očima, s pěnou na rtech, nic neříká.

„Co to má sakra společnýho s Blades?“ ptám se ho a pak na něj zmateně zařvu: „Utři si hubu.“

„Proto nenávidím japonský žrádlo. Sašimi. Kalifornský rohlíčky.

Ježíši.“ Udělá gesto signalizující zvracení s jedním prstem zaraženým v krku.

„Carruthersi…“ zarazím se, stále ho sleduju, hledím zblízka na jeho tvář, jsem trochu vyděšený, nemůžu si vzpomenout, co jsem chtěl říct.

„Co chceš, Batemane?“ ptá se a nakloní se ke mně.

„Víš, nechce se mi tomu věřit. Nevěřím, žes neobjednal stůl na později. Teď budeme muset čekat.“

„Co?“ řve a udělá si z ucha kornout, jako by to mělo nějaký význam.

„Budeme muset čekat!“ zařvu hlasitěji.

„To nevadí,“ on na to.

Zpěvák se k nám naklání z jeviště, natahuje k nám ruku a já na něj mávnu, aby toho nechal. „To nevadí? To že nevadí? Ne, Luisi.

Mýlíš se. To vadí.“ Podívám se na Paula Owena, i ten působí znuděně, má oběma rukama zakryté uši, ale pořád se mu daří mluvit o něčem s Courtney.

„Nebudeme čekat,“ řve Luis. „Slibuju.“

„Sliby chyby, ptáku,“ řvu na něj, pak mě cosi napadne. „Stará se ještě Paul Owen o Fisherovo konto?“

„Hlavně se na mě nezlob, Patricku,“ řve Luis zoufale. „Všechno dobře dopadne.“

„Už na to zapomeň, o nic nejde,“ zakřičím. „A ptal jsem se, jestli Paul Owen dělá ještě to Fisherovo konto?“

Carruthers se na něj podívá a opět se obrátí na mě. „Asi jo. Ashley má prej chlamýdie.“

„Musím si s ním promluvit,“ uzavřu naši debatu a sednu si na prázdné sedadlo vedle Owena.

Jakmile si však sednu, zaujme mě jakési podivné dění na pódiu.

Bono se teď přesunul, takže je naproti mému sedadlu a hledí mi rovnou do očí, klečí na samém okraji vyvýšené platformy, na sobě má černé džínsy (nejspíš Gitano), sandály, koženou vestu a pod ní žádnou košili. Tělo má bílé, úplně zpocené a nepříliš pěstěné, nevidím žádné obrysy svalů, a to málo, co snad ze svalové hmoty zbývá, je zakryto hustou vrstvou chlupů na hrudníku. Na hlavě má kovbojský klobouk, vlasy má vzadu svázané do ohonu a ječí cosi ponurého, zachytím slova: „Hrdina je hmyzem v tomhle světě“, a na rtech má jemný, sotva postřehnutelný, ale přesto významný úšklebek, který se rozrůstá, přes celou tvář, a zatímco jeho oči září, pozadí scény se barví do červena. Náhle mě zaplavuje ohromně intenzivní nutkavý pocit, nával pochopení, srdce se mi rozbuší rychleji a hlasitěji a já si uvědomím neviditelné pouto, které mě spojuje s Bonem, a zbytek hlediště zmizí, hudba je tišší, měkčí a zbývá jen Bono na scéně – a prázdný stadión a kapela ztracená v dáli…

A pak se vše objeví znovu, hlediště i kapela, hudba hraje hlasitěji a Bono se odvrátí a já nevím, co si počít, tvář mám rozpálenou, zalitou krví, bolestivá erekce mi pulsuje proti stehnu, v záchvatech napětí svírám pěsti. A je konec, jako byste otočili vypínačem, pódium opět osvětlují bílé reflektory, Bono je kdesi daleko a vše, divný pocit v srdci i překvapující neklid v mozku, je nenávratně pryč. Více než kdykoli předtím teď potřebuju vědět podrobnosti o Fisherově kontu, o které se stará Paul Owen. Jeho informace jsou teď pro mě podstatnější a trápí mě víc než pouto mezi mnou a Bonem a Bono je teď daleko a rozpouští se mi před očima. Otočím se k Owenovi.

„Hej,“ zařvu, „Co tomu říkáš?“

„Ti chlapi támhle…“ ukáže na partu bedňáků, co postávají na kraji přední řady, očumují dav a o něčem se spolu baví.

„Ukazovali prstem na Evelyn, Courtney a Ashley.“

„Co jsou zač?“ ptám se. „Někdo z Oppenheimera?“

„Ne,“ křičí odpověď. „Podle mě náhončí, co sháněj kočky, aby šly za scénu zapíchat si s kapelou.“

„Aha,“ zařvu, „vypadali jak prodavači od Barneye.“

„Kdepak,“ řve on, „Říká se jim obstarávači řeziva.“

„Jak to víš?“

„Můj bratranec je manažer od All We Need of Hell.“

„Štve mě, že se tak vyznáš,“ křičím na něj.

„Cože?“

„Děláš pořád to Fisherovo konto?“

„Pořád,“ křičí. „Mám štěstí, co, Marcusi?“

„To víš že jo,“ odpovím. „Jak ses k tomu dostal?“

„Dělal jsem Ransomovo konto, a tak to na mě padlo,“ pokrčí jakoby nic rameny, pitomec jeden úlisnej. „Chápeš?“

„To je dobrý,“ křičím.

„To teda je,“ on na to a pak se otočí a zařve na dvě pitomě vypadající tlusté venkovské holky z New Jersey, co sedí vedle něj a předávají si ohromnou marihuanovou cigaretu. Jedna z těch buranek je oblečená do čehosi, co by mohla být irská vlajka.

„Mohly byste prosím vás odtáhnout s tou svou skunčí trávou – strašně to smrdí.“

„Dal bych si s nima,“ křiknu na něj a prohlížím si jeho perfektní, stejnoměrně zbarvenou kůži. I pod vlasy je opálený.

„Cože by sis dal?“ zakřičí na mě. „Snad ne marihuanu?“

„Ne. Nic.“ V krku mě bolí od řvaní, složím se do svého sedadla, hledím tupě na pódium a koušu si nehty na palci, čímž si likviduju včerejší manikúru.

Odejdeme z koncertu, sotva se vrátí Ashley a Evelyn. Později, už v limuzíně, kterou se řítíme zpátky na Manhattan, abychom si zamluvili stůl v Bruselu, a v níž otevřeme další cristal, zatímco v televizi stále mluví Reagan, nám oznámí Evelyn s Ashley, že je cestou z toalety oslovili dva svalovci a přemlouvali je, aby po koncertu zašli za kapelou. Vysvětluju jim, co byli zač a jaký byl jejich úkol.

„Panebože,“ zalape Evelyn po dechu. „To chceš říct, že mě považovali za řezivo?…“

„Vsadím se, že Bono ho má malýho,“ řekne Owen s nosem na kouřovém skle okna. „To víte, Ir.“

„Myslíte, že ten koncert byl z playbacku?“ ptá se Luis.

„Ashley,“ ječí Evelyn. „Slyšelas to? Pokládali nás za řezivo!“

„Neslehl se mi účes?“ ptám se.

„Ještě sklenku?“ ptá se Courtney Luise.

NĚCO ZE ČTVRTEČNÍHO ODPOLEDNE

A je odpoledne a já se nacházím v telefonní budce někde na nároží v centru města, nevím přesně kde, potím se a silná migréna mě tluče do hlavy, prožívám prvotřídní záchvat nevolnosti a hledám po kapsách valium, xanax, zbylý halcion, cokoli, ale nacházím jen tři umolousané pilulky nuprinu v krabičce na léky od Gucciho, strčím si všechny do úst a polknu je s hltem dietní pepsi, nevzpomněl bych si, kde se vzala, i kdyby mě to mělo stát život.

Zapomněl jsem, s kým jsem v poledne obědval, a co je ještě horší, nevím ani, kde to bylo. S Robertem Ailesem v Beats? Nebo s Toddem Hendricksem v Uršule, v tom novém bistru Duncana Holmese v Tribece? Nebo jsem byl v December’s s Rickym Worrallem? S Kevinem Weberem v Contra v SoHo? Měl jsem koroptví sendvič a briošku se zelenými rajčaty, nebo velký talíř endivie s kalmaří omáčkou?

„Bože, nemůžu si vzpomenout,“ sténám, mé svršky – lněný sportovní plášť, bavlněná košile, nabírané lněné khaki kalhoty, vše od Matsudy, hedvábná vázanka s Matsudovým emblémem a pásek z Coach Leatherware – jsou nasáklé potem, svlékám si sako a utírám si do něj tvář. V telefonu to pořád vyzvání, ale já už nevím, jaké číslo jsem vytočil, stojím tu na rohu, sluneční brýle Ray-Bans mám na čele, nasazené podivně šejdrem, ale pak zaslechnu, jak po drátech přichází dobře známý příjemný hlas – Jeanin hlas, soupeřící se zvuky nekonečné dopravní zácpy na Broadwayi. Dnešní The Patty Winters Show bylo o aspirinu: může vám zachránit život?

„Jean?“ ozvu se plačtivě. „Haló, Jean?“

„Patricku? Seš to ty?“

„Haló, Jean, musíš mi pomoct,“ zařvu.

„Patricku?“

„Copak?“

„Volal Jesse Forrest,“ vykládá mi Jean. „Má dnes na osm volný stůl v Melrose. A Ted Madison s Jamiem Conwayem by s tebou chtěli jít na drink k Harrymu. Patricku? Kde jsi teď?“ ptá se.

„Jean?“ vzdychnu a utírám si nos „Nemůžu –“

„A ještě volal Todd Lauder,“ pokračuje Jean. „Vlastně Chris – ne, byl to Todd Lauder. Ano. Todd Lauder.“

„Ach bože,“ sténám, povoluju si vázanku, srpnové slunce mě bije do hlavy. „Co to vykládáš, ty pitomá kozo?“

„Ne Korso, Patricku, ta rezervace je v Melrose. Ne v Korsu.“

„Co to se mnou je?“ běduju. „Kde jsi?“ ozve se, a hned za tím: „Patricku, co se to s tebou děje?“ „Dneska to nezvládnu, Jean,“ řeknu a začnu se dusit. „Odpoledne nepřijdu do kanceláře.“

„Proč ne?“ Její hlas zní zdrceně, ale třeba je jen vyvedená z míry. „Stačí… říct… ne,“ zaječím.

„Co se děje, Patricku?

Seš v pořádku?“ vyptává se.

„Přestaň znít tak strašně… smutně, panebože,“ řvu.

„Promiň, Patricku, fakt jsem jim chtěla říct ne, ale –“

Zavěsím sluchátko a ženu se pryč od telefonní budky a walkman na krku mi náhle připomíná oprátku, jež se mi zařezává do hrdla (a hudba, která mi řve – raný Dizzy Gillespie – je neuvěřitelně nesnesitelná). Musím walkmana, levný model, zahodit do nejbližšího odpadkového koše, k němuž se dopotácím, opírám se o okraj, těžce dýchám, levné sako od Matsudy mám uvázané kolem pasu a hledím do smetí na stále hrajícího walkmana, slunce mi rozpouští pomádu ve vlasech, mísí se s potem a stéká mi po tvářích, ochutnám, líznu si a ta směs nechutná špatně a najednou hltám, hrabu si dlaní v účesu a nenasytně si olizuju prsty, zatímco se sunu odpolední Broadwayí, nevšímám si starých bab před programy divadel, obchodů s džínami, z nichž se na ulici řine hudba, kroky davu se přizpůsobují rytmu písně, je to singl od Madonny, Madonna ječí, že „život je tajemství a každý musí stát sám…“ Proletí kolem mě poslíčci na jízdních kolech, stojím na nároží a mračím se na ně, ale lidé jdou kolem, nevšímavě mě míjejí, všechno je jim fuk, ani nepředstírají svůj nezájem, trochu z toho vystřízlivím a jdu do nejbližšího Conranova železářství, kde koupím čajovou konvici. Usoudím, že jsem se vrátil do normálního stavu, ale jsem celý napjatý, žaludek se mi svírá v tak silných křečích, že skočím do nejbližšího průchodu a začnu zvracet, předkláním se, držím se v pase a bolest jak přišla, tak zase zmizí, už se zase můžu napřímit a vejdu do dalšího železářství a tam si koupím sadu řeznických nožů, sekyru a láhev kyseliny chlorovodíkové, pak se přesunu o blok dál, kde si v obchodě s domácími zvířaty koupím dvě bílé krysy, které chci těmi noži a kyselinou umučit. Později odpoledne jsem ta zvířata zapomněl v Pottery Barn, kupoval jsem tam svíčky, nebo jsem až tam koupil tu konvici? Teď běžím po Lafayette Street, potím se, sténám a vrážím do lidí, u úst se mi dělá pěna, žaludek se svírá strašlivou křečí – možná za to mohou steroidy, ale kdo ví – konečně jsem trochu klidný, vlezu do samoobsluhy Gristede, probíhám tam a zpět mezi regály a nakonec ukradnu plechovku šunky, v klidu procházím kolem pokladny s kořistí ukrytou pod sakem od Matsudy, které jsem si mezitím znova oblékl, obejdu blok, pokouším se najít útulek ve vestibulu American Felt Building, otevírám konzervu klíči, nevšímám si vrátného, který se nejprve tváří, jako by mě poznal, ale pak, když si začnu šunku hltavě cpát rukama do úst a kusy mi jí zůstávají za nehty, vyhrožuje, že zavolá policii. Padám ven, jsem na ulici, opírám se o plakát na Les Misérables na autobusové zastávce a líbám milou kresbu Eponininy tváře, na nevinných rtech jí zůstávají hnědé čáry mých zvratků a žluči, pokrývají i nápis LESBA, který na ni někdo načmáral. Uvolňuju si šle, nevšímám si žebráků, žebráci si nevšímají mě, jsem celý zmáčený potem, šílím, jsem v Tower Records, uklidňuju se neustálým omíláním věty: „Musím vrátit videokazety“ a kupuju si dva kusy svého oblíbeného kompaktu „The Return of Bruno“ od Bruce Willise. Pak uvíznu v otáčivých dveřích, absolvuju pět otoček, konečně jsem vyplivnut na ulici, kde padnu na Charlese Murphyho od Kiddera Peabodyho, pokud to není Bruce Barker od Morgana Stanleyho, ale to je fuk, zdraví mě:

„Čau Kinsley,“ a já mu říhnu do tváře, oči mám navrch hlavy, zelenavá hmota mi stéká ze rtů, odhaluju řezáky, ale on není vůbec vyvedený z míry, řekne: „Uvidíme se ve Fluties a přiveď s sebou Severta,“ já zasténám a couvám, přitom ale srazím stánek korejského zelináře, sloupy pomerančů, jablek a citrónů se hroutí, plody se kutálejí po chodníku, přeskakují obrubník a pokračují v jízdní dráze, kde je na kaši drtí kola taxíků a autobusů a nákladďáků a aut, omlouvám se, nejsem při smyslech, omylem nabízím svoji kreditní kartu AmEx, pak dvacku, on si ji bere, ale pořád mě drží za klopy špinavého, zmačkaného saka, podívám se do jeho ploché šikmooké tváře a on náhle začne zpívat „Lightnin’ Strikes“ od Lou Christieho. Vytrhnu se mu, jsem zděšený, potácím se městem, hledám nejkratší cestu domů, ale lidé mě pořád čímsi ruší, místa a obchody mě čímsi ruší, na Třinácté mi překupník nabízí crack a já před ním naslepo zamávám padesátkou, on řekne: „Kurva, chlape,“ a vděčně mi potřese rukou, do níž vtlačí pět ampulek, které já, aniž bych se

rozmýšlel, spolykám v celku, i s plastikovými obaly. Dealer na mě hledí, pobaveným výrazem se snaží zakrýt znepokojení, já ho popadnu za krk a zaskřehotám: „Nejlepší motor má BMW 750iL," páchne mi z úst, přesunu se do nejbližší telefonní budky, blábolím na operátora nesmysly, než se mi podaří vyplivnout ze sebe číslo kreditní karty, načež jsem spojen s kanceláří v Xclusive, kde zruším masáž, na niž jsem se nikdy nepřihlásil. Uklidním se prohlížením vlastních chodidel, vlastně mokasínů od A. Testoniho, odkopávám z cesty holuby, a aniž bych si to uvědomil, vlezu do podřadného lahůdkářství na Druhé Avenue. Jsem pořád zmatený, popletený, zpocený a kráčím k malé, tlusté, staré a přísně oblečené židovce. „Víte," řeknu jí, „měl bych tu mít objednaný stůl. Na jméno Bateman. Kde je vrchní? Znám se s Jackie Masonovou." Ona jen přikývne. „Hned vás usadím. U nás nepotřebujete rezervaci," řekne a natahuje se pro jídelníček.

Posadí mě ke strašlivému stolu vzadu u záchodů, já popadnu menu a běžím k boxu u okna, pročítám jídelníček a jsem překvapený nízkými cenami jednotlivých položek. – „To má být vtip?" – načež si poručím cheeseburger. „Doneste mi cheeseburger, středně propečený," řeknu, aniž bych se rozhlížel. „Nezlobte se, pane, ale sýr nemáme. Jsme košer." Netuším, o čem to mluví, a řeknu:

„Fajn, tak košerburger, ale se sýrem. Třeba s montereyským, nebo – sakra," zasténám a cítím, že na mě jdou nové křeče. „Sýr nemáme, pane," řekne: „Košer…"

„To je snad zlej sen, ty zasraná židulo," zamumlám si pro sebe, pak řeknu, „Máte aspoň brynzu? Sem s ní!"

„Jdu pro vedoucího," ona na to. „Jak chceš. Ale dones mi zatím pití," syknu.

„Prosím?"

„Třeba mléčný… vanilkový … koktejl…"

„Nemáme mléčné koktejly. Košer," řekne a dodá, „jdu pro vedoucího." „Ne, počkej!" „Pane, jdu pro vedoucího."

„Co to má sakra znamenat?" zvýším hlas, můj platinový AmEx leží na ulepeném stole. „Mléčné koktejly nevedeme. Košer," opakuje důrazně jedna z miliard lidí, kteří obývají tuhle planetu.

„Tak mi doneste… vanilkový… likér!" zařvu a poslintám celý jídelníček. Nevěří svým očím. „Hodně silný!" dodám. Odchází a za chvíli se vrací s vedoucím, plešatým, ale jinak vypadajícím nachlup stejně jako servírka. Vidím ho přicházet, zvednu se od stolu, ječím: „Běž si ho vyhonit, ty retardovanej pejzatej židáku," a utíkám z lahůdkářství do ulic.

YALE KLUB

„Jaký jsou pravidla pro pletený vesty?" ptá se Van Patten všech u stolu.

„Jak to myslíš?" svraští obočí McDermott a lokne si vodky Absolut.

„Jasně," řeknu, „upřesni to."

„No, jsou přísně neformální –"

„Nebo se můžou nosit s oblekem?" přeruším ho a dokončím za něj větu.

„Přesně tak," usměje se.

„Tedy, podle Bruce Boyera –" začnu.

„Moment," přeruší mě Van Patten. „To je ten, co dělá s Morganem Stanleym?"

„Ne," usmívám se. „S Morganem Stanleym nedělá."

„A nebyl to masovej vrah?" ptá se podezřívavě McDermott a pak zasténá. „Neříkej, že to byl další masovej vrah, Batemane.

Masovejch vrahů bylo už dost."

„Ne, McTupoune, nebyl to masovej vrah," řeknu a otočím se na Van Pattena, ale než obnovím konverzaci, otočím se ještě k McDermottovi. „Tohle mě fakt může naštvat."

„Ale ty o nich mluvíš pořád," stěžuje si McDermott. „A vždycky tím svým poučným stylem, jakoby se nemetlo. Ale mě fakt už nezajímají žádný podrobnosti o Samově synovi, nějakým pitomým Škrtiči z hor, nebo Tedu Bundym a Péřové hlavě, kristova noho."

„Péřová hlava?" ptá se Van Patten. „Co to bylo zač, Péřová hlava?

Ta přezdívka zní zvlášť nebezpečně.“

„Myslí Koženou tvář,“ řeknu se zaťatými zuby. „Koženou tvář. Má na svědomí ten slavnej texaskej masakr, provedenej motorovou pilou.“

„Aha,“ usměje se zdvořile Van Patten, „Pak je to jasný.“

„A skutečně byl výjimečně nebezpečnej,“ řeknu.

„Ale teď zase k věci. Jak to bylo s tím Brucem Boyerem? Co provedl?“ dožaduje se svého McDermott a třeští oči. „Povídej – svlíkal svý oběti za živa z kůže? Mučil je hladem? Jezdil přes ně auťákem? Krmil s nima psy? Co?“

„Víte, panstvo,“ potřásám hlavou a škádlivě připustím, „Dělal něco mnohem horšího.“

„Jak horšího? Tahal je snad na večeři do tý nový McManusovy restaurace?“ ptá se McDermott.

„To by odpovídalo,“ souhlasí Van Patten. „Byli jste tam? Hnus, co?“

„Dali jste si tam sekanou?“ ptá se McDermott.

„Sekanou?“ Van Patten je v šoku. „To tě neodradil už ten interiér? Ty zasraný ubrusy?“

„Tak jedli jste tu sekanou?“ nedá McDermott pokoj.

„Samozřejmě, že jsem zkusil tu sekanou i ta holoubata i toho marlina,“ odbývá ho Van Patten.

„Bože, na marlina jsem zapomněl,“ zaheká McDermott. „Na marlina s chilli.“

„Přitom kdo by si nedal po přečtení Millerovy recenze v Timesech tu jejich sekanou nebo třeba marlina?“

„Miller se tentokrát dost sekl,“ řekne McDermott. „To žrádlo bylo fakt nechutný. Třeba quesadilla s papájou. Obvykle pochoutka, ale tam, kristepane,“ hvízdne si a kroutí přitom hlavou.

„A levné,“ dodá Van Patten.

„Příliš levné,“ souhlasí s ním McDermott do puntíku. „A jemný melounový koláček –“

„Pánové,“ zakašlu. „Nerad vás ruším, ale…“

„Dobrý, pokračuj. Pouč nás o tom Charlesi Moyerovi.“

„Bruci Boyerovi,“ opravím ho. „Napsal knížku Elegance: průvodce kvalitou v pánské módě.“ Pak dodám jakoby stranou: „A nebyl, Craigu, ve svým volným čase masovým vrahem.“

„A co ten Brucík říkal?“ ptá se McDermott a žvýká kousek ledu.

„Nebuď balík, je to vynikající knížka. Říká v ní, že se nemáme zdráhat nosit pletený vesty k obleku,“ řeknu. „Už víte, proč vám nadávám do balíků?“

„Jasně.“

„A neříká náhodou, že vesta nesmí být výraznější než oblek?“ ptá se Van Patten s porozuměním.

„To jo…“ Trošku mi vadí, že se Van Patten doma vzorně připravil, a přesto se ptá na radu. Pokračuju však klidným hlasem. „Máte-li na saku výrazné pruhování, noste tlumeně modrou nebo uhlově šedou vestu. Ke kostkovanému saku se hodí širší vesta.“

„A nezapomeňme,“ dodá McDermott, „že u vesty normálního střihu se poslední knoflík nezapíná.“

Ostře se na něj podívám. Usmívá se, upíjí ze své sklenice a pak spokojeně mlaskne rty.

„Proč?“ chce vědět Van Patten.

„Je to tradice,“ řeknu a hledím na McDermotta. „A je to taky pohodlnější.“

„Padne nám vesta líp, když nosíme šle?“ slyším Van Pattenovu otázku.

„Proč myslíš?“ ptám se a otočím k němu tvář.

„No, protože se pak zbavíš …“ zarazí se, mlčí, hledá vhodný výraz.

„Vydutí na –?“ napovím mu.

„Opaskové sponě?“ dokončí McDermott.

„Jistě,“ Van Patten na to.

„Nesmíme zapomenout,“ McDermott mě znovu přeruší, „zapomenout, že ačkoli by vesta měla barvou a vzorem odpovídat obleku, nesmí v žádném případě kopírovat vzor vázanky či ponožek.“ McDermott zmlkne a usmívá se střídavě na mě i na Van Pattena.

„Myslel jsem, žes tu knížku nečetl…,“ odseknu nasupeně. „Před chvílí jsi na nás hrál, že neznáš rozdíl mezi Brucem Boyerem… a Johnem Wayne Gacym.“

„Nějak jsem se rozpomněl," pokrčí rameny.

„Dále," začnu se zase věnovat Van Pattenovi, neboť McDermottovo vytahování je hodně pitomé. „Argylové ponožky spolu s argylovým oblekem by působily příliš strojeně."

„Myslíš?"

„Vypadáš pak, jako by ses o svůj vzhled příliš důsledně staral," řeknu, pak se mi zkazí nálada a obrátím se na McDermotta. „Péřová hlava? Jak jsi do prdele mohl udělat z Kožený tváře Péřovou hlavu?"

„Úsměv, Batemane," řekne, plácne mě přes záda a začne mi masírovat krk. „Určitě jsi dnes ráno nestihl masáž šiatsu."

„Ještě chvíli se mě takhle dotýkej," řeknu, oči mám pevně sevřené, celé tělo napjaté a lechtivé, rozžhavené na provozní teplotu, toužící po výbuchu, „a vyfasuješ pořádnou pecku."

„No no, jen buď hodnej, chlapečku," řekne McDermott, ale přestane a já v jeho slovech cítím strach. Pak se ti dva zahihňají jak idioti, nadšeně zvednou ruce a tlesknou si navzájem dlaněmi o sebe. Netuší, že bych jim nejradši usekal všechny prsty a že bych to dělal s rozkoší.

Všichni tři, David Van Patten, Craig McDermott a já, sedíme u oběda v jídelně Yale klubu. Van Patten má na sobě zelený károvaný oblek z vlněného krepu od Krizia Uoma, košili z Brooks Brothers, vázanku z Adirondacku a boty od Cole-Haana. McDermott má na sobě blejzr z beránka a kašmíru, kalhoty z česané vlny a flanelu od Ralpha Laurena, košili a vázanku rovněž od Ralpha Laurena a boty z Brooks Brothers. Já mám na sobě vlněný oblek s kombinovaným vzorem a bavlněnou košili od Luciana Barbery, vázanku od Luciana Barbery, boty od Cole-Haana a sluneční brýle s drahou obroučkou od Bausche & Lomba. Dnešní The Patty Winters Show bylo o nacistech a dá se říct, že se mi dnešní díl nečekaně vyplatilo sledovat. Nebyl jsem sice zrovna okouzlen nacistickými skutky v minulosti, ale nepřipadali mi ani nesympatičtí, v čemž bych se asi shodl s většinou lidí v publiku. Jeden z nacistů chtěl ukázat svůj smysl pro humor a žongloval s grapefruity, načež jsem se musel posadit na postel a tleskat. Pět stolů od nás sedí Luis Carruthers. Je oblečený, jako by ho ráno přepadl záchvat žabožroutštiny – nedefinovatelný oblek od nějakého francouzského krejčího, který je, nemýlím-li se, rovněž autorem tvrďáku pod Luisovým křeslem. Usmívá se, ale já dělám, že nic nevidím. Dnes ráno jsem asi dvě hodiny makal v posilovně, a protože všichni tři u našeho stolu máme dnes odpoledne volno, chystáme se na masáže. Dosud jsme si neporučili oběd, vlastně jsme ani neviděli jídelní lístky. Jenom popíjíme. Craig se původně dožadoval láhve šampaňského, ale David na jeho návrh vehementně zavrtěl hlavou a vykřikoval: „Nikdy, nikdy, nikdy," takže jsme si raději poručili tvrdý alkohol. Pozoruju Luise, ale pokaždé, když se podívá k našemu stolu, se dívám jinam a směju se, a to i tehdy, když McDermott a Van Patten neříkají nic legračního, což je skoro pořád. Dotáhl jsem své hrané reakce k takové dokonalosti, že působí téměř přirozeně a nikdo mě neodhalí. Luis se postaví, utírá si ústa do ubrousku, znovu se koukne na náš stůl, načež opouští prostor jídelny a odchází, jak předpokládám, k pánské toaletě.

„Všechno má svý meze," říká právě Van Patten. „Myslím tím, že nemíním strávit celý večer s Cukrovinkovou příšerou."

„A přitom pořád chodíš s Meredith, takže, haha, nevím, jaký v tom vidíš rozdíl?" ptám se. Přirozeně neslyší.

„Ale dívčí blbost je tak sladká," McDermott na to. „Holka má bejt hezoučká a blboučká."

„Batemane?" ptá se mě Van Patten, „máš nějaký připomínky k sladkosti?"

„K sladkosti čeho?" vstávám od stolu.

„Přece ženský blbosti," řekne tentokrát McDermott. „Dovede být rozkošná, comprende?"

„Promiňte," přisouvám svou židli ke stolu, „jenom bych vám chtěl všem připomenout, že ctím rodinu a jsem proti drogám. Omluvte mě."

Když odcházím, zaslechnu, jak Van Patten chytá za rukáv procházejícího číšníka a ptá se ho: „To je voda z kohoutku? A to mám jako pít? Doneste mi Evian nebo něco podobnýho, jasný?"

Měla by mě Courtney míň ráda, kdyby byl Luis po smrti?

To je problém, se kterým se musím vypořádat, pokud si chci jasně odpovědět na spoustu otázek, jež mi spalují mozek, zatímco pomalu kráčím směrem k toaletám, mávám na Vincenta Morrisona a na kohosi dalšího, kdo mi značně připomíná Toma Newmana. Bude se mnou Courtney trávit více času – času, který nyní tráví s Luisem – když bude Luis mimo hru, když bude, řekněme – tuhej? Zabije-li někdo Luise, bude se Courtney zlobit? Zvládnu to, aniž bych se jí smál do obličeje, aniž by se má vlastní zloba obrátila proti mně a vše vyzradila? Vzrušuje ji na mně pouze fakt, že se mnou chodí za jeho zády, nebo ji zajímá mé tělo a velikost mého ptáka? A proč chci vlastně Courtney potěšit? Pokud na mně vidí jen svaly a ptáka, pak je to povrchní štětka. Ale fyzicky jedinečná, skoro dokonalá povrchní štětka, a to vyváží všechno ostatní, snad s výjimkou páchnoucího dechu a žlutých zubů, věcí, které zlikvidují jakýkoli vztah. Pokazím něco, když uškrtím Luise? Pokud se ožením s Evelyn, bude mě nutit, abych jí kupoval až do rozvodu kožichy od Lacroixe? Dosáhli už jihoafrické koloniální ozbrojené síly a Sověty podporovaní černoští partyzáni mírového urovnání v Namibii? Bude svět bezpečnější a šťastnější, pokud bude Luis rozsekán na kousky? Můj svět možná ano, takže o co jde? Neznám žádnou… alternativu. Možná už je stejně pozdě na podobné otázky, protože stojím před zrcadlem na pánské toaletě a prohlížím se. Dokonalá pleť i účes, úsměv odhaluje perfektně rovné, bílé a zářivé zuby. Obdivuju svůj zrcadlový obraz, nadechnu se, nasadím si kožené rukavice od Armaniho a vykročím ke kabince, v níž je zavřený Luis. Záchod je jinak prázdný. Všechny kabinky jsou prázdné, s výjimkou právě té jediné na konci, její dveře nejsou zamčeny, slyším Luise, jak si hvízdá něco z Les Misérables, a když přicházím, jeho hvízdání skoro drze nabývá na intenzitě.

Stojí v kabince, otočený zády ke mně, na sobě má kašmírový blejzr, nabírané vlněné kalhoty, bílou košili z kombinace bavlny a hedvábí. Čůrá. Vím, že si uvědomuje mou přítomnost, protože se nápadně narovná a hlasitý proud jeho moči, dopadající do vody v míse, je náhle přerušen. Můj těžký dech přehluší všechny ostatní zvuky, můj zrak je na okrajích zorného pole mírně zamlžený, když pomalým pohybem zvedám ruce k límci jeho kašmírového saka a flanelové košile a obemykám jeho krk, dokud se mé palce nesetkají na jeho obratlích a mé ukazováčky nedotknou jeho ohryzku. Začnu ho škrtit, zpevňuju svůj stisk, je však dosud natolik volný, že se Luisovi podaří otočit tváří ke mně. Teď se mi dívá do tváře, jedna ruka na hedvábném svetru od Pola, druhá se zvedá k mé ruce. Oční víčka se mu okamžik chvějí, pak se rozšíří, přesně jak to potřebuju. Chci se dívat na jeho napjatou tvář, barvící se do fialova, chci, aby věděl, kdo je jeho vrahem.

Chci, abych byl poslední člověk, poslední věc, kterou Luis uvidí před svou smrtí, chci na něj řvát: „Já šoustám s Courtney. Slyšíš mě? Já ti píchám tvou Courtney, cha cha chá," to musí být poslední slova, která uslyší, zatímco bude sípavě dodýchávat, slova, která budou provázet drcení jeho průdušnice, než se vše utopí v tichu. Luis na mě hledí, já zatínám svaly na pažích, chystám se na boj, k němuž k mému zklamání nemá nikdy dojít.

Místo snahy o odpor se skloní k mému zápěstí, chvíli váhá, jako by se k něčemu nemohl odhodlat, načež ještě více skloní tvář a… líbá mé levé zápěstí, pak se na mě znovu podívá, stydlivě, s výrazem, který je… zamilovaný a jen částečně bezradný. Natahuje pravou ruku a něžně se dotýká mé tváře. Stojím tu jako přimrazený, ruce mám stále nataženy před sebe, prsty dosud obemykají Luisovo hrdlo.

„Proboha, Patricku," šeptá, „proč právě… tady?"

Rukou si nyní hraje s mými vlasy. Podívám se na postranní stěnu kabinky, kam kdosi vyryl slova Edwin ho perfektně kouří, jsem ve své pozici paralyzován a hledím na ta slova, na nátěr kolem nich, jako by měl obsahovat odpověď, pravdu. Edwin? Jaký Edwin? Potřesu hlavou, abych přišel na jiné myšlenky, kouknu na Luise, na jeho hrůzný, milující a překvapený úsměv na strnulé tváři, snažím se stisknout ho silněji, má tvář se křiví úsilím, ale nejde to, mé ruce nedokážou škrtit, mé paže vypadají směšně v té bizarní a zbytečné pozici.

„Vím, že ses po mně díval," řekne pomalu. „Všiml jsem si tvého –" polkne – „nádherného těla."

Pokouší se mě políbit na rty, ale já ustoupím, narazím do dveří kabinky, ty se náhodně zavřou. Sundám ruce z Luisova krku, on je okamžitě chytí a položí zpět. Znovu je sundám a zvažuju další krok, nemůžu se k ničemu odhodlat.

„Nesmíš se… stydět," řekne.

Zhluboka se nadechnu, zavřu oči, počítám do deseti, otevřu je, bezúspěšně se pokusím znovu zvednout ruce a začít Luise škrtit, padnou však bezvládně zpět a já vidím, že svůj úkol nezvládnu.

„Kdybys věděl, jak dlouho jsem po tom toužil…" vzdychá, drží mě kolem ramen, celý se třese. „Od toho vánočního večírku v Arizoně 206. Pamatuješ, měls na sobě tu Armaniho vázanku s červenými pruhy." Poprvé za celou dobu si všimnu, že si dosud nezapnul kalhoty, a pak se k němu klidně a bez obtíží otočím zády. Vyjdu z kabinky.

Mířím k umývadlu, abych si umyl ruce, ale mám na nich pořád rukavice a nechce se mi je sundávat. Toaleta v Yale klubu je najednou tou nejchladnější místností ve vesmíru a já se začnu nedobrovolně třást po celém těle. Luis poskakuje za mnou, dotýká se mého saka, naklání se vedle mě k umývadlu.

„Chci tě," řekne hlubokým, přihřátým šeptem, já k němu pomalu obracím pohled, jsem nakloněný nad umývadlo, z mých očí vyzařuje odpor a hnus a on dodá, „moc."

Jako blesk vystřelím ze záchodu a venku vrazím, myslím, do Brewstera Whippleho, vrchního. Usmívám se na něj, potřásám si s ním rukou, načež se obrátím směrem k zavírajícímu se výtahu, ale příliš pozdě, buším do dveří, nadávám. Pak se trochu seberu, zahlédnu vrchního, jak o čemsi rozmlouvá s jedním z číšníků, oba zvědavě pokukují mým směrem, proto se napřímím, stydlivě se usměju a zamávám na ně. Luis prochází kolem, působí klidně, pořád se zubí, červená se a já jen stojím a nechám ho přejít kolem. Nic neříká.

„Co… to… bylo?" syknu konečně.

„Kam jdeš?" šeptá zaraženě.

„Já… teď musím…" Zaraženě se dívám po místnosti, pak znovu na Luisovu rozvášněnou, roztouženou tvář. „Musím vrátit nějaké videokazety," řeknu, mačkám knoflík výtahu, pak ztratím trpělivost a vykročím pryč směrem ke svému stolu.

„Patricku," zavolá na mě.

Prudce se obrátím. „Co chceš?"

„Zavolám ti," řekne tiše a jeho tvář promlouvá, oznamuje mi, že mé tajemství je u něj v bezpečí. „Panebože," popadám dech, celý se třesu, když znovu usedám k našemu stolu, jsem kompletně zdrcený, rukavice mám stále na rukou, jedním douškem do sebe obracím zbytek zteplalé whisky J&B s ledem. Ještě než se posadím, už se mě Van Patten ptá: „Nevíš, Batemane, jak se má správně nosit kravatová jehlice nebo spona?"

„Ozdoba na vázance není v žádném případě požadovanou součástí obleku do zaměstnání, přispívá však k celkově serióznímu, úpravnému vzhledu. Doplněk však nikdy nesmí převážit nad vázankou. Vyberte si prostou zlatou jehlici nebo malou sponu a umístěte ji na dolní konec vázanky v dolů směřujícím úhlu pětačtyřicet stupňů."

ZABÍJÍM PSA

Volá mi Courtney. Je natolik sjetá elavilem, že nemůžu doufat v seriózní večeři v Cranes, nové restauraci, kterou nedávno otevřela v Gramercy Parku Kitty Oates Sandersová a kam mi Jean, moje sekretářka, minulý týden zajistila rezervaci. Nejsem však naštvaný, a přestože restaurace získala vynikající recenze (jednu v časopise New York, druhou v The Nation), nesnažím se ani protestovat, ani přesvědčovat Courtney, aby se pokusila trochu sebrat. Mám totiž doma dva svazky spisů, které si musím prostudovat, a kazetu s The Patty Winters Show, co jsem si dnes ráno nahrál a ještě jsem se na ni nestihl podívat. Je to šedesát minut o ženách, které prodělaly amputaci prsu – téma, na které jsem se při snídani v půl osmé, před cestou do kanceláře, nedokázal dívat. Ale dnešní den – vysedávání v kanceláři, kde se porouchala klimatizace, otravný oběd s Cunninghamem v Odeonu, ta pitomá čínská prádelna neschopná odstranit krvavé skvrny z dalšího saka od Sopraniho, čtyři

pozdě vrácené videokazety, kvůli nimž jsem utratil majlant za upomínky, dvacetiminutové čekání ve fitness centru před Stairmasterem – mě učinil dostatečně otrlým, prožité nesnáze mě obrnily a zvládnu jakékoli téma.

Přestože jsem dnes v posilovně strávil bezmála dvě hodiny, absolvuju v obývacím pokoji dva tisíce sedů-lehů a třicet minut skáču přes švihadlo; hrací skříň Wurlitzer k tomu hraje pořád dokola „The Lion Sleeps Tonight“. Pak se oblékám, chystám se nakoupit potraviny u D'Agostina: beru si džíny od Armaniho, bílé tričko od Pola, sportovní sako od Armaniho, žádnou vázanku, vlasy mám sčesané dozadu a namazané Thompsonovou pomádou, a protože prší, obouvám si pár černých vodotěsných šněrovacích bot od Manola Blahnika. Tři nože a dvě pistole nosím v černém diplomatickém kufříku Epi (za 3200 dolarů) od Louise Vuittona, a protože je chladno a nechci si zničit manikúru, beru si pár jelenicových rukavic od Armaniho. Nakonec přepásaný trenčkot z černé kůže od Gianfranca Ferrého, za který jsem zaplatil čtyři tisícovky. Ačkoli je to do D'Agostina jen krátká procházka, nasadím si na uši walkmana s delší verzí Bon Joviho „Wanted Dead or Alive“ na cédéčku. Nakonec popadnu z nově instalovaného stojanu na deštníky ve skříni u vchodu pestrý deštník s dřevěnou rukojetí od Etra, koupený u Bergdorfa Goodmana, který mě stál ve výprodeji tři stovky dolarů, a vyjdu ze dveří.

Po práci a posilování v Xclusive jsem se bavil obscénními telefonáty mladým děvčatům z Daltonu, čísla jsem vybíral podle interního telefonního seznamu, který jsem nedávno sebral ze vstupní kanceláře, do níž jsem se vloupal minulý čtvrtek v noci.

„Jsem nájezdník z korporace,“ šeptal jsem lascívně do bezdrátového telefonu. „Organizuju násilné fúze. Co ty na to?“

Pak jsem vždycky udělal pauzu, chvíli hekal, mlaskal a chrochtal, načež jsem se zeptal: „Líbí se ti to, štětko?“ a položil. Většina z těch kurev se vylekala, což mi dělalo ohromnou radost a umožnilo udržet si po celou dobu silnou, pulsující erekci, pak se mě však jedno děvče, Hilary Wallaceová, zeptalo: „Seš to ty, tati?“ a všechno mé nadšení rázem zmizelo. Poněkud zklamaný jsem ještě párkrát zavolal, ale už mě to moc nebavilo, a tak jsem přitom otevíral dnešní poštu, načež jsem uprostřed věty zavěsil.

Našel jsem totiž korespondenční lístek, na němž mi oznamoval Clifford, můj známý, co prodává u Armaniho, že se v butiku Madison konal privátní výprodej… před dvěma týdny! Došlo mi, že některý z vrátných musel ten vzkaz ztopit, aby mě trochu vytočil, a pak ho znovu zařadil až do dnešní pošty. Čert vem vrátného, ale zmeškal jsem ten výprodej! Přemýšlím o té ztrátě, když kráčím podél západní části Ústředního parku, a někde kolem Šestasedmdesáté a Pětasedmdesáté si znovu jasně uvědomuju, že svět je přece jen kruté a zlé místo.

Kdosi, kdo vypadá přesně jako Jason Taylor – dozadu učesané černé vlasy, černé kožené vysoké boty od Morgana Stanleyho – prochází pod pouliční lampou a kývne na pozdrav, já ztlumím walkmana a slyším jeho „Nazdar Kevine“, ucítím závan Grey Flannel a jdu dál, pak se otočím, a ještě jednou zahlédnu toho člověka, který vypadá jako Taylor, mohl by to být Taylor, uvažuju, jestli pořád ještě chodí se Shelby Phillipsovou a málem zakopnu o žebračku rozvalenou na ulici ve dveřích zrušené restaurace, kterou předloni otevřel Tony McManus a která se jmenovala Amnesia. Je to černoška, je úplně blbá a bláznivá a slova: „Peníze prosím pomoc pane peníze prosím pomoc pane,“ opakuje pořád dokola, jako nějakou buddhistickou modlitbu. Pokusím se ji poučit o výhodách, jaké by jí přinesla poctivá práce – může dělat třeba uvaděčku v biografu, navrhuju ne nezdvořile – a ptám se sám sebe, zda mi stojí za námahu otevřít kufřík a vytáhnout z něj nůž nebo pistoli. Pak si řeknu, že ta ženská je příliš snadný a pohodlný cíl, než aby mě skutečně uspokojila, a pošlu ji k čertu právě ve chvíli, kdy Bon Jovi křičí „je to pořád totéž, jenom jména se mění…“ a jdu dál, zastavím se u bankomatu a bez nějakého důvodu si z něj vyberu tři stovky dolarů, bankovky jsou šustivé, čerstvě natištěné dvacítky a já je něžně umístím do peněženky z gazelí kůže, abych je nepomačkal. Na Columbus Circle předvádí své kousky malému, netečnému hloučku čumilů žonglér v trenčkotu a cylindru.

Bývá na tomto místě každé odpoledne a nechává si říkat Stretch Man. Cítím kořist, ale ačkoli se ta kreatura zdá být hodna mé zloby, jdu dál a hledám hodnotnější cíl. Kdyby to nebyl žonglér, ale mim, vsadím se, že by už byl mrtvý. Zašlé fotografie Donalda Trumpa z titulní stránky časopisu Time zakrývají okna další zavřené restaurace, jmenovala se kdysi Palaze, a jaksi mi to vrátí sebedůvěru. Došel jsem až před D'Agostino's, stojím před výklady a začínám mít nutkání vstoupit a procházet kolem všech regálů, plnit si košík láhvemi s balzámovým octem a mořskou solí, hrabat se v hromadách zeleniny a ovoce a kontrolovat barevné tónování žluté papriky a zelené papriky a červené papriky a fialové papriky, přemýšlet, jakou chuť a jaký tvar perníkového cukroví si koupím, ale pořád toužím po něčem hlubším, něčem dopředu nepojmenovatelném, takže se vydám zpět do temných, studených ulic Central Parku West a všimnu si odrazu své tváře v kouřovém skle limuzíny, jež parkuje před Café des Artistes, má ústa se mimoděk pohybují, jazyk mám vlhčí než obyčejně, oči mi nekontrolovaně samy od sebe pomrkávají. Ve světle pouliční lampy se můj stín jasně vyjímá na mokrém chodníku, ruce chráněné před zimou jelenicovými rukavicemi se pohybují, střídavě svírám pěsti, natahuju prsty a otáčím zápěstím, uprostřed Sedmašedesáté se musím zastavit a zklidnit se, šeptám si konejšivá slova o nákupech u D'Agostina, o rezervaci v Dorsii, o novém CD od Mike and the Mechanics. Stojí mě ohromné úsilí, než zvítězím nad nutkavou potřebou začít si bušit do obličeje.

Po ulici se pomalým krokem blíží jakýsi starý pošuk v kašmírovém roláku, pestrobarevné vlněné šále a plstěném klobouku. Jeho pes, hnědobílý šarpej, čmuchá svým zkrabatělým čenichem těsně nad chodníkem. Dvojice se přiblížila, prochází pod jednou z pouličních lamp, pak pod druhou a já se dostatečně uklidnil, takže jsem schopen sundat si z uší walkmana a nepozorovaně odemknout kufřík. Stojím na tenkém pruhu chodníku vedle bílého BMW 320i a ten pošuk se psem je nyní ode mě vzdálen jen pár stop, takže si ho můžu pořádně prohlédnout: hodně přes padesát, podsaditý, tvář s nechutně zdravou kůží bez vrásek, směšně působící knírek, který spíš zvýrazňuje než potlačuje zženštilé rysy. Pozdraví mě mávnutím a nevýrazným úsměvem, zatímco šarpej očichává blízký strom a odpadkový koš vedle BMW.

„Hezkej pes," usmívám se a přitom se předkloním.

Šarpej si mě podezíravě prohlédne, pak zavrčí.

„Richard," hledí stařík na psa, pak znovu na mě, dívá se trochu omluvně a já cítím, že je polichocen, nejen proto, že jsem si všiml jeho miláčka, ale i proto, že jsem se s ním zastavil a jsem s ním ochoten prohodit pár slov, ano, ten starý teplouš se potěšeně červená, sere si štěstím do svých nevkusně volných manšestráků, tuším od Ralpha Laurena.

„To nic," řeknu a jemně psa pohladím. Kufřík jsem postavil na zem. „To je šarpej, že?"

„Ne. Šar-pei," řekne šišlavě, způsobem, jaký jsem nikdy předtím neslyšel.

„Šar-pej?" snažím se opakovat s jeho výslovností, a přitom dál hladím sametový psí hřbet a krk.

„Ne," odpoví laškovně. „šar-pei. Přízvuk na poslední slabice."

Pšísvuk na pošlední šlabiče.

„To je fuk," napřímím se a zubím se jak hodný chlapeček. „Stejně je to nádherné zvíře."

„To je, děkuju," řekne chlubivě. „A stál mě spoustu peněz."

„Opravdu? Jak to?" ptám se, znovu se nakloním a začnu psa hladit.

„No no, Richarde, no tak kámo."

„To byste nevěřil," říká. „Vidíte ty váčky kolem jeho očí? Ty se musí chirurgicky každý dva roky zvedat a já to dovolím jedině jednomu chlápkovi až dole na Key West, to je jedinej veterinář na světě, kterýmu věřím. Pak fik fik, trochu šití a Richard má zase zrak jak ostříž, že jo, prcku?" Souhlasně přikyvuje, zatímco já zvíře jemně hladím po zádech.

„Fakt," řeknu, „Je překrásný."

Následuje pauza, během níž si psa prohlížím. Majitel mě sleduje pohledem, pak si už nemůže pomoct a musí porušit mlčení.

„Poslyšte," řekne, „je mi hrozně blbý se vás vyptávat."

„Prosím," nabádám ho.

„Ale ne, jenom mě napadla taková hrozná hloupost," připustí a uchechtává se.

Rozesměju se. „Jaká?"

„Pracujete jako model?" ptá se a už se nesměje. „Mohl bych přísahat, že jsem vás viděl v nějakém časopise."

„Ne, bohužel." Rozhodnu se nelhat. „Ale udělal jste mi radost."

„Víte, vypadáte jako filmová hvězda." Mávne zápěstím, pak řekne, „ale já nevím," a konečně si sám pro sebe – přísambůh, že nekecám – řekne, „nech toho, starej, hrozně se ztrapňuješ."

Nakloním se, aby to vypadalo, že zvedám z chodníku kufřík, a on si díky stínu, který má skloněná postava vytvoří, nevšimne, že vytahuju nůž, ten nejostřejší, s pilovitým ostřím, ptám se ho, kolik ho Richard stál, a bez váhání, současně ovšem trochu riskantně, neboť jsem se ani nepodíval, nejsou-li na ulici nějací jiní lidé, chytím psa jedním bleskurychlým pohybem pod krkem a levou rukou ho zvednu do výše. Tlačím ho proti sloupu pouliční lampy a on po mně chňape, snaží se mě kousnout do rukavice, čelisti mu však klapou naprázdno, svírám to zvíře tak pevně, že nemůže štěkat, a zřetelně slyším zvuk drcené průdušnice. Tlačím mu do žaludku pilovité ostří a jedním rychlým řezem mu lysé břicho změním v kalužhnědé krve, snaží se kopat nohama a zasáhnout mě drápy, pak se z něj vyvalí modrá a červená hmota střev a já ho odhodím na dlažbu. Ten starý pošuk stojí vedle, pořád pevně svírá vodítko, ve světle halogenové lampy vidím zděšení v jeho očích, šokován hrůzou scény jen opakuje:

„Panebože, panebože," a pes se začne plazit v kruzích, hýbe ocasem, skučí a líže si hromadu vlastních střev, vyhřezlých na chodník a částečně dosud spojených s tělem. Následují smrtelné křeče, ještě stále je držen na vodítku, a já se obrátím k jeho majiteli, chytím i jeho pod krkem, tlačím ho k zemi rukou ve zkrvavené rukavici, načež ho začnu bez míření bodat nožem do hlavy a do tváře. Nakonec mu dvěmi krátkými tahy podříznu hrdlo.

Oblouk rudě zbarvené krve skropí bílé BMW 320i zaparkované u obrubníku, rozezní se poplašný signál, čtyři menší fontány krve vystříknou pod dědkovou bradou. Prýštivý zvuk krve. Dědek padá na chodník, třese se jako blázen, stále z něj stříká krev, čistím si nůž do látky jeho saka, schovávám ho zpět do kufříku a dám se na odchod, ale pak, abych měl jistotu, že je definitivně po něm (tihle dědci někdy smrt jen předstírají), ho střelím dvakrát do tváře z pistole s našroubovaným tlumičem a málem uklouznu v kaluži krve vedle jeho hlavy. Jdu dolů ulicí a jako ve filmu se ocitnu před samoobsluhou D'Agostino's, prodavač na mě mává, abych vstoupil, a já použiju prošlý kupón a kupuju krabici ovesných celozrnných vloček a holka u pokladny – černá, blbá, pomalá – si ani nevšimne doby platnosti kupónu, a ačkoli jsem koupil jen jedinou věc, cítím malou, ale zaslouženou radost, když odcházím z obchodu, otevírám krabici, cpu si do úst plné hrsti vloček a s plnou pusou se pokouším hvízdat „Hip to Be Square". Otevírám deštník, běžím dolů po Broadwayi, pak zase nahoru a opět dolů a zase nahoru, řvu jak letecká siréna a rozevřený plášť za mnou vlaje jako pelerína.

DĚVČATA

Dnes absolvuju večeři k uvztekání s mírně podroušenou Courtney, která mě nepřestává otravovat otázkami o lázeňské kuchyni, George Bushovi a Tofuttim, otázkami jako ze zlého snu. Úplně ji přehlížím, není mi to ale nic platné, a tak zrovna uprostřed její věty – o Jackie O, ve společenské rubrice – začnu mávat na číšníka, u něhož si objednám studenou kukuřičnou kaši s citrónem, buráky a koprem, arugulový salát Caesar a sekanou z mečouna s kiwi a hořčicí, ačkoli jsem si přesně totéž už jednou objednal, což mi neopomene připomenout. Vzhlédnu k němu, nesnažím se ani hrát překvapeného a ponuře se usměju.

„Ano, samozřejmě že objednal." Floridská kuchyně je vynikající, ale porce jsou malé a drahé, zvláště v jídelně se sadou kreslicích pastelů na každém stole. (Courtney pomalovala svůj papírový ubrousek potiskovým vzorem od Laury Ashleyové, zatímco já nakreslil vnitřek břicha a hrudníku Moniky Lustgardenové. Když se okouzlená Courtney ptala, co moje kresba znamená, odpověděl

jsem jí, že rozkrojený meloun.) Účet, který platím svou kreditní kartou American Express, mě přijde na více než tři sta dolarů. Courtney vypadá hezky ve vlněném saku od Donny Karanové, hedvábné halence a sukni z vlněného kašmíru. Já mám na sobě smoking, i když k tomu není zvláštní důvod. Dnešní The Patty Winters Show bylo o novém sportu; říká se mu Strašení trpaslíků. Vezu ji limuzínou k Nellovi, kde se máme setkat s Meredith Taylorovou, Louise Samuelsonovou a Piercem Towersem. Oznamuju jí, že musím sehnat nějaké drogy a že se před půlnocí vrátím. „Jo, a pozdravuj ode mě Nella," dodám jakoby nic.

„Tak kup nějaký dole, když už musíš něco nakupovat, pro rány boží," kňučí.

„Slíbil jsem jistejm lidem, že se stavím u nich. Paranoia. Rozumíš?"

„Proč paranoia?" ptá se a mhouří oči. „Nepochopila jsem to."

„Drahá, drogy odtud jsou obvykle asi tak stejně účinné jako umělý sladidlo," řeknu jí. „Však to znáš."

„Mě do toho netahej, Patricku," varuje mě.

„Jdi hezky dovnitř a poruč mi tam Foster's, jasný?"

„Kam teda jdeš?" ptá se teď už podezíravě.

„Jdu k… Nojovi. Kupuju koks od Noje."

„Ale Noj je přece šéfkuchař v Lehátkách," namítá, zatímco ji tlačím ven z limuzíny. „Noj není žádnej překupník drog. Noj je šéfkuchař."

„Nebuď hysterická, Courtney," povzdychnu si s rukama na jejím zadku.

„Ale nelži mi o Nojovi." Bojuje, aby mohla zůstat v autě. „Noj je šéfkuchař v Lehátkách. Je ti to jasný?"

„Hledím na ni ohromený, přistižený při lži, obnažen v ostrých světlech reflektorů, co visí na lanech před Nellovým barem.

„Chtěl jsem říct k Fiddlerovi," připustím nakonec poslušně. „Jdu shánět drogy k Fiddlerovi."

„Seš nemožnej," mumlá si pro sebe, když konečně vystupuje z limuzíny. „Je z tebe úplnej magor."

„Za chvíli jsem zpátky," křiknu na ni, prudce zabouchnu dveře limuzíny, vesele se zachechtám, zapálím si cigáro a dodám, „ale nesázel bych na to."

Poručím šoférovi, aby zamířil do konzervárenské čtvrti na západ od Nella, k bistru Florent, kde se chci podívat po prostitutkách.

Dvakrát projedeme celou čtvrť – abych řekl pravdu, strávil jsem měsíce slíděním v téhle části města a hledáním vhodné kočky – než ji zahlédnu na rohu Washingtonovy a Třinácté. Je blond a štíhlá a mladá, od pohledu lehká holka, ale není úplná špína, a co je nejdůležitější, je bílá, což je v těchhle částech města dost vzácné. Má na sobě upnuté ustřižené šortky, bílé tričko a levnou koženou bundu a je s výjimkou modřiny nad levým kolenem neuvěřitelně bledá, dokonce i ve tváři, na níž vynikají rty, silně nalíčené růžovou rtěnkou. Za ní je na cihlové zdi opuštěného skladiště vyveden čtyři stopy vysokými červenými písmeny nápis MASO, za zdí je vidět kus noční oblohy bez měsíce; je jasná, ačkoli celé odpoledne bylo pod mrakem. Celá scéna ve mně cosi probudí.

Limuzína zvolna přijíždí k děvčeti. Přes kouřová skla působí její blond vlasy odbarveně a rysy tváře ukazují, že je mladší, než jsem si myslel, a protože je jedinou bílou dívkou v této části města, zdá se mi, ať už je to pravda nebo ne, že je neobyčejně čistá, bez problémů byste si ji spletli s některou ze studentek Newyorské univerzity kráčejících z klubu Mars, s dívkou, která celou noc popíjela Seabreeze a poletovala po parketu v rytmu Madonniných písní, s holkou, která se možná pohádala se svým přítelem, jménem Angus nebo Nick nebo… Pokey, s dívkou, co míří do Florentu na kus řeči s kamarádkami a dá si tam další Seabreeze nebo cappuccino nebo vodu Evian. Na rozdíl od většiny kurev kolem si ta naše sotva všimne blížící se limuzíny, která u ní brzdí, zastavuje a čeká. Přichází k nám jakoby nic, jako by si neuvědomovala, co pro ni tohle auto znamená.

Okno se otevře a ona se usměje, dívá se však do strany. Následující konverzace trvá míň než minutu:

„Nikdy jsem tě tu neviděl," říkám.

„Asi ses špatně díval," odpoví sebevědomě.

„Nechceš si prohlídnout můj kvartýr?" ptám se a rozsvěcuju světlo v zadní části limuzíny, aby si mohla prohlédnout mou tvář a smoking, který mám na sobě. Podívá se na auto, pak na mě, pak zase na auto. Sáhnu do své peněženky z gazelí kůže.

„Neměla bych," řekne a podívá se stranou do tmavého prostoru mezi dvěma budovami na druhé straně ulice, ale pak si všimne stodolarové bankovky, kterou jí podávám, a aniž by se ptala, co jsem zač, aniž by se vyptávala, co po ní ve skutečnosti chci, aniž by se dokonce zajímala, jestli nejsem fízl, mi ji vezme z ruky. To mi umožní zopakovat otázku. „Opravdu si nechceš prohlídnout můj kvartýr?" Usmívám se od ucha k uchu.

„Neměla bych," zopakuje, pak se znovu podívá na dlouhou, černou limuzínu, má stovka putuje do zadní kapsy jejích šortek. Zrovna v tu chvíli se objeví žebrák, míří k limuzíně, nataženou rukou štěrchá kelímkem s hrstkou mincí a ona mi odpoví: „Projednou bych mohla udělat výjimku."

„Bereš American Express?" ptám se do tmy a zhasínám světlo v autě.

Ona dosud nepřítomně hledí proti hrázi tmy, jako by čekala na znamení od kohosi neviditelného. Obrátí pohled na mě a poté, co zopakuju své: „Bereš American Express", si pomyslí, že jsem asi blázen, ale já se přihlouple usměju, podržím jí dveře a řeknu:

„To byl jen žert. Pojď, udělej si pohodlí." Kývne na kohosi přes ulici a já jí pomáhám usadit se na zadní sedadlo temné limuzíny, pak zabouchnu a zamknu dveře. Jsme v mém apartmá, Christie se koupe (neznám její skutečné jméno, ale řekl jsem jí, aby reagovala pouze na jméno Christie) a já vytáčím číslo bisexuální eskortní služby Cabana a s použitím zlaté karty American Express si objednávám ženu, blondýnu, která obsluhuje páry. Dvakrát zopakuju svou adresu a pak několikrát zdůrazním, že musí být blond. Chlapík na opačném konci drátu, starej taliánskej pasák, mě ujistí, že do hodiny budu mít blondýnu na místě.

Vyčistím si zuby a převléknu se do hedvábných boxerských šortek od Pola a bavlněného trička bez rukávů od Billa Blasse. Pak jdu do koupelny, kde Christie leží ve vaně na zádech a upíjí bílé víno ze sklenky s tenkou stopkou od Steubena. Posadím se na mramorový okraj vany, liju do vody bylinkový koupací olej Monique Van Frere a přitom si prohlížím tělo, ležící nyní v mléčně zakalené koupeli. Chvíli mi mozek šílí, je přeplněný nechutnými oplzlostmi – mám její lebku na dosah, je má, mohu ji rozdrtit; ve stejném okamžiku mé nutkání udeřit ji, urážet a trestat roste, sílí a zase mizí, a brzy jsem schopen klidně prohodit: „To, co piješ, je hodně jemné chardonnay."

Po dlouhém mlčení, během něhož mačkám v dlani její malá, dětská prsa, řeknu: „Chci, aby sis umyla pochvu."

Dívá se na mě udiveným pohledem sedmnáctky a pak pohlédne na své tělo ve vaně. S nepatrným pokrčením ramen si položí ruku do klína a začne si s ní projíždět řídké blond ochlupení pod rovným, porcelánově bílým břichem. Jemně roztáhne nohy.

„Tak ne," řeknu tiše. „Zezadu. Klekni si na všechny čtyři."

Znovu pokrčí rameny.

„Chci se dívat," vysvětluju. „Máš moc hezké tělo." Nutím ji, aby spěchala.

Převalí se, klekne si na všechny čtyři, zadek ji čouhá z vody a já se přesunu na druhý konec vany, odkud je lepší pohled na kundu, po níž si přejíždí namydlenými prsty. Položím ruku nad její pohybující se zápěstí, a vsunu ji do zadní díry, kterou roztáhnu a jemně promastím kapkou koupacího oleje. Svěrače se stáhnou a ona zalapá po dechu. Vytáhnu z ní prst, zasunu ho do kundy zavěšené pod zadkem, můj i její prst pronikají dovnitř, pak ven, pak zase dovnitř. Je mokrá a já strčím ukazováček, vlhký od jejích šťáv, zpátky do konečníku a lehce vklouznu dovnitř, jak nejdál je to možné. Dvakrát popadne dech a začne se tlačit proti mému prstu, přitom si nepřestává masírovat kundu. Nějakou dobu se tak bavíme, pak zvoní zvonek a vrátný oznamuje, že dojela Sabrina. Přikážu Christie, aby vylezla z vany a osušila se, může si vybrat jakýkoli župan – kromě toho od Bijana – a pak ji očekávám se svým hostem v obývacím pokoji. Jdu zpátky do kuchyně, kde naliju sklenici vína Sabrině.

Sabrina, jak zjišťuju, není blondýna. Stojím ve dveřích, můj první šok pomíjí a já ji nechám vejít. Vlasy má špinavě blond, nikoli skutečně blond. Štve mě to, současně je ale velice hezká, ne sice tak mladá jako Christie, ale taky ne příliš vyžilá. Zdá se, že si můj honorář, ať už bude jakýkoli, zaslouží. Když si svléká plášť a odhaluje dokonalé, aerobikem zpevněné tělo v přiléhavých černých kamaších, černých střevících na vysokých jehlových podpatcích a květované halence s volnými zády, upevněné mašlí pod krkem, uklidním se natolik, že na mně není patrná žádná stopa neklidu ani zlosti. Vedu ji do obývacího pokoje, usadím ji na bílou polstrovanou pohovku, a aniž bych se ptal, co chce k pití, přinesu sklenici bílého na tácku z hotelu Mauna Kea na Havaji. Na stereu hraje broadwayská nahrávka Les Misérables na kompaktu. Pak přichází z koupelny Christie a přisedá si k nám.

Oblékla si froté župan od Ralpha Laurena, blond vlasy má dozadu uhlazené, díky koupeli se zdá být celá bílá. Posadím ji vedle Sabriny – řeknou si ahoj – a sednu si naproti nim do křesla Nordian z chrómu a teakového dřeva. Myslím, že bychom se navzájem měli poznat, než se přesuneme do ložnice, proto si odkašlu a ptám se jich na pár věcí.

„Tedy," přehodím si nohu přes nohu, „Nechcete vědět, čím se zabývám?"

Obě se na mě dost dlouho nechápavě dívají. Na tvářích mají naučené úsměvy, pak na sebe mrknou, načež Christie pokrčí rameny a nejistě, tiše odpoví. „Ani ne."

Sabrina se usměje, rozhodne se následovat Christiin návod a řekne: „Fakt, ani ne."

Asi minutu si ty dvě měřím, pak změním překřížení nohou, povzdychnu si a velice nazlobeně řeknu: „Dělám na Wall Street. V Pierce & Pierce."

Dlouhé mlčení.

„Slyšeli jste o tom někdy?" ptám se.

Další dlouhé mlčení. Konečně Sabrina přeruší ticho. „Má to něco společného s Mays… nebo snad s obchodním domem Macy's?"

Zarazím se: „Mays?"

Přemýšlí asi minutu a pak řekne: „Jo, tak nějak. Prodejna obuvi. Není P & P obchod s obuví?"

Tvrdě ji kárám pohledem.

Christie se postaví, což mě překvapuje, a jde si prohlédnout mé stereo. „Máš to tady fakt moc hezké… Paule." Pak se přehrabuje kompaktními deskami, jsou jich celé stovky, všechny vzorně seřazené v širokých dubových policích, všechny ve vzorném abecedním pořadí. „Kolik tě to všechno stálo?"

Jdu do kuchyně, abych si dolil další sklenici Acacie. „Sice ti po tom nic není, Christie, ale můžu tě ujistit, že to určitě nebylo levné."

Z kuchyně si všimnu, že Sabrina vytahuje z kabelky krabičku cigaret. Vracím se do obývacího pokoje a zavrtím hlavou dřív, než si stačí zapálit.

„Ne, nekouřit," řeknu jí. „Tady ne."

Usměje se a s jemným přikývnutím uloží cigaretu zpět do krabičky.

Přináším z kuchyně tác čokoládových bonbónů a nabídnu jeden z nich Christie.

„Vardovy lanýže?"

Chvíli nechápavě hledí na tác, pak zakroutí hlavou. Jdu s tácem k Sabrině, ta si jeden bonbón vezme. Všimnu si, že její sklenice s vínem je stále plná.

„Nechci tady nikoho opít," řeknu jí, „ale tentokrát opovrhujete vynikajícím chardonnay."

Postavím tác s lanýži na kávový stolek se skleněnou deskou od Palazzettiho a posadím se zpátky do křesla. Pokynu Christie, aby se posadila zase na pohovku. Chvíli sedíme mlčky, posloucháme CD s Les Misérables. Sabrina pomalu žvýká čokoládového lanýže, pak si bere další.

Musím znovu přerušit mlčení. „Byla už některá z vás venku?" Ihned mi dojde, že by dotaz mohl být nesprávně pochopen. „Myslím v Evropě?"

Obě se na sebe dívají, jako by mezi nimi putoval jakýsi tajný signál, pak Sabrina zavrtí hlavou, Christie ji následuje se stejnou gestikulací.

Moje další otázka, po dost dlouhém mlčení, zní: „Chodila jste některá na vejšku, a když, tak na kterou?“

Reakce sestává z těžko postřehnutelného údivu, s nímž na mě obě pohlédnou, takže se rozhodnu nepokračovat v rozhovoru a přesunout se do ložnice, kde požádám Sabrinu, aby trochu tančila, než se přede mnou a před Christie svlékne. Všechny halogenové lampy v pokoji svítí naplno. Požádám ji, aby si oblékla kombiné z umělého hedvábí a pak se svléknu ze všeho kromě sportovních trepek od Nike. Christie si svlékne župan od Ralpha Laurena a zůstane jen v hedvábném a latexovém šátku, který jí jemně uvážu kolem krku, a v glazé rukavicich od Gloria Joseho, které jsem koupil při výprodeji u Bergdorfa Goodmana.

Jsme v posteli. Christie klečí na všech čtyřech, tváří obrácená k hlavě lůžka, zadek vysoko zdvižený, já jí sedím na zádech, jako bych si osedlal psa nebo podobné zvíře, ale opačně, směřuju tváří k jejím nohám, koleny se opírám o matrace, pták mi napůl stojí a tváří proti mně klečí Sabrina, hledící s odhodlaným výrazem do Christiina roztaženého zadku. Zdá se mi, že se nutí do úsměvu.

Strká si prsty mezi nohy, vlastní šťávy si roztírá po rtech jako rtěnku. Oběma rukama široce rozevírám Christiinu kundu a zadek.

Přikazuju Sabrině, aby přišla blíž a čichala k nim. Sabrina je teď tváří na úrovni kundy a zadku Christie, já do obou děr lehce zajíždím prstem. Kynu Sabrině, aby ještě víc přiblížila tvář, takže si už čichá k mým prstům, tlačím jí je do úst a ona je hladově olizuje a saje. Druhou rukou dál masíruju Christiinu pevnou, mokrou píču, jež visí ztěžklá šťávami pod roztaženou, uvolněnou řití.

„Očichej ji,“ řeknu Sabrině a ona se přisune ještě blíž, takže je jen dva palce, palec od Christiiny řiti. Úd mi už pořádně stojí a já si ho jednou rukou honím, aby erekce nepovolovala.

„Nejdřív jí lízej kundu,“ řeknu Sabrině a ona Christie roztáhne prsty a začne ji chlemtat jako pes, zároveň si masíruje klitoris a pak se přesune k zadní díře a chlemtá z ní stejným způsobem.

Christiino úpění sílí a je méně kontrolované, pak začne přirážet zadkem proti Sabrininu jazyku, kterým jí Sabrina pomalu jezdí do zadku a zase ven. Hledím na to, jsem fascinován, pak začnu rychle dráždit Christiin klitoris a ona přiráží stále prudčeji proti Sabrinině tváři a křičí „už budu, už budu“, tahá se za bradavky a dostává dlouhý, setrvalý orgasmus. Možná ho sice hraje, ale působí tak opravdově, že ani nemám chuť jí jednu vrazit.

Už mě nebaví balancovat na Christiině hřbetě, svalím se z něj a natáhnu se na záda, Sabrininu tvář nasměruju proti své mohutné, tvrdé kládě, kterou jí zavedu do úst a zatímco mi saje na žaludu, honím si ho. Přitáhnu si k sobě Christie, svlékám z ní rukavice a začnu ji tvrdě líbat na ústa, lížu jí dásně, tlačím jazyk proti jejímu jazyku a pak se dostávám za něj, do jejího hrdla, jak hluboko to jde. Prsty si masíruje kundu a teče tak silně, že horní části jejích stehen vypadají jak postříkané něčím olejovitým a mazlavým. Posunu si Christie dolů k pasu, aby pomohla Sabrině s kouřením, obě mi střídavě pracují jazyky na žaludu a péru, pak se Christie přesune k mým koulím, ty jsou naběhlé bolestí, velké jako dvě švestky, chlemtá z nich, pak si celý pytlík bere do úst, střídavě masíruje a lehce saje obě koule, strká mezi ně jazyk. Pak se vrátí k péru, které Sabrina nepřestává kouřit, a jejich ústa se spojí, začnou se mi líbat přímo nad žaludem, po němž mi stékají jejich sliny a který mi nepřestávají honit. Christie po celou dobu nepřestává masturbovat, pracuje si tam třemi prsty současně, kunda se jí leskne šťávami a ona sténá. To mě natolik vzruší, že ji popadnu za pas a posadím si ji kundou na obličej, což se té děvce evidentně líbí. Čistá a růžová a mokrá a roztažená, se zduřelým poštěvákem naplněným krví, mi její kunda visí na tváři a já do ní tlačím nos, lížu ji, opíjím se tou chutí a současně prstem zajíždím do řiti. Sabrina pořád pracuje na mém údu, ruku na kořeni, zbytek jí zaplňuje ústa, pak se přesune na mě, koleny se mi opře po stranách hrudníku a já z ní servu kombiné, kundou a řití je otočená k Christie, přibližuju k těm dírám Christiinu hlavu a poroučím: „Lízej je, saj jí poštěváka,“ a ona poslechne.

Je to pro všechny tři dost divná pozice, takže v ní vydržíme jen dvě nebo tři minuty, ale Sabrina se během té doby udělá do Christiiny tváře a Christie, drtící mi kundou obličej, má tak silný orgasmus, že se musím bránit sevření jejích stehen, aby mi svými pohyby nezlomila nos. Pořád

jsem se neudělal a Sabrina na mém údu nepředvádí nic zvláštního, řeknu jí proto, ať nechá kouření a posadí se na mě. Vklouznu do ní až příliš snadno – má kundu příliš mokrou, plnou vlastních šťáv a Christiiných slin, takže necítím žádné tření – proto ptáka vytáhnu, odvážu z Christiina krku šátek, široce Sabrinu roztáhnu a co nejdůkladněji ji vytřu. Pak si ji posadím zpět a začnu ji píchat, přitom dál vylizuju kundu Christie, která se během následující minuty znovu udělá. Ty dvě teď sedí tvářemi proti sobě, Sabrina mi skáče na péru, Christie sedí na mém obličeji, a Sabrina se předkloní a začne sát, drtit v prstech a lízat Christiina malá a pevná prsa. Pak Christie vášnivě líbá Sabrinu na ústa a já se do ní dál nořím ústy, bradu a tváře mi špiní její šťávy, které okamžitě zasychají, ale hned jsou nahrazeny novými.

Sundám ze sebe Sabrinu a položím ji hlavou k nohám postele. Pak přes ni naaranžuju Christie, uspořádám je do devětašedesátky s Christiiným zadkem vysoko zvednutým. Její análním otvor namažu pozoruhodně malým množstvím vazelíny, nasadím si kondom, chvíli jí tam jezdím prsty, aby se svěrače dostatečně uvolnily, a pak vstoupím dovnitř, zatímco Sabrina se stará o Christiinu kundu, pracuje na ní prsty, saje jí poštěváka, občas mě chytí za koule a slabě stiskne a jezdí mi navlhčeným prstem v okolí řitního otvoru. Pak se Christie skloní co nejblíž k Sabrině, ta roztáhne nohy, jak nejvíc to dokáže, a Christie do její díry tlačí jazyk, dlouho to ale nevydrží, protože ji vyruší další vyvrcholení, zvedne hlavu a ohlíží se po mně, tvář se jí leskne od šťáv a křičí: „Už budu, šoustej mě, lízej mě!“ a to mě rozdivočí a šoustám ji brutálně do zadku a Sabrina jí dál vyjídá kundu a má celou tvář lepkavě mokrou. Vytáhnu ptáka z Christiina zadku a Sabrina mi ho chvíli musí kouřit, pak s ním zajedu do připravené Christiiny kundy a po pár dalších minutách píchání začínám explodovat a právě v tu chvíli Sabrina zvedne hlavu z mých koulí a těsně předtím, než vystříknu do Christiiny kundy, mi roztáhne půlky a strčí mi jazyk do análu. Mé svěrače jej obejmou a možná právě proto se můj vrchol protáhne, pak Sabrina vytáhne jazyk a začne řvát, že už taky bude, protože Christie, sotva se udělala, se pustila znovu do divokého lízání a já jsem dosud v ní, dívám se a funím, Sabrina opakovaně zvedá pánev proti Christiiným ústům, a pak si musím lehnout na záda, jsem vyčerpaný, ale úd mi pořád stojí, leskne se a bolí po silné ejakulaci a já zavřu oči a cítím, jak se mi třesou zesláblá kolena.

Vzbudím se, když se jedna z nich náhodou dotkne mého zápěstí.

Otevřu oči a chci ji varovat, aby se nedotýkala rolexek, které jsem si celou dobu nesundal. Leží každá z jedné strany, občas se dotknou mého hrudníku, občas mě pohladí po břišním svalstvu.

O hodinu později mi znovu stojí. Postavím se a jdu ke skříni na šaty, kde vedle pistole na hřebíky do panelů leží zaostřené ramínko na kabáty, rezavý kuchyňský nůž, zápalky z baru a grilu Gotham a zčásti vykouřený doutník. Vrátím se, jsem nahý, moje mocná erekce pulsuje přede mnou, v rukou držím své pomůcky a vysvětluju zlověstným šepotem: „Ještě nejsme hotovi…“ O hodinu později je netrpělivě vyvádím ze dveří, obě jsou oblečené, v slzách, zkrvavené, ale s vysokým honorářem. Zítra bude Sabrina kulhat. Christie bude mít strašlivý monokl a hluboké škrábance na zadku, způsobené ramínkem na kabáty. Zkrvavené ubrousky se válejí u mé postele spolu s prázdným kartónem italského slaného koření, které jsem koupil v obchodě s potravinami Dean & Deluca.

NÁKUPY

Na seznamu kolegů, jimž musím nakoupit vánoční dárky, jsou:

Victor Powell, Paul Owen, David Van Patten, Craig McDermott, Luis Carruthers, Preston Nichols, Connolly O’Brien, Reed Robison, Scott Montgomery, Ted Madison, Jeff Duvall, Boris Cunningham, Jamie Conway, Hugh Turnball, Frederick Dibble, Todd Hamlin, Muldwyn Butner, Ricky Hendricks a George Carpenter. Mohl jsem sice vyslat Jean, aby všechny nákupy zařídila, ale raději jsem ji požádal, ať podepíše, opatří známkami a odešle tři sta vánočních blahopřání s grafikou Marka Kostabiho a pak ať zjistí maximum informací o Fisherově kontu, se kterým pracuje Paul Owen. Jdu po Madison Avenue; předtím jsem asi hodinu otupěle prostál u paty schodiště v obchodním domě Ralpha Laurena na Dvaasedmdesáté a omámeně hleděl na pletené kašmírové

vesty, byl jsem hladový, necítil se ve své kůži, pak jsem se konečně sebral, bez úspěchu se pokusil získat adresu sexbomby za pultem a zařval na celý obchod: „Přistupte blíž, kdo ve mě věříte!“ Teď se mračím na bezdomovce, který sedí před vchodem do obchodu zvaného EarKarma a drží před sebou ceduli s nápisem: HLADOVÝ A BEZ PŘÍSTŘEŠÍ…

PROSÍM POMOZTE, BŮH VÁM ŽEHNEJ, a pak se přistihnu, že jdu dolů Pátou směrem k Saksovi, snažím si vzpomenout, jestli jsem vyměnil kazetu ve svém VCR, a popadnou mě obavy, abych nenahrál třicátýdílněčeho na pásek s Pameliným úzkým otvorem. Xanax mi od zděšení nepomůže. U Sakse můj stress narůstá.

… pera a fotoalba, záložky do knih a superlehké cestovní tašky, elektrické kartáče na obuv a vyhřívané stojany na ručníky a postříbřené temperované karafy a přenosné televizory o rozměru dlaně s minitelefonem a ptačí klece a svícny a rohožky a piknikové košíky a kbelíky na led a krajkou zdobené supervelké lněné ubrousky a deštníky a golfová týčka z ryzího stříbra a lapače kouře s filtry s dřevěným uhlím a stolní lampy a parfémové flakóny a šperkovnice a svetry a košíky na časopisy a krabice na potraviny a sady psacích potřeb a stolní kalendáře a šátky a desky na spisy a adresáře a zápisníky do tašky…

Mé předvánoční priority bych seřadil následovně:

1. sehnat na pátek večer rezervaci do Dorsie pro sebe a pro Courtney,
2. nechat se pozvat na vánoční večírek Donalda Trumpa na palubě jeho jachty,
3. zjistit vše, co je v lidských silách, o tajemném Fisherově kontu Paula Owena,
4. uřezat hlavu nějaké hezké ženské a poslat ji poštou na adresu Robina Barkera – toho pitomce ze Salomon Brothers a
5. omluvit se Evelyn a současně se příliš neponížit.

Dnešní The Patty Winters Show bylo o ženách vdaných za homosexuály a já málem zavolal Courtney, byl by to vynikající žert, pak jsem si to ale rozmyslel a raději si představoval, jak ji Luis žádá o ruku, Courtney nesměle souhlasí a následují líbanky jako ze zlého snu… Zakaboním se na dalšího bezdomovce, chvěje se zimou v sychravém vlhku na rohu Sedmapadesáté a Páté, přistoupím k němu, něžně ho zatahám za uši, pak jdu dál a hlasitě se směju. „Jak divoce mrkal! A jaké měl dolíčky!“ Sbor Armády spásy falešně vyzpěvuje „Narodil se Kristus pán“. Zamávám na kohosi, kdo se podobá Duncanu McDonaldovi, a pak se vkolébám do obchodního domu Bergdorf.

…kašmírové vázanky a křišťálové karafy na vodu, sady napoleonek a kancelářské hodiny, co měří i teplotu, vlhkost a barometrický tlak, elektronické diáře a sklenice zdobené perletí, věšáky na kabáty a soupravy dezertních talířků, korespondenční lístky a zrcadla a hodiny do sprchy a zástěry a svetry a sportovní brašny a láhve šampaňského a porcelánové kořenky a osušky s monogramem a minikalkulátory pro výpočet směnných kursů a zápisníky v postříbřených deskách a těžítka ve tvaru ryb a krabice elegantního dopisního papíru a vývrtky a kompaktní disky a tenisáky dle přání zákazníka a krokoměry a hrnky na kávu…

U pultu se zdravotní kosmetikou kupuju pleťovou masku s jadérky a pohledem na rolexky se ujišťuju, že mi zbude čas navštívit i další obchody, v sedm totiž musím být v Princetonském klubu, kde mám vypít pár drinků s Timem Severtem. Ráno jsem asi dvě hodiny posiloval a zbývající čas bych teď mohl strávit na masáži (od nynějšího intenzívního tréninkového režimu mě pálí celé tělo) nebo na kosmetice, ale v následujících týdnech se chystá tolik večírků, na něž se prostě musím dostavit, že bude nejlepší zmáknout všechny nákupy na jeden zátah. Před vchodem do F.A.O. Schwarz narazím na Bradleyho Simpsona z P & P. Na sobě má károvaný oblek z česané příze s vykrojenými klopami od Perryho Ellise, košili z bavlněného popelínu od bratrů Gitmanových, hedvábnou vázanku od Savoye, chronometr na pásku z krokodýlí kůže od Breila, hedvábný plášť do deště od Paula Smithe a plstěný klobouk od Paula Stuarta. Poté, co mě pozdraví: „Nazdar Davisi,“ začnu nečekaně jmenovat všechny soby z pohádky o Rudolfovi, a to v abecedním pořadí. Jakmile jich vyjmenuju všech osm, řekne: „Doufám, že se uvidíme dvacátého na večírku v Nekenieh?“ Usměju se, ujistím ho, že večírek dvacátého v Nekenieh nemůžu vynechat, odcházím,

sám pro sebe si přikyvuju, a když jsem dostatečně daleko, otočím se za ním a zavolám: „Ty idiote jeden, chci vidět, jak chcípáš, ty kundo plesniváááá.“ Pak se rozeřvu jak poplachová siréna, běžím přes Osmapadesátou a třísknu svým kufříkem od Bottegy Veneta o domovní zeď. Další sbor, Lexingtonský, zpívá: „Nesem vám noviny“ a já před nimi chvíli tancuju na místě, načež se jako živá mrtvola sunu k obchodnímu domu Bloomingdale, kde se rozběhnu k prvnímu pultu s vázankami a mladému buzíkovi, co u něj prodává, zašeptám do ucha: „Až příliš načančané,“ a přitom si hraju s jedním z hedvábných šátků.

Pokouší se flirtovat a ptá se, jestli nedělám jako model.

„Nashledanou v pekle,“ zavrčím na něj a jdu si svou cestou.

…vázy a plstěné klobouky s péry a kosmetické skříňky z krokodýlí kůže a flakóny z pravého stříbra a kartáče a obouvací lžíce za dvě stě dolarů a svíčky a ložní prádlo a rukavice a trepky a pudřenky a ručně háčkované sněhobílé svetry a kožené bruslařské boty a lyžařské kombinézy, na jejichž aerodynamice se podíleli konstruktéři od Porsche, a starožitné lékárenské láhve a briliantové náušnice a hedvábné vázanky a dámské boty a parfémy a briliantové náušnice a dámské kozačky a kalíšky na vodku a zdobené krabičky na karty a fotoaparáty a mahagonové příborníky a šály a vody po holení a fotoalba a solničky a pepřenky a keramické dózy na cukroví a obouvací lžíce za dvě stě dolarů a ruksaky a aluminiové krabice na jídlo a ložní prádlo…

Zatímco si prohlížím zboží v obchodním domě Bloomingdale, padá na mne jakýsi existenciální světobol, takže musím ihned najít telefon a zkontrolovat vzkazy na svém záznamníku, potom se slzami na krajíčku polykám tři halciony (mé tělo se těm práškům nějakou mutací natolik přizpůsobilo, že už u mě nevyvolávají spánek – pouze mě chrání před konečným zešílením), načež běžím do oddělení kosmetiky, kde si pomocí platinové karty American Express kupuju šest tub holícího krému a nervózně flirtuju s prodavačkou.

Napadne mě, že prázdnota, jež mě právě posedla, musí být aspoň nepřímo spojená s mým chováním vůči Evelyn při naší poslední schůzce v Barcadii, může však rovněž souviset s poškozenou stopáží mého videopřehrávače. V duchu si zapisuju, co řeknu Evelyn na jejím vánočním večírku – přitom bojuju s pokušením požádat prodavačku, aby mě tam doprovázela – a zároveň si připomínám, že si musím prostudovat manuál k videu a pokusit se opravit vzniklou poruchu. Pozoruju desetileté děvčátko, jehož matka si kupuje šál a nějaké šperky. Není to tak zlé, říkám si.

Na sobě mám dvouřadový kašmírový svrchník, dvouřadové sportovní kostkované sako z kombinace ovčí vlny a alpaky, nabírané vlněné kalhoty a hedvábnou vzorovanou vázanku, vše od Valentina Couturea, plus kožené šněrovací boty od Allena-Edmondse.

VÁNOČNÍ VEČÍREK

Abych se posilnil před příchodem na Evelynin vánoční večírek, popíjím s Charlesem Murphym u Rustyho. Na sobě mám dvouřadový oblek z kombinace vlny a hedvábí, bavlněnou košili s odpínacím límcem od Valentina Couturea, vzorovanou hedvábnou vázanku od Armaniho a kožené mokasíny s úzkou špičkou od Allena-Edmondse.

Murphy má na sobě šestiknoflíkový dvouřadový oblek z vlněného gabardénu od Courregese, pruhovanou bavlněnou košili s tuhým límečkem od Huga Bosse a vázanku z hedvábného krepu s fulárovým vzorem též od Huga Bosse. Charles spustí tirádu proti Japoncům.

„Koupili Empire State Building a Nella. Nella, věřil bys tomu, Batemane?“ vykřikuje nad svým druhým absolutem s ledem – a ve mně se něco pohne, něco se rozhází a poté, co opustím Rustyho bar a poflakuju se po Upper West Side, najednou zjistím, že se skrývám ve vchodu do bývalé kavárny U Carly Simonové, svého času velmi populárního podniku J. Akaila, který zrušili loni na podzim, a vyskakuju odtud na poslíčka z japonské restaurace, shazuju ho z bicyklu, táhnu do dveří, nohy se mu nějak zamotaly do jízdního kola značky Schwinn, což mi dává výhodu, protože když mu podříznu hrdlo – snadno, bez námahy – kostra kola zarazí křečovité kopání nohou, jež obvykle

doprovází celou proceduru. I tak se mu, zatímco se dusí vlastní krví, podaří pětkrát či šestkrát nadzvednout kolo z dlažby. Otevírám krabice s japonskými pokrmy, které vezl, a sypu na něj jejich obsah, ale k mému překvapení neobsahují očekávané suši a terijaki a ručně válené rohlíčky a nudle soba. Místo nich se na jeho zkrvavenou tvář sype kuře s oříšky kešu a na dodýchávajícím hrudníku se rozplácne hovězí čou-mej a smažená rýže s krevetami a vepřové mu-šu. Nepříjemné prozření – zabil jsem nesprávný druh Asiata – mě donutí podívat se, komu byla určená tahle večeře. Na objednávce je jméno – Sally Rubinsteinová – a já na ni připíšu plnicím perem Mont Blanc Dostanu i tebe, štětko, pak papír položím na tvář toho mrtvého kluka, omluvně pokrčím rameny, řeknu: „Fakt, promiň," a vzpomenu si, že dnešní The Patty Winters Show bylo o nezletilých dívkách, které se prodávají za crack. Ráno jsem dvě hodiny posiloval a dokážu už udělat dvě stě sedů-lehů za méně než tři minuty. Poblíž Evelynina sídla hodím mrznoucímu bezdomovci jeden z vánočních perníčků pro štěstí, které jsem našel u zabitého poslíčka, a žebrák ho sežere i s psaníčkem a děkovně zakývá hlavou. „Zasranej špína," říkám si pro sebe, ale dostatečně nahlas, aby to slyšel. Když zahýbám za roh k Evelyninu domu, všimnu si, že policie ještě patroluje u domu, kde přišla o hlavu její sousedka Viktorie. Před Evelyniným domem parkují čtyři limuzíny, jedna má puštěný motor.

Jdu pozdě. Obývací pokoj i jídelna jsou už přeplněny lidmi, s nimiž se opravdu nechci bavit. Po obou stranách krbu stojí vysoké stříbrné smrky pokryté stříbrnými lametami a blikajícími žárovičkami. Na cédéčku hrají staré vánoční písně ze šedesátých let, zpívají je Ronettes. Barman ve smokingu rozlévá šampaňské a vaječný koktejl, míchá manhattany a martini, otevírá láhve s Calera Jensen pinot noir a Chappellet chardonnay. Láhve s dvacetiletým portským jsou seřazeny podél provizorního baru mezi vázami s mexickými pryšci. Dlouhý rozkládací stůl je pokrytý rudým ubrusem, na němž se kupí tácy a talíře a mísy pečených lískových ořechů a humrů a ústřic a celerové polévky a jablek a kaviáru Beluga na jednohubkách a smažených cibulek a pečených hus s česnekovou nádivkou a kaviáru v těstíčku a zeleninových koláčků s polevou a grilované kachny a hromady telecího na rožni s šalotkou a omáčkou Gnocchi a zeleninový štrůdl a bramborový salát a nákypy a lanýže a zelené chilli soufflé a pečené koroptve s kokosem, bramborami a cibulí a brusinkový džus a koláče s mletým masem a čokoládové lanýže a cukroví s citrónovou polevou a zapékané pekanové ořechy. Místnost je osvětlená svíčkami, spoustou svíček ve stříbrných svícnech od Tiffanyho. Zdá se mi, že mám halucinace, když zahlédnu liliputány oblečené v zelenočervených oblečcích elfů s plstěnými klobouky, roznášející podnosy s předkrmy. Dělám, že je nevidím, a namířím si to přímo k baru, kde do sebe obrátím sklenici dobrého šampaňského, načež se obrátím na Donalda Petersena, který jako ostatně většina mužů na večírku, má k hlavě přivázány papírové parohy. Na druhém konci sálu rozpoznávám Marii a Darwina Huttonovy, jsou tu se svou pětiletou dcerou Cassandrou, která má na sobě šatičky a kabátek od Nancy Halserové v ceně sedm set dolarů. Naleju do sebe druhou sklenici šampaňského a přejdu na martini – s dvojitou vodkou Absolut. Když se konečně uklidním, rozhlédnu se po salónu, ale ti liliputáni jsou tu pořád.

„Příliš mnoho červené," mumlám si. „Jsem z toho úplně na nervy."

„Čau, McCloyi," osloví mě Petersen. „Co jsi říkal?"

Automaticky změním téma a zeptám se: „Je to ta britská nahrávka Les Misérables, nebo ne?"

„Veselý po roce Vánoce," ukáže na mě opile prstem.

„Tak co je to teda za hudbu?" trvám otráveně na své otázce.

„Mimochodem, pane, neopomeňte vyzdobit síně větévkami cesmíny."

„Cesmína? To je nějaká skupina, ne? Zpívá v ní Bill Septor," pokrčí rameny. „Buď Septor, nebo Skeptor."

„Proč tam do prdele nepustí něco od Talking Heads?" stěžuju si hořce.

V jednom z rohů místnosti postává Courtney. Drží v ruce sklenici šampaňského a dokonale mě ignoruje.

„Nebo aspoň Les Miz," přizvukuje Petersen.

„Americkou, nebo britskou nahrávku?“ Zúží se mi oči. Zkouším ho.

„Raději britskou,“ řekne, zatímco nám jeden z trpaslíků podává mísu bramborového salátu.

„Se rozumí,“ zamumlám a upřeně hledím na tu malinkou osůbku, která se od nás pomalu vzdaluje.

Najednou se k nám přiřítí Evelyn. Má na sobě sobolí sako a sametové kalhoty od Ralpha Laurena. V jedné ruce drží větvičku jmelí, kterou mi zvedá nad hlavu, ve druhé cukrový špalek.

„Pozor, jmelí,“ vypískne a suchými rty mě políbí na tvář.

„Šťastné a veselé, Patricku, šťastné a veselé, Jimmy.“

„Šťastné a… veselé,“ řeknu, ale nemůžu ji odstrčit, protože držím v jedné ruce martini a ve druhé misku s bramborovým salátem.

„Jdeš pozdě, drahý,“ řekne mi.

„Nejdu,“ pokouším se o chabý protest.

„Ale jdeš,“ škádlí mě zpěvavým hlasem.

„Jsem tady celou dobu,“ snažím se, aby odešla. „Jenže ty si mě nevšímáš.“

„Ne, přestaň mě zlobit. Seš zlej Bručoun. Kradeš mi Vánoce.“

Obrátí se na Petersena. „Věděl jsi, že Patrick krade Vánoce?“

„To je blbost!“ vzdychnu si a zpražím Courtney přísným pohledem.

„Jo, všichni přece víme, že tady McCloy je Bručoun,“ mumlá opile Peterson. „Jak se máte, pane Bručoun?“

„A copak chce pan Bručoun pod stromeček?“ ptá se Evelyn dětským hláskem. „Jestlipak byl celý rok hodný?“

Vzdychnu si. „Pan Bručoun chce plášť do deště od Burberryho, kašmírový svetr od Ralpha Laurena, nové hodinky Rolex, stereo do auta…“

Evelyn přestane cucat špalek a přeruší mě. „Ale vždyť nemáš auto, drahý.“

„To nevadí. Bručoun si stejně přeje stereo do auta.“

„Co říkáš na ten bramborový salát?“ ptá se Evelyn znepokojeně.

„Myslíš, že je dobrý?“

„Vynikající,“ zamumlám a natahuju krk, najednou někoho zahlédnu a zapůsobí to na mě. „Neřeklas mi, že je sem pozvanej i Laurence Tisch.“

Pohlédne na mě. „Jak to myslíš?“

„Proč,“ ptám se jí, „chodí Laurence Tisch po sále s mísou bramborového salátu?“

„Panebože, Patricku, to přece není Laurence Tisch. To je jeden z vánočních elfů.“

„Jeden z čeho? Myslíš ty trpaslíky?“

„To jsou skřítkové,“ řekne Evelyn důrazně. „Santa Clausovi pomocníci. Ty seš ale rejpal. Jenom se na ně podívej. Jsou k pomilování. Tamhleten je Rudolf, ten, co nabízí cukrové špalky, je Blitzen, ten vedle Donner –“

„Zadrž, počkej chvíli, Evelyn,“ řeknu a zavírám oči, držím ve vzduchu ruku s bramborovým salátem. Potím se, mám pocit déjà vu, ale proč? Potkal jsem snad někde ty její elfy? To není možné.

„To jsou… přece… jména sobů z pohádky o Rudolfovi. Ne elfů. Blitzen je přece sob.“

„Jedinej Žid mezi nima,“ připomene se nám Peterson.

„Ale…“ Evelyn vypadá po mé informaci poděšeně, hledí na Petersena, jako by ho prosila o odpuštění. „Je to pravda?“

Ten pokrčí rameny, zamyslí se a zmateně se rozhlíží. „Víš, bejby – sobi, elfové, Bručouni, makléři… Dokud je co pít, tak na tom hovno záleží.“ Zachechtá se a rýpne mě pod žebra. „Že je to tak, pane Bručoun?“

„Myslíš, že to není vánoční?“ ptá se Evelyn zoufale.

„Ale jo, Evelyn,“ uklidňuju ji. „Je to ohromně vánoční, teď mluvím pravdu, nekecám.“

„Ale přesto náš rejpal přišel pozdě,“ pronese a zatřese mi nad hlavou tím svým zatraceným jmelím. „A nepochválil mi bramborový salát.“

„Uvědom si, Evelyn, že v týhle metropoli se dnes večer koná ohromná spousta vánočních večírků, na kterých jsem se mohl objevit, ale já si vybral zrovna ten tvůj. Proč? Ano, zkus se zeptat. Proč? I já se ptám. A zatím jsem nepřišel na uspokojivou odpověď, ale jsem tady, tak si toho važ, kočko," řeknu.

„Takže takový máš pro mě dárek k Vánocům?" ptá se sarkasticky.

„Jak sladké, Patricku, a jak originální."

„Ne, dárek pro tebe je tohle." Podám jí nudli, která se mi, jak jsem si právě všiml, přilepila na manžetu od košile.

„Patricku, já se asi rozpláču," řekne a prohlíží si nudli ve světle svíčky. „To je nádherné. Můžu si to hned nasadit?"

„Ne. Nakrm tím některého elfa. Tamhleten vypadá docela hladově. A omluv mě, musím si dát další drink."

Podám Evelyn talíř bramborového salátu, ohnu jeden z Petersenových parohů a zamířím k baru. Broukám si přitom „Tichou noc". Z oblečení většiny žen na večírku propadám mírné depresi – kašmírové pulovry, blejzry, dlouhé vlněné sukně, manšestrové šaty, roláky. Chladné počasí. Pod šaty není nic vidět.

Paul Owen stojí u baru, drží v ruce sklenici se šampaňským a prohlíží si své starožitné stříbrné kapesní hodinky (bezesporu od Hammachera Schlemmera). Dostávám chuť jít k němu blíž a říct něco o tom zatraceném Fisherově kontu. Vtom do mě narazí Humphrey Rhinebeck, snažící se vyhnout srážce s některým z elfů. Má na sobě kašmírový chesterfieldský svrchník od Crombieho, koupený u Lorda & Taylora, dvouřadový vlněný smoking se špičatými klopami, bavlněnou košili od Perryho Ellise, motýlka od Hugo Bosse a papírové parohy nasazené tak, jako by o nich vůbec nic nevěděl.

Když ten hňup prochází kolem mě, utrousí: „Hele, Batemane, minulej tejden jsem ke svýmu krejčímu zanesl nový tvídový kvádro se vzorem rybí kost, aby mi ho trochu přešil."

„Fajn, asi bych ti měl blahopřát," řeknu a podávám mu ruku. „To bylo… moudré."

„Dík," začervená se a podívá se na podlahu. „Chtěl jsem se tě zeptat, ten krejčí si všiml, že obchodník sundal ze saka původní visačku a nahradil ji svou vlastní. A mě by zajímalo, zda je to legální."

„Je to dost složité," říkám a nepřestávám se přitom prodírat davem. „Jakmile byl nějaký kus oděvu prodán výrobcem do obchodní sítě, je zcela legální, aby obchod nahradil výrobcovu visačku svou vlastní, není však legální měnit jednu obchodní visačku za jinou."

„Ale, proč je to takhle?" ptá se a snaží se v chůzi napít svého martini.

„Protože informace, obsahující identifikační číslo výrobce, procentuální obsahy jednotlivých druhů vláken a zemi původu musí zůstat nedotčeny. Falšování textilních visaček se velmi obtížně zjišťuje a bývá jen zřídka vyšetřováno," křičím na něj přes rameno. Courtney se líbá s Paulem Owenem, oba se pevně drží za ruce. Zarazím se a zpomalím krok. Rhinebeck se mi zarazí o záda.

Pak se uklidním – Courtney si jde po svých a mává na kohosi v jiném koutě místnosti.

„Jaké je nejrozumnější řešení?" volá za mnou Rhinebeck.

„Kupuj jen známé značky u obchodníků, kterým důvěřuješ, a sundej si z hlavy ty svý pitomý parohy. Vypadáš jak idiot. A teď mě omluv." Vzdaluju se co nejrychleji, ale ještě stačím vidět, jak si Humphrey sahá na hlavu a nahmatá tu ozdobu. „Panebože!"

„Owene!" vykřiknu vesele a natahuju k Owenovi ruku; druhou rukou popadnu martini z tácu jednoho z elfů.

„Marcusi! Veselé Vánoce," řekne Owen a potřásá mi rukou. „Jak pořád žiješ? Předpokládám, že pořád tak tvrdě pracuješ."

„Tebe jsem taky pěkně dlouho neviděl," mrknu na něj. „Taky pořád pracuješ, že jo?"

„Třeba právě teď jsem přišel z klubu Knickerbocker,“ řekne a zdraví se s kýmsi, kdo do něj právě vrazil – „Čau Kinsley“ – načež se vrátí ke mně. „Jedeme teď k Nellovi. Limuzína stojí před barákem.“

„Musíme spolu jít na oběd,“ přemýšlím, jak se rozhovořit o Fisherově kontu a nepůsobit přitom nevkusně.

„Výbornej nápad,“ on na to. „Mohl bys s sebou vzít…“

„Cecilii?“ napovím mu.

„Ano, Cecilii.“

„Cecilie by byla… hrozně ráda,“ řeknu.

„Takže – co nám brání?“ usměje se.

„Mohli bychom třeba… do Le Bernardin,“ řeknu, odmlčím se a pak dodám: „Na mořské speciality, co říkáš?“

„Le Bernardin je letos v Zagatově první desítce,“ přikývne na můj návrh. „Věděls o tom?“

„Můžem si tam dát…“ Znova se odmlčím, zkoumám ho pohledem, začnu se cítit uvolněněji. „Třeba nějaké ryby. Co ty na to?“

„Nebo ježovky,“ pátrá Owenův pohled po místnosti. „Meredith miluje jejich ježovky.“

„Opravdu?“ zazubím se.

„Meredith,“ zavolá a gestikuluje na kohosi za mými zády. „Pojď sem na chvíli.“

„Ona je tady?“ ptám se.

„Támhle si povídá s Cecilií,“ řekne. „Meredith,“ zavolá znovu.

Otočím se. Prodírají se k nám Meredith a Evelyn.

Znovu se obrátím k Owenovi.

Meredith přichází s Evelyn. Má na sobě šaty pošité korálky z vlněného gabardénu a bolerko od Geoffreye Beena z obchodního domu Barney, zlaté náušnice s diamanty od Jamese Savitta (za 13 000 dolarů) a rukavice od Geoffreye Beena navržené pro Portolanovu kolekci. Říká: „Tak co, kluci? O čem to tady diskutujete? Sepisujete seznamy dárků?“

„O mořských ježovkách v Le Bernardin, drahá,“ řekne Owen.

„Moje nejoblíbenější téma.“ Meredith mi položí ruku kolem ramen, nakloní se k mému uchu a tajemným hlasem řekne: „Dělají je pohádkově.“

„To mě těší,“ zakašlu nervózně.

„Co si myslíte o dnešním bramborovém salátu?“ ptá se Evelyn.

„Chutnal vám?“

„Cecilie, drahoušku, já ho ještě neochutnal,“ řekne Owen, který si všiml kohosi v opačném koutě místnosti. „Ale zajímalo by mě, proč vaječný koňak rozlévá zrovna Laurence Tisch.“

„To není Laurence Tisch,“ vypískne Evelyn, upřímně vyvedená z míry. „To je vánoční elf. Patricku, cos mu to napovídal?“

„Nic,“ řeknu. „Cecilie!“

„Stejně seš zlej Bručoun, Patricku. A kradeš Vánoce.“

Když vysloví mé jméno, začnu okamžitě něco blábolit a doufám, že si ho Owen nevšiml. „Víš, Cecilie, vlastně jsem mu říkal, že je to něco jako směs těch dvou, něco jako…,“ zarazím se, potřebuju se nadechnout, rozhlédnu se kolem sebe a pak ze sebe vyrazím, „vánoční Tisch.“ Pak nervózně seberu kousek petržele z bažantí paštiky, kterou kolem nese jeden z trpaslíků, zvednu ho nad Evelyninu hlavu, zakřičím: „Pozor, jmelí!“ a křičím tak nahlas, že lidé kolem nás do sebe narážejí překvapením, a pak ji líbám na ústa a dívám se na Owena a Meredith, oba na mě divně hledí a pak koutkem oka zahlédnu Courtney, která mluví s Rhinebeckem a nenávistně, vztekle mě pozoruje.

„Ale Patricku –“ začne zase Evelyn.

„Cecilie! Hned pojď sem.“ Zatahám ji za ruku a pak řeknu Owenovi a Meredith: „Omluvte nás. Musíme si promluvit s tamhletím elfem a dát všechno do pořádku.“

„Promiňte,“ řekne Evelyn těm dvěma s bezbranným pokrčením ramen, ale to už ji táhnu pryč. „Patricku, co to do tebe vjelo?“

Kormidluju ji do kuchyně.

„Patricku?“ ptá se. „Co se mnou chceš dělat v kuchyni?“

„Poslyš,“ držím ji za ramena a hledím jí do tváře. „Musíme odtud.“

„Ale Patricku,“ vzdychne. „Já prostě nemůžu jen tak odejít. Copak se nebavíš?“

„Proč bys nemohla odejít?“ ptám se. „Je to tak neproveditelné?

Bylas tady dost dlouho.“

„Patricku, tohle je můj vánoční večírek,“ ona na to. „A navíc, elfové budou za pár minut zpívat ‚Tichou noc‘.“

„Nech toho, Evelyn. Prostě se vytratíme.“ Jsem už téměř hysterický, děsí mě, že by do pokoje mohl vejít Paul Owen nebo, což by bylo ještě horší, Marcus Halberstam. „Chci tě odvést pryč od toho všeho.“

„Od čeho všeho?“ ptá se, pak přivře oči. „Tobě nechutnal ten bramborový salát, že ne?“

„Chci tě odvést pryč od těchhle nesmyslů,“ řeknu a rázuju po kuchyni dlouhými, strnulými kroky. „Od suši a elfů a… jinejch sraček.“

Do kuchyně vstoupí elf, položí na linku tác plný špinavých talířů a za ním, nad ním zahlédnu Paula Owena naklánějícího se k Meredith, která mu cosi řve do ucha a snaží se přehlušit tupou monotónnost vánoční hudby, pak zvedne zrak, rozhlíží se po místnosti, a najednou mi do výhledu vstoupí Courtney a já popadnu Evelyn a přitisknu si ji co nejtěsněji k sobě.

„Suši? Elfové? Patricku, já tě nechápu. A nepřipadáš mi vtipný.“

„Půjdeme,“ tisknu ji vší silou a táhnu k zadnímu východu. „Musíš se toho odvážit, Evelyn. Musíš se aspoň jednou v životě přestat bát.“

Zastaví se, nechce, abych ji táhl násilím, pak se usměje, uvažuje o mém návrhu, ale nenechává se zviklat.

„Tak už pojď,“ nasadím škemravý tón. „Bude to dárek pro mě… k Vánocům.“

„To ne. Já už byla v Brooks Brothers a…“ začíná.

„Nech toho. Jde se. Chci, abys se mnou šla,“ řeknu a pak se odhodlám k poslednímu, zoufalému pokusu; jemně ji políbím na rty a řeknu, „Paní Batemanová?“

„Ale Patricku,“ začíná tát. „Kdo dohlédne na úklid?“

„Ti trpaslíci to zvládnou,“ ujišťuju ji.

„Ale někdo na ně přece musí dohlížet, drahý.“

„Tak urči jednoho z elfů. Udělej z něj elfa – dohlížitele,“ řeknu. „Ale teď už pojďme,“ zvýším hlas. Pak ji táhnu k zadnímu východu a její střevíce vržou na mramorové dlažbě od Muscoliho.

Jakmile jsme z domu venku, spěchám s ní úzkou postranní uličkou a na rohu se zastavím, abych opatrně zjistil, zda z předních dveří nevychází někdo známý. Pak běžíme k limuzíně, o níž si myslím, že je Owenova. Nechci, aby Evelyn pojala nějaké podezření, proto dojdeme k té nejbližší, já otevřu dveře a strčím ji dovnitř.

„Patricku,“ vykřikne radostně. „To se přece nedělá. A limuzínou –“ Zavřu dveře, obejdu vůz a zaklepu na šoférovo okénko. Šofér ho otevře.

„Čau,“ podávám mu ruku. „Jmenuju se Pat Bateman.“

Řidič s nezapáleným doutníkem v puse na mě hledí, nejdřív na mou napřaženou ruku, pak na mou tvář, nakonec si prohlíží mou hlavu.

„Pat Bateman,“ zopakuju. „Co to má znamenat?“

Nespouští ze mne pohled. Opatrně si sáhnu do vlasů, jestli nemám rozcuchaný účes, a ke svému překvapení nahmatám dva páry papírových parohů. Mám na svý zasraný hlavě čtyři parohy.

Vykřiknu Ježíšmarjá! a všechny je strhnu, mačkám je v ruce, jsem zděšený. Hodím je na dlažbu a dál se věnuju řidiči.

„Takže já jsem Pat Bateman,“ řeknu a uhlazuju si vlasy do správné polohy.

„A co má bejt? Já jsem Sid.“ pokrčí rameny.

„Poslyš, Side, Pan Owen ti vzkazuje, že mi dovolil, abych si půjčil jeho auto…“ Zarazím se, od pusy mi stoupá pára.

„Jakej pan Owen?“ ptá se.

„No, Paul Owen. Znáš ho přece. Váš zákazník.“

„Nesmysl, tohle je limuzína pana Barkera,“ řekne. „Jinak hezký parohy.“

„Do prdele,“ řeknu a oběhnu limuzínu, abych z ní dostal Evelyn, než se přihodí něco zlého. Je však pozdě. V momentě, kdy otevírám dveře, natáhne ke mně ruce a vykřikuje: „Patricku, lásko, to je nádhera. Šampaňské“ – v jedné ruce drží láhev cristalu, ve druhé pozlacenou bonboniéru – „i ty čokoládové lanýže.“

Popadnu ji za paži, vytáhnu ji ven z auta a přitom omluvně mumlám: „Spletl jsem si limuzínu, vem si ty bonbóny,“ a táhnu ji k vedlejšímu vozu. Znova otevřu dveře, usadím Evelyn dovnitř, obíhám auto, klepu na řidičovo okno. Otevírá ho. Je k nerozeznání od toho prvního.

„Čau. Jmenuju se Pat Bateman,“ podávám mu do okýnka ruku.

„Vážně? Donald Trump, těší mě. Má choť Ivana sedí vzadu,“ řekne sarkasticky a potřese si se mnou rukou.

„Hele, bacha,“ varuju ho. „Poslyš, pan Owen říkal, že si můžu půjčit jeho vůz. Jmenuju se… sakra, chtěl jsem říct Marcus.“

„Zrovna jsi povídal, že se jmenuješ Pat.“

„Ne, to jsem se spletl,“ řeknu přísně a hledím mu rovnou do očí.

„Samozřejmě, že se nejmenuju Pat. Jak bych se mohl jmenovat Pat, když se jmenuju Marcus. Marcus Halberstam.“

„A seš si tím úplně jistej, můžu se spolehnout?“ ptá se.

„Poslyš, pan Owen vzkazuje, že si můžu na dnešní noc půjčit jeho auto, takže… a to je asi všechno.“

„Mám dojem, že bych si měl nejdřív promluvit s panem Owenem osobně,“ řekne řidič. Dobře se baví a hraje si se mnou.

„To ne!“ vykřiknu, pak se uklidním. „Má zrovna velice, velice špatnou náladu.“

„Ale já takový věci dělat nemůžu,“ říká řidič, aniž by se na mě podíval. „Neexistuje. Je to nezákonné. Zapomeň na to.“

„Ale no tak, příteli,“ řeknu.

„Je to proti směrnicím společnosti.“

„Ser na směrnice společnosti,“ vyštěknu na něj.

„Mám srát na směrnice společnosti?“ ptá se mě, pokyvuje hlavou a usmívá se.

„Pan Owen mi to dovolil,“ řeknu. „Asi mě špatně posloucháte.“

„Ne. Nejde to,“ vrtí hlavou.

Odmlčím se, narovnám, přejedu si dlaní přes obličej, nadechnu se a znova se nakloním k šoférovi. „Poslyšte…“ Znova se zhluboka nadechnu. „Mají tam liliputány.“ Ukážu prstem k Evelyninu sídlu.

„Liliputány, kteří se chystaj zpívat ‚Tichou noc‘…“ Úpěnlivě na něj zírám, škemrám o porozumění a současně se snažím tvářit se náležitě vyděšeně. „Dovedete si představit tu hrůzu? Skřítkové“ – polknu – „a jejich sborový zpěv?“ Chvíli neříkám nic, pak ho rychle vyzvu: „Přemýšlejte o tom.“

„Poslyšte, pane –“

„Marcus,“ připomenu mu.

„Marcusi. To je fuk. Nemůžu přece porušit pravidla. Nedá se nic dělat. Jsou to směrnice společnosti. Já je fakt nemíním porušovat.“

Oba se pohroužíme v mlčení. Vzdychnu, rozhlížím se kolem sebe, představím si, jak táhnu Evelyn k další limuzíně nebo možná zpátky k té Barkerově – Barkera znám, je to idiot – ale ne, čertabytospral, já chci jet Owenovou. Mezitím si řidič pro sebe říká: „A jestli se těm trpaslíkům chce zpívat, nechme je zpívat."

„Do hajzlu," zakleju a vytáhnu z kapsy peněženku z gazelí kůže.

„Tady je kilo," podávám mu dvě padesátky.

„Dvě kila," řekne.

„Zkurvený město," procedím skrz zuby a podám mu žádaný obnos.

„Kam to bude?" ptá se, bere si s povzdechem bankovky a startuje motor.

„Klub Černobyl," řeknu, oběhnu auto a otevřu dveře.

„Prosím, pane," zahaleká.

Naskočím a přibouchnu dveře ve chvíli, kdy se vůz odlepí z parkoviště před Evelyniným sídlem a zamíří směrem k Riverside Drive. Evelyn sedí vedle mě a já popadám dech a utírám si kapesníkem od Armaniho studený pot z čela. Když se na ni podívám, zpozoruju, že má slzy na krajíčku, třesou se jí rty, nic neříká.

„Děsíš mě, miláčku. Co se stalo?" Skutečně jsem vylekaný. „Copak, ublížil jsem ti nějak? Ten bramborový salát byl vynikající. Tak co ještě máš?"

„Patricku," vzdychne… „To je nádhera. Nevím, co mám na to říct."

Udělám rozvážnou pauzu, „Ani já ne."

„Mám na mysli tohle," ukáže mi diamantový náhrdelník od Tiffanyho, Owenův dárek pro Meredith. „Pomůžeš mi nasadit si ho, miláčku? Ne, ty nejsi žádný Bručoun, lásko."

„Ach, Evelyn," řeknu, když se ke mně obrátí zády, abych jí náhrdelník zapnul na šíji, a v duchu sprostě zakleju. Limuzína sebou škubne, Evelyn na mě spadne, směje se a líbá mě na krk.

„Je tak krásný, udělal jsi mi takovou radost… Promiň, asi jsem cítit po těch lanýžích. Promiň, lásko. Podej to šampaňské a sklenici."

„Ale…" hledím bezmocně na zářící náhrdelník. „To není ono."

„Copak?" ptá se Evelyn a rozhlíží se po limuzíně. „Nemůžeš najít sklenice? Co není ono, miláčku?"

„To není ono," opakuju monotónně.

„Jak to, miláčku?" usměje se šťastně. „Máš pro mě ještě něco jiného?"

„Víš, chtěl jsem –"

„No tak, ty démone," řekne a škádlivě mě tahá za kapsy kabátu.

„Tak se přiznej, co je to?"

„Co je co?" zeptám se dost otráveně.

„Říkal jsi, že máš ještě něco jiného. Budu hádat. Prstýnek k tomu náhrdelníku? Nebo náramek? Nějakou brož? Mám to!" zatleská nadšeně. „Diamantová brož!"

Snažím se ji od sebe odstrčit, jednu ruku jí jemně zkroutím za zády, ale ona tou druhou sáhne do kapsy mého kabátu a vytáhne mi něco z kapsy – další z perníčků pro štěstí, sebraných tomu mrtvému Číňanovi. Hledí na něj, chvíli si neví rady, pak zvolá:

„Patricku, to je tak… romantické." Pořádně si perníček prohlíží a s daleko menším nadšením dodá: „Tak… originální."

I já soustředěně pozoruju perníček pro štěstí. Je celý od krve, ale já žoviálně pokrčím rameny a řeknu: „Však mě znáš."

„Ale co je to na něm?" zvedne pamlsek k očím a prohlíží si ho zblízka. „Co to je… to červené?"

„To je určitě…" ani já nespouštím z perníčku oči, předstírám překvapení, načež řeknu, „sladkokyselá poleva."

Nadšeně ho rozlomí, pak studuje psaníčko, připadá mi zmatená.

„Co se tam píše?“ ptám se jí, pak si chvíli hraju s autorádiem, rozhlížím se, není-li v autě Owenův kufřík, přemýšlím, kde by mohlo být šampaňské, prázdná krabice od Tiffanyho leží na podlaze, otevřená a strašlivá a já náhle propadám depresi.

„Je tady napsáno…,“ Evelyn si psaníčko přisune ještě blíž k očím a čte: „Čerstvě grilovaná paštika z husích jater v Le Cirque je prvotřídní, zato tamní salát z humrů za moc nestojí.“

„To je hezké,“ zamumlám a hledám sklenice na šampaňské, kazety, cokoli.

„To je tam fakt napsané, Patricku,“ podá mi psaníčko a na tváři se jí objeví úsměv tak široký, že ho rozeznám v temném vnitřku auta. „Co to může znamenat?“ ptá se nesměle.

Beru si popsaný papírek z její dlaně, přečtu ho, pak jí ho vrátím, hledím kouřovým sklem v okně na ubíhající sloupy pouličního osvětlení, na lidi čekající na autobus, na bezdomovce, potulující se bezcílně městem a nahlas řeknu: „Mohlo to bejt horší. Opravdu mohlo.“

„Miláčku?“ nedá si pokoj Evelyn, tiskne se ke mně, objímá mě kolem ramen. „Tak my budeme obědvat v Le Cirque? Jsi jednička. Žádnej Bručoun, co krade Vánoce. Beru to zpátky. A kdy, ve čtvrtek? Vyhovuje ti čtvrtek? Vlastně ne, ve čtvrtek nemůžu. Jdu na bylinkové zábaly. Ale co třeba v pátek? A musíme opravdu jít do Le Cirque? Napadlo mě, že…“

Odstrčím ji od sebe a hlasitě ťukám na přepážku, dokud ji řidič nestáhne. „Side, vlastně Earle, nebo jak se jmenuješ, tímhle směrem se přece do Černobylu nejede.“

„Ale jede, pane Batemane.“

„Co jste to řekl?“

„Chtěl jsem říct pane Halberstame. Avenue C, ne?“ odkašle si úslužně.

„Myslím, že jo,“ řeknu a hledím zase z okna. „Nějak to tady nepoznávám.“

„Avenue C?“ Evelyn přestane obdivovat náhrdelník, který není její. „Co je na Avenue C? Myslíš C jako… Cartier, že?“

„Je tam jeden skvělej podnik,“ ujišťuju ji. „Naprosto dokonalej.“

„Byls tam už?“

„Miliónkrát,“ zamumlám.

„Doufám, že nemyslíš Černobyl? Ne, já nechci do Černobylu,“ zakvílí. „Lásko, vždyť jsou Vánoce.“

„A tím chceš říct co?“

„Pane řidiči, pane řidiči…“ nakloní se Evelyn dopředu a opírá se mi o kolena. „Pane řidiči, zavezte nás do Rainbow Room. Slyšíte, do Rainbow Room, prosím.“

Odstrčím ji a předkloním se. „Nevšímejte si jí. Řekl jsem Černobyl.“

„Ale Patricku. Jsou přece Vánoce,“ zaječí zase.

„Já Rainbow Room nesnáším,“ prohlásím tvrdě.

„Ale proč ne, Patricku?“ natahuje. „Mají tam přece ten nejlepší bramborový salát v celém městě. Ten můj ti chutnal? Chutnal ti můj bramborový salát?“

„To snad ne,“ zašeptám a skryju tvář do dlaní.

„Vážně, mluv pravdu, chutnal?“ ptá se neodbytně. „Taky jsem se strašně bála té kaštanové nádivky…“ Odmlčí se. „Protože posledně byla kaštanová nádivka… no, odporná, vzpomínáš?“

„Nechci jít do Rainbow Room,“ přeruším ji s tváří stále ukrytou v dlaních, „protože se tam nedají sehnat drogy.“

„Cože…“ Dívá se na mě nesouhlasně. „Pšt, pšt, pšt. Drogy, Patricku? O jakých drogách to vlastně mluvíš?“

„Prostě o drogách, Evelyn. O kokainu. O drogách. Dnes v noci se chci sjet kokainem. Rozumíš?“ Napřímím se a sleduju její reakce.

„Patricku,“ řekne a kroutí hlavou, jako by se ve mně strašlivě zklamala.

„Vidím, že seš překvapená.“

„Prostě s tím nechci mít nic společného,“ řekne.

„To po tobě nikdo nechce,“ oznámím jí. „Možná, že tě dokonce nikdo nikam nezve.“

„Nechápu, proč mi musíš kazit tenhle krásný svátek.“

„Ber to jako… sníh. Vánoční sníh. Hrozně nákladný vánoční sníh.“

„Jestli se nemýlím,“ řekne a zapálí si, „je to zábava zoufalců z chudinských ghett.“

„Třicet dolarů na ruku za dávku není zrovna pro chudý zoufalce, Evelyn.“ Pak se podezíravě zeptám, „Proč jsi na svůj večírek nepozvala Donalda Trumpa?“

„Už zase Donald Trump,“ zasténá Evelyn. „Bože. Tak proto ses choval tak nemožně? Tahle posedlost už musí jednou skončit.“ Teď už doslova ječí. „Tak proto ses choval jako dobytek!“

„Ne, Evelyn,“ řeknu se zaťatými zuby. „To kvůli tomu bramborovýmu salátu. Kvůli němu se ze mě stalo zvíře.“

„Můj bože! To myslíš vážně?“ skloní hlavu dozadu v návalu zoufalství. „Já to tušila, já to všechno tušila!“

„A to jsi ho ani nedělala sama!“ zařvu. „Byl koupenej!“

„Ježíšikriste,“ rozvzlyká se. „To nemůže být pravda!“

Limuzína zastavuje před klubem Černobyl, kde ve sněhu přešlapuje stohlavý dav zájemců o vstup. Vystupujeme z limuzíny a prodíráme se davem ke vchodu, přičemž využívám Evelyniny zoufalé tváře jako výmluvy pro ostatní. Naštěstí zahlédnu kohosi, kdo mi připomíná Jonathana Leatherdala, je už u dveří a zrovna ho pouštějí dovnitř. „Jonathane, Jonathane,“ začnu volat, načež se ke mně přidá celý dav a křičí: „Jonathane, Jonathane.“ On se naštěstí otočí, chvíli se rozhlíží, načež mi dává palcem znamení, že je všechno prima, a křičí: „Nazdar, Baxtere,“ ale ne na mě, nýbrž na někoho jiného. Já a Evelyn předstíráme, že patříme k jeho partě, vyhazovač však před námi zavře zábranu a teprve pak se ptá: „Vy patříte k tý limuzíně?“ Dívá se přes hlavy davu a pohybem hlavy ukazuje k místu u obrubníku, kde stojí Owenovo auto.

„Ano,“ přikývneme energicky já i Evelyn.

„Můžete dovnitř,“ řekne a zvedne zábranu.

Za vstup se platí šedesát dolarů. V ceně není žádná konzumace.

V klubu je tma, prořezávaná jen záblesky barevných světel stroboskopu, ale i v nich nevidím nic než oblaka suchého ledu z pódia a pěstěné tělo nějaké holky, která tancuje na „New Sensation“ od INXS, řinoucí se z reproduktorů, jejichž hlasitost mi cloumá celým tělem. Chci po Evelyn, aby šla k baru a přinesla dvě sklenice šampaňského. „Jasně,“ zakřičí na mě a poslušně zamíří k tenkému pruhu neónové záře, jedinému osvětlenému místu, kde se potmě podává pití. V mezičase koupím gram od kohosi, kdo vypadá jako Mike Donaldson, pak si deset minut prohlížím tu tancující holku a přemýšlím, jestli Evelyn zdrhnu, nebo ne. Pak se Evelyn vrátí, nese dvě sklenice, vypadá netečně a je smutná.

„Je to Korbel,“ oznamuje mi. „Pojďme pryč.“ Zavrtím odmítavě hlavou a křičím na ni: „Teď musíme na toaletu.“ Následuje mě.

V Černobylu nejsou oddělené záchody. Na toaletě už jsou dva další páry, jeden z nich je zavřený v jediné místní kabince. Druhý pár čeká stejně netrpělivě jako my, až se kabinka uvolní. Dívka má halenku s volnými zády z jerseyského hedvábí zavázanou u krku, hedvábnou šifónovou sukni a látkové střevíce, vše od Ralpha Laurena. Její kluk má na sobě oblek od Williama Fioravantiho, Vincenta Nicolosiho nebo Scaliho – prostě druhá liga. Oba mají sklenice na šampaňské – ta jeho je plná, její prázdná. Na toaletě je ticho, když si odmyslíte popotahování nosem a tlumený smích, ozývající se z kabinky. Dveře záchodu jsou dost silné, takže tlumí hudbu ze sálu, s výjimkou hluboce znějících bicích. Kluk nedočkavě klepe nohou o podlahu. Jeho holka neustále vzdychá, podivně, ale zároveň vyzývavě škube hlavou a přitom si dává vlasy přes ramena, pak se podívá na Evelyn, změří si ji pohledem a šeptá něco svému příteli. Nakonec mu pošeptá ještě něco, on přikývne a oba odejdou.

„Díky bohu,“ zašeptám a hladím prsty jednogramový balíček v kapse. Pak se obrátím na Evelyn. „Proč seš tak potichu?“

„Ten bramborový salát,“ mumlá, aniž by se na mě podívala. „K čertu.“

Ozve se klapnutí dveří, kabinka se vzápětí otevře a vyjde z ní mladý pár – kluk ve dvouřadovém obleku z pevného vlněného kepru, bavlněné košili a hedvábné vázance, vše od Givenchyho, jeho děvče má na sobě taftové hedvábné šaty s nášivkami z pštrosí kůže od Geoffreye Beena, granátové náušnice ze Stephen Dweck Moderne a grosgrénové taneční boty od Chanel. Před zrcadlem si navzájem něžně utírají nosy, prohlížejí se, načež opustí místnost a já s Evelyn zamíříme k uvolněné kabince. V tu chvíli však do místnosti vlítne dvojice, která tu s námi předtím čekala, a pokouší se nás předběhnout.

„S dovolením," zablokuju vchod napřaženou paží. „Vy jste odešli. Takže jsme, ehm, na řadě my, jasný?"

„No, to bych neřek," povídá mírným hlasem ten kluk.

„Patricku," šeptá za mnou Evelyn. „Nech je jít… radši."

„Moment. Žádný takový. Teď jsme na řadě my," řeknu.

„Jenže my tu byli první."

„Hele, já si s tebou nemíním nic začínat –"

„Už sis začal," řekne jeho holka, otráveně, ale pořád dost drze.

„Páni," mumlá za mnou Evelyn a chytá mě za rameno.

„Hele, my budeme hned hotoví," vyleze z té holky, kterou bych bez váhání opíchal.

„To je píča," říkám si pro sebe a kroutím hlavou.

„Hele," pokouší se její kluk o smír, „zatímco se tu hádáme, jeden z nás mohl být vevnitř."

„Jo," řeknu. „My."

„Kriste," řekne ta holka, opře si výhružně ruce v bok, hledí na Evelyn a pak na mě. „Nechce se mi věřit, jaký týpky teď pouštěj dovnitř."

„Seš píča," zamumlám nevěřícně. „Máš názory jak kráva, už ti to někdo řek?"

Evelyn zalape po dechu a stiskne mi rameno. „Patricku."

Kluk už začal šňupat svou dávku, nabírá prášek koncem čajové lžičky z hnědé dózičky, inhaluje a směje se po každém vdechu, přitom se opírá o dveře.

„Tvá holka je absolutní píča," říkám mu.

„Patricku," vykřikne Evelyn, „to snad stačí."

„Je píča," ukazuju na ni prstem.

„Patricku, omluv se jí," slyším Evelyn.

Kluk se začíná hystericky chechtat, zaklání hlavu, hlasitě funí, pak se chytí za břicho a snaží se popadnout dech.

To Evelyn vyvede z míry, je skoro dotčená. „Prosím tě, jak se můžeš smát? Zastaň se jí."

„Proč?" ptá se ten borec, pokrčí rameny, obě nosní dírky jako pocukrované bílým práškem. „Vždyť má pravdu."

„Já jdu pryč, Danieli," řekne ta dívka, pláč má na krajíčku.

„Tohle už dál nesnesu. Tebe dál nesnesu. A je taky ne. Varovala jsem tě už v Bice."

„Jen si běž," směje se ten kluk. „A co má bejt? Pakuj se. Já tě nedržím. Co je mi po tobě?"

„Patricku, cos to vyprovokoval?" ptá se Evelyn a ustupuje ode mě.

„To je nechutné," řekne a podívá se na fluorescenční osvětlení místnosti. „A to osvětlení taky. Jdu pryč." Ale nejde, stojí na místě.

„Jdu pryč, Danieli," povídá to děvče. „Slyšíš mě?"

„Tak už běž. A honem," řekne Daniel, prohlíží si nos v zrcadle a pak mávne rukou. „Řek jsem ti, že máš padat."

„Já jdu do kabinky," řeknu na celou místnost. „Je to v pořádku? Nevadí to někomu?"

„Ty se své holky nezastaneš?" ptá se Evelyn Daniela.

„A co mám podle tebe dělat?" podívá se ten kluk na Evelynin obraz v zrcadle. Utírá si nos, popotahuje. „Koupil jsem jí večeři. Seznámil jsem ji s Richardem Marxem. Co by po mně ještě mohla chtít?"

„Abys ho zmlátil až zčerná," navrhuje mu ta děvka a ukazuje na mě.

„Miláčku," vrtím hlavou, „Kdybys tušila, co bych ti všechno vyvedl věšákem na kabáty."

„Sbohem, Danieli," řekne dívka s dramatickou pauzou. „Odcházím."

„Fajn," ukazuje Daniel svou dózičku. „Aspoň zbyde víc pro mě."

„A nezkoušej mi telefonovat," křičí a otevírá dveře. „Mám puštěnej záznamník a poslechnu si jen ty hovory, který budu chtít!"

„Patricku," řekne Evelyn, „já počkám venku." Ještě pořád je klidná, ovládá se.

Chvíli čekám, hledím na ni z kabinky, pak si prohlížím to druhé děvče. „Takže?"

„Patricku," pokračuje Evelyn, „neříkej nic, čeho bys pak litoval."

„Tak si běž," řeknu. „Vystřel odtud. Vem si limuzínu."

„Patricku –"

„Táhni," zaburácím náhle. „Bručoun říká táhni!"

Přibouchnu dveře kabinky a začnu platinovou kreditní kartou AmEx dopravovat koks z obálky do nosu. Mezi jednotlivými vdechy slyším za dveřmi kňučící Evelyn, jak se svěřuje té druhé holce. „Donutil mě odejít z mého vánočního večírku, chápeš, z mého vlastního večírku," a holka odsekne „A co má bejt" a já se začnu divoce chechtat, tříškám hlavou do dveří, slyším, jak si ten kluk dává ještě pár pecek, pak mizí a já dojedu skoro celý gram, vystrčím nade dveřmi hlavu a zkontroluju, jestli se Evelyn už ztratila, nebo jestli někde přešlapuje, čeká, zoufale se kouše do spodního rtu, případně někde hlasitě brečí, ale už tady není. Pak si představím Evelyn v jedné posteli s Danielovou holkou, jak jí ta holka nedočkavě roztahuje stehna, Evelyn klečí na všech čtyřech a líže jí zadek, strká jí prsty do kundy, a mně se zatočí hlava a vybíhám ze záchodu do klubového sálu, zoufale nadržený, toužící po kontaktu.

Je už však dost pozdě a složení hostů se změnilo. Je tu teď mnohem víc pankáčů a černochů a míň borců z Wall Street, spousta znuděných bohatých holek z Avenue A a změnila se i hudba, Belindu Carlislovou zpívající „I Feel Free" nahradil nějaký černošský rap, a pokud dobře slyším, z reproduktorů zní: „Její sračky na mým ptáku" a já se svezu na pohovku vedle páru bohatých a nádherných holek v orvaných šatech ve stylu Betsey Johnsonové, jsem zhulený, že to nemá obdoby, a začínám tradičním: „Prima hudba – nepotkal jsem vás v Salomon Brothers?" a jedna z těch holek se ušklíbne a řekne: „Vrať se na tu svoji Wall Street," a ta druhá, ta s kroužkem v nose řekne: „Zasranej yuppie."

A řekne to, i když můj oblek vypadá ve tmě klubu tmavě a moje vázanka – pestrý vzor, hedvábí od Armaniho – je uvolněná.

„Hele," zazubím se od ucha k uchu, „možná to na první pohled vypadá, jako bych byl nějakej nechutnej yuppie, ale já ve skutečnosti žádnej yuppie nejsem." Mluvím nahlas, rychle polykám, hlava mi rotuje.

U stolu s nimi sedí dva černí kluci. Oba mají na sobě odrbané džínsy, trička s krátkými rukávy a kožené bundy. Jeden má zrcadlovky na očích, druhý vyholené vlasy. Oba mě pozorně sledují. Natáhnu ruku, pak ji ohnu v lokti ve snaze vypadat jako raper. „Hele, jsem v pohodě, se ví… úplně v pohodě… jako bych byl z Jamajky." Loknu si šampaňského. „Znáte to… z Jamajky."

Abych jim to dokázal, zamířím k černému klukovi s vlasy spletenými do copánků a zakřičím: „Rasta, chlape," pak k němu natáhnu ruku a čekám, že si se mnou plácne. Ale on se ani nehne a mlčí.

„Chtěl jsem vlastně říct –" odkašlu si – „Brácho," a pak, s klesajícím nadšením, ze sebe vypravím: „My rastafariáni přece držíme spolu…"

Černoch se protáhne kolem mě a kroutí hlavou. Podívám se směrem k těm holkám – taky kroutí hlavou a varují mě tak, abych se nevracel. Pohledem vyhledám sexbombu, která tancuje sama vedle jednoho ze sloupů. Dopíjím své šampaňské a mířím k ní, ptám se jí na telefonní číslo. Usměje se. Dávám si odchod.

U NELLA

Půlnoc. Sedím u Nella v jednom boxu s Craigem McDermottem a Alexem Taylorem – který zrovna vytuhnul – a třemi modelkami z Elite: Libby, Daisy a Caron. Blíží se léto, je polovina května, v klubu je díky klimatizaci příjemný chládek, kapela hraje oddechový jazz, který se šíří poloprázdnou místností, vrtule stropních větráků se točí jako o život, dvacetihlavý dav čeká v dešti před vchodem jako škemrající masa. Libby je blondýnka, na sobě má černé grogrénové večerní střevíce na vysokých, extrémně úzkých podpatcích a červené saténové boa od Yvese Saint Laurenta.

Daisy má vlasy ještě světlejší, na sobě má lodičky z černého saténu s úzkou špičkou a černé punčochy se stříbrným leskem od Betsey Johnsonové. Caron je platinová blondýna, na sobě má kožené kozačky na širokých podpatcích s úzkou špičkou a ohrnovacím lemem z vlněného tvídu navržené pro Chanel Karlem Lagerfeldem. Všechny tři jsou v krátkých černých šatech z vlněné tkaniny od Giorgia di Sant Angela, pijí šampaňské s brusinkovým džusem a broskvovým likérem a kouří německé cigarety – a já si nestěžuju, ačkoli si myslím, že by podniku jen prospělo, kdyby Nell zavedl nekuřácké oddělení. Dvě z nich mají sluneční brýle od Giorgia Armaniho.

Libby má porušený biorytmus z pravidelného cestování letadlem.

Daisy je jediná z těch tří, kterou bych aspoň trochu chtěl píchat. Během dne jsem měl nejdřív schůzku se svým právníkem, šlo o nějaké falešné obvinění ze znásilnění, pak mě přepadl v obchodním domě Dean & Deluca nával úzkosti, ze které jsem se dostal v Xclusive. Poté jsem se setkal s těmi modelkami a šel s nimi na oběd do Trump Plaza. Následoval francouzský film, kterému jsem absolutně nerozuměl, ale který byl celkem elegantní, pak večeře v japonské restauraci Vivids u Lincoln Center a večírek v podkrovním bytě bývalého chlapce jedné z modelek, kde se podávala špatná ovocná sangria. Minulou noc jsem měl sny, nasvícené jak pornofilm, v nichž jsem píchal holky vyrobené z lepenky. Dnešní The Patty Winters Show bylo o aerobiku.

Mám na sobě dvouknoflíkový vlněný oblek s nabíranými kalhotami od Luciana Sopraniho, bavlněnou košili z Brooks Brothers a hedvábnou vázanku od Armaniho. McDermott má na sobě lněný oblek od Lubiama se lněným kapesníčkem z Ashear Brothers, bavlněnou košili od Ralpha Laurena a hedvábnou vázanku od Christiana Diora. Zrovna se chystá házet mincí, aby se rozhodlo, jestli půjde kokain shánět on nebo já, protože ani jeden z nás nechce sedět v tomhle boxu s našimi děvčaty. Pravděpodobně je sice oba chceme píchat, nechceme však, vlastně ani nemůžeme, s nimi mluvit, a to ani blahosklonným tónem – ono totiž není o čem, jistě, nemělo by nás to překvapovat, nicméně jsme poněkud vyvedení z míry. Taylor tu sice sedí, ale má zavřené oči a lehce pootevřená ústa. Původně jsme si mysleli, že jeho ospalost byla protestní reakcí na absolutní neschopnost verbální komunikace těch holek, začíná nám však docházet, že je vážně na hadry (přestal vlastně fungovat už po těch třech sklenicích saké, které do sebe obrátil ve Vivids).

Žádná z holek si jeho stavu nevšímá, snad kromě Libby, sedící přímo vedle něj, ale i o tom lze pochybovat, vážně pochybovat.

„Hlava, hlava, hlava," mumlám si pro sebe.

„Orel, orel, orel," drmolí McDermott a pak přikryje rukou minci, která spadla na ubrousek.

„Hlava, hlava, hlava," syčím svou modlitbu.

Zvedne ruku. „Je to orel," podívá se na mě.

Hodnou chvíli hledím na čtvrťák a pak ho žádám, „Zopakuj to."

„Na to zapomeň," řekne, podívá se na holky, pak se zvedne, hodí po mně pohledem, protře si oči a potřese hlavou. „Nezapomeň," napomíná mě, „mi objednat ještě jedno martini. Absolut. Dvojité. Bez oliv."

„Pohni," zavolám na něj, a zatímco se vesele ubírá směrem ke schodišti, pro sebe dodám: „Kreténe."

Otočím se zpátky do boxu. U stolu za námi sedí evropská verbež, urostlé holky, které podezřele připomínají smečku brazilských transvestitů. Unisono cosi vykřikují. Uvidíme… V sobotu v noci se chystám s Jeffem Hardingem a Leonardem Davisem na zápas. V neděli si půjčím všechny díly Ramba. V pondělí mi mají přivézt nový cyklistický trenažér… Zoufale dlouho upřeně pozoruju ty

tři modelky, celé minuty ze sebe nevypravím jediné slovo, všimnu si, že někdo objednal plátky papáje a někdo zase chřest, ale oba talíře zůstávají netknuté. Daisy si mě pozorně prohlíží, pak na mě namíří ústa a vyfoukne směrem k mé hlavě obláček kouře, ale ten propluje nade mnou, aniž by mě zasáhl do očí, jež mám stejně chráněné nedioptrickými slunečními brýlemi s obroučkami ze sekvojového dřeva od Olivera Peoplese, které mám po většinu noci na sobě. Další z nich, Libby, to slůně s porušeným biorytmem, se snaží zjistit, jak se rozkládá její ubrousek. Hladina mých frustrací je překvapivě nízká, vím, že to mohlo být horší. Mohly to být třeba Angličanky. Mohli jsme s nimi pít… čaj.

„Takže," řeknu a tlesknu o sebe dlaněmi, snažím se vypadat čile.

„To byl dneska hic, co?"

„Kam se poděl Greg?" všimla si Libby McDermottovy nepřítomnosti.

„Víš, přijel sem Gorbačov," řeknu jí. „McDermott, Greg, s ním šel podepsat mírovou smlouvu mezi Spojenými státy a Ruskem." Odmlčím se a sleduju její reakci. Pak dodám: „McDermott je, jak známo, šedá eminence stojící za glasností."

„Aha… hmmm," řekne nemožně bezbarvým hlasem a přikývne. „Ale on přece říkal, že dělá přes fúze a… akrobace."

Pohlédnu na Taylora, který pořád spí. Zatáhnu ho za jednu šli, ale on nereaguje, nepohne se. Vrátím se k Libby. „Na tom přece není nic divného, nebo je?"

„Ne," pokrčí rameny. „Ani ne."

„Žádnej Gorbačov v přízemí není," řekne nečekaně Caron.

„Ty nám lžeš?" ptá se s úsměvem na rtech Libby.

No nazdar. „Ano. Caron má pravdu. Gorbačov tu není. Je totiž v Tunelu. Pardon. Slečno?" Chytím za ruku kolemjdoucí urostlou servírku v námořnicky modré krajkové blůze od Billa Blasse a hedvábné sukni s organdovým plisováním. „Přineste mi J&B s ledem a řeznický nůž nebo nějaký jiný ostrý předmět z kuchyně. Co si dáte vy, dámy?"

Žádná nic neříká. Servírka si prohlíží Taylora. Podívám se na něj, znovu na servírčinu postavu a pak zase na Taylora. „Přineste mu třeba grapefruitovou zmrzlinu a řekněme skotskou, ano?"

Číšnice z něj nespouští oči.

„Nějaký problém?" Zamávám jí rukou před očima. „J&B. S ledem," připomínám a překřikuju jazzovou kapelu, která hraje docela slušnou úpravu „Take Five".

Servírka konečně přikývne, „A jim přineste" – gesto směrem k děvčatům – „další rundu toho, co pily. Co to je? Zázvorová limonáda? Vinný střik?"

„Ne," poučuje Libby. „To je šampáňo." Ukáže na svou sklenici, pak se obratí na Caron. „Že?"

„Nejspíš," pokrčí Caron rameny.

„A broskvovou," připomene jí Daisy.

„Šampaňské," opakuju servírce, „s broskvovým likérem. Máte to?"

Přikývne, něco si zapisuje a odchází, dívám se jí na zadek, pak se znovu podívám na ty tři, studuju každý jejich pohyb a gesto, záblesk proradnosti v některé z tváří, cokoli, co by je odlišilo od naprogramovaných automatů, u Nella je dost tma, ale mé toužebné přání – aby to bylo jen tou tmou – je nejspíš poslední marná naděje tonoucího, takže znovu sprásknu ruce a řeknu: „To dnes bylo ale horko!"

„Potřebuju nový kožich," povzdechne si Libby a hledí do své sklenice.

„Dlouhý, nebo tříčtvrteční?" ptá se Daisy stejně bezbarvým hlasem.

„Štólu?" vmísí se Caron.

„Buď dlouhý, nebo…" Libby se zarazí a asi minutu soustředěně přemýšlí. „Viděla jsem takovej krátkej, roztomilej…"

„A norkovej, že jo?" Daisy na to. „Jedině norkovej."

„Samo že norkovej," řekne Libby.

„Hej, Taylore," šeptám a třepu s ním. „Vstávej. Ony mluví. O to nesmíš přijít."

„Jakej druh?" Na řadě je Caron.

„Nejsou některý norci moc… chlupatý?“ ptá se Daisy.
„Některý jsou až moc chlupatý.“ To byla Libby.
„Teď děsně letí stříbrný lišky,“ mumlá Daisy.

„A béžový kožichy, ty letí ještě víc,“ řekne Libby.
„A to jsou který?“ nevšimnu si, která se ptala.
„Rys. Činčila. Hranostaj. Bobr.“
„Dobrý den,“ probudí se Taylor a mrká: „Jsem zde.“
„Můžeš zas usnout, Taylore,“ povzdychnu si.
„Kde je McDermott?“ protahuje se.
„Fláká se někde dole. Shání koks.“ Krčím rameny.
„Teď děsně letí stříbrný lišky,“ řekne jedna z nich.
„Mýval. Tchoř. Veverka. Ondatra. Perzián.“
„Zdá se mi to,“ ptá se mě Taylor, „nebo… se tu fakt odehrává skutečný rozhovor?“
„Rozhodně aspoň něco, co ho připomíná,“ nakloním se k němu.
„Pššt. Poslouchej, je to inspirující.“
V japonské restauraci se jich McDermott ve stavu totálního zoufalství ptal, jestli znají jméno některé z devíti planet kromě Země. Libby a Caron hádaly Měsíc. Daisy si nebyla jistá, ale nakonec řekla… kometu. Myslela si, že kometa je planeta. Byli jsme ohromení, ale všichni tři, McDermott, Taylor i já, jsme ji ujistili, že má pravdu.

„Dnes není problém sehnat dobrej kožich,“ deklamuje pomalu Daisy, „protože s kožešinami začalo pracovat víc konfekčních návrhářů a každý z nich pracuje s jinými typy kůže, čímž každá kolekce získává na nezaměnitelnosti.“
„Ale to je hrůza,“ roztřese se Caron.
„Nemusíš se bát,“ řekne Daisy. „Kožešiny jsou jen doplněk. Nesmíš se nechat zastrašit.“
„Ale luxusní doplněk,“ upozorní Libby.
I já se rozehřívám a oslovím celý stůl: „Už jste si někdy hráli s devítimilimetrovou Uzi TEC? To je puška. Ne? Tyhle pušky jsou zvlášť výhodné, mají totiž hlaveň se závitem k přišroubování tlumičů a násadců.“ Pokyvuju při svých slovech hlavou.
„Nemusíme se bát kožichů,“ rozhlíží se kolem sebe Taylor, kroutí hlavou a pak bezbarvě řekne: „Dostávám tu cenné informace.“
„Ale luxusní doplněk,“ opakuje Libby.
Znovu se objeví servírka, pokládá na stůl nápoje a grapefruitový sorbet. Taylor se nechápavě dívá a nervózně pomrkává. „Co to má být – tohle jsem si neobjednal.“
„Ale objednal,“ já na to. „Objednal sis to ve spánku. Když jsi spal.“
„To snad ne,“ znejistí.
„Já to klidně sním, ty hlavně poslouchej.“ Mé prsty hlasitě klepou do desky stolu.
„Prohlašuje to Karl Lagerfeld,“ řekne Libby.
„Proč?“ ptá se Caron.
„Samozřejmě proto, že vytvořil kolekci Fendi,“ zapaluje si Daisy cigaretu.

„Líbí se mi perzián v kombinaci s krtkem, nebo,“ Caron se zahihňá, „taková ta černá kožená bunda lemovaná perziánem.“
„Co říkáte na Geoffreyho Beena?“ ptá se Daisy.
Caron o tom uvažuje: „Ty bílé saténové límce… fuj.“
„Ale dělá senzační věci z tibetských jehňat,“ řekne Libby.
„A co Carolina Herrerová?“ ptá se Caron.
„Ne, ne, její kožichy jsou příliš huňaté,“ řekne Daisy a vrtí hlavou.
„Jako pro školačky,“ souhlasí Libby.

„Ale James Galanos dělá nejlepší rukávníky z kůže ruského rysa," řekne Daisy.

„A nezapomeň na Arnolda Scaasiho. Ten jeho bílý hranostaj," řekne Libby. „Umřela bych pro něj."

„Opravdu?" usmívám se a ohrnuju rty v krutém úšklebku.

„Opravdu umřela?"

„Ano, umřela," zopakuje Libby a poprvé za celý večer si je něčím jistá.

„Myslím, že bys vypadal obdivuhodně v tom, ehm, kožichu od Geoffreyho Beena, Taylore," hvízdnu vysokým, přihřátým hlasem a poklepu mu ochablým zápěstím na rameno, ale on už zase spí, takže to nevadí. S povzdechem ruku odtáhnu.

„Támhle je Miles…" ukazuje Caron rukou na stárnoucí gorilu ve vedlejším boxu s prošedivělými, nakrátko ostříhanými vlasy a jedenáctiletým děvčetem v klíně.

Libby se otočí, aby se přesvědčila. „A já si myslela, že natáčí ve Philadelphii ten film o Vietnamu."

„To byly Filipíny," opraví ji Caron. „Ne Philadelphia."

„Ach tak," řekne Libby a dodá: „Určitě?"

„Jo. Ale s tím už skončili." Caron mluví dokonale nerozhodným tónem. Zamrká. „Vlastně už je… hotovej." Opět zamrká. „Vlastně byl… natočenej… loni."

Obě se na sousední box dívají jakoby bez zájmu, když se však otočí zpátky k našemu stolu a do očí jim padne spící Taylor, nakloní se Caron k Libby a ptá se jí: „Neměly bysme… tam zajít, pozdravit ho?"

Libby zvolna přikývne, ve světle svíčky působí šibalsky. Pak se postaví. „Hned jsme zpátky." Odejdou, zůstane jen Daisy, která upíjí Caronino šampaňské. Představuju si ji nahou, zavražděnou, břicho se jí hemží hodujícími červy, kozy jsou do černa opálené od cigaret a Libby té zdechlině vylizuje kundu. Odkašlu si.

„Dneska ale bylo horko, že?"

„To jo," souhlasí.

„Zeptej se mě na něco," řeknu jí a cítím se najednou nezvykle uvolněně a spontánně.

Potáhne z cigarety, vyfoukne kouř. „Čím se vlastně živíš?"

„Co myslíš?" Pořád dovádivě.

„Seš manekýn?" pokrčí rameny. „Nebo herec?"

„Ne," říkám. „Zalichotilas mi, ale ne."

„Takže?"

„Hlavně dělám, jak bych to řekl, do vražd a exekucí. Jak kdy."

Pokrčím rameny.

„Baví tě to?" nenechá se vyvést z míry.

„No… jak se to vezme. Proč?" nabírám si trochu zmrzliny.

„Většinu kluků, co dělají do fúzí a akvizicí, to vlastně ani moc nebaví."

„Asi jsi mě přeslechla," řeknu a přidám násilný úsměv, načež dopijím svou J&B. „Ale to nic."

„Zeptej se teď ty mě," navrhne.

„Fajn. Kde trávíš…" Na chvíli se zarazím, pak řeknu: „léto?"

„V Maine," ona na to. „Nějakou jinou."

„Kam chodíš cvičit?"

„Mám soukromýho trenéra," řekne. „A ty?"

„Opravdu?" Usměje se, pak si všimne někoho za mými zády, ale její výraz ve tváři se nezmění, její hlas zůstane nevýrazný.

„Francesca. Panebože. To je Francesca. Koukni."

„Daisy! A Patrick, ten drak!" vykřikne Francesca. „Daisy, co tady proboha děláš s tím divočákem Batemanem?" Okamžitě vklouzne do našeho boxu i s unuděnou blondýnkou, která ji

doprovází a kterou nepoznávám. Francesca má na sobě sametové šaty od Saint Laurent Rive Gauche, ta druhá holka vlněné šaty od Geoffreye Beena. Obě mají šperky z perel.

„Ahoj Francesco," kývnu na pozdrav.

„Páni, Daisy, je tady Ben a Jerry. Já Bena a Jerryho žeru," říká něco takového, aspoň myslím, mluví zadýchaně a rychle a křičí tak, že přeřve – vlastně úplně odežene – lehký zvuk jazzové kapely. „Copak ty nemáš rád Bena a Jerryho?" ptá se s rozšířenýma očima, pak vyštěkne na kolemjdoucí servírku: „Pomerančovej džus!

Potřebuju pomerančovej džus! Kurva, Ježíši Kriste, jedině ten mi pomůže. Kde je Nell? Klidně mel… dál," mumlá, obhlíží místnost, pak se obrací k Daisy. „Nemám něco s make-upem? Batemane, jsou tady Ben a Jerry. Neseď tu jako idiot. Promiň, jenom tak kecám.

Miluju Patricka, ale no tak, Batmane, hlavu vzhůru, netopýří muži, jsou tady Ben a Jerry." Lascívně zamrká, pak si jazykem nasliní oba rty. Francesca píše do Trhu marnosti.

„Ale já už jsem si…" Zarazím se a pohlédnu do své misky se zmrzlinou, znejistím. „Už jsem si objednal grapefruitovou zmrzlinu." Smutně na ni ukážu a řeknu, „a žádnou další nepotřebuju."

„Sakra, Batemane, je tady Jagger. Mick. A Jerry. Však ty víš," povídá Francesca, mluví sice k nám, ale neustále sleduje zbytek místnosti. Výraz v Daisyině tváři se za celý večer nezměnil.

„Hroznej y-u-p-p-i-e," hláskuje do ucha té nové dívce.

Francesčiny oči spočinou na mé zmrzlině. Postavím ji před sebe jako opevnění.

„Jistě," řeknu, pak se pokusím o něco jako zpěv. „Ještě jednu noc, ještě jednu noc s tebou… Já přece vím, o koho jde."

„Nějak jsi zhubla, Daisy, budu z tebe nemocná. Mimochodem, představuju vám Alison Pooleovou, ta je taky hrozně hubená a je mi z ní zle," povídá Francesca a lehce mě klepne po ruce, zakrývající pohár se zmrzlinou, který si pak přisune před sebe.

„A tohle je Daisy Miltonová a Patrick –"

„My se známe," řekne Alison a prohlíží si mě.

„Čau Alison. Já jsem Pat Bateman," řeknu a podávám jí ruku.

„Už jsme se setkali," zopakuje a podívá se mi tvrdě do očí.

„Opravdu?" ptám se.

Francesca doslova vřeští. „Páni, podívejte se na Batemanův profil. Pravý římský. A ty řasy!"

Daisy se souhlasně usmívá. Dělám jakoby nic, nevšímám si jich.

Uvědomím si, že Alison je děvče, s nímž jsem se setkal loni zjara na Kentucky Derby, kde jsem byl s Evelyn a jejími rodiči.

Pamatuju si, jak řvala, když jsem se jí snažil narvat do pochvy celou ruku s rukavicí, namazanou lubrikantem, zubní pastou, vším, co se mi podařilo najít. Byla opilá, zhulená koksem, a já ji přivázal k posteli drátem a zalepil jsem jí izolepou ústa, tvář, prsa. Francesca mi ho předtím kouřila. Nevím už, kde to bylo, ani kdy, vím jenom, že mi ho kouřila a že se jí to líbilo. Náhle si bolestně uvědomím, že jsem ji chtěl toho jarního odpoledne nechat vykrvácet k smrti, ale cosi mě zastavilo. Byla tak sjetá –

„Kristepane," úpěla po celé hodiny a krev se jí přitom řinula z nosu – že se ani nerozbrečela. Možná, že to bylo tím. Že si tak zachránila život. Tenkrát jsem vyhrál spoustu peněz, v závodě zvítězil můj favorit, kůň jménem Nemravné obnažení.

„Hm… Ahoj." Usměju se na ni a brzy znovu získám sebejistotu.

Alison ten příběh nikdy nebude vyprávět. Žádná živá duše nikdy neuslyší o tom milém, hrůzném odpoledni. Teď proti ní sedím v přítmí Nellovy restaurace. „Ano, pamatuju si tě. Byla jsi skutečně…" Odmlčím se a přidušeně dokončím, „třída."

Nic neříká, jenom se na mě podívá, jako bych byl nepřítel civilizace, nebo něco takového.

„Panečku. Taylor spí, nebo už umřel?" ptá se Francesca a přitom hltá, co zbývá z mé zmrzliny. „Četli jste dneska někdo společenskou rubriku? Byla jsem tam a Daisy taky. A taky Taffy."

Alison se zvedne, na mě se ani nepodívá. „Jdu do přízemí najít Skipa a zatančit si.“ Jde pryč. Vrací se McDermott, zběžným pohledem si změří odcházející Alison a sedá si vedle mě.

„Povedlo se?“ ptám se.

„Ani ťuk,“ řekne a utírá si nos, zvedne ze stolu mé pití a čichne si, pak si lokne a zapálí si jednu z Daisyiných cigaret. Zatímco si zapaluje, podívá se na mě, představí se Francesce, pak se znovu obrátí ke mně. „Netvař se tak vyplašeně, Batemane. To se stává.“

Chvíli mlčím, čekám, pak se zeptám: „To si ze mě děláš prdel?“

„Ne,“ on na to. „Nevedlo se.“

Zase se na chvíli odmlčím, pak se podívám do klína a vzdychnu si:

„Hele, McDermotte, já se v těchhle věcech vyznám. Vím, o co ti jde.“

„Píchal jsem ji,“ popotáhne párkrát nosem a ukáže prstem na jednu z holek v boxu před námi. Viditelně se potí a páchne po deodorantu Xeryus.

„Fakt? Neříkej. A teď se zkus soustředit,“ řeknu a vtom cosi zahlédnu koutkem oka. „Francesco…“

„Co je?“ Zdvihne zrak, kapka zmrzliny jí stéká po bradě.

„Víš, že jíš moji zmrzlinu?“ ukážu na misku.

Polkne, hledí mi do očí. „Klídek, Batemane, a co má jako bejt, ty nádhernej hřebče? Mám ti předložit svůj test na AIDS? Páni, když už o tom mluvíme, vidíte támhletoho chlápka? Kraffta? Tak ten to chyt, nekecám.“

Borec, na kterého Francesca ukazuje, sedí u stolu vpředu, kousek od pódia s jazzbandem. Dozadu ulízané vlasy lemují nápadně chlapeckou tvář a na sobě má oblek s nabíranými kalhotami a hedvábnou košili se světlými puntíky z Comme des Garcons Homme a upíjí martini. Není těžké si ho tuto noc představit v něčí ložnici, nejspíš u holky, co sedí s ním, blondýny s velkýma kozama v kovem zdobených šatech od Giorgia di Sant Angela.

„Nepůjdem ji varovat?“ ptá se někdo.

„Radši ne,“ říká Daisy.

„Ta si to zaslouží. Vypadá jako pěkná kráva.“

„Dávej pozor, McDermotte,“ nakloním se k němu. „Ty seš teda sjetej. Poznám ti to na očích. Nemluvě o tom tvým věčným posmrkávání.“

„Ne. Ani houby. Dnes ne, zlato,“ vrtí hlavou.

Potlesk pro jazzband, tleská celý stůl, dokonce i Taylor, jehož se Francesce definitivně podařilo probudit, já se odvrátím od McDermotta, který mě pořádně vytočil, a začnu plácat rukama o sebe jako všichni ostatní. Caron a Libby se vracejí ke stolu a Libby povídá: „Caron letí zítra do Atlanty. Kšeft pro Vogue. Budeme muset jít.“ Kdosi si vyžádá účet a McDermott vytahuje svou zlatou kreditní kartu AmEx, což s konečnou platností potvrzuje, že je úplně sťatej, jinak je totiž známej škrob.

Venku je dusno a mrholí, taková tekutá mlha, jsou vidět blesky a není slyšet hromobití. Vedu McDermotta, doufám, že neminí moc vyvádět, a málem narazíme do člověka na invalidním vozíčku, pamatuju si ho, pokoušel se dostat dovnitř, když jsme přicházeli, a je tu pořád, pojíždí dopředu a pak zase zpátky a dveřník si ho vůbec nevšímá.

„McDermotte,“ naléhám, „Co to vyvádíš? Dej mi můj podíl.“

Otočí se, prohlíží si mě, dá se náhle do podivného tance, poskakuje kolem, pak toho stejně náhle nechá a kráčí k černošce s dítětem, co sedí ve vchodu zavřeného lahůdkářství poblíž Nella a nejspíš se snaží škemrat o jídlo. U nohou má určitě lepenku se známým nápisem. Nedovedu posoudit, zda to šesti či sedmileté dítě je, nebo není černé, i když nepochybuju o tom, že je její. Světla před Nellem jsou totiž velmi jasná, skoro oslňující, a v noci změní všechny barvy v nevýrazný žlutavý odstín.

„Co to tam dělají?“ ptá se zaražená Libby a udiveně hledí. „To nevědí, že musí stát blíž ke vchodu?“

„Libby, hni sebou,“ táhne ji Caron k taxíku parkujícímu u obrubníku.

„McDermotte,“ ptám se, „co to k čertu vyvádíš?“

McDermottovy oči se rozzářily, mává nad ženinou tváří dolarovou bankovkou a ona se pateticky rozpláče a natahuje se po ní.

Samozřejmě, jak jinak, od něj nic nedostane. Místo toho vytáhne Craig z kapsy zápalky z Canal Baru a zapálí nejdřív bankovku, pak zhaslou, zpola vykouřenou cigaretu zastrčenou mezi bílými zuby – udělal to dost dobře, čurák.

„Seš… docela šlechetnej, McDermotte,“ řeknu mu.

Daisy se opírá o bílý mercedes parkující u chodníku. Další mercedes, tentokrát černá limuzína, stojí vedle bílého. Ulice je bohatě osvětlená. Po Čtrnácté projede sanitka se spuštěnou sirénou. McDermott projde kolem Daisy a políbí jí ruku, pak naskočí do druhého mercedesu.

Zůstal jsem stát s vyjevenou Daisy před plačící černoškou.

„Sakra,“ mumlám, „Tady máte…“ Podám jí krabičku zápalek z Lutece, pak si uvědomím svůj omyl, nahmatám v kapse zápalky ze Zelené taverny, strčím je do ruky dítěti a první krabičku vytrhnu z ženiných špinavých, vrásčitých prstů.

„Sakra,“ zamumlám podruhé a zamířím k Daisy.

„Není tu žádnej další taxík,“ řekne s rukama v bok. Záblesk na obloze způsobí, že prudce zvedne hlavu, rozhlíží se a ječí: „Kde jsou ti fotografové? Kdo si to tady dovoluje fotit?“

„Taxi!“ hvízdnu a snažím se zastavit projíždějící auto.

Další blesk přetíná oblohu nad Zeckendorf Towers a Daisy zařve:

„Kde je ten s tím foťákem? Patricku, ať toho nechají.“ Je bezradná, kroutí hlavou dopředu, dozadu, napravo i nalevo.

Sundává si sluneční brýle.

„Panebože,“ mumlám, ale můj hlas postupně přechází do křiku. „To je jen blesk. Slyšíš? Žádnej fotograf. Obyčejnej blesk!“

„A to bych ti měla věřit? Tvrdils, že v přízemí byl Gorbačov,“ vytýká mi. „Nevěřím ti už ani slovo. Podle mě je tady tisk.“

„Hele, tady je drožka. Taxi!“ Hvízdnu na taxíka, projíždějícího po Osmé Avenue, někdo mi ale poklepe na rameno a já se otočím, je to Bethany, děvče, co jsem s ní chodil na Harvardu a co mě pak nechala, na sobě má krajkou zdobený svetr a kalhoty z viskózového krepu od Christiana Lacroixe, v ruce drží roztažený bílý deštník.

Taxík, který jsem se snažil chytit, profrčí kolem.

„Bethany,“ řeknu překvapeně.

„Patricku,“ usměje se.

„Bethany,“ opakuju.

„Jak žiješ, dlouho jsem tě neviděla, Patricku.“

„Hm, docela to ujde,“ utrousím po trapné chvilce mlčení. „A ty?“

„Není to zlé, díky.“

„Bylas vevnitř?“ ptám se.

„Jo, byla.“ Kývne. „Ráda tě vidím.“

„A bydlíš… tady?“ zeptám se a polknu. „Na Manhattanu?“

„Jo.“ Usměje se. „Pracuju v Milbank Tweed.“

„To je … skvělé.“ Pohlédnu na Daisy a náhle mě popadne vztek, vzpomenu si na tu noc v Cambridgi, kdy Bethany se zafačovanou rukou a malou modřinou na tváři se vším skončila, pak mě stejně náhle napadne: ‚Moje vlasy, sakra, moje vlasy,‘ a cítím mrholení, které mi je ničí. „Fajn. Teď ale musím jít.“

„Děláš u P & P, že jo?“ ptá se a dodá, „Vypadáš skvěle.“

Vidím přijíždět další taxík. Udělám krok dozadu. „Dělám, však víš.“

„Pojďme spolu někdy na oběd,“ volá na mě.

„Výbornej nápad,“ řeknu dost nejistě. Taxík zpozoroval Daisyino mávání a zastavuje.

„Zavolám ti,“ řekne.

„Jak chceš,“ já na to.

Nějaký černoch otevřel Daisy dveře taxíku a ona s elegancí nastupuje, pak podrží dveře i mně a já nasedám a mávám na Bethany. „Dáte mi spropitné, pane?“ ptá se černoch. „Vy a vaše krásná paní?“

„To tak,“ zavrčím a pokouším se zkontrolovat svůj účes v řidičově zpětném zrcátku. „Dám ti místo peněz radu: sežeň si pořádnou práci, ty pitomej negře.“ Pak prudce třísknu dveřmi a přikážu řidiči, aby nás hodil na Upper West Side.

„Líbil se ti ten dnešní film, jak tam byli špióni, co vlastně nebyli špióni?“ ptá se Daisy.

„A slečnu můžete vysadit v Harlemu,“ říkám řidiči.

Jsem ve své koupelně, stojím do půl těla nahý před zrcadlem Orobwener a přemýšlím, jestli si mám dát sprchu a umýt si vlasy, které vinou deště vypadají nemožně. Jemně na ně nanesu trochu pomády a začnu je rozčesávat hřebenem. Daisy sedí v křesle z mosazi a chrómu vedle postele a pojídá zmrzlinu Macadamia Brittle Häagen-Dazs. Na sobě má jen krajkovou podprsenku a podvazkový pás z obchodního domu Bloomingdale.

„Víš,“ volá na mě, „Fiddler, můj bývalý kluk, co byl dnes na tom večírku, nedokázal pochopit, co vidím na nějakém yuppiem.“

Poslouchám ji na půl ucha, věnuju se svému účesu, ale zmůžu se na odpověď. „Opravdu?“

„Říkal…“ zasměje se, „říkal, že z tebe má záporné vibrace.“

Povzdychnu si a zatnu svaly. „To teda… nic moc.“

Pokrčí rameny a mimoděk připustí: „Bral strašný množství koksu. A bil mě.“

Zpozorním, ale ona řekne: „Ale mého obličeje se nikdy nedotkl.“

Jdu do ložnice a začnu se svlékat.

„Podle tebe jsem blbá, že jo?“ ptá se, hledí na mne a nohy, opálené a vypěstěné aerobikem, svěsí přes jedno z bočních opěradel křesla.

„Proč?“ vyklouznu z bot a sehnu se, abych je zvedl.

„Podle tebe jsem blbá,“ řekne, „myslíš si, že všechny modelky jsou blbý.“

„Ne,“ říkám a snažím se zadržet smích. „Nic takovýho.“

„Ale jo,“ nedá si pokoj. „Já to poznám.“

„Podle mě seš…“ stojím před ní a selhává mi hlas.

„Co?“ široce se usmívá a čeká na odpověď.

„Podle mě seš moc správná holka a neuvěřitelně… chytrá holka,“ řeknu monotónně.

„To zní hezky,“ usměje se okouzleně a olizuje lžičku. „Umíš být docela milej a něžnej.“

„Díky,“ svlékám si kalhoty a spořádaně je skládám, věším je spolu s košilí a vázankou na věšák z černé oceli od Philippe Starka.

„Jednou jsem přistihl službu, jak krade kus celozrnnýho toastu z odpadkovýho koše v kuchyni.“

Daisy o tom chvíli přemýšlí a pak se zeptá: „Proč?“

Mlčím a prohlížím si její pevné, rovné břicho. Má dokonale opálené a svalnaté tělo. Stejně jako já. „Říkala, že má hlad.“

Daisy si vzdychne a zamyšleně olízne lžičku.

„Myslíš, že mám vlasy v pořádku?“ stojím před ní, teď už jen v žokejských šortkách od Calvina Kleina, vyboulených vpředu od erekce, a v ponožkách od Armaniho za padesát dolarů.

„Jasně,“ pokrčí rameny. „Co by jim mělo bejt?“

Posadím se na kraj postele a sundám si ponožky.

„Dneska jsem zmlátil holku, která na ulici žebrala od lidí peníze,“ odmlčím se a pak pomalu odměřuju každé slovo. „Byla mladá, vypadala vyděšeně a měla ceduli, na níž vysvětlovala, že je

ztracená v New Yorku a má dítě, ačkoli ho neměla s sebou. Potřebovala peníze, asi na jídlo. A na autobus do Iowy. Myslím, že do Iowy…“ Odmlčím se, zmuchlám ponožky do tvaru koule a pak je zase rovnám.

Daisy mě asi minutu pozoruje prázdným pohledem, pak se zeptá: „A co bylo dál?“

Chvíli mi trvá, než se dovedu ovládnout a postavím se. Než odejdu do koupelny, zamumlám: „Pak? Tak jsem ji zpráskal, že se z toho mohla posrat.“ Vytahuju z lékárničky kondom, vracím se do ložnice a povídám: „Napsala špatně slovo postižená. To samozřejmě není důvod k bití, ale… znáš to.“ Pokrčím rameny. „Na znásilnění byla moc ošklivá.“

Daisy se postaví a položí lžičku vedle kelímku od zmrzliny na noční stolek navržený Gilbertem Rhodem.

„Tam ne,“ upozorním ji. „Do kelímku.“

„Promiň.“

Zatímco si nasazuju kondom, obdivuje vázu od Palazzettiho. Lehnu si na ni a pícháme spolu, leží pode mnou a já ji vnímám pouze jako nějakou věc, i když všechny halogenové lampy celou dobu svítí. Později spolu ležíme na opačných stranách postele. Dotknu se jejího ramene.

„Asi bys měla jít domů,“ řeknu.

Otevře oči a škrábe se na krku. „Víš, mohl bych tě… zranit,“ řeknu jí. „Nedovedu se kontrolovat.“

Podívá se na mě a pokrčí rameny. „Jasně, fajn.“ Začne se oblékat.

„Stejně nepotřebuju trvalejší vztah.“

„Mohlo by se stát něco moc zlého,“ řeknu jí.

Natáhne si kalhotky, před zrcadlem od Nabolweva si upravuje vlasy a přikývne: „Chápu.“

Oblékla se, plynou minuty těžkého a absolutního ticha. Pak se pokusím o poslední šanci. „Nechceš, abych tě zranil, že ne?“

Dopíná si šaty a vzdychne, aniž by se na mě podívala. „Proto jdu pryč.“

„Asi jsem něco prohrál,“ řeknu.

PAUL OWEN

Celé dopoledne jsem ve svém bytě poslouchal, jak mi lidi volají, ale ani jeden hovor jsem nevzal, hleděl jsem unaveně na bezdrátový telefon a popíjel jeden šálek bylinkového čaje za druhým. Pak jsem šel do posilovny a asi dvě hodiny na sobě pracoval, následoval oběd v baru Zdraví, kde jsem tak tak dojedl polovinu čekankového salátu s mrkvovou zálivkou. Cestou z opuštěné skladištní budovy v Hell’s Kitchen, v níž jsem si pronajal prostory, jsem se stavil v Barney’s. Byl jsem na kosmetice. V Yale Clubu jsem hrál squash s Brewsterem Whipplem, odtamtud jsem telefonicky zařídil na osm hodin rezervaci v Texarkaně, kde mám večeřet s Paulem Owenem. Rezervace zní na jméno Marcus Halberstam. Vybral jsem Texarkanu, protože vím, že tam dnes večer nebude příliš mnoho lidí, s nimiž bývám ve styku.

Navíc mám chuť na jejich vepřové v chilli těstíčku a jedno či dvě piva Dixie. Je červen, na sobě mám dvouknoflíkový lněný oblek, bavlněnou košili, hedvábnou vázanku a široké kožené polobotky, vše od Armaniho. Před Texarkanou se ke mně sune usměvavý černý žebrák a vysvětluje, že je mladší syn Matky Kuráže a jmenuje se Chudoba. Před sebou drží polystyrénový kelímek od kávy. Připadá mi to vtipné, tak mu dám čtvrťák. Mám dvacetiminutové zpoždění.

Z otevřených oken na Desáté slyším poslední tóny z „A Day in the Life“ od Beatles.

Bar v Texarkaně je prázdný a v jídelně je zaplněno jen asi čtyři nebo pět stolů. Owen sedí v jednom ze zadních boxů a právě si hořce stěžuje číšníkovi, vyslýchá ho a chce vědět přesné důvody, proč jim dnes večer došla langustová melanž. Číšník, ne nehezký buzerantský týpek, je bezradný a zoufale ze sebe souká omluvy.

Owen nemá náladu na legrácky, ale tu nemám ani já. Když si přisednu, číšník zopakuje své připitomělé omluvy a zapíše si mou objednávku. „J&B, čistou," říkám důrazně. „A pivo Dixie."

Zapisuje si to a přitom se usmívá – dokonce klopí řasy, teplouš jeden. Zrovna, když ho chci varovat, aby se mnou nezkoušel konverzovat, vyštěkne svou objednávku i Owen: „Dvojité martini Absolut," načež buzík odkráčí.

„Tady je opravdu rušno jako, ehm, v úle, Halberstame," řekne Owen a ukáže na poloprázdnou místnost. „Tenhle lokál musí fakt jít na dračku."

„To je tím, že zdejší želví polévka a arugula na roštu se nedají žrát," řeknu mu.

„Tak jo," zamručí s očima upřenýma do svého martini. „Jdeš pozdě."

„To víš, jsem z rozvrácený rodiny, tak se do mě neser," řeknu, krčím rameny a myslím si: milý Halberstame, seš ty ale hajzl.

Prostuduju si jídelní lístek a poznamenám: „Vidím, že zapomněli na vepřový závitek s limetovým želé."

Owen má na sobě dvouřadový oblek z kombinace lnu a hedvábí, bavlněnou košili a hedvábnou vázanku, vše od Josepha Abbouda.

Jeho opálení nemá chybu. Není však jaksi ve své kůži, namluví toho překvapivě málo, jeho zaraženost ochladí mou žoviální, nadšenou náladu, viditelně ji oslabí a já se za chvíli přistihnu při debilních otázkách typu: „Nesedí támhle Ivana Trumpová?", na které si sám odpovídám, „Sakra, Patricku, vlastně Marcusi, nepřeskočilo ti? Co by Ivana dělala v Texarkaně?" Ale ani ty nerozptýlí monotónní náladu u večeře. Nemůžu z mysli zaplašit fakt, že Paul Owen je stejně starý jako já, sedmadvacet, nemůžu se zbavit rozrušení.

Co jsem považoval u Owena za nafoukanost, je ve skutečnosti jenom opilost. Když z něj tahám informace o Fisherově kontu, odbývá mě neužitečnými statistickými údaji, které už dávno znám: jak se o ty peníze nejdřív staral Rothschild a jak je pak získal on, Owen. Ale přestože mi to všechno Jean zjistila a uspořádala do zvláštního svazku už před řadou měsíců, přikyvuju, předstírám, že jeho primitivní informace jsou pro mě překvapením, a říkám věci jako „To je pozoruhodné", které prokládám větami typu „Jsem úplnej magor" a „Hrozně rád řežu ženský." Pokaždé, když se pokusím vrátit rozhovor k tajemnému Fisherovu kontu, bez meškání změní téma a mluví o soláriích, značkách doutníků, nových fitness centrech nebo nejlepších joggingových trasách na Manhattanu a žvaní a žvaní, což mě nehorázně štve. Během první poloviny večeře – po předkrmu, před hlavním chodem – popíjím jižanské pivo, pak se dám na dietní pepsi, protože musím zůstat střízlivější než on.

Skoro se mu chystám vykládat, že Cecílie, děvče Marcuse Halberstama, má dvě vagíny a že si ji budu příští jaro v East Hamptonu brát, ale on mě přeruší.

„Cítím se…, trochu mimo," připustí a opile vymačkává limetu na stůl, přičemž úplně mine svou sklenici.

„Hmm-hmm," namáčím do rebarborové hořčičné omáčky kousek jicamy a předstírám nezájem.

Když je večeře u konce, je tak ožralý, že se mi podařilo

1. přimět ho, aby zaplatil účet, který činí dvěstěpadesát dolarů,
2. donutit ho uznat, že je hlupák a idiot,
3. odvézt ho k sobě domů, kde si dává další pití – sám otevřel láhev Acacie, kterou jsem měl k tomu účelu schovanou, použil k tomu otvírák ze skoro ryzího stříbra od Mulazoniho, který mi koupil Peter Radloff poté, co jsme spolu dokončili tu heatherberskou transakci. V koupelně vezmu sekyru, kterou mám opřenou ve sprše, polknu dvě pětimiligramová vália, zapiju je kelímkem Plaxu, jdu do předsíně, obléknu si levný plášť do deště koupený ve středu v Brooks Brothers a přesunu se zpět k Owenovi. Naklání se v obýváku nad stereem a prohlíží si mou sbírku kompaktů. Všechna světla v bytě svítí, benátské žaluzie jsou staženy. Napřímí se, pomalu couvá pokojem, upíjí víno ze

své sklenice a nakonec se posadí do bílého hliníkového skládacího křesla, které jsem koupil před několika týdny ve zvláštním výprodeji uspořádaném při příležitosti Conranova výročí. Konečně si všimne novin – jsou to USA Today a W a The New York Times – rozložených po podlaze, aby chránily vyleštěné parkety z bílého dubu před jeho krví. Jdu k němu, v jedné ruce držím sekyru, druhou rukou si zapínám pršiplášť.

„Halberstame?“ ptá se a polyká slova.

„Ano?“ přistoupím blíž.

„Proč tu máš, všude roztahané ty noviny? Máš snad psa? Chrta nebo tak?“

„Ne, Owene.“ Obejdu pomalu křeslo, stojím čelem k němu a on je tak opilý, že si ani nevšimne mé sekery, neví ani, že jsem mu ji zvedl nad hlavu. Pak změním názor a spustím ji k pasu, jako baseballovou pálku připravenou udeřit do letícího míče, kterým není nic jiného než Owenova hlava.

Owen se odmlčí, pak zamumlá: „Víš, nemohl jsem vystát Iggyho Popa, ale teď se tak zkomercionalizoval, že ho mám o hodně radši než –“

Sekyra ho zasáhne uprostřed věty, přímo do tváře, silné ostří se mu zasekne zboku do jeho otevřených úst a umlčí ho. Paulovy oči hledí na mě, pak se obrátí v sloup, znovu na mě, konečně se rukama pokusí uchopit topůrko, v šoku však ztratil veškerou sílu.

Zpočátku není vidět žádná krev, není slyšet žádný zvuk, kromě krčených a trhaných novin pod jeho kopajícíma nohama. Krev začne pomalu stékat z koutků úst až chvíli po prvním úderu, pak sekyru vytáhnu – páčivým pohybem Owena málem shodím z křesla – a udeřím ho do obličeje podruhé, objeví se široký otvor, Paul hrabe rukama do prázdna a dva hnědavé gejzíry krve vystříknou a potřísní látku mého pláště. To je doprovázeno strašlivým syčivým zvukem, vycházejícím z ran jeho lebky, z míst, kde se kosti a maso již rozpojily, následuje hrubý pšoukavý zvuk, to se jeho mozek tlakem vyřine z kostěného obalu, je růžový a lesklý a začne vytékat z děr ve tváři. Paul padá v agónii na podlahu, tvář má šedou a krvavou, kromě jednoho oka, které nepřestává reflexivně mrkat. Z jeho úst je růžovorudá břečka zubů a masa a čelistních kostí, jazyk mu na tlusté rudé struně bezvládně visí dírou zející v jedné z tváří. Jen jednou na něj zařvu: „Ty zasranej pitomej zmrde. Ty pitomej zmrde.“ Pak nad ním stojím a čekám, dívám se na prasklinu nad Onicou, údržbář ji zase zapomněl opravit. Paulovi trvá celých pět minut, než konečně chcípne. Dalších třicet, než přestane krvácet.

Jedu taxíkem do Owenova apartmá na Upper East Side a během jízdy přes Ústřední park uprostřed téhle dusné červnové noci si uvědomím, že jsem si ještě nesvlékl pršiplášť potřísněný Owenovou krví. Byt otevírám klíči, které jsem sebral mrtvému z kapsy, a jakmile jsem uvnitř, napustím plášť benzínem ze zapalovače a spálím ho v krbu. Obývací pokoj je velmi prostě, minimalisticky zařízený. Zdi jsou z bíle barveného betonu, kromě jedné, na níž je obrovská módní scientistní kresba. Zeď otočená k Páté Avenue je vypolstrována dlouhým pruhem hovězí kůže. Pod ní je černá kožená pohovka.

Zapnu televizor Panasonic s třicetipalcovou obrazovkou, naladím Pozdní noc s Davidem Lettermanem, pak jdu k telefonnímu záznamníku a vyměním nahranou odpověď. Smažu tu současnou (Owen v ní vyjmenovává všechna čísla, na nichž může být zastižen, včetně námořního přístaviště, Kristova noho, zatímco v pozadí vkusně hraje Vivaldiho Čtvero ročních dob) a nahlas přemýšlím, kam bych mohl Owena poslat. Po několika minutách intenzívního přemýšlení dostanu nápad: Londýn. „Pošlu toho pitomce do Anglie,“ zachechtám se, ztlumím hlasitost televizoru a nahraju nový vzkaz.

Mám podobný hlas jako Owen, nejspíš nerozeznatelný při zkreslení v telefonu. Dnešní Letterman nás baví pitomou drezúrou domácích mazlíčků. Německý ovčák v čepici loupe a žere pomeranč. Ukazují to dvakrát ve zpomalené projekci.

Do ručně šitého vaku ze sedlové kůže od Ralpha Laurena potaženého plátnem v barvě khaki, s těžkými výztuhami v rozích, zlatými pruhy a zámkem strkám vlněný šestiknoflíkový dvouřadový

oblek se špičatými klopami a bílým proužkem a jeden námořnicky modrý oblek z vlněného flanelu, oba od Brooks Brothers. Přidám dobíjecí elektrický holící strojek Mitsubishi, stříbrem vykládanou obouvací lžíci z Barney's, sportovní stopky Tag-Heuer, peněženku z černé kůže od Prady, příruční kopírku Sharp, přenosný telefon Dialmaster Sharp, Owenův cestovní pas v originálním pouzdře na doklady z černé kůže a přenosný vlasový fén Panasonic. Ještě seberu přenosný přehrávač kompaktních disků Toshiba, v němž je ještě zasunuta nahrávka Les Misérables s původním obsazením. Koupelna je celá bílá, s výjimkou tapety s černými skvrnami, jako mají psi dalmatinci, na jedné ze stěn. Do igelitové tašky Hefty naházu všechny toaletní potřeby, které by se mi mohly hodit.

Jsem zase u sebe. Tělo už ztuhlo posmrtnou křečí. Nejdřív ho musím zabalit do čtyř levných froté ručníků, které jsem rovněž nakoupil ve výprodeji u příležitosti Conranova výročí. Hlavou dopředu nacpu oblečeného Owena do péřového spacího pytle zn. Canalino, zapnu ho a snadno odtáhnu do výtahu, pak s ním sjedu do vestibulu, projdu kolem spícího dveřníka a sejdu o blok níž, kde narazím na Arthura Crystala a Kitty Martinovou, zrovna se vracejí z večeře v Café Luxembourg. Naštěstí se o Kitty Martinové ví, že chodí s Craigem McDermottem, který je tuto noc v Houstonu, proto mě ti dva ani moc nezdržují, ačkoli Crystal – nevychovanec jeden – se mě ptá, jak se má správně nosit bílý večerní smoking.

Stručně mu odpovím, zamávám na taxíka, bez námahy nacpu spací pytel na zadní sedadlo, nasednu a udám řidiči adresu v Hell's Kitchen. Jakmile jsem u cíle, vytáhnu spacák do čtvrtého patra a konečně se octnu v té části opuštěné budovy, která je mým majetkem. Tam uložím Owena do velké bílé porcelánové vany, sundám z něj oblek od Abbouda a nasypu na něj dva pytle vápna.

Kolem druhé v noci se převaluju v posteli a nemůžu usnout.

Nešťastnou náhodou se ke mně dovolá Evelyn, zatímco poslouchám vzkazy na záznamníku a sleduju na videu ranní The Patty Winters Show, která byla o deformovaných lidech.

„Patricku?" osloví mě tázavě.

Odmlčím se a řeknu klidným, monotónně oznamovacím tónem:

„Dovolala jste se na číslo Patricka Batemana. Bohužel, není právě teď schopen dostavit se k telefonu. Můžete mu zanechat svůj vzkaz, až se ozve tón." Chvíli počkám a dodám: „Přeji hezký den."

Udělám delší pauzu, modlím se, aby mi to snědla, a pak vyloudím nepovedené „Píííp."

„Nech toho, Patricku, já vím, že seš to ty," řekne naštvaně. „Co to máš proboha za nápady?"

Chvíli držím telefon před sebou, pak ho upustím na podlahu a třísknu s ním do nočního stolku. Pak mačkám různá tlačítka a doufám, že až znovu zvednu sluchátko, ozve se mi neškodný oznamovací tón. „Haló, kdo je tam?" řeknu konečně. „Volá někdo?

„Ježíši Kriste, nech toho. Okamžitě toho nech," ječí Evelyn.

„To jsi ty, Evelyn?" zeptám se vesele s tváří zkřivenou do grimasy.

„Kde jsi byl celou noc?" ptá se. „Myslím, že jsme měli jít na večeři. Jestli se nemýlím, měli jsme zamluvený stůl v Raw Space."

„Ne, Evelyn," vzdychnu a přepadne mě náhlá únava. „Asi se mýlíš. Jaks na to mohla přijít?"

„Asi jsem si to zapsala. Nebo mi to zapsala moje sekretářka."

„Takže jedna z vás se spletla," řeknu a přetáčím dálkovým ovládáním videokazetu. „Raw Space? Bože, ty ses… úplně zbláznila."

„Miláčku," zajíkne se. „Kde jsi byl dnes večer? Doufám, že jsi nešel do Raw Space beze mě?"

„Proboha," zasténám. „Musel jsem si půjčit pár videokazet. Vlastně, musel jsem vrátit videokazety."

„Co jsi ještě dělal?" ptá se podezíravě.

„Taky jsem potkal Arthura Crystala a Kitty Martinovou. Zrovna se vraceli z večeře z Café Luxembourg."

„Opravdu?" Mrazivý tón, nefalšovaný zájem. „Co měla Kitty na sobě?"

„Baloňák přes ramena, sametový korzet a krajkovou sukni s květinovým vzorem od Laury Marolakosové, nemýlím-li se.“

„A Arthur?“

„To samé.“

„Pane Bateman,“ hihňá se, „obdivuji váš smysl pro humor.“

„Podívej, je pozdě. Jsem unavenej,“ předstírám zívnutí.

„Probudila jsem tě?“ ptá se ustaraně. „Doufám, že jsem tě nevzbudila.“

„Jo,“ řeknu, „Vzbudila. Ale já jsem zvedl telefon, takže je to má chyba, ne tvoje.“

„Nepůjdem spolu na večeři, miláčku? Třeba zítra?“ ptá se nesměle a očekává kladnou odpověď.

„To nepůjde. Mám moc práce.“

„Děláš, jako by ti ta zatracená firma patřila,“ zasténá. „Jaká práce? Na čem teď děláš? Nechápu to.“

„Evelyn,“ naberu dech. „Prosím.“

„Patricku, jeďme někam na léto,“ řekne škemravě. „Třeba do Edgartownu nebo k Hamptonům.“

„To by šlo,“ řeknu, „to by možná šlo.“

OBCHODNÍ DŮM PAULA SMITHE

Stojím v obchodním domě Paula Smithe a mluvím s Nancy a Charlesem Hamiltonovými a jejich dvouletou dcerou Glenn. Charles má na sobě čtyřknoflíkový dvouřadový lněný oblek od Redaelliho, bavlněnou košili s širokými rukávy od Ascota Changa, vzorovanou hedvábnou vázanku od Eugenia Venanziho a mokasíny z Brooks Brothers. Nancy má na sobě hedvábnou blůzu s perleťovými flitry, hedvábnou šifónovou sukni od Valentina a stříbrné náušnice od Reeny Pachochi. Já mám na sobě vlněný šestiknoflíkový dvouřadový oblek s jemným proužkem a vzorovanou hedvábnou vázanku, obojí od Louise z Bostonu, a košili z oxfordské bavlny od Luciana Barbery. Glenn má na sobě hedvábné dupačky od Armaniho a malý čepeček od Metse.

Prodavačka vyřizuje Charlesovy nákupy a já si hraju s dítětem, které Nancy drží v náručí. Nabízím Glenn svou platinovou kartu American Express, ona ji nadšeně popadne a já třepu hlavou, mluvím k ní tenkým a vysokým dětským hláskem, chytám ji za bradičku, mávám jí kartou před očima a cukruju. „Jsem úplně šílenej masovej vrah, no ano, baví mě zabíjet lidi, víš, a peču z nich malý cukrový bábovičky…“ Dnes jsem po práci hrál squash s Rickym Hendricksem, pak jsem se šel se Stephenem Jenkinsem napít do Fluties a v osm mám jít na večeři s Bonnie Abbottovou do Pooncakes, nové restaurace Bishopa Sullivana v Gramercy Parku.

Dnešní The Patty Winters Show bylo o lidech, kteří přežili koncentrační tábory. Vytahuju kapesní televizor Sony Watchman (FD-270) s černobílou miniobrazovkou o úhlopříčce 2,7 palců, který váží pouhých třistapadesát gramů, a ukazuju ho Glenn. Nancy se ptá: „Jaké bylo to rybí mlíčí u Rafaeliho?“ Před obchodem ještě není úplná tma, ale dost rychle se stmívá.

„Vynikající,“ zamumlám a hledím vesele na Glenn.

Charles podepisuje účet a strká si zlatou kartu American Express zpátky do peněženky, pak se obrátí ke mně a poznává kohosi za mými zády.

„Čau Luisi,“ řekne s úsměvem.

Otočím se.

„Ahoj Charlesi, ahoj Nancy.“ Luis Carruthers políbí Nancy na tvář, pak potřese rukou děťátku. „Nazdárek, Glenn, ty seš ale veliká.“

„Luisi, znáš se s Robertem Chan…“ začne Charles.

„Já jsem Pat Bateman, ale to nic,“ říkám a strkám si minitelevizor zpět do kapsy. „My se známe.“

„Nezlob se, promiň. Jasně, Pat Bateman,“ řekne Charles. Luis má na sobě oblek z vlněného krepu, košili z bavlněného popelínu a hedvábnou vázanku, vše od Ralpha Laurena. Stejně jako já a

Charles má dozadu uhlazené vlasy a brýle s obroučkami ze sekvojového dřeva od Olivera Peoplese. Ty moje aspoň nejsou dioptrické.

„Nazdar," řeknu a potřásám si s ním rukou. Luisův stisk je nečekaně pevný a současně nechutně smyslný. „Omluv mě, musím si koupit vázanku." Udělám ještě jedno pá-pá na Glenn a přesunu se do oddělení módních doplňků ve vedlejší místnosti. Utřu si ústa do dvousetdolarové osušky visící z mramorového regálu.

Za chvíli mě dojde Luis a opře se o skříň s vázankami, předstírá, že ho stejně jako mě zajímá vystavené zboží.

„Co tady děláš?" šeptá.

„Kupuju bratrovi vázanku. Má za chvíli narozeniny. S dovolením?" minu ho a pokračuju podél regálu, co nejdál od něj.

„Musí bejt hrozně šťastnej, že má takovýho bráchu," řekne, proklouzne kolem mě a upřímně se zubí.

„Možná, ale on sám je pěkně odpornej," řeknu. „Zato tobě by mohl vyhovovat."

„Patricku, proč se na mě ani nepodíváš?" ptá se Luis stísněně.

„Podívej se na mě."

„Prosím, prosím, nech mě na pokoji, Luisi," naléhám na něj, obě oči mám zavřené a vztekem zatínám pěsti.

„Neblázni, pojďme se spolu napít k Sofimu a v klidu si o tom promluvit," navrhuje a začíná škemrat.

„O čem bys chtěl mluvit?" ptám se nevěřícně a otevírám oči.

„No, přece… o nás." Pokrčí rameny.

„Tys mě špehoval až sem?" ptám se.

„Kam?"

„Sem. K Paulu Smithovi. Proč?"

„Já? A proč bych to měl dělat? Přestaň vyvádět," snaží se smát a brát to jako legraci.

„Luisi, prosím tě, nech mě na pokoji." Nutím se, abych se mu díval do očí. „Jdi pryč."

„Patricku," pronese, „já tě mám opravdu rád. Doufám, že si to uvědomuješ."

Zasténám, přejdu do oddělení obuvi a tupě se usmívám na prodavače.

Luis mě následuje. „Patricku, co to tady vlastně vyvádíme?"

„Já se snažím koupit bráchovi vázanku k narozeninám," nadechnu se a vezmu do ruky nějaký sandál, „a ty se snažíš mi ho vykouřit. Tak si to prober. Kristepane, já jdu odsaď."

Jdu zpátky k regálu s vázankami, popadnu první, která mi přijde do ruky, a zamířím k pokladně. Luis za mnou. Nevšímám si ho, podám prodavačce svou platinovou kartu AmEx a řeknu jí: „Máte před vchodem žebráka." Ukážu přes výlohu na brečícího bezdomovce, který stojí s krabicí starých novin na lavičce u vchodu. „Měli byste zavolat policii nebo tak něco." Prodavačka přikývne a vloží mou kartu do počítače. Luis stojí vedle mě a stydlivě klopí zrak k podlaze. Podepíšu účet, vezmu si tašku, ukážu na Luise a řeknu prodavačce: „Tenhle ke mně nepatří."

Venku na Páté Avenue se snažím zastavit taxíka. Luis spěchá za mnou.

„Patricku, musíme spolu mluvit," překřikuje hluk dopravy, běží za mnou, chytí mě za rukáv kabátu. Vytrhnu se mu, v ruce držím otevřený vystřelovací nůž a pohrozím mu s ním, aby se držel zpátky. Lidi nás obcházejí a hledí si svého.

„Co to děláš, Patricku," řekne, zvedne ruce před tvář a ustupuje.

„Patricku…"

Syknu na něj a nůž držím v ruce tak dlouho, dokud jeden z taxíků, na který jsem zamával, nezačne brzdit u okraje vozovky. Luis se ke mně snaží dostat blíž, ruce stále napřažené, já mu dál hrozím nožem a varovně otevírám dveře taxíku, pozadu nastoupím, přičemž pořád syčím a pak zavřu dveře a řeknu řidiči, ať mě hodí do Gramercy Parku, do Pooncakes.

OSLAVA NAROZENIN, BRATŘI

Celý den jsem uvažoval, k jakému stolu nás s bratrem Seanem posadí v Quilted Giraffe. Protože má narozeniny a bude tou dobou náhodou ve městě, zavolali mi minulý týden jak otcův účetní Charles Conroy, tak správce jeho majetku Nicholas Leigh a oba se shodli, že by bylo v nejvyšším zájmu nás všech využít mou schůzku s naším benjamínkem jako záminku, jak z něj dostat, co vlastně plánuje podniknout se svým životem, a současně mu položit jednu či dvě příhodné otázky. Oba otcovi muži sice vědí, že Seanem upřímně pohrdám a že mé city jsou jednoznačně opětovány, přesto se však domnívají, že nápad pozvat Seana na večeři není tak úplně k zahození, zvláště když jako návnadu pro případ, že by nechtěl přijít, mu lze ve vší vážnosti naznačit, že se stalo něco hodně zlého. Můj telefonický rozhovor s Conroyem a Leighem se odehrál minulou středu odpoledne.

„Něco zlého? A co?“ ptal jsem se a snažil se soustředit na sloupce čísel na mém monitoru, současně jsem rukou ukazoval Jean, aby vypadla, ačkoli mi zrovna přinesla stoh písemností, které jsem si vyžádal k podpisu. „Zavírají se snad Michelobovy pivovary na Severovýchodě? Nebo přestal fungovat telefonní sex na čísle 976-BIMBO?“

„Ne,“ Charles na to. „Řekni, že se matce… přitížilo.“

Přemýšlím chvíli o jejich taktice. „To mu bude fuk.“

„Řekni mu…“ Nicholas se zarazil, odkašlal si a velice jemně navrhl, „že se to týká jejich nemovitostí.“

Podíval jsem se na monitor, sundal si letecké sluneční brýle Wayfarer a změřil si pohledem Jean, pak jsem si začal hrát se Zagatovým průvodcem položeným vedle obrazovky. V Pastels by to nešlo. Ani v Dorsii. Posledně, když jsem to zkoušel v Dorsii, zavěsili dřív, než jsem se mohl pokusit o vtip: „Fajn, když to nejde příští měsíc, budete mít volno aspoň v lednu?“ Chystám se sice jednoho dne do Dorsie vypravit (když už ne letos, tak aspoň před třicítkou), ale energií, potřebnou k získání rezervace, nemá cenu plýtvat na Seana. Navíc je pro něj Dorsia příliš šik. Chci, aby si tu večeři přetrpěl. Někde, kde ho nebude rozptylovat pohled na krásná těla modelek mířících k Nellovi, někde, kde mají hlídače na záchodě, takže bude muset krotit svou, předpokládám že chronickou, závislost na kokainu. Podal jsem Jean Zagatova průvodce a požádal jsem ji, aby v něm našla nejdražší restauraci na Manhattanu. Zařídila rezervaci na devět do Quilted Giraffe.

„V Sandstonu to jde od desíti k pěti,“ říkám Seanovi někdy kolem čtyř odpoledne do telefonu. Je v otcově apartmá v Carlyle. Ve sluchátku slyším zapnuté MTV, překřikované dalšími hlasy. Je slyšet puštěnou sprchu.

„Jak to myslíš? Rozkousala snad máti polštáře?“

„Měli bychom spolu povečeřet,“ navrhnu.

„Dominique, zklidni se,“ řekne, pak zacpe rukou mluvítko a někomu něco povídá, nerozeznávám co. „No tak, Seane? Co se to tam děje?“

„Zavolám za chvíli,“ řekne a zavěsí.

Zjistil jsem, že vázanka, co jsem minulý týden koupil Seanovi u Paula Smithe, je hezká a rozhodl jsem se, že mu ji nedám (ačkoli představa, jak se na ní ten debil věší, mě velice nadchla).

Rozhodl jsem se, že si ji do Quilted Giraffe vezmu dnes já. Místo vázanky mu přinesu Casio QD-150 Quick-Dialer, kombinaci náramkových hodinek, kalkulačky a databanky. Umí akusticky vytáčet čísla na tlačítkových telefonech, pokud ji držíme u mluvítka, a v paměti udrží až na padesát jmen, adres a čísel.

Musím se smát, když tu neužitečnou tretku strkám do krabice, a napadá mě, že Sean ani nemá padesát známých. Určitě by nebyl schopen ani vyjmenovat padesát lidí. Dnešní The Patty Winters Show bylo o salátových barech.

Sean mi zavolal v pět hodin z Raquet Klubu a řekl mi, že se s ním mám sejít v Dorsii. Mluvil prý s majitelem Brinem a sehnal stůl na devět hodin. Jsem z toho na větvi. Nevím, co si mám myslet a jak se cítit. Dnešní The Patty Winters Show bylo o salátových barech.

Jsem v Dorsii, je devět třicet, Sean má půlhodinové zpoždění.

Vrchní mě odmítá usadit, dokud nepřijde bratr. Mé nejstrašnější sny se uskutečnily. Jedinečný box hned naproti baru je prázdný, čeká na toho debila Seana, aby ho poctil svou ctěnou přítomností.

Svou zuřivost špatně zvládám za pomoci xanaxu a absolutu s ledem.

Zatímco na toaletě čůrám, pozoruju tenkou, pavučinkovitou prasklinku nad mušlí a napadá mě, že kdybych v ní měl zmizet, kdybych se třeba nějak miniaturizoval a skočil do ní, pravděpodobně by si nikdo nevšiml, že jsem fuč. Nikdo… by… se… nestaral. Jen pár lidí by pocítilo lehkou, sotva postřehnutelnou úlevu, kdyby si všimli mého zmizení. Tak to chodí: na světě by bylo líp, kdyby někteří lidé zmizeli. Naše životy nejsou vzájemně propojeny. Podobné teorie už byly dávno vyvráceny. Někteří lidé tu ve skutečnosti vůbec nemusí být.

Vycházím ze záchodu a vidím jednoho z nich, svého bratra Seana, jak sedí v rezervovaném boxu. Předtím jsem si ještě zavolal k sobě domů, abych překontroloval vzkazy (Evelyn vyhrožuje sebevraždou, Courtney si chce koupit psa čau čau, Luis navrhuje jít ve čtvrtek na večeři). Sean si zapaluje už druhou cigaretu a já si říkám: ksakru, proč jsem po něm nechtěl stůl v nekuřáckém oddělení? Když přicházím, potřásá si rukou s vrchním, ale ani ho nenapadne nás seznámit. Posadím se a kývnu na pozdrav. Odpoví rovněž kývnutím a poručí láhev Cristalu, ví, že platím. Ví taky, a tím jsem si jist, že sám šampaňské nepiju.

Sean, kterému je právě třiadvacet, odcestoval loni na podzim do Evropy, nebo to aspoň řekl Conroyovi, ale přestože Charles dostal k proplacení velkorysý účet z Plaza Athénée, podpis na něm neodpovídal Seanovu rukopisu a nikdo z nás neví, jak dlouho vlastně bratříček ve Francii pobýval, pobýval-li tam vůbec. Pak se nějakou dobu jen tak poflakoval, načež se znovu zapsal na Camden, kde strávil asi tři týdny. Teď je na Manhattanu a chystá se buď na Palm Beach, nebo do New Orleansu. Jak jsem očekával, je dnes náladový a nemožně arogantní. Taky jsem si všiml, že si začal vytrhávat obočí. Nemá ho už jako posledně jen nad jedním okem. Mám nutkání pronést na to téma něco urážlivého a vybíjím si ho tak silným stiskem pěstí, že si nehtem roztrhnu kůži na dlani a od naběhlého levého bicepsu mi začne praskat lněná tkanina na rukávu košile od Armaniho.

„Vyhovuje ti ten podnik?“ zazubí se na mě.

„Můj… oblíbený,“ vtipkuju se zaťatými zuby.

„Tak si objednáme,“ řekne, ani se na mě nepodívá a mávne na nádherně stavěnou servírku, jež nám přinese dva jídelní a jeden nápojový lístek a obdivně se směje na Seana, který ji dokonale ignoruje. Otevřu menu a – do prdele – vidím, že nemají jednotnou cenu, což znamená, že si Sean poručí humra s kaviárem v broskvových kapsičkách jako předkrm a pečeného humra s jahodovou omáčkou jako hlavní chod – dvě nejdražší jídla z celé nabídky. Já si objednávám křepelkové sašimi s grilovanou brioškou a mladé kraby s měkkým krunýřem v hroznovém želé. Servírka otevírá láhev Cristalu a nalévá šampaňské do křišťálových kelímků bez stopek, což se tu asi pokládá za nóbl zvyk. Odchází a Sean postřehne, že se na něj nesouhlasně dívám.

„Copak?“ ptá se.

„Nic,“ řeknu.

„O… co… jde… Patricku?“ Mezery mezi jeho slovy působí otravně.

„Humra jako předkrm? A pak zase?“

„A co si mám objednat? Předkrm z Pringlových bramborových lupínků?“

„Ale dva humry?“

„Tyhle sirky jsou krapet větší než místní humři,“ řekne. „A navíc ani nemám hlad.“

„O důvod víc.“

„Pošlu ti omluvu faxem.“

„Prostě Seane…“

„V pohodě.“

„Jasně. Klídek a vyrovnej se s tím, tak je to, ne?“ řeknu, gestikuluju a upíjím šampaňské. Přemýšlím, jestli není příliš pozdě požádat některou ze servírek, aby sem přinesla dort se zapálenou svíčkou – abych toho sráče ztrapnil, ukázal mu, kde je jeho místo – místo toho ale postavím sklenici na stůl a začnu se vyptávat: „Poslyš, ehm,“ nadechnu se a vypálím ze sebe, „cos dělal celej den?“

„Hrál squash s Richardem Lindquistem,“ pokrčí útrpně rameny. „A koupil jsem si smoking.“

„Nicholas Leigh a Charles Conroy se ptají, jestli letos v létě pojedeš do Hamptons.“

„Když nebudu muset, tak ne,“ zopakuje posunek.

K našemu stolu přistoupí blondýna s téměř dokonalou postavou, velkýma kozama a plakátem na Les Misérables v ruce, na sobě má dlouhé večerní šaty od Michaela Korse od Bergdorfa Goodmana, boty od Manola Blahnika a velké pozlacené náušnice od Ricarda Siberna.

Přišla pozdravit Seana, a ačkoli já bych ji bez váhání píchal, Sean přehlíží její pokusy o flirt a ani mě s ní neseznámí. Během celé epizody působí dokonale nevycválaně a ta dívka se usmívá a mává na něj rukou v rukavičce. „Budeme do noci u Mortimera.“ On přikývne a hledí přitom na mou sklenici vody; potom mávne na číšníka a poručí si skotskou bez ledu.

„Kdo to byl?“ ptám se.

„Nějaká kočka, co chodila na Stephens.“

„Kdes k ní přišel?“

„Na kulečníku v M. K.“ Krčí rameny.

„Nejmenuje se du Pontová?“ ptám se.

„Proč? Chceš její telefon?“

„Ne, jenom chci vědět, jestli je z jejich rodiny.“

„Možná. Nevím.“ Něčím, co vypadá jak zapalovač z osmnáctikarátového zlata od Tiffanyho, si zapálí další cigaretu Parliament. „Možná, že s nějakým du Pontem chodí.“

Přemýšlím, proč tady dnes večer se Seanem sedím. Nic kloudného mě nenapadá. Pořád v něm vidím jen nekonečně se opakující nulu. Po večeři – porce je malá, ale vynikající, Sean se ovšem ničeho ani nedotkl – mu řeknu, že se mám u Nell sejít s Andreou Rothmerovou a že jestli chce kávu nebo dezert, musí si pospíšit, neboť musím být o půlnoci v centru města.

„Proč ten spěch?“ ptá se. „Nell navíc už dávno neletí.“

„To víš,“ zakolísám, ale rychle se seberu. „Tam se máme jen setkat. Pak se přesuneme do –“ mozek se mi rozběhne a pak rychle zase přistává – „Černobylu.“ Dám si další doušek šampaňského z kelímku.

„Ospalej brloh. Děsně ospalej brloh,“ rozhlíží se po místnosti.

„Nebo Contraclubu East. Teď nevím přesně.“

„Mimo. Doba kamenná. Prehistorie.“ Cynicky se směje.

Napjatá chvíle. „Jak to víš?“

„Normálka,“ pokrčí rameny.

„Fajn, Seane, a kam chodíš ty?“

Okamžitá odpověď. „K Pettymu.“

„Aha,“ zamumlám, zapomněl jsem, že ten podnik už otevřeli.

Hvízdá si a pokuřuje cigaretu.

„Jdeme na večírek, kterej pořádá Donald Trump,“ zalžu.

„Ohromný. To musí bejt legrace.“

„Donald je fajn kluk. Měl by ses s ním seznámit. Někdy… tě představím.“

„Fakt?“ ptá se Sean a možná mi věří, možná ne.

„Jasně.“ Vyšlo to.

Dostávám účet… podívejme… zaplatím ho, pak pojedu taxíkem domů, bude skoro půlnoc, takže nebudu mít čas vrátit včerejší videokazety, možná by bylo lepší stavit se cestou v půjčovně a vypůjčit si další várku, jenže není na členské kartě podmínka, že se půjčují maximálně tři kazety

současně? To znamená, že když jsem si včera půjčil dvě (Dvojí tělo a Plavá, krásná, mrtvá), mohl bych si půjčit ještě jednu, ale teď si vzpomínám, že mám Zlatou členskou kartu pro zákazníky, kteří za výpůjčky za minulý půlrok utratili alespoň tisíc dolarů, což znamená, že si mohu na jednu noc půjčit tolik videokazet, kolik budu chtít. To ale pořád ještě neznamená, že mi s dvěma nevrácenými kazetami vůbec něco půjčí, bez ohledu na to, jestli mám Zlatou členskou kartu nebo ne, takže…“

„Damien. Seš pekelný syn Damien,“ mumlá, pokud jsem se nepřeslechl, Sean.

„Co říkáš?“ ptám se a dívám se na něj. „Přeslechl jsem tě.“

„Hezká barva,“ povzdychne si. „Seš pekelně hezky opálenej.“

„Hmm,“ řeknu, v myšlenkách se zaobírám problémem s videokazetami.

Dívám se dolů – kam, do vlastního klína? „Hmmm, díky.“

„Pohoda.“ Típne cigaretu. Kouř zaplní křišťálový popelník, pak se rozptýlí.

Sean ví, že já vím, že by mě pravděpodobně dokázal dostat k Pettymu, což je nový klub Normana Pragera na Devětapadesáté, ale já to po něm nechci a on s nabídkou nepřichází. Položím na připravený účet platinovou kartu American Express. Sean fixuje oči na urostlou kočku u baru, co má na sobě pletené šaty z jerseyské vlny od Thierryho Muglera a šátek od Clauda Montany a usrkává šampaňské. Když přijde servírka, aby si vzala kartu a účet, zavrtím odmítavě hlavou. Čekám, až si Sean přestane všímat kočky za barem a podívá se na stůl. Nakonec se Sean přece jen na stůl podívá, trvá to asi sekundu, možná. Potom zavolám servírku zpátky a dovolím jí, aby kartu odnesla.

OBĚD S BETHANY

Dnes jdu s Bethany na oběd do Vanities, nového bistra Evana Kileyho v Tribece. Jsem velice nervózní, i když jsem ráno skoro dvě hodiny posiloval a pak před polednem zvedal činky v kanceláři. Příčinu mé nervozity je těžké zjistit, nakonec jsem ji však připsal jedné z následujících dvou věcí: buďto se bojím odmítnutí (i když nechápu proč, vždyť ona zavolala mně, chce se se mnou vidět, chce se mnou poobědvat, chce se mnou zase spát), nebo je na vině nová italská pomáda, která sice opticky zhušťuje mé vlasy a skvěle voní, současně však působí dost lepkavě a nepříjemně. Na tu bych mohl svou nervozitu docela klidně svést. Abych měl dost inspirace pro naši konverzaci při jídle, pokoušel jsem se číst ve sbírce povídek nazvané Wok, kterou jsem včera koupil v Barnes & Noble a o jejímž mladém autorovi vyšel profilový článek v rubrice Rychlá cesta vzhůru časopisu New York.

Každá z povídek však začínala slovy: „Měsíc k našim očím míří jak velká pizza na talíři“, takže jsem ten tenký svazeček brzy odložil, a abych se vyléčil z intelektuálních snah, nalil jsem si J&B s ledem a zajedl dvěma xanaxy. Pak jsem v rámci milostných příprav, ještě než jsem usnul po xanaxech, psal pro Bethany báseň. Zabrala mi spoustu času, což mě překvapilo, protože jsem jí dříve, ještě než jsme se na Harvardu definitivně rozešli, často a bez námahy psával velice dlouhé a temně laděné poémy.

Bože, říkám si, když míříím s pouze patnáctiminutovým zpožděním do Vanities, dej, aby se nedala dohromady s Robertem Hallem, tím korunovaným hajzlem. Když mě uvádějí ke stolu, mrknu do zrcadla nad barem a kontroluju si celkový dojem – ta pomáda nevypadá špatně. Téma dnešní The Patty Winters Show bylo: Je Patrick Swayze v poslední době cynický?

Následuju vrchního ke stolu (vše je zdlouhavé jak ve zpomaleném filmu), a když se přiblížím na dohled, musím se na chvíli zastavit. Bethany se nedívá mým směrem a já vidím jen její šíji, hnědé vlasy sepnuté do drdolu, a když odvrátí pohled od okna, zahlédnu jen část jejího profilu; vypadá úplně jako modelka. Má na sobě hedvábnou gazárovou blůzu a sukni s krinolínou z hedvábného saténu. Kabelka ze zelené hlazené kůže a z tepaného kovu od Palomy Picasso leží na stole vedle láhve minerální vody San Pellegrino. Dívá se na hodinky. Pár u sousedního stolu kouří a já poté, co se skloním k Bethany a překvapím ji polibkem na tvář, požádám chladně vrchního, aby nás uvedl

do nekuřáckého oddělení. Hovořím polohlasem, ale dost hlasitě na to, aby mě ti nikotinoví závisláci slyšeli, doufám, že pocítí alespoň malý záchvěv studu za svůj hnusný návyk.

„Tak co?“ stojím před ním se zkříženými pažemi a nervózně podupávám nohou.

„V našem podniku bohužel žádné nekuřácké oddělení nemáme,“ oznamuje mi vrchní.

Přestanu podupávat nohou a pomalu přejíždím pohledem interiér podniku, bistra, uvažuju, jak asi ve skutečnosti mé vlasy vypadají, a náhle si přeju, abych býval použil jinou pomádu, protože svůj účes teď vnímám jinak než před několika sekundami, jako by se s ním během cesty od baru ke stolu něco stalo. Projede mnou krátký nával nevolnosti, který nemohu odehnat, ale protože se mi to vlastně všechno jen zdá, jsem schopen se zeptat: „Takže vy tady žádné nekuřácké oddělení nemáte? Slyšel jsem dobře?“

„Ano, pane.“ Vrchní je mladší než já, působí nevinně, vypadá přihřátě a bezpochyby je to herec. „Je mi líto,“ dodá.

„Je to opravdu… velice zajímavý přístup, ale já to beru.“ Sáhnu do zadní kapsy pro svou peněženku z gazelí kůže a strčím mu do nejisté dlaně dvacku. Zmateně si prohlíží bankovku, pak zamumlá:

„Děkuji,“ a vrávoravě odchází.

„Ne. Já vám děkuji,“ zavolám na něj a sedám si naproti Bethany, zdvořile kývnu na pár vedle nás, a ačkoli se ji snažím ignorovat tak dlouho, jak to jen dovoluje etiketa, nemůžu si pomoct.

Bethany je opravdu překrásná, úplně jako modelka. Všechno je zamlžené. Jsem předrážděný. Horečnaté, romantické představy…

„Ty jsi copak na Harvardu nekouřil?“ je první, co řekne.

„Doutníky. Vždycky jen doutníky.“

„Aha.“

„Ale přestal jsem s tím,“ lžu, těžce dýchám a přitom nervózně svírám ruce.

„To je fajn,“ pokývá hlavou.

„Nemělas problémy s obstaráním stolu?“ ptám se a úplně se třesu.

Položím dlaně na stůl a bláhově doufám, že se pod mým pozorným pohledem přestanou chvět.

„Tady nepotřebuješ rezervaci, Patricku,“ řekne konejšivě, natáhne ruku a položí ji na jedno z mých zápěstí. „Uklidni se. Vypadáš jak divoch.“

„Vždyť jsem lidný, vlastně chtěl jsem říct klidný,“ řeknu zadýchaně, pokouším se o úsměv a pak se ptám, bezděky, neschopný se zastavit. „Jak vypadají mé vlasy?“

„Vlasy máš v pořádku,“ řekne. „Pšššt. Jsou hezké.“

„Jsem v pohodě, fakt v pohodě,“ řeknu a znovu se pokouším usmát, tuším však, jaká grimasa z mé snahy vzejde.

Po krátkém mlčení řekne: „To je hezkej oblek. Od Henryho Stuarta?“

„Ne,“ řeknu dotčeně a chytím se za klopu. „Od Garricka Andersona.“

„Fakt moc hezkej,“ řekne a pak se s opravdovým zájmem zeptá. „Jsi v pořádku, Patricku? Nějak sebou … škubeš.“

„Víš, jsem vyčerpanej. Zrovna jsem se vrátil z Washingtonu. Přijel jsem ráno Trumpovým expresem,“ vykládám jí překotně, neschopen dívat se jí do očí. „Bylo to pohádkový. Ta služba je fakt jedinečná. Musím se napít.“

„Opravdu?“ Ptá se pobaveně, usmívá se, studuje mě vychytralým pohledem. V její otázce je, dobře to cítím, kus blazeované povýšenosti.

„Ano.“ Nemohu se na ni podívat a stojí mě ohromné úsilí, než rozložím ubrousek, položím si ho na klín, poopravím jeho pozici, pak se zaměstnávám sklenicí s vínem, modlím se, aby přišel číšník, pokus přerušit mlčení ústí do ječivého skřeku: „Dívala ses na dnešní The Patty Winters Show?

„Ne, byla jsem běhat,“ nakloní se ke mně. „Bylo to o Michaelu J. Foxovi, že jo?“

„Ne,“ musím ji opravit. „O Patricku Swayzeovi.“

„Opravdu?“ ptá se pak. „Člověk se v tom sotva vyzná. Jseš si jistej?“

„Ano. Patrick Swayze. Stopro.“

„Jaký to bylo?“

„Nó, dost zajímavý,“ řeknu a nadechuju se. „Něco jako debata, zda se z něj stává, nebo nestává cynik.“

„A stává snad?“

„Inu, ne. Nevím vlastně,“ začnu nervózně. „Dost zajímavá otázka. Nebyla dostatečně zodpovězena. Po Hříšném tanci by mě to ani nenapadlo, ale Varšavský tygr mě zmátl. Možná nemám pravdu, ale mám dojem, že jsem v jeho věcech odhalil jistou hořkost. Fakt si nejsem jist.“

Hledí na mě s nezměněným výrazem.

„Á, málem jsem zapomněl,“ sáhnu do kapsy. „Napsal jsem ti báseň. Tady je.“ Podávám jí kus papíru, cítím se bezmocně a zlomeně, zmučeně, na pokraji zkázy.

„Patricku, to je tak sladké.“ Usmívá se.

„To víš,“ dívám se stydlivě do země.

Bethany rozevírá přinesený papír.

„Přečti si to,“ napomínám ji energicky.

Prohlíží si papír, tázavě, zmateně zamrká, obrátí ho, jestli je něco na opačné straně. Pochopí, že je to krátká báseň, a podívá se znovu na rudou barvou načmárané řádky.

„Něco jak haiku, víš? Přečti to. Honem.“

Odkašle si a váhavě, pomalu se dá do čtení. Často se zastavuje.

„Chudej negr u zdi. Čum na něj.“ Chvíli mlčí, znovu mrkne na papír a pokračuje. „Čum na toho chudýho negra. Na toho chudýho … negra… u zdi.“ Zase se zarazí, váhá, dívá se na mě zmateně, pak se vrátí k papíru.

„Pokračuj,“ řeknu jí a hledám pohledem číšníka. „Dokonči to.“

Znova si odkašle, zaraženě hledí na papír a hlasem tišším než je běžný šepot se snaží dočíst zbývající řádky. „Mrdej ho… Mrdej toho negra u zdi…“ Znovu se otřese a s povzdechem přečte závěrečnou sentenci. „Černoch je de… debil?“

Párek u sousedního stolu pomalu obrací pohled a hledí na nás. Muž je silně konsternován, žena má v očích stejně zděšený výraz.

Hledím jí tvrdě do očí, hypnotizuju ji, dokud se pohledem nevrátí ke svému posranému salátu.

„Dobrá, Patricku.“ Bethany si odkašle, pokouší se o úsměv, podává mi papír.

„Ano?“ ptám se. „Co na to říkáš?“

„Vidím, že –“ zarazí se a přemýšlí – „že tvůj smysl pro sociální nespravedlnost je –“ znovu si odkašle a sklopí pohled – „stále nedotčen.“

Beru si od ní papír a strčím ho do kapsy, usmívám se, snažím se neztratit vážnou tvář, držím se v co nejvzpřímenější poloze, aby si nemyslela, že se zbaběle choulím před jejím přísným pohledem.

Přichází náš číšník a já se ho ptám, jaké druhy piv podávají.

„Heineken, Budweiser, Amstel Light,“ recituje.

„Ano?“ Hledím na Bethany a gestem ho vyzývám, aby pokračoval.

„To je, ehm, vše, pane.“

„Coronu nemáte? Nebo Kirin? Grolsch? Morretti?“ Ptám se zmateně a naštvaně.

„Je mi líto, pane, ale nic takového. Jen Heineken, Budweiser, Amstel Light.“

„To je divné,“ vzdychnu si. „Dám si J&B s ledem. Ne, martini Absolut. Nebo radši čistou J&B.“

„Pro mě ještě jednu San Pellegrino,“ řekne Bethany.

„Pro mě taky jednu,“ dodám urychleně, nohy mi nekontrolovatelně škubou pod stolem nahoru a dolů.

„Dobře. Chtěli byste znát naši nabídku specialit?“

„V každém případě,“ vyplivnu ze sebe, pak se uklidním a povzbudivě se usměju na Bethany.

„Určitě?“ směje se.

„Prosím,“ řeknu otráveně a studuju jídelní lístek.

„Jako předkrm tu mám na slunci sušená rajčata a zlatý kaviár s papričkami poblano a taky čerstvou čekankovou polévku –“

„Počkejte okamžik," zastavím ho zvednutím ruky. „Moment."

„Prosím, pane?" ptá se číšník zmateně.

„Vy máte? Chcete říct, že restaurace má," opravuju ho. „Vy nemáte žádná na slunci sušená rajčata. Podnik, ten je má. Vy nemáte žádné papričky poblano. Zase podnik je má. Jenom abyste věděl, jasný?"

Úplně konsternovaný číšník se dívá na Bethany, ta situaci vyřeší:

„A jak podáváte tu čekankovou polévku?"

„Ehm… chlazenou," řekne; ještě se nevzpamatoval z mého výbuchu a cítí, že má co do činění s někým velmi, velmi rozrušeným. Znovu se nejistě zarazí.

„Pokračujte," naléhám, „prosím pokračujte."

„Podává se studená," začne znovu. „A jako hlavní chod vám podnik doporučuje mořského rejnoka s plátky manga a sendvič z červeného okouna polévaný javorovým sirupem a –" podívá se do svého bločku – „cukrovou vatou."

„Hmm, opravdu pozoruhodné. Cukrová vata. Mňňňam," řeknu a mnu si ruce. „Bethany?"

„Já si dám ceviche s pórkem a šťovíkem," řekne Bethany. „A čekanku s … ořechovou zálivkou."

„A pán?" ptá se číšník pozorně.

„Já si dám…" zarazím se a rychle proletím menu. „Já si dám oliheň s limbovými oříšky a k tomu plátek kozího sýra, plátek chevre," mrknu na Bethany, bude-li reagovat na mé přeřeknutí, „s trochou – s trochou salsy navíc."

Přikývne a odchází, zůstáváme sami.

„Hmm." Moje společnice se usměje, pak si všimne lehkých otřesů stolu. „Co… co to máš s nohou?"

„S nohou? Aha." Podívám se pod stůl, pak znova na ni. „To bude… tou hudbou. Mám tuhle muziku hrozně rád. Tu, co tady hrajou."

„Co je to?" ptá se a natahuje hlavu, snaží se zachytit kousek refrénu z orchestrální verze jakési známé písničky, která se line z reproduktorů, visících u stropu nad barem.

„To je… Nejspíš Belinda Carlisleová," hádám. „Nevím to přesně."

„Ale…" nakousne, pak se zarazí. „To nic."

„Co jako?"

„Neslyším žádný zpěv." Usměje se a zdrženlivě sklopí oči.

Soustředím se na to, abych nechal nohu v klidu, a předstírám, že poslouchám. „Je to jedna z jejích věcí," řeknu a pak přihlouple dodám, „jmenuje se to ‚Nebe je místo na zemi' nebo tak nějak.

Určitě to znáš."

„Byls v poslední době na nějakém koncertu?"

Zrovna na tohle téma jsem si přál konverzovat ze všech témat nejmíň. „Ne. Nemám rád živou hudbu."

„Živou hudbu?" ptá se zaraženě a lokne si minerální vody San Pellegrino.

„No, třeba když hraje nějaká kapela," vysvětluju a čtu jí v očích, že nic horšího říkat nemůžu. „Vlastně jsem zapomněl, byl jsem na U2."

„Jací byli?" ptá se. „Jejich poslední CD se mi dost líbilo."

„Skvělí, absolutně dokonalí. Absolutně…" hledám slova, nevím, co by bylo nejvhodnější říct. Bethany tázavě zvedne obočí, čeká ode mě víc. „Absolutně… irští."

„Říká se o nich, že živě jsou dost dobří," řekne a její vlastní hlas má lehce zpěvnou barvu. „Co ještě posloucháš?"

„No, znáš to," řeknu úplně zdrceně, „The Kingsmen. ‚Louie, Louie'. A tak."

„Teda jo, Patricku," řekne a prohlíží si po kouskách můj obličej.

„Co?" zpanikařím a okamžitě si hrábnu do vlasů. „Moc pomády? Nebo nemáš ráda The Kingsmen?"

„Nic takového," směje se. „Jenom si nepamatuju, že bys ve škole býval tak opálenej."

„Myslíš, že ne?“ ptám se. „Přece jsem nemohl vypadat jako bratr Bílé paní.“ Položím na stůl loket a zatnu svaly, pak ji požádám, ať vyzkouší můj biceps. Váhavě to udělá a já se vrátím ke své otázce. „Fakt jsem na Harvardu býval míň opálený?“ Ptám se s hranými obavami, nicméně s obavami.

„Ne, to ne.“ směje se. „Určitě jsi byl hvězda ročníku osmdesát čtyři.“

„Dík,“ neskrývám radost.

Číšník nám přináší naše pití – dvě láhve minerálky San Pellegrino. Scéna druhá.

„Takže děláš v Mill… ve dravých vodách? Nebo v Taffetě – kde vlastně?“ Její tělo a barva její kůže působí pevně a zdravě.

„V Milbank Tweed,“ řekne. „Tam teď působím.“

„To je… fakt vynikající.“ Vymačkávám si do sklenice limetu.

„Studium práv se ti vyplatilo.“

„A ty děláš u… P & P?“ ptá se.

„Jo,“ řeknu.

Kývne, čeká, chce cosi říct, uvažuje, jestli se může odvážit, pak se přece zeptá; celé to trvalo jen pár sekund: „A nepatří náhodou tvý rodině –“

„Nechci o tom mluvit,“ přeruším ji. „Ale je to tak, Bethany, patří.“

„A přesto děláš v P & P?“ Každá slabika je pomalu a pečlivě vyslovená, takže se mi její otázka vypaluje do mozku.

„Ano,“ rozhlížím se kradmo po místnosti.

„Ale –“je zmatená. „Copak tvůj otec –“

„Ano, samozřejmě,“ přeruším ji. „Už jsi jedla focacciu v Pooncakes?“

„Patricku.“

„Ano?“

„Stalo se něco?“

„Prostě se nechci bavit o…“ Zarazím se. „O práci.“

„Proč ne?“

„Protože ji nenávidím,“ řeknu. „A teď mi odpověz, jedla jsi už vůbec někdy v Pooncakes? Podle mě je Miller podhodnotil.“

„Patricku,“ řekne pomalu, „když ti práce tolik vadí, proč toho prostě nenecháš? Ty přece nemusíš pracovat.“

„Protože,“ hledím jí přímo do očí, „se… snažím… zapadnout.“

Po dlouhém mlčení se usměje. „Aha.“ Následuje další dlouhé mlčení.

Tentokrát ho poruším.

„Ber to jako nový… nový a originální přístup… jak dělat byznys.“

„Ach –“ zarazí se – „jak citlivé.“ Zarazí se znovu. „A, ehm, praktické.“

Oběd je střídavě zátěží, záhadou, jež musí být vyřešena, a překážkou a pak nenuceně odplouvá do říše pohody a mně se daří rozehrát výjimečné představení – má jedinečná inteligence se dostane ke slovu a dává mi vědět, že přesně cítím, jak moc by mě chtěla, a přesto se musím držet zpátky, nic neslibovat sobě ani jí. I ona se drží zpátky, přesto však flirtuje. Něco mi přislíbila tím, že mě pozvala na oběd, ale já nad porcí olihně propadám panice a tuším, že nebudu klidný, dokud se její slib nenaplní. Ostatní muži, procházející kolem našeho stolu, se za ní otáčejí. Občas tlumím hlas do šepotu. Slyším divné věci – hluk, tajuplné zvuky uvnitř své hlavy. Její ústa se otevírají, zavírají, polykají tekutinu, usmívají, přitahují mě jako rtěnkou pokrytý magnet, dvakrát se zmíní o něčem, co se týká telefaxů.

Nakonec si nechám přinést J&B s ledem, pak koňak. Ona jí mátovou a kokosovou zmrzlinu. Dotknu se její ruky. Podržím ji ve své ruce déle, než je obvyklé u pouhých přátel. Do Vanities se vlévá odpolední slunce, restaurace se vyprazdňuje, jsou skoro tři. Říká si o sklenici chardonnay,

pak ještě o jednu, pak o účet. Je klidná, ale se mnou se cosi děje. Můj srdeční tep se střídavě zrychluje a zpomaluje, konečně se ustálí. Pozorně jí naslouchám.

Všechny šance, před chvílí docela dobře představitelné, se propadají do hlubin. Sklopí oči, a když se pak znovu na mě podívá, sklopím zrak já.

„Řekni," ptá se, „chodíš s někým?"

„Žiju absolutně bez starostí," řeknu zamyšleně. Tu otázku jsem nečekal.

„Jak to myslíš?"

Loknu si koňaku a v duchu se tajnůstkářsky usměju, trápím ji, ničím její touhy, její sny o tom, že se dáme znovu dohromady.

„Chodíš s někým, Patricku? No tak, pochlub se."

Vzpomenu si na Evelyn a zamručím, „Ano."

„S kým?" slyším její dotaz.

„S obrovskou lahví Desyrelu," řeknu nepřítomným hlasem, který náhle velmi zesmutněl.

„Cože?" ptá se s úsměvem, pak si ale něco uvědomí a potřese hlavou. „Neměla bych tolik pít."

„Vlastně s nikým nechodím," pokusím se ze všeho vyvléct, ale pak proti své vůli říkám. „Když spolu dva lidi chodí, jsou vůbec přitom spolu? Vidí vůbec toho druhého? Byla jsi třeba ty někdy se mnou? Byla? Co to znamená chodit s někým? Chodilas se mnou? Cha! Vůbec nevím, co to znamená." Začnu se smát.

Když si to všechno přebere, přikývne. „Připouštím, že to má jakousi logiku."

Další nekonečně dlouhé mlčení, po kterém se s obavami odvážím zeptat. „A co ty, ty s někým chodíš?"

Usměje se jakoby potěšená sama sebou, pořád klopí oči, pak přizná s nevídanou přímostí: „Ano, mám přítele a –"

„Koho?"

„Cože?" zvedne zrak.

„Kdo je to? Jak se jmenuje?"

„Robert Hall. Proč?"

„Ze Salomon Brothers?"

„Ne, dělá šéfkuchaře."

„Ze Salomon Brothers?"

„Patricku, dělá šéfkuchaře. A je taky spolumajitelem restaurace."

„Které?"

„Záleží na tom?"

„Ne, vážně, které?" ptám se přidušeně. „Chci si to zaškrtnout v Zagatově průvodci."

„Jmenuje se Dorsia," řekne. „Patricku, není ti něco?"

Ano, exploduje mi mozek a žaludek se rozletí na kusy – cítím křeč, kyselou reakci trávicí soustavy, hvězdy a planety, celé galaxie se změnily v malé bílé šéfkuchařské klobouky na filmovém plátně mých představ. Přidušeně ze sebe dostanu další dotaz. „Proč zrovna Robert Hall? Proč ten?"

„Vlastně ani nevím." Její hlas zní krapet opile. „Možná to souvisí s tím, že je mi sedmadvacet a…"

„Skutečně? Mně taky. Půlce Manhattanu je sedmadvacet. To není důvod brát si Roberta Halla."

„Brát si?" ptá se, má rozšířené zorničky, je zaskočená a brání se. „To jsem snad neřekla."

„Tys nemluvila o svatbě?"

„Ne, nemluvila, ale kdo ví?" Krčí rameny. „Možná."

„Oh-rom-né."

„Jak jsem říkala, Patricku" – zabodává se do mě pohledem, ale myslí to laškovně, z čehož se mi dělá zle – „jistě chápeš, že, ehm, čas hrozně letí. Ty biologický hodiny prostě nepřestanou tikat." Mluví a já si říkám: bože, to jí stačí jen dvě sklenice chardonnay, aby si to přiznala? Kristova noho,

to je lehká váha.

„Chtěla bych mít děti.“

„S Robertem Hallem?“ ptám se nevěřícně. „Stejně dobře ti je může udělat ten tlustej zápasnickej manažer kapitán Lou Albano. Prostě tě nechápu, Bethany.“

Dotkne se svého ubrousku, sklopí zrak a pak hledí na chodník, kde číšníci připravují stoly pro večeři. Taky je pozoruju. „Proč je z tebe cítit nepřátelství, Patricku?“ ptá se měkce a upíjí víno.

„Možná proto, že jsem opravdu nepřátelský,“ vyplivnu ze sebe.

„Možná se ti to jen zdá.“

„Ježíši, Patricku,“ řekne a hledá v mé tváři vysvětlení. Je dokonale vyvedená z míry. „Myslela jsem, že jste byli s Robertem kámoši.“

„Cože? To nechápu.“

„Copak jste nebyli kámoši?“

Zamyšlená pauza. „Myslíš, že byli?“

„Ano, Patricku, byli.“

„Robert Hall, Robert Hall, Robert Hall,“ mumlám si pro sebe, snažím si vzpomenout. „Studoval na stipendium? Předseda posledního ročníku?“ Uvažuju ještě sekundu či dvě, pak dodám:

„Tenká brada?“

„Ne, Patricku,“ řekne: „Ten druhý Robert Hall.“

„Pletu si ho s nějakým jiným Robertem Hallem?“

„Už je to tak,“ řekne popuzeně.

Choulím se do sebe, zavírám oči a vzdychnu. „Robert Hall. Snad ne ten, jehož rodičům patří půlka Washingtonu? Byl –“ polknu –“ kapitánem družstva? Měřil metr osmdesát.“

„Ano,“ řekne, „právě ten Robert Hall.“

„Ale…“ zarazím se.

„Ano? Jaké ale?“ Zdá se, že čeká na odpověď.

„Ale on byl přece teplej,“ vyleze ze mě.

„To teda nebyl, Patricku.“ Vypadá dost uraženě.

„Vím stoprocentně, že byl teplej,“ kývu hlavou.

„Jak to, že si seš tak jistej?“

„Protože nechával kluky ze svýho bratrstva – ovšem ne ty, co bydleli se mnou na kolejích – aby mu to na večírcích dělali jeden po druhým a svazovali ho a tak. Tak se to o něm aspoň říkalo,“ říkám upřímně a pak, nejvíc pokořený za celý svůj dosavadní život, se přiznám, „Víš, Bethany, jednou mi nabídl… že mi ho prostě vykouří. Bylo to, ehm, v právnickým oddělení knihovny.“

„Panebože,“ zalape znechuceně po dechu, „kde je účet?“

„Copak Roberta Halla nevyhodili za to, že psal diplomku o Gumídcích? Nebo něčem takovém? O medvídcích Gumídcích? O těch potvorách?“

„O čem to mluvíš?“

„A nechodil do obchodní akademie v Kelloggu? Na Severozápadní, že jo?“

„Odešel sám,“ řekne, aniž by se na mě podívala.

„Poslyš,“ chytím ji za ruku.

Vykroutí se a pak se odtáhne.

Pokusím se o úsměv. „Robert Hall není teplej –“

„O tom tě můžu ujistit,“ řekne až příliš nafoukaně. Jak se někdo může naštvat kvůli Robertu Hallovi? Místo, abych řek: „Jasně že můžeš, ty pitomá ubohá štětko,“ řeknu konejšivě: „Jsem si jistej, že můžeš,“ a pokračuju: „Řekni mi něco o něm. Chci vědět, jaké to mezi vámi je.“ Pak se usmívám, ale uvnitř zuřím, zalykám se vztekem a omlouvám se. „Promiň mi to.“

Chvíli jí to trvá, ale nakonec se vzpamatuje a usměje se na mě a já se jí ptám ještě jednou. „Řekni mi o vás dvou víc.“ A velice tiše s úsměvem od ucha k uchu dodám: „Stejně toho tvýho bobra rozsekám na kousky.“ Díky chardonnay je natolik otupělá, že se usměje a začne uvolněně vyprávět.

Zatímco mi popisuje svou nedávnou minulost, myslím na úplně jiné věci: na vzduch, vodu, oblaka, čas, okamžik, bod na dráze života, kdy jsem jí chtěl ukázat všechno, co je ve světě krásné. Nebaví mě objevovat, znovu začínat, hledět do tváře událostem, jež se odehrávají za hranicemi mých bezprostředních představ. Jedno mladé děvče, prvačka, kterou jsem ve třeťáku na Harvardu potkal v jednom cambridgském baru, mi tenkrát na začátku podzimu řekla, že: „Život je plný nekonečných příležitostí.“ Usilovně jsem se snažil, abych se nezadusil buráky podávanými k pivu, zatímco z ní lezl ten ledvinový kámen moudrosti. Zapil jsem to klidně zbytkem Heinekenu, usmíval se a soustředil pohled na partu, hrající šipky v rohu hospody. Netřeba říkat, že se nedožila druhého ročníku.

V zimě našli její tělo v Charles River: bez hlavy, ta visela na stromě na břehu a vlasy byly omotány kolem nízké větve jiného, tři míle vzdáleného stromu. Mé záchvaty vzteku na Harvardu byly mnohem mírnější než ty, co prodělávám teď. Doufat, že můj odpor zmizí, je marné – prostě to nemá cenu.

„Patricku,“ řekne, „jsi pořád stejný. Nevím, jestli je to dobře, nebo špatně.“

„Řekněme, že dobře.“

„Proč? Opravdu?“ ptá se zamračeně. „Bylo to dobré? Tenkrát?“

„Poznalas tehdy jenom jednu stránku mé osobnosti,“ řeknu.

„Studenta.“

„A milence?“ ptá se, její hlas ve mně probudí kousek lidskosti.

Přesto se na ni podívám chladně a netečně. Z ulice sem doléhá latinskoamerická hudba. Číšník konečně přináší účet.

„Platím,“ nadechnu se.

„Ne,“ otevírá kabelku, „Já jsem tě pozvala.“

„Ale já mám platinovou kartu American Express,“ říkám jí.

„Já taky.“

Zmlknu a dívám se, jak pokládá kartu na podnos s účtem. Řítí se na mě silné křeče, kterým se neubráním, pokud se odtud rychle nehnu. „To je ten feminismus,“ směju se bezbarvě.

Čeká mě venku na chodníku, já jsem na toaletě a zvracím oběd, vyplivuju kusy olihně, nestrávené, ale méně červené, než byly na talíři. Vyjdu z Vanities do ulice, nasazuju si brýle Wayfarers, žvýkám Cert a mumlám si něco pro sebe, pak ji políbím na tvář a pokusím se o omluvu. „Promiň, že jsem tam byl tak dlouho. Musel jsem volat svýho právníka.“

„Opravdu?“ Předstírá zájem – kráva blbá.

„Kvůli kámošovi,“ pokrčím rameny. „Nějakej Bobby Chambers. Je zašitej a pár jeho přátel, tedy hlavně já, se pokoušíme dát dohromady co nejlepší obhajobu.“ Znovu pokrčím rameny. Pak změním téma. „Víš co?“

„Co?“ usmívá se.

„Je pozdě. Už nemá cenu, abych šel do práce.“ Dívám se na rolexky. Zapadající slunce nám pere přímo do tváří a na chvíli ji oslepuje. „Nechtěla bys ke mně na návštěvu?“

„Cože?“ směje se.

„Nechtěla by ses stavit u mě?“ opakuju návrh.

„Patricku,“ směje se sugestivně. „To nemyslíš vážně.“

„Mám tam láhev Pouilly-Fuissé, chlazenou, co říkáš?“ vyklenu obočí do oblouku.

„Víš, tahle taktika mohla fungovat na Harvardu, ale –“ zasměje se, pak pokračuje – „už jsme, ehm, krapet starší, a…“ Zarazí se.

„A … co?“ ptám se.

„Neměla jsem pít k obědu to víno,“ řekne.

Vykročíme společně. Venku je aspoň sto stupňů Fahrenheita, nedá se dýchat. Není ani den, ani noc. Obloha vypadá žlutě. Abych na ni udělal dojem, strčím dolar žebrákovi na rohu Duane a Greenwich Street. „Pojď ke mně,“ opakuju skoro škemravým tónem. „No tak.“

„Nemůžu,“ říká. „V kanceláři mám pokaženou klimatizaci, ale nemůžu. Ráda bych, ale nejde to.“

„Tak už pojď,“ chytím ji za rameno a dobromyslně ji stisknu.

„Nenech se přemlouvat.“

„Patricku, musím zpátky do práce,“ povzdechne si a slabě protestuje.

„Vždyť se tam upotíš k smrti,“ poznamenám.

„Nedá se nic dělat.“

„Neblázni.“ Pak se ji pokouším lákat. „Mám doma čtyřkusovou čajovou a kávovou soupravu ze čtyřicátých let, Durgin Gorham z pravýho stříbra. Chtěl bych ti ji ukázat.“

„Nejde to.“ Směje se a nasazuje si sluneční brýle.

„Bethany,“ varuju ji.

„Podívej,“ řekne konejšivě, „koupím ti zákusek. Dáme si spolu zákusek.“

„Ty ses zbláznila. Víš kolik gramů tuku a sodíku je jen v čokoládové polevě?“ Popadám dech, předstírám hrůzu.

„Ale no tak,“ řekne. „Ty se takových věcí přece nemusíš bát.“

„Ne, ty se nemusíš bát. Pojď ke mně.“ Chvíli kráčím kousek před ní, aby necítila z mé strany agresivitu. „Víš co? Stavíme se na skleničku a pak spolu půjdeme do Dorsie a ty mě seznámíš s Robertem, bereš?“ Obrátím se k ní, stále pokračuju v chůzi, i když teď pozpátku. „Prosím.“

„Patricku,“ upozorní mě, „vždyť ty žebráš.“

„Opravdu se chci pochlubit tou čajovou soupravou od Durgina Gorhama.“ Odmlčím se. „Prosím!“ Znovu se odmlčím. „Stála mě tři a půl tisíce dolarů.“

Zastaví se, protože i já jsem se zastavil, sklopí oči, a když se znovu na mě podívá, její obočí a obě tváře jsou vlhké od tenké vrstvičky potu. Je jí vedro. Vzdychne si a usměje se. Dívá se na hodinky.

„Takže?“ ptám se.

„Pokud půjdu…“ začne.

„Tá-á-á-k?“ protáhnu slovo.

„Pokud půjdu, musím si napřed zavolat.“

„Ne, to nejde,“ řeknu a mávnu na taxíka. „Zavoláš si ode mě.“

„Patricku,“ protestuje, „Vždyť telefon je hned támhle.“

„Jde se hned,“ řeknu. „Tady je drožka.“

V taxíku, mířícím na Upper West Side, řekne: „Neměla jsem pít to víno.“

„Seš snad opilá?“

„Ne,“ ovívá se programem na Les Misérables, který někdo nechal pohozený na zadním sedadle auta, které nemá klimatizaci a ve kterém je takové vedro, že nepomáhají ani dokořán otevřená okna.

„Jenom krapet… mimo.“

Oba se bezdůvodně smějeme a ona se o mě opře, pak se trochu vzpamatuje a odtáhne se. „Máte v domě vrátného, že?“ ptá se podezíravě.

„Jo,“ usměju se a vzrušuje mě představa, že netuší, jak blízká je její zhouba.

Jsme v mém bytě. Jde do obývacího pokoje, souhlasně kýve hlavou a mumlá: „Moc hezké, pane Batemane, moc hezké.“ Já mezitím zamykám dveře a ujišťuju se, že jsou zajištěny závorou. Jdu k baru a naliju si do sklenice J&B. Ona zkoumavě ohmatává hrací skříň Wurlitzer. Začal jsem na sebe vrčet a ruce se mi třesou tak silně, že se rozhodnu vzdát se ledu, jsem zpátky v obýváku,

stojím za ní, ona hledí na mého Davida Onicu zavěšeného nad krbem. Natahuje hlavu, prohlíží si obraz, pak se začne hihňat, zvědavě se podívá na mě, pak znovu na Onicu, nepřestává se smát.

Neptám se jí, co se jí nelíbí – je mi to fuk. Jedním douškem do sebe obrátím sklenku whisky a přejdu k anaholskému nočnímu stolku z bílého dubu, v němž mám schovanou pistoli k nastřelování hřebíků zcela nového typu, koupenou v železářství poblíž mé kanceláře na Wall Street. Nasadím si černé kožené rukavice a podívám se, zda je zbraň nabitá.

„Patricku," pořád se hihňá Bethany.

„Ano?" řeknu a dodám, „Drahoušku?"

„Kdo pověsil toho Onicu?" ptá se.

„Líbí se ti?"

„Jasně, ale…" Zarazí se a pak řekne, „jsem si docela jistá, že visí hlavou dolů."

„Cože?"

„Kdo věšel toho Onicu?"

„Já," řeknu. Stále jsem k ní otočený zády.

„Pověsil sis ho hlavou dolů."

„Ale?" Stojím u nočního stolku, tisknu v ruce nastřelovací pistoli, snažím se zvyknout si na její váhu a naučit se ji ovládnout rukou v rukavici.

„Nechce se mi věřit, žes to pověsil opačně," nedá si pokoj. „Jak dlouho už ten obraz máš?"

„Tisíc let," zašeptám, otočím se a jdu k ní blíž.

„Co říkáš?" nepřestává si prohlížet Onicu.

„Říkám, co sakra vidíš na Robertu Hallovi?" šeptám.

„Cože?" Obrátí se jako ve zpomaleném filmovém záběru.

Počkám, dokud nezaregistruje nastřelovací pistoli a rukavice na mých dlaních. Pak začnu ječet. „Co sakra vidíš na Robertu Hallovi?"

Možná instinktivně a možná po paměti se ihned marně rozběhne ke vstupním dveřím a začne volat o pomoc. Chardonnay otupilo její reflexy, zato skotská zostřila mé, takže jí bez námahy skočím do cesty, znemožním jí útěk a střelím ji čtyřmi ranami z nastřelovací pistole do hlavy. Upadne do bezvědomí. Táhnu ji zpátky do obývacího pokoje, položím na podlahu bílou bavlněnou přikrývku od Voilacutra, roztáhnu jí ruce, položím je dlaněmi vzhůru na tlusté dřevěné parkety a tři prsty na každé z nich namátkově přistřelím hřebíky k podlaze. Bolest jí vrátí vědomí, začne řvát. Stříknu jí do očí, úst a nosu nervově paralytický sprej Mace a pak jí přes hlavu přehodím kožich z velbloudí kůže, což utlumí její výkřiky. Střílím jí hřebíky do dlaní, dokud nezakryju každé volné místo. Dlaně se ježí železem, hřebíky jsou navzájem překříženy, ohnuty jeden přes druhý, nemá šanci se zvednout a vysvobodit. Musím jí sundat boty, což mě trochu rozčaruje, jinak by ale dál divoce kopala nohama a dělala na podlaze z bílého dubu černé čmouhy. Celou tu dobu na ni křičím:

„Ty děvko," později mi hlas přejde do skřípavého šepotu, nakloním se jí k uchu a opakuju: „Ty píčo pojebaná."

V poslední agónii, poté, co jsem jí z tváře sundal velbloudí kožich, začne škemrat. Adrenalin v jejím těle nejspíš přehlušil bolest. „Patricku, proboha tě prosím, přestaň, prosím tě, proboha, smiluj se, neubližuj mi…" Jako obvykle se však bolest vrátí – je příliš intenzivní, aby se nevrátila – a ona opět ztratí vědomí a zvrací a já jí musím zvedat hlavu, aby se neudusila, a pak ji znovu postříkám sprejem. Pokouším se ukousnout prsty, které jsem nepřibil k podlaze. Málem se mi to podaří s levým palcem, z něhož zuby strhám kůži, rozžvýkám vše masité a odkryju nahou kost. Pak ji ještě jednou, už zbytečně, ošetřím sprejem. Znovu jí přikryju hlavu velbloudím kožichem, to kdyby se chtěla probrat a začít řvát, a pak si připravím příruční kameru Sony Handycam, abych si vše, co bude následovat, nafilmoval. Postavím ji na stativ a nastavím automatiku, pak si přinesu nůžky a začnu jí stříhat šaty, a když se dostanu k hrudníku, bodnu ji několikrát do prsou a náhodou (nebo ne?) jí přes podprsenku uříznu jednu bradavku. Začne znovu vřeštět, je bez šatů, jen v podprsence, jejíž pravá polovina je naplněná krví, a v močí nasáklých kalhotkách, které si nechám na později.

Lehnu si vedle ní a řvu do jejích výkřiků: „Jen řvi, klidně si řvi…“ Otevřel jsem všechna okna a dveře na terasu a stojím nad ní, má otevřená ústa, ale už z nich nevychází řev, jen hrůzné břišní zvuky jak skřeky nějakých zvířat, občas přerušené hlasitým dávením. „Křič, miláčku,“ nabádám ji, „klidně křič.“ Lehnu si k ní ještě blíž, hladím jí vlasy na temeni. „Všem je to fuk. Nikdo ti nepomůže…“

Zkouší znovu křičet, ale ztrácí vědomí a je schopná jen slabých vzdechů. Využívám její bezbrannosti, sundávám si rukavice, násilím jí otevírám ústa a ustřihnu jí nůžkami jazyk, pak jej snadno vytáhnu z úst a držím v dlani, je horký a nepřestává krvácet, zdá se být mnohem menší než na původním místě, mrštím jím proti zdi a on se tam přilepí, zanechá po sobě skvrnu a pak s tichým mokrým mlasknutím padne na podlahu. Z úst se jí řine proud krve, musím jí opět zvednout hlavu, aby se vlastní krví nezalkla. Pak ji šoustám do úst a poté, co vystříknu a vytáhnu ho ven, jí dám ještě jednu dávku spreje.

Později, když se jí na chvíli vrátí vědomí, si nasadím legrační tralaláček, který jsem na Harvardu dostal od jedné ze svých milenek.

„Pamatuješ na tohle?“ řvu, vztyčený nad ní. „A podívej se sem,“ řvu vítězně a zapaluju si doutník. „Pořád kouřím doutníky. Vidíš? Dobrý, co? Doutníky!“ Zapaluju si doutník klidnými, krví zbarvenými prsty a její tvář, bledá, až skoro modrá, se svírá a kroutí bolestí, její oči, slepé hrůzou, se zavírají a pak částečně otevírají, její život se změnil v noční můru.

„A ještě něco,“ řvu, ale pozorně vyslovuju všechny slabiky.

„Nebyl to Garrick Anderson. Ten oblek byl od Armaniho! Giorgia Armaniho.“ Pohrdavě se odmlčím, nakloním se k ní a zachroptím: „A ty sis myslela, že to byl Henry Stuart. Ježíšikriste.“ Silně ji udeřím a do tváře jí zasyčím slova: „Krávo pitomá,“ postříkám jí tvář slinami, ale má už na sobě tolik spreje Mace, že už nejspíš nic necítí, stříknu na ni ještě jednu dávku a naposled ji zkouším píchat do úst, ale nemůžu se udělat, tak toho nechám.

ČTVRTEK

Později, vlastně hned následujícího večera, sedíme my tři, Craig McDermott, Courtney a já, v taxíku mířícím k Nellovi a mluvíme o balené vodě Evian. Courtney v norčím kožichu od Armaniho se zrovna zmínila, že používá Evian k výrobě ledových kostek, což nás podnítí ke konverzaci o rozdílech mezi různými druhy balené vody a na žádost Courtney se pokoušíme všichni vyjmenovat tolik značek, na kolik si dokážeme vzpomenout.

Začíná Courtney a odpočítává názvy na prstech. „Takže Sparcal, Perrier, San Pellegrino, Poland Spring, Calistoga…“ Zarazí se a hledá pomoc u McDermotta.

Ten se nadechne a pokračuje: „Canadian Spring, Canadian Calm, Montclair, ta je taky z Kanady, Vittel z Francie, Crodo, ta je italská…“ Zarazí se a zamyšleně si přejíždí dlaní po bradě, vzpomíná ještě na jednu, načež oznámí, jako by byl překvapen:

„Elan.“ A ačkoli se zdá, že bude pokračovat, pohrouží se do neproniknutelného mlčení.

„Elan?“ ptá se Courtney.

„Ta je ze Švýcarska,“ říká.

„Aha,“ zareaguje Courtney a obrátí se na mě. „Seš na řadě, Patricku.“

Hledím z oken taxíku, ztrácím se v myšlenkách, ticho, které jsem zapříčinil, mě plní nepojmenovatelným děsem, otupěle, jen tak mimochodem, jmenuju další značky. „Zapomněli jste na Alpenwasser, Down Under, Schat z Libanonu, Qubol a Cold Springs –“

„Tu jsem náhodou řekla,“ přeruší mě dotčeně Courtney.

„Ne,“ já na to. „Řeklas Poland Spring.“

„Nekecáš?“ procedí Courtney, pak se obrátí na McDermotta. „Má pravdu, Craigu?“

„Asi jo,“ pokrčí ten rameny. „Myslím, že jo.“

„Nesmíme zapomínat, že minerální voda se má kupovat ve skleněných láhvích. Nikdy bychom neměli kupovat láhve plastikové,“ řeknu a odmlčím se, čekám, až se mě zeptají proč.

„Proč?“ V Courtneyině hlasu je cítit skutečný zájem.

„Kvůli oxidaci,“ vysvětluju. „Chceme přece vodu čerstvou, bez pachuti z obalu.“

Následuje dlouhá, pro Courtney typická odmlka, po níž McDermott, hledící přitom z okna, tiše připustí: „Máš pravdu.“

„Já vlastně vůbec nechápu rozdíly mezi různými vodami,“ drmolí Courtney. Sedí na zadním sedadle taxíku mezi McDermottem a mnou, pod norčím kožichem má keprový vlněný kostým od Givenchy, punčochy od Calvina Kleina a boty od Warrena Susana Allena Edmondse. Před chvílí se mě v tomtéž taxíku tiše zeptala Courtney, která ucítila, když jsem se mimoděk dotkl jejího kožichu ve snaze zhodnotit jeho kvalitu, jestli dnes voní po mátě. Neřekl jsem nic.

„Jak to myslíš?“ vyptává se nadutě McDermott.

„No,“ řekne Courtney, „nevím třeba, jaký je skutečný rozdíl mezi přírodní vodou a pramenitou vodou, pokud vůbec nějaký existuje.“

„Courtney. Přírodní voda je jakákoli voda z čistého podzemního zdroje,“ vzdychne Craig a stále hledí z okna. „Obsah minerálních iontů zůstává nezměněn, i když voda mohla být dezinfikována nebo přefiltrována.“ McDermott má na sobě vlněný smoking s vykrojenými klopami od Gianniho Versaceho a je cítit parfémem Xeryus.

Přeruším na okamžik svou úmyslnou netečnost a rozvíjím vysvětlení. „Do pramenité vody je možno přidat minerály, nebo je zní naopak odstranit. Taková voda je obyčejně filtrovaná, ale jinak nezpracovaná.“ Mlčím chvíli. „Pětasedmdesát procent balené vody v Americe je ve skutečnosti pramenitá voda. Tušili jste to někdo?“

Následuje dlouhé, bezduché ticho, na jehož konci položí Courtney další ze svých otázek, tentokrát nedořečenou. „A rozdíl mezi destilovanou a purifikovanou vodou je…?“

Vůbec neposlouchám, o čem se bavíme, dokonce ani sebe ne, protože se zabývám plány, jak odstranit Bethanyino tělo ze svého bytu a jestli je tam mám skladovat ještě jednu noc, prostě co s ním.

Pokud se mrtvoly budu chtít zbavit už dnes, můžu všechno nacpat do velkého pytle na odpadky a ten zanechat ve schodišťové šachtě.

Nebo se můžu rozhoupat k té troše práce navíc a odtáhnout ho na ulici, kde bych Bethany nechal u obrubníku s ostatními odpadky.

Mohl bych ji dokonce dopravit do pronajatých prostor v Hell’s Kitchen a zasypat ji vápnem, dát si doutník, poslouchat walkmana a sledovat, jak se pomalu rozkládá, chci však držet mužská a ženská těla odděleně a navíc se chci dívat na Hlad po krvi, videokazetu, kterou jsem si odpoledne půjčil. Na obalu se píše, že: „S některými klauny se smějete, ale s Bobem zemřete a on se pak nakrmí vaším tělem –“ a půlnoční výlet do čtvrti Hell’s Kitchen by mě stál příliš mnoho času, i kdybych se nestavil na něco malého k zakousnutí do Bellvue. Zdá se, že Bethaniny kosti, většina jejích vnitřností i maso skončí ve spalovacím kotli na konci chodby.

Všichni tři jsme zrovna vypadli z večírku společnosti Morgana Stanleyho, bylo to poblíž Seaportu na samém konci Manhattanu v novém klubu Goldcard, který mi připadal jak obrovské město samo pro sebe a kde jsem narazil na Waltera Rhodese, typického Kanaďana, jehož jsem neviděl od studií v Exeteru a který, stejně jako McDermott, byl cítit parfémem Xeryus. Řekl jsem mu: „Víš co, já se snažím nestýkat se s lidmi. Dokonce se snažím vůbec s nimi nemluvit,“ a pak jsem ho poprosil o prominutí. Vypadal trochu ohromeně a řekl: „Ale jistě, já ti rozumím.“ Na sobě mám šestiknoflíkový dvouřadový smoking z vlněného krepu s nabíranými kalhotami a hedvábného grogrénového motýlka, vše od Valentina.

Luis Carruthers je tento týden v Atlantě. V Goldcard jsem se s Herbertem Gittesem sjel kokainem, a než McDermott sehnal taxíka, vzal jsem si dvě pilulky halcionu, abych celou noc nelezl po zdi, ještě však pořádně nezabraly. Zdá se, že Courtney se až moc zajímá o McDermotta, a

když dnes večer v bankomatu, u kterého jsme se stavovali, nefungovala její kreditní karta Chembank (protože ji používá příliš často na šňupání, vím to, i když by to sama nikdy nepřiznala, kokainová rezidua totiž několikrát zničila i moje karty) a McDermottova karta fungovala, dala přednost té jeho před mou, což, jak ji znám, znamená, že chce s McDermottem píchat. Ale mně je to vlastně fuk. I když jsem mnohem hezčí než Craig, vypadáme oba zhruba stejně. Tématem dnešního The Patty Winters Show byla mluvící zvířata. V provizorním akváriu plavala chobotnice s mikrofonem na jednom z chapadel a donekonečna požadovala – aspoň podle svého „krotitele“, který si je jistý, že měkkýši mají hlasový orgán – aby jí dali „sýr.“ Díval jsem se jako omámený, načež jsem se rozvzlykal. Na temném nároží Osmé a Desáté se nad odpadkovým košem sklání žebrák v havajské čelence.

„Z destilované nebo purifikované vody,“ povídá McDermott, „byla odstraněna většina minerálů. Voda byla uvedena do varu a páry byly kondenzovány zpět do kapalného skupenství.“

„Proto má destilovaná voda nevýraznou chuť a obvykle není vhodná k pití,“ zívnu.

„A minerální voda?“ zajímá se Courtney.

„Není definována podle –“ začnu současně s McDermottem.

„Pokračuj,“ zívnu znova, čímž způsobím, že zívne i Courtney.

„Ne, pokračuj ty,“ řekne apaticky.

„Tento pojem není Federálním úřadem pro léčiva přesně vymezen,“ řeknu jí. „Neobsahuje žádné chemikálie, soli, cukry ani kofein.“

„A bublinková voda je osvěžující díky kysličníku uhličitému, nemám pravdu?“ ptá se Courtney.

„Přesně tak,“ kývneme s McDermottem a oba tupě hledíme před sebe.

„Věděla jsem to,“ řekne váhavě a já vycítím z tónu jejího hlasu, že se při těchto slovech potěšeně usmívá.

„Kupujte však jen přírodní bublinkovou vodu,“ upozorním. „Protože pak si můžete být jistí, že obsah kysličníku uhličitého pochází z vody a jejího zdroje.“

„Uměle karbonované jsou třeba soda Club a sifón,“ vysvětluje McDermott.

„Výjimkou je sifón White Rock,“ zmíním se, nepříliš potěšený McDermottovým směšným, vlezlým vytahováním. „Jiskřivá minerální voda Ramlösa je rovněž vynikající.“

Taxík má teď odbočit do Čtrnácté, ale čtyři nebo pět limuzín se rovněž snaží zahnout doprava, takže nestihneme zelenou. Proklínám řidiče, v jehož kabině tlumeně hraje nějaký starý song nahraný společností Tamla Motown v šedesátých letech, možná jsou to Supremes. Pokusím se stáhnout přepážku z tvrzeného skla, která nás od řidiče odděluje, je však stažená a zamčená, takže s ní ani nehnu. Courtney se ptá, jaká voda je nejlepší po tělesném cvičení.

Povzdychnu si: „Ať je jakákoli, měla by být opravdu studená.“

„Protože?“

„Protože se potom vstřebá rychleji, než kdyby měla pokojovou teplotu.“ Mrknu na hodinky Rolex. „Nejlepší je asi voda Evian, ne ovšem z plastiku.“

„Můj trenér mi doporučoval Gatorade,“ brání se McDermott.

„Nemáš náhodou dojem, že voda je to nejlepší kapalné médium, protože vstupuje do krevního řečiště rychleji než jakákoli jiná tekutina?“ Nemůžu si pomoct, musím ho dorazit. „Příteli?“

Znovu se podívám na rolexky. Pokud si dám v Nells jen jednu J&B s ledem, stihnu to domů dost brzy na to, abych se na celý Hlad po krvi podíval dvakrát. V taxíku je opět ticho, suneme se směrem k davu před vchodem do klubu, limuzíny vykládají pasažéry a pokračují v jízdě, sledujeme to divadlo a oblohu nad městem, těžkou, s přízračnými temnými mraky. Limuzíny troubí jedna na druhou, což nic neřeší. Mám sucho v hrdle, snad kvůli koksu, co jsem bral s Gittesem, polykám naprázdno, snažím se navlhčit si vnitřek úst slinami. Plakáty na výprodej v Crabtree & Evelyn lemují prkny zatlučená okna opuštěného činžáku na opačné straně ulice. Jak se píše slovo „Mogul“, Batemane? Jak se hláskuje mogul? M-o-g-u-l. Mo-gul. Mog-ul. Led, duchové, cizinci –

„Nemám rád vodu Evian,“ řekne McDermott dost smutně. „Je moc sladká.“ Přiznává to tak ztrápeně, že s ním musím souhlasit.

Hledím na něj v temném zadním prostoru taxíku, uvědomuju si, že dnes asi skončí v posteli s Courtney, pocítím vůči němu náhlý záchvat lítosti.

„Máš pravdu, McDermotte," řeknu zvolna. „Evian je příliš sladká."

Předtím bylo na podlaze tolik Bethanyiny krve, že jsem se v těch rudých kalužích mohl prohlížet, zatímco jsem si bezdrátovým telefonem domlouval stříhání vlasů u Gia. Courtney přeruší mou strnulost přiznáním: „Zpočátku jsem se bála vyzkoušet Pellegrino." Podívá se na mě nervózně, čeká, že budu – co, souhlasit? – pak na McDermotta, od něhož se jí dostává falešného, upjatého úsměvu. „Ale jakmile jsem to zkusila, bylo to… v pořádku."

„Jak odvážné," zamumlám a znovu si zívnu. Taxík zastavuje těsně před vchodem do klubu. Zvyšuju hlas. „Nevíte někdo o zařízení, na které by se dal zavěsit telefon tak, aby simuloval vyzváněcí tón?"

Jsem zase ve svém kvartýru, stojím nad Bethanyiným mrtvým tělem, zvolna popíjím drink a studuju nastalé změny. Víčka obou očí jsou částečně otevřená a přední zuby jako by přerůstaly ústa, protože rty byly odsekány, či vlastně vykousány z obličeje. Ráno jsem jí pilou uřízl levou paži, až to ji konečně dorazilo, nyní tu věc zvedám z podlahy, držím ji za kost tam dole, kde začínala dlaň a prsty (netuším, kde jsou teď: v ledničce? ve spíži?), ohýbám ji v ruce jako nějakou trubku, k níž je dosud připojena kůže, šlachy a svaly, ačkoli velká část z nich byla odříznuta či ohlodána.

Uřezanou paži zvedám nad její hlavu, pak, stačí jen málo, pět či šest úderů, než jí úplně roztříštím lebku. Jedna nebo dvě další rány a tvář se zhroutí sama do sebe.

WHITNEY HOUSTONOVÁ

Whitney Houstonová prorazila na hudební scéně v roce 1985 elpíčkem nazvaným jejím jménem, na kterém byly hned čtyři prvotřídní singlové hity, mezi nimi „The Greatest Love of All", „You Give Good Love" a „Saving All My Love for You". Současně získala Cenu Grammy za nejlepší ženský vokální projev a dvě Ceny americké hudební scény, jednu za nejlepší rhythm and bluesový singl, druhou za nejlepší rhythm and bluesový videoklip. Jak Billboard, tak časopis Rolling Stone ji nazvali objevem roku. S celou tou slávou byste mohli očekávat, že její album bude studená, bezduchá záležitost, Whitney Houstonová (Arista) je však překvapivě jednou z nejupřímnějších, nejsložitějších a ve všech směrech uspokojivých rhythm and bluesových nahrávek desetiletí, přičemž interpretčin hlas překonává všechna očekávání. Z její elegantní a krásné fotografie na titulní straně alba (v róbě od Giovanne De Maury) a jejího značně sexy protějšku na straně zadní (v koupacím oděvu od Normy Kamali) poznáme, že na desce nepůjde o chladnou profesionalitu. Deska sice je učesaná, je však současně velmi procítěná a Whitneyin hlas natolik překonává veškeré hranice a natolik je proměnlivý (Whitney je převážně jazzovou interpretkou), že album těžko přijmeme napoprvé. Ale to není účel. Podobná věc se musí vychutnávat při opakovaném poslechu.

Projekt začíná skladbami „You Give Good Love" a „Thinking About You", obě produkoval a aranžoval Kashif a z obou vyzařuje vřelý, svěží jazzový projev i když aranžmá je doplněné moderním syntezátorovým beatem. Obě písně jsou vynikající, ale skutečnou bombou je až „Someone for Me", jejímž producentem byl Jermaine Jackson a v níž Whitney roztouženě zpívá na discojazzovém pozadí, přičemž rozdíl mezi jejím toužením a bujarostí kapely je velice působivý. Balada „Saving All My Love for You" je nejromantičtější a nejerotičtější skladba celé desky. Obsahuje vražedné saxofonové sólo od Toma Scotta a je na ní znát vliv dívčích kapel šedesátých let (spoluautorem skladby je Gerry Goffin). V šedesátých létech však dívčí kapely nikdy nebyly tak hluboce emotivní (nebo tak skvěle nahrané) jako tahle píseň. Slavný duet zpívaný společně s producentem Jermaine Jacksonem „Nobody Loves Me Like You Do" je pouze jedním dokladem toho, jak lyricky promyšlené celé album je.

Někdy, když zpěvák není současně textařem a nechává výběr textů na producentovi, bývají slova výraznou slabinou výsledné nahrávky, to však rozhodně není Whitneyin případ.

Taneční singl „How Will I Know“ (podle mého názoru nejlepší taneční skladba osmdesátých let) je radostná óda na děvče, zneklidněné obavou, zda se o ni zajímá, či nezajímá vyhlédnutý chlapec. Singl je plný jedinečných klávesových riffů a je jedinou nahrávkou na albu, na níž se producentsky podílel zázračný producent hitů Narada Michael Walden. Na mě osobně velmi hluboce zapůsobila (kromě písně „The Greatest Love of All,“ jejího vrcholného úspěchu) balada „All at Once“, v níž si mladá žena nečekaně a náhle uvědomuje, že ztrácí svého milence. Zpěv je v ní doprovázen překrásnými smyčci. Ani jedna skladba na desce nezní jako pouhá výplň, jen další duet s Jermaine Jacksonem, „Take Good Care of My Heart“ se tomu možná poněkud blíží. Je to proto, že se píseň trochu vzdaluje jazzovým kořenům ostatních skladeb alba a příliš je ovlivněna běžnou taneční hudbou 80. let.

Whitneyin talent se však znovu projeví na jedinečné „The Greatest Love of All,“ což je jedna z nejlepších písní všech dob o pudu sebezáchovy a důstojnosti. Tato balada o víře sama v sebe nás strhuje od prvního verše (autory skladby jsou Michael Masser a Linda Creedová) až do konce. Je to silné vyznání, které Whitney zpívá s majestátem skoro nadpozemským. Její univerzální poselství překračuje všechny hranice a znovu nás ujišťuje, že možná ještě není pozdě na nápravu, že se možná dokážeme chovat k sobě laskavěji. Protože je v dnešním světě nemožné cítit s ostatními, musíme alespoň cítit sami se sebou. Je to významné poselství, klíčové pro náš život a přednesené na albu neopakovatelným způsobem.

Druhý zpěvaččin projekt, Whitney (Arista, 1987) obsahuje čtyři singlové hity, „I Wanna Dance with Somebody“, „So Emotional“, „Didn’t We Almost Have It All?“ a „Where Do Broken Hearts Go?“.

Hlavním producentem byl Narada Michael Walden, a ačkoli projekt není tak závažným počinem jako první album, nelze ho vinit z „druhácké lenosti“. Deska začíná údernou, taneční skladbou „I Wanna Dance with Somebody (Who Loves Me)“, písní ze stejné kuchyně, jako „How Will I Know“ z prvního alba. Následuje procítěné „Just the Lonely Talking Again“, které odráží silný jazzový vliv, který prostupoval celým prvým albem, zde však cítíme novou uměleckou vyzrálost Whitneyina hlasu – sama si dělala vokální aranžmá celého projektu – dosahující vrcholu v „Love Will Save the Day“, což je doposud nejambicióznější interpretčina skladba. Producentem byl Jellybean Benitez a píseň pulsuje horečnou intenzitou a jako většina ostatních skladeb alba odráží zralé vědomí světa, v němž žijeme. Zpívá a my jí věříme.

Je to změna ve srovnání s mírnějším image ztracené holčičky, která nás tak účinně oslovovala na prvním albu.

Ještě vyzrálejší, dospělejší image získává Whitney ve skladbě Michaela Massera „Didn't We Almost Have It All“. V písni se setkává s bývalým, dávno ztraceným milencem a vypráví mu o svých pocitech z pohřbeného vztahu. Zde je Whitney nejpoetičtější. Jako na většině jejích balad, jsou i zde překrásné smyčcové partie.

„So Emotional“ je ze stejného soudku jako „How Will I Know“ a „I Wanna Dance with Somebody“, jsou tu však silnější rockové vlivy, za něž, jako u všech skladeb na Whitney, vděčíme výborné studiové kapele ve složení Narada bicí, Wolter Afanasieff syntezátory, Corrado Rustici kytara a basa a kdosi s pseudonymem Bongo Bob programované perkuse a bicí. „Where You Are“ je jediná skladba na desce, kterou produkoval Kashif. Jako všechno, do čeho se kdy pustil, i ona nese pečeť neomylné profesionality – má hladký, zářivý zvuk a vstupují do ní saxofonová funky sóla Vincenta Henryho. Skladba by se podle mě hodila na hitový singl (jako ostatně všechny písně na desce), takže se až divím, proč nebyla samostatně vydána. „Love Is a Contact Sport“ je skutečným překvapením alba – hutný zvuk, otevřená sexuální lyrika, píseň, která je korunou alba co do kvality produkce, jedinečný text je doprovázen výbornou rytmikou. Je to jedna z mých nejoblíbenějších skladeb. „You’re Still My Man“ je píseň, z níž je jasně slyšet, jak dokonalým nástrojem je pro Whitney její hlas – bezchybný a vášnivý, téměř přebíjející dojem z její hudby, naštěstí texty i melodie jsou tak výrazné, tak silné, že ani zpěvačka Whitneyina kalibru je nezatlačí do pozadí. Ve „For the Love of You“ nelze neobdivovat brilantní Naradovo programování

automatických bicích, moderní jazzové cítění skladby čerpá nejen z tvorby současných jazzových autorů jako Michael Jackson a Sade, ale také z díla jiných umělců, jako je Miles Davis, Paul Butterfield a Bobby Mc Ferrin.

„Where Do Broken Hearts Go“ je emocionálně nejsilnějším vyznáním alba. Je o ztracené nevinnosti a snaze získat zpět bezpečné dětství. Zpěvaččin hlas je krásný a tak dokonale zvládnutý jako nikdy předtím. Podobně je tomu v „I Know Him So Well“, nejdojemnější písni desky, duetu zpívaném společně s matkou Cissy. Je to balada o… čem? O společném milenci? Dávno ztraceném otci? Je současně o touze, lítosti, předurčení a kráse a zakončuje album vznešenými, dokonalými tóny. Od Whitney lze očekávat spoustu dalších překvapení – jako byl její dar Olympiádě

1988 „One Moment in Time“ – ale i kdybychom se jich nedočkali, zůstane nejbezprostřednějším a nejoriginálnějším černým jazzovým hlasem naší generace.

VEČEŘE SE SEKRETÁŘKOU

Pondělí, osm hodin večer. Sedím v kanceláři, pokouším se vyluštit nedělní křížovku ze včerejších New York Times, poslouchám na stereu rap a pokouším se odhalit příčinu jeho popularity, protože ta malá blondýna s dokonalým tělem, co jsem ji předevčírem potkal v Au Baru, mi řekla, že nic jiného než rap neposlouchá, a přestože jsem z ní pak vymlátil duši v jednom apartmá v Dakotě (málem jsem jí uřízl hlavu, což pro mě ovšem není nic divného), dnes ráno jsem si vzpomněl na její hudební vkus a musel jsem se stavit v Tower Records na Upper West Side a nakoupit tam rapová cédéčka za devadesát dolarů; jak se však dalo čekat, a nevím, co s tím: černohubé hlasy vyštěkávající hnusná slova jako jebat, sračka, chuj. Jean sedí za svým stolem, schovaná za haldou dokumentů, které by si na mou žádost měla prostudovat. Dnešní den nebyl nejhorší: před cestou do kanceláře jsem asi dvě hodiny posiloval, v Chelsea otevřel Robison Hirsch nový restaurant zvaný Finna, Evelyn mi oznámila, že stráví týden v Bostonu, nechala mi dva vzkazy na záznamníku a třetí mi řekla ústně Jean, ale nejlepší ze všeho bylo ranní The Patty Winters Show. Skládalo se ze dvou částí: nejprve exkluzivní interview s Donaldem Trumpem, načež následovala reportáž o ženách, jež zažily mučení. Mám jít na večeři do Café Luxembourg s Madisonem Greyem a Davidem Championem, ale ve čtvrt na devět se dovídám, že s námi má jíst i Luis Carruthers, ten idiot. Zruším svou účast a pak několik minut přemýšlím, co podniknout se zbytkem večera. Kouknu se z okna kanceláře a dochází mi, že za několik málo minut se obloha nad městem ponoří do absolutní temnoty.

Jean nahlédne do kanceláře a jemně zaklepe na polootevřené dveře.

Dělám, že její přítomnost nevnímám, i když vlastně nevím proč; cítím se totiž krapet osaměle. Jde k psacímu stolu. Pořád upřeně hledím na křížovku, na sobě mám wayfarery, cosi se mnou je, nevím co.

Položí mi na stůl nějaký fascikl a pak se zeptá: „Jak de křížovka?“ Vynechává j ze slova jde – patetické gesto spřízněnosti, zneklidňující útok násilného přítelíčkování. Polknu naprázdno a přikývnu, aniž bych se ni podíval.

„Chceš pomoct?“ ptá se a opatrně obchází stůl na mou stranu, naklání se mi přes rameno, nabízí pomoc. Já už ale vyplnil všechna volná políčka buď slovem maso, nebo kost, takže si jen lehce povzdychne, když to uvidí. Pak si všimne stohu tužek číslo 2, které jsem zpřelámal vejpůl a rozložil na stole. Úslužně je všechny posbírá a vyjde s nimi ven z místnosti.

„Jean?“ volám za ní.

„Ano, Patricku?“ vrátí se do kanceláře a snaží se skrývat svou horlivost.

„Nechtěla bys se mnou povečeřet?“ Stále upřeně hledím do křížovky a rázně gumuju m v jednom ze slov maso, kterými jsem políčka vyplnil. „Samozřejmě pokud… nemáš jiný program.“

„To ne,“ odpoví až příliš rychle, načež, jako by si uvědomila svou situaci, zvolna dodá, „náhodou nemám žádné plány.“

„No, to je šťastná náhoda,“ řeknu, zvednu k ní oči a sundám si wayfarery.

Lehce se zasměje, ale v jejím smíchu je špatně skrytá nedočkavost, cosi stísněného, a to mi sotva pomůže, abych se cítil méně otráveně.

„Asi jo," pokrčí rameny.

„Taky tu mám lístky na… koncert Milla Vanilla, jestli bys nechtěla jít."

Zmateně se ptá: „Na co?"

„Milla… Vanilla," opakuju pomalu.

„Milla… Vanilla?" ptá se nejistě.

„Milla… Vanilla," řeknu. „Tak nějak se to jmenuje."

„Nevím," ona na to.

„Jestli chceš jít?"

„Ne… to jméno." Soustředí se, pak řekne: „Podle mě se jmenují… Milli Vanilli."

Dlouhá odmlka, uvažuju, pak řeknu: „Aha."

Stojí, přikývne.

„Ale ono je to vlastně fuk." Stejně na ten koncert žádné lístky nemám. „Je to až za pár měsíců."

„Aha," řekne ona a znovu kývne. „Pak je to jasný."

„Co myslíš, kam bychom měli jít?" Nakláním se a beru si ze zásuvky Zagatova průvodce.

Odmlčí se, bojí se něco říct, myslí si asi, že je má otázka zkouškou, v níž musí úspěšně obstát. Pak řekne velice nejistě, jako by nevěděla, zda přišla na správnou odpověď: „Půjdu tam, kam se chce tobě."

„Ne, ne, ne," usmívám se a obracím listy v Zagatovi. „Kamkoli se chce tobě."

„Ale Patricku," vzdychne si, „to je pro mě těžké rozhodování."

„Ale no tak," rýpnu do ní, „Prostě řekni, kam chceš jít."

„Ne, nechtěj to po mně," vzdychne bezbranně. „Já opravdu nevím."

„Ale víš," nedám jí pokoj, „určitě by sis do nějakého podniku přála jít. Nerozpakuj se. Nebuď zbytečně skromná. Dostaneme se kamkoli."

Přemýšlí o tom hodně dlouho, cítí, že jí běží čas, nakonec se zeptá pokorně, ale se zřejmou snahou udělat dojem. „Co třeba…

Dorsia?"

Přestanu si prohlížet Zagatova průvodce, a aniž bych pohlédl vzhůru, křečovitě se usměju, pocítím křeč v žaludku a v duchu se ptám sám sebe: Opravdu chci říct ne? Chci jí říct, že nemám šanci dostat se dovnitř? Jsem připravený právě tohle udělat? Opravdu to chci?

„Nó-ó-ó." řeknu a položím knížku na stůl, pak ji znovu nervózně otevřu a vyhledám číslo. „Tak Jean chce jít do Dorsie…"

„Ne, neblázni, já fakt nevím," řekne zděšeně. „Můžeme jít, kam chceš jít ty."

„Dorsia… není nejhorší," řeknu jakoby nic, uchopím telefon a třesoucím se prstem rychle vyťukám těch strašlivých sedm čísel, přičemž se snažím vypadat v pohodě. Místo očekávaného obsazovacího tónu začne telefon skutečně vyzvánět a po dvou tónech se ozve otrávený hlas, na jaký jsem si za poslední tři měsíce už zvykl a který zařve: „Prosím, Dorsia?" Z místnosti v pozadí je ve sluchátku slyšet ohlušující šum.

„Haló, máte dvě místa na dnešní večer, řekněme, ehm, za dvacet minut?" ptám se a kontroluju čas na hodinkách Rolex, na moment je ukážu i Jean. Zdá se, že jsem udělal dojem.

„Všechno je obsazeno," řve otráveně vrchní.

„Skutečně?" jsem na pokraji zvracení, ale pokouším se vypadat potěšeně. „Vynikající."

„Řekl jsem, že nic není volné," řve hlas na druhém konci linky.

„V devět stůl pro dva?" já na to. „Jedinečné."

„Na dnešek není žádné volné místo," drmolí neotřesitelně vrchní. „Náš objednávkový seznam je rovněž beznadějně přeplněný." Zavěsí.

„Tak nashledanou," zavěsím i já a s úsměvem, jímž se co nejlépe snažím vyjádřit spokojenost s její volbou, se snažím popadnout dech, i svaly mám ostře zaťaté. Jean má na sobě šaty z kombinace

jerseyské vlny a flanelu od Calvina Kleina, opasek z aligátoří kůže se stříbrnou přezkou od Barryho Kieselsteina Corda, stříbrné náušnice a tělové punčochy taktéž od Calvina Kleina. Stojí nejistě před mým psacím stolem.

„Takže?“ ptám se a jdu ke skříni na kabáty. „Máš hezkej… ohoz.“

Chvíli mlčí. „Neřekls jim naše jména,“ poznamená měkce.

Přemýšlím o tom, zatímco si oblékám sako od Armaniho a spravuju si uzel na hedvábné vázance, a aniž bych se zajíkl, řeknu na vysvětlenou: „Oni mě tam znají.“

Zatímco vrchní uvádí pár, v němž docela jistě poznávám Kate Spencerovou a Jasona Laudera, Jean a já jdeme k jeho stolu, kde leží otevřená rezervační kniha s absurdně dobře čitelnými jmény a kde zpozoruju jedinou rezervaci pro dvojici na devět hodin, která dosud není přeškrtnutá. Je na jméno – kristepane – Schrawtz. Nadechnu se, klepu nohou o podlahu, mozek mi šílí, snažím se přijít na jakýkoli reálně proveditelný plán. Náhle se otočím k Jean a řeknu jí: „Nechtěla by sis zajít na toaletu?“

Rozhlíží se po restauraci, vše si pozorně vrývá do paměti. Chaos.

Dav desítek lidí čeká u baru. Vrchní usazuje dvojici někde ve středu místnosti. Sylvester Stallone a nějaké jeho slůně sedí v předním boxu, přesně tam, kde jsme seděli před pár týdny se Seanem, což mě nepříjemně překvapí, ve vedlejším boxu se vyvalují dvě gorily z jeho osobní stráže a hned vedle sedí majitel Petty’s, Norman Prager. Jean se ke mně otočí a přes okolní hluk se zeptá: „Cože?“

„Nechtěla by sis skočit na toaletu?“ Vrchní se blíží naším směrem, prodírá se přeplněným podnikem, vůbec se neusmívá.

„Proč? Myslíš… jako já?“ Je dokonale zmatená.

„Tak… běž!“ syknu na ni zoufale a stisknu jí paži.

„Ale mně se nechce,“ protestuje.

„Bože,“ zamumlám. Už je stejně příliš pozdě.

Vrchní jde ke svému stolu a kontroluje knihu, bere telefon, v několika sekundách zavěsí, pak se rozhlíží, nevypadá zas tak otráveně. Je mu nejmíň padesát a má dlouhé vlasy sepnuté do ohonu. Dvakrát si odkašlu, abych na sebe obrátil jeho plnou pozornost a pak se mu jakžtakž podívám do očí.

„Prosím?“ ptá se neochotně.

Než si potají vzdychnu, pokusím se o důstojný výraz. „Stůl na devět… objednaný,“ polknu, „pro dva.“

„Á-á-áno?“ ptá se podezíravě, jako by měl potíže s řečí. „Na jméno?“ ptá se a otočí se na mladého, asi osmnáctiletého číšníka s postavou manekýna, který se ptá: „Kde být ten led?“ Sjíždí ho pohledem a křičí: „Teď mě neruš, kolikrát ti to mám říkat?“

Číšník nechápavě a omluvně krčí rameny, vrchní ukáže rukou k baru a řekne: „Ten led být támhle,“ a pak se znovu věnuje nám.

Skutečně mi nahání strach.

„Jméno,“ zavelí.

A já si pro sebe říkám, proč právě tohle jméno ze všech jmen, co jsou na světě? „Ehm, Schrawtz,“ panebože. „Pán a paní Schrawtzovi.“ Jsem si jistý, že moje tvář má popelavou barvu.

Jméno pronáším zcela mechanicky, ale vrchní je příliš zaměstnaný, než aby si něčeho všiml. Ani se nesnažím dívat na Jean, která je určitě mým chováním vyvedená z míry. Vrchní nás vede ke stolu Schrawtzových, což je samozřejmě k ničemu, ale i tak pocítím úlevu.

Jídelní lístky už leží na stole, ale jsem tak nervózní, že mi názvy jídel a dokonce i ceny připadají jako nerozluštitelné hieroglyfy a cítím se úplně mimo. Číšník si zapisuje naše objednávky nápojů a já zjišťuju, že aniž bych poslouchal její reakce, vykládám Jean nesmysly, jako že „ochrana ozónové vrstvy opravdu není špatný nápad“, které doplňuju nejapnými vtipy.

Usmívám se, můj křečovitý úsměv je jako z jiného světa a trvá to jen pár okamžiků – snad pár minut, číšník ani nemá dost času nabídnout nám dnešní speciality – a už si všimnu vysokého, hezkého páru diskutujícího o něčem s vrchním. Několikrát se hlasitě nadechnu, to mi pročistí myšlenky, přesto se však zajíkám, když oznamuju Jean: „Je to zlé."

Vzhlédne od jídelního lístku a položí na stůl koktejl bez ledu, který popíjela. „Proč? Co se stalo?"

Vrchní vrhá blesky na náš stůl, na mě a vede tu novou dvojici naším směrem. Kdyby ti dva byli malí, tlustí, typičtí Židi, držel bych náš stůl i proti vůli toho padesátníka s ohonem, ale oni vypadají, jako by se zrovna vraceli od Ralpha Laurena, a ačkoli já ani Jean nevypadáme hůř (což lze ovšem říct i o zbytku téhle prokleté restauraci), ten chlapík má na sobě smoking a ta holka – absolutně šukabilní kočka – je ověšená drahými šperky. Taková je realita, a jak by řekl můj odporný bratříček Sean, budu se s ní muset vyrovnat. Vrchní už došel k našemu stolu, sklání se nad ním s rukama za zády a po dlouhé chvíli se zachmuřeně ptá: „Pán a paní… Schrawtzovi?"

„Ano?" neztrácím klid.

Jenom na nás hledí. Připadá mi, že se kolem rozprostřelo abnormální ticho. Jeho ohon, šedivý a mastný, mu visí pod límcem jako nějaký zhoubný novotvar.

„Víte," řeknu nakonec co nejuhlazeněji, „znám se se šéfkuchařem."

Nespouští ze mě oči. Vsadím se, že je ze mě nespouští ani dvojice za jeho zády.

Další dlouhá pauza. Pak se zeptám, aniž bych tím cokoli sledoval:

„Není v… Aspenu?"

Nikam to nevede. Vzdychnu a otočím se k Jean, která vypadá naprosto mystifikovaně. „Radši půjdem." Tupě přikývne. Úplně pokořený ji beru za ruku a procházíme – ona pomaleji než já – kolem Schrawtzových a vrchního, prodíráme se přeplněným podnikem, konečně jsme venku a já jsem úplně na dně a jako robot si opakuju: „Měl jsem s tím počítat, měl jsem s tím počítat, měl jsem s tím," ale Jean poskakuje po ulici a směje se, a když konečně postřehnu její nečekanou radost, vyprskne mezi záchvaty smíchu: „To bylo tak legrační," chytí mě za zaťatou pěst a řekne:

„Tvůj smysl pro humor je tak dokonalý." Otřesen kráčím toporně po jejím boku a polohlasem se ptám: „A … kam … teď?" V několika sekundách mě napadá řešení – Arkádie, načež k ní oba zamíříme.

Poté, co si mě kdosi, o němž si myslím, že je to Hamilton Conway, splete s jakýmsi Tedem Owenem a ptá se, jestli ho dnes v noci můžu dostat k Pettymu – řekl jsem mu: „Uvidím, co se s tím dá udělat." – věnuju zbytky své pozornosti Jean, která sedí naproti mě v poloprázdné jídelně v Arkádii. Poté, co chlápek podobný Hamiltonu Conwayovi odešel, je v restauraci obsazených jen pět stolů. Poručil jsem si J&B s ledem. Jean upíjí ze sklenice bílé víno a vykládá mi, jak ráda by si našla místo v obchodním bankovnictví. Říkám si: marné sny. Další člověk, asi Frederick Dibble, se zastaví u našeho stolu, gratuluje mi k Larsonovu kontu a pak má tu drzost říct: „Uvidíme se později, Saule." Ale já jsem v oblacích, milióny mil odtud, a Jean si toho nevšimne. Mluví o novém románu mladého nadějného autora – jeho obal, jak jsem si všiml v kanceláři, je vyvedený v neónovém lesku, jeho téma: vznešené utrpení. Najednou mi připadne, že hovoří o něčem jiném, a všimnu si, že říkám, aniž bych se na ni vlastně díval: „Kdo v tomhle městě chce přežít, potřebuje dost tlustou kůži."

Začervená se, vypadá zaraženě, a znovu si lokne vína, dobrého sauvignon blanc.

„Vypadáš tak nepřístupně," řekne.

„Cože?" Zamrkám.

„Řekla jsem, že vypadáš nepřístupně."

„To se ti zdá," vzdychnu si. „Je to pořád moje vlastní střelené já."

„To je dobře," usměje se – zdá se mi to? – úlevně.

„Řekni mi," začínám a snažím se na ni soustředit. „Co chceš vlastně podniknout se svým životem." Pak mi dojde, jak žvanila o své budoucnosti v obchodním bankovnictví a dodám: „Ale jenom stručně, shrň to." Pak dodám: „A neříkej, že ráda pracuješ s dětmi, jasný?"

„No, chtěla bych cestovat," začne. „A možná se vrátit do školy, ale ve skutečnosti si nejsem jistá…" Zarazí se, chvíli zamyšleně mlčí a upřímně se přizná: „Můj život se dostal do bodu, odkud vede spousta možností, ale já jsem tak… nerozhodná."

„Podle mě je hrozně důležité, aby člověk rozpoznal své hranice."

Pak, jakoby od boku, plácnu: „Máš nějakého přítele?"

Stydlivě se usměje, jemně zčervená a řekne, „Ne. Vlastně ne."

„Zajímavé," zamumlám. Otevírám menu a studuju dnešní hotová jídla.

„A ty s někým chodíš?" vyzvídá krotce. „Myslím vážnou známost."

Rozhodnu se pro lodivoda s tulipány a skořicí a její otázce se vyhnu slovy: „Chtěl bych navázat smysluplný vztah s někým opravdu zvláštním." Pak, dřív než jí dovolím reagovat, se jí zeptám, co by si přála k jídlu.

„Asi to mahi-mahi," řekne a mrkne do jídelního lístku. „Se zázvorem."

„Já si dám lodivoda," řeknu. „Zjišťuju, že mi začínají chutnat. Pozoruhodná ryba," řeknu a kývu hlavou.

Po průměrné večeři před námi stojí láhev drahého sauvignonu California cabernet a creme brulée, o který se dělíme.

Objednávám si sklenici portského za padesát dolarů a ona smáčí rty v presu bez kofeinu a ptá se, podle čeho se restaurace jmenuje. Vyprávím jí to a nevymýšlím si nic směšného, i když mě to láká, jenom abych zjistil, jestli tomu bude věřit. Jak tu tak sedím naproti ní, je snadné uvěřit, že by mi zbaštila jakoukoli lež, kterou bych se jí pokusil vnutit – je do mě tak zabouchnutá, že ztrácí moc se bránit, a já shledávám její bezbranný, útrpný postoj čímsi naprosto antierotickým. Mohl bych jí dokonce objasnit své sympatie k apartheidu a přesvědčit ji, aby investovala všechny úspory do rasistických korporací, ale…

„Arkádie byla starověká oblast na řeckém poloostrově Peloponésu, založená kolem roku 370 před Kristem a obklopená ze všech stran horskými pásmy. Jejím hlavním městem byla… Megalopolis, která byla centrem politického dění a sídlem vlády Arkádijské konfederace…" Loknu si portského, je hutné, silné a drahé.

„Město bylo zničeno během řeckých válek za nezávislost…" Odmlčím se. „V Arkádii jako první uctívali boha Pana. Slyšelas o něm někdy?"

Přikývne, aniž by ze mě spustila oči.

„Prováděl podobné nesmysly jako Bakchus," řeknu jí. „Páchal nemravnosti s nymfami a taky hrozně rád… strašil během dne karavany poutníků… Odtud pochází slovo pan-ika." Bla bla bla. Baví mě, že se mi daří předstírat klasickou vzdělanost, vzhlédnu od portského, na které jsem soustředil svůj pohled, a podívám se na ni. Dlouho mlčí, je nejistá, přemýšlí, jak zareagovat, konečně se mi podívá hluboko do očí, nakloní se přes stůl a významně řekne: „To je… nádherné… moc zajímavé." To je vše, co ze sebe vydá, vše, co mi chce říct. Jedenáct třicet čtyři. Stojíme před jejím apartmá na Upper East Side. Starostlivé oči jejího domovníka, jimiž mě probodává od svého pultu v chodbě, ve mně vzbuzují nepojmenovatelnou hrůzu.

Opona z hvězd, táhnoucí se na míle daleko, svítí roztroušeně po obloze a před jejich množstvím se cítím skromně a nepatrně, což jen těžko snáším. Jean pokrčí rameny a přikývne, když se zmíním o formách úzkosti. Její mysl jako kdyby nedokázala komunikovat s jejími ústy, když se snaží racionálně odhalit, kdo jsem, což je, samozřejmě, nemožné: chybí… jí… klíč.

„Večeře byla skvělá," řekne. „Mockrát díky."

„Abych řekl pravdu, to jídlo za moc nestálo, ale byl jsem s tebou rád."

„Nechceš jít ke mně nahoru na skleničku?" ptá se až příliš nenuceně, a ačkoli mám k jejímu přístupu dost výhrad, neznamená to, že se mi nahoru nechce. Pak mě ale cosi zastaví, zbrzdí mou

vášeň po krvi: Domovník? Příliš výrazné osvětlení chodby? Její rtěnka? Navíc si říkám, že pornografie je mnohem méně komplikovaná než skutečný sex a díky jednoduchosti vlastně i mnohem příjemnější.

„Máš tam nějaký peyotl?“ ptám se. Neví, o co jde. „Cože?“

„To byl jenom fór,“ řeknu. „Víš, chci se dívat na Davida Lettermana a…“ Zarazím se. Vlastně nevím, proč odmítám. „Asi bych měl jít.“

„Můžeš se dívat…“ zarazí se, načež navrhne, „u mě.“

Další pauza. „Máš kabelovku?“

„Jo,“ kývne, „Mám.“

Co teď? Znovu chvíli mlčím, dělám, že o jejím návrhu přemýšlím.

„Radši ne. Nechci to vidět… na kabelu.“

Následuje smutný, nechápavý pohled. „Proč?“

„Musím vrátit nějaké videokazety,“ vysvětluju spěšně.

Pauza. „Teď? Vždyť je –“ mrkne na hodinky „– skoro půlnoc.“

„To je fakt,“ přiznám nepřítomně.

„Takže myslím… proč bys nešel,“ řekne.

Jaký typ knih tohle děvče čte? Hlavou mi probíhá přehlídka titulů. Jak zařídit, aby se do vás muž zamiloval. Jak si navždy udržet lásku. Jak uzavřít dohodu: Vdejte se. Jak se do roka vdát.

Prosebník. Nahmatám v kapse svrchníku krabičku na kondomy z pštrosí kůže, koupenou minulý týden, ale, ehm, ne.

Trapně si podáváme ruce, načež se ptá, aniž by mě pustila: „Ty vážně nemáš kabelovou televizi?“

A přestože jsme nezažili žádný romantický večer, obejme mě a zalije teplem, na jaké nejsem zvyklý. Jsem natolik pohlcen představou, že se vše odehrává ve filmu, že málem slyším ztišující se orchestr, vidím kameru zabírající náš celek, nad námi ve zpomaleném záběru vybuchují ohňostroje, sedmdesátimilimetrový přelud jejích rozevírajících se rtů a šeptá: „Chci tě“ v systému Dolby. Ale mé objetí je mrazivé a já si uvědomuju, nejprve vzdáleně a pak s větší jasností, že spoušť a zmatek ve mně postupně narůstá, a ona mě líbá na ústa a to mě vrátí do čehosi skutečnějšího a já ji jemně odstrčím. Ustrašeně na mě pohlédne.

„Hele, já už musím jít,“ dívám se na hodinky. „Nechci přijít o… Hloupá zvířátka.“

„Fajn,“ řekne a dává se dohromady. „Čau.“

„Dobrou,“ řeknu.

Ubíráme se každý na jinou stranu, ale náhle slyším, že za mnou volá.

Otočím se.

„Nezapomeň, že se máš sejít u snídaně v ‚Jedenadvacítce‘ s Charlesem Rustem a Frederickem Bennetem,“ volá ze dveří, které jí domovník drží otevřené.

„Díky,“ mávám za ní. „Úplně bych zapomněl.“

I ona zamává a zmizí v chodbě.

Na Park Avenue, kde se snažím sehnat taxíka, spatřím hnusného, žebrajícího bezdomovce – příslušníka genetické spodiny –, a když mě pokorně prosí o „cokoli“, všimnu si igelitky z knihkupectví Barnes & Noble, kterou má položenou vedle sebe na schodech kostela, na nichž se usadil. Nemůžu si pomoct a nahlas se zasměju. „Tak ty seš čtenář…“ a poté si v taxíku, mířícím přes město ke mně domů, představuju, jak v chladném jarním odpoledni běžím s Jean Ústředním parkem, držíme se za ruce a smějeme se.

Koupíme si nafukovací balónky a vypustíme je k oblakům.

DETEKTIV

Z května se stal červen a červen se přehoupl do července a ten se rozběhl k srpnu. Měl jsem z toho vedra čtyři noci po sobě intenzívní sny o vivisekci a teď nedělám nic, vegetuju v kanceláři, strašlivě

mě bolí hlava, na níž mám walkmana s uklidňujícím kompaktem s Kenny G, ale jasné dopolední slunce zaplavuje místnost, zabodává se mi do lebky a způsobuje, že mi kocovina buší do spánků. Kvůli ní jsem ani dopoledne nešel posilovat. Poslouchám hudbu a všimnu si, že mi na telefonu bliká druhé světlo, což znamená, že mě volá Jean. Vzdychnu si a opatrně sundám walkmana.

„Co je?“ ptám se monotónně.

„Patricku?“ začne.

„A-no, Je-an?“ ptám se blahosklonně a slabikuju obě slova.

„Patricku, je tady pan Donald Kimball a rád by s tebou mluvil,“ říká nervózně.

„Kdo?“ vyštěknu nejistě.

Následuje ustaraný povzdech, pak ztlumí hlas, jako by se na něco ptala. „Detektiv Donald Kimball.“

Mlčím, hledím z okna na oblohu, pak na obrazovku počítače, pak na kresbu bezhlavé ženy, kterou jsem načmáral na zadní stranu Sports Illustrated z tohoto týdne, pak přeškrtnu jednou, podruhé nablýskanou obálku časopisu, nakonec ho roztrhám, zmačkám a zahodím. Konečně se seberu. „Řekni mu…“ Celé si to proberu, promýšlím své možnosti, zarazím se, cosi mě napadne. „Řekni mu, že jsem na obědě.“

Jean se zamyslí a pak zašeptá: „Patricku, podle mě ví, že jsi tady.“ Následuje dlouhé mlčení, během něhož dodá stále ještě tlumeným hlasem. „Vždyť je půl jedenácté.“

Vzdychnu, nemůžu se ani pohnout a nakonec v panice Jean vyzvu:

„Tak ho pošli dovnitř.“

Postavím se, dojdu k zrcadlu od Jodiho, co visí hned vedle malby George Stubbse, a kontroluju si účes, přičísnu se hřebenem z rohoviny a pak seberu jeden z bezdrátových telefonů, chystám se hrát strašně zaměstnaného, dělám, že mluvím s Johnem Akersem a začnu jasně vyslovovat do mluvítka ještě předtím, než detektiv vstoupí.

„Podívej, Johne…“ Odkašlu si. „Oblečení musí korespondovat s tvou postavou,“ mluvím do prázdna. „Co se týče košil s širokými pruhy, existují jasná ano a ne, příteli. Košile s širokými pruhy lze nosit buď s jednobarevnými obleky, nebo s obleky a vázankami decentních vzorů…“

Dveře kanceláře se otevřou, stojí v nich detektiv, překvapivě mladý, asi v mém věku, na sobě má oblek od Armaniho ne nepodobný mému, ačkoli jemně pokrčený. Tahle nedbalá elegance mě vyvádí z míry. Pokynu mu, aby šel dál, a nabídnu chápavý úsměv.

„A košile s vysokým obsahem vlákna by měla být trvanlivější než košile bez… Ale jistě, já vím… Ale abys to zjistil, musel bys materiál sám utkat…“ Pokynu na křeslo z chrómu a teakového dřeva na protější straně psacího stolu a mlčky ho nutím, aby se posadil.

„Pevné látky se vyrábějí z příze z dlouhých vláken, dlouhých a tenkých, které… ovšem… které jsou… a získáš z nich pevnou osnovu, na rozdíl od krátkých a širokých vláken, jaká máš třeba v tvídu. A volně tkané látky, jako je úplet, jsou extrémně jemné a musíš s nimi zacházet s maximální opatrností…“ Detektivův příchod snížil pravděpodobnost toho, že mě čeká hezký den, proto si ho prohlížím s obavami. Sedá si do křesla a kříží nohy způsobem, který mě naplňuje nepopsatelnou hrůzou. Napadne mě, že už dost dlouho mlčím, a on se zrovna otočí, aby zjistil, jestli ještě telefonuju.

„Fajn a… jo, Johne, přesně tak. A nezapomeň… spropitné u kadeřníka aspoň patnáct procent…“ Pomlka. „Ne, majitelům salónu spropitné nedávej.“ Beznadějně pokrčím rameny směrem k detektivovi a zvedám oči. Přikývne, chápavě se usměje a změní překřížení nohou. Má hezké ponožky. Kristepane. „Té holce, co myje vlasy? Tak dolar nebo dva.“ Zasměju se. „Podle toho, jak vypadá.“ Zasměju se hlasitěji. „A co všechno ti umyje.“ Další pauza, po níž řeknu: „Hele, Johne, už budu muset končit. Je tady T. Boone Pickens…“ Pauza, zubím se jak idiot, pak se zasměju.

„Aha, fór.“ Další pauza. „Ne, majiteli salónu spropitné nedávej.“

Ještě jednou se zasměju, pak říkám konečně: „Oukej, Johne… to zvládneš.“ Zavěsím, zastrčím anténu a pak až příliš uvolněným tónem řeknu. „Omlouvám se.“

„Ale ne, já bych se měl omluvit vám,“ řekne omluvně a nehraje to.

„Měl jsem se předem ohlásit.“ Ukáže na bezdrátový telefon, který strkám zpět do pouzdra. „Bylo to, ehm, něco důležitého?“

„Tohle?“ Ptám se a jdu ke psacímu stolu, kde se zanořím do křesla. „Jenom kecy o pracovních problémech. Zkoumáme příležitosti… Povídáme si o fámách… Šíříme pomluvy.“ Oba se smějeme. Ledy se prolomily.

„Ahoj,“ řekne a natáhne ke mně ruku. „Donald Kimball.“

„Čau. Já jsem Pat Bateman.“ Pevně ji stisknu. „Těší mě.“

„Mrzí mě,“ řekne, „že obtěžuju s takovými hloupostmi, ale měl jsem si promluvit s Luisem Carruthersem a on nebyl v práci, a tak…“ Úsměv, pokrčení ramen. „Já vím, že ve vaší profesi nevíte, kam dřív skočit.“ Odvrátí oči od tří výtisků Sports Illustrated, které leží rozevřené na mém stole a spolu s walkmanem ho dokonale zakrývají. Taky si jich všimnu, zavřu je a strčím do šuplíku i se stále puštěným přehrávačem.

„Takže,“ začnu a snažím se být co nejpřátelštější a nejkomunikativnější, „jaké bude téma naší debaty?“

„Vlastně,“ on na to, „si mě najala Meredith Powellová, abych vyšetřil zmizení Paula Owena.“

Zamyšleně přikývnu, pak se zeptám: „Ale neděláte pro FBI nebo někoho takového?“

„Ne, to ne. Nic takového. Jsem pouze soukromý vyšetřovatel.“

„Aha, rozumím… jasně.“ Znovu přikývnu, ale ještě nejsem klidný.

„Paulovo zmizení… jistě.“

„Takže to není zas tak oficiální,“ ujistí mě. „Jenom pár základních otázek. O Paulu Owenovi. A o vás.“

„Kávu?“ přeruším ho náhle.

Na chvíli jako by znejistěl. „Ne, díky.“

„Minerálku Perrier? San Pellegrino?“ nabízím.

„Ne, vážně nic,“ znovu odmítne a otevře malý černý notes, který vytáhl z kapsy spolu se zlatým plnicím perem Cross. Zvoním na Jean.

„Ano, Patricku?“

„Jean, přines panu…“ Zarazím se, dívám se na něj.

Rozhlíží se. „Kimball.“

„…panu Kimballovi láhev San Pelle –“

„Ale ne, to není třeba.“ protestuje.

„Nedělejte si starosti,“ říkám mu. Napadá mě, že ho stojí námahu, aby si mě neprohlížel příliš podezíravě. Vrací se ke svému notesu a cosi do něj zapisuje, pak cosi vyškrtává. Jean vstoupí téměř ihned po zazvonění a staví láhev San Pellegrina a skleničku z leptaného skla od Steubena před něj na stůl. Věnuje mi rozčilený, starostlivý pohled a já se zakaboním. Kimball se rozhlédne, usměje se a kývne na Jean, která dnes na sobě nemá podprsenku. Nevinně se koukám, jak odchází, pak se znovu zadívám na Kimballa, sepnu ruce a napřímím se v křesle.

„Jaké tedy bude naše téma?“ zopakuju dotaz.

„Zmizení Paula Owena,“ připomene mi.

„Aha. Ale já jsem zatím o žádném zmizení neslyšel… aspoň jsem to nečetl ve společenské rubrice.“

Kimball se decentně usměje. „Jeho rodina to nejspíš chce držet v tichosti.“

„To chápu.“ Přikývnu a všimnu si jeho nedotčené láhve. Pak se podívám na něj. „Limetu?“

„Vážně ne,“ říká. „Nic mi nechybí.“

„Určitě ne?“ ptám se. „Sehnat limetu není problém.“

Na chvíli se odmlčí, pak řekne: „Položím vám teď pár předběžných otázek, souhlasíte? Bude to jen pro mou vlastní potřebu.“

„Tak do toho,“ říkám.

„Kolik je vám let?“

„Sedmadvacet,“ odpovím. „V říjnu mi bude osmadvacet.“

„Kde jste studoval?“ Čmárá něco do notesu.

„Na Harvardu,“ řeknu. „Pak na Harvardově obchodní škole.“

„Vaše adresa?“ nezvedá oči od zápisníku.

„Osmdesátá první ulice, číslo padesát pět západ,“ řeknu. „American Garden Building.“

„To jde,“ nezakrývá, že to na něj udělalo dojem.

„Dík,“ usměju se polichoceně.

„Nebydlí tam taky Tom Cruise?“

„Jo.“ Zmáčknu si nosní přepážku. Náhle musím pevně zavřít oči.

Slyším, jak se ptá: „Promiňte, ale není vám něco?“

Otevřu oči. Tečou mi z nich slzy. „Proč se ptáte?“

„Vypadáte… podrážděně.“

Sáhnu do šuplíku ve stole a vytáhnu balení aspirinu.

„Nuprin?“ nabízím mu. Kimball si zaraženě prohlíží lahvičku, načež se znovu podívá na mě a zavrtí hlavou. „Ne… to rozhodně ne, dík.“ Vytahuje z kapsy krabičku marlborek a nepřítomně je pokládá vedle láhve minerálky San Pellegrino. Přitom cosi studuje ve svých zápiscích.

„Špatný zvyk,“ poznamenám.

Zvedne pohled, všimne si mého nesouhlasu a bojácně se usměje. „Já vím. Omlouvám se.“

Nespouštím krabičku z očí.

„Myslíte… bude vám vadit, když si zapálím?“ ptá se opatrně.

Stále nespouštím krabičku z očí a přemýšlím. „Ne… to je v pořádku.“

„Určitě?“ on na to.

„Jistě.“ Zvoním na Jean.

„Ano, Patricku?“

„Přines popelník pro pana Kimballa, prosím.“

Popelník se objeví za pár sekund.

„Co mi můžete říct o Paulu Owenovi?“ ptá se konečně po odchodu Jean, která položila popelník od Fortunoffa na psací stůl vedle stále netknuté láhve San Pellegrina.

„Ehm,“ zakašlu po polknutí dvou pilulek nuprinu bez zapití. „Zas tak dobře jsem ho neznal.“

„Jak dobře jste ho znal?“ ptá se důrazněji.

„Já… fakt nevím, jak to říct,“ řeknu zčásti upřímně. „Byl namočený v těch… věcech kolem Yale, však víte.“

„Věcech kolem Yale?“ ptá se překvapeně.

Zarazím se, nemám tušení, o čem to vlastně mluvím. „Jo. Kolem Yale.“

„Jak to myslíte… věcech kolem Yale?“ Teď zpozorněl.

Znovu se zarazím. Jak já to vlastně myslím? „No, podle mě byl, aspoň mi to tak připadalo, skrytý homosexuál.“ Nemám tušení, ale těžko, když vezmu v úvahu jeho zájem o ženské. „A jel hodně v kokainu…“ Odmlčím se a dodám trochu roztřeseně: „Tyhle věci kolem Yale.“ Je mi jasné, že se vyjadřuju dost bizarně, ale nevím, jak jinak to mám říct.

V kanceláři je teď velice ticho. Pokoj se zdá být těsný a rozpálený, a přestože ventilace jede na plné obrátky, vzduch je podivně dusný, vydýchaný.

„Takže…“ Kimball hledí bezmocně do svých poznámek. „Víc mi toho o Paulu Owenovi neřeknete?“

„Co bych vám ještě řekl?“ vzdychnu si. „Vedl to, čemu se obvykle říká spořádaný život.“ A opravdu vyvedený z konceptu dodám. „A potrpěl si na vyrovnanou stravu.“

Cítím z Kimballovy strany jisté zklamání. „Jaký typ člověka to byl?“ ptá se pak. „Kromě –“ zaváhá, pokusí se o úsměv „–těch informací, které jste mi už sdělil.“

Jak mám tomuhle chlápkovi popsat Paula Owena? Vychloubačný, arogantní, veselý čurák, který se neustále pokoušel vyhnout placení účtů u Nell? Že jsem naneštěstí získal informaci, že měl na penisu napsané jméno, jméno Michael? Ne, klídek Batemane, říkám si a usmívám se.

„Doufám, že to není křížový výslech," vypravím ze sebe.

„Připadá vám to tak?" ptá se. Jeho otázka zní zlověstně, ale není taková.

„Ne," řeknu opatrně. „Jistěže ne."

Ve spěchu něco zapisuje, pak, aniž by zvedl oči, kouše špičku plnicího pera a ptá se: „Kde Paul Owen obyčejně vysedával?"

„Vy… sedával?"

„Přesně tak," řekne. „Víte, jak to myslím. Ve volném čase."

„Přemýšlím o tom," řeknu a poklepávám prsty. „V Newportu. U Harryho. Ve Fluties. V Indočíně. U Nell. V Cornell klubu. V Newyorském jachetním klubu. Jako každej."

Kimball vypadá zmateně. „On měl jachtu?"

Leknu se. „Ne. Jenom tam vysedával," řeknu pak klidně.

„A kam chodil na vejšku?" ptá se dál.

Zarazím se. „To nevíte?"

„Chci jen vědět, jestli to víte vy," nedívá se na mě.

„Na Yale," řeknu pomalu. „Sedí to?"

„Sedí."

„A pak na obchodní akademii Kolumbijské univerzity," dodám. „Ale to nevím jistě."

„A předtím?" ptá se.

„Pokud se nemýlím, tak na Saint Paul… pokud –"

„To je v pořádku, to není zas tak důležité," omlouvá se. „Další otázky už nemám. Ale není toho zatím moc, čeho bych se mohl chytnout."

„Víte, chtěl bych…" Začnu pomalu a co nejohleduplněji. „Moc rád bych nějak pomohl."

„Chápu," řekne.

Další dlouhá pomlka. Něco si značí, ale asi to není důležité.

„Nemohl byste říct ještě něco o Owenovi?" Jeho hlas zní velice krotce.

Přemýšlím o tom, pak sotva znatelným hlasem oznámím: „V devětašedesátém nám bylo oběma sedm."

Kimball se usměje. „Mně taky."

Předstírám zájem o celý případ. „A máte už nějaké svědky nebo otisky prstů –"

Unaveně mě přeruší. „Jenom vzkaz na telefonním záznamníku, že odcestoval do Londýna."

„Hmm." Pak se ho jakoby nadějně zeptám: „Třeba opravdu odcestoval?"

„Jeho přítelkyně si to nemyslí," řekne bezbarvě.

Aniž bych se něco snažil chápat, napadne mě, jak nepatrné zrnko písku byl Paul Owen v celkové obrovitosti světa.

„A…" Zarazím se. „Neviděl ho někdo v Londýně?"

Kimball se podívá do notesu, obrátí pár stránek a pak se podívá zpět na mě. „Vlastně ano."

„Hmmmm," řeknu.

„Bylo dost těžké si všechno náležitě ověřit," připustí.

„Nějaký… Stephen Hughes ho tam viděl v jedné restauraci, ale když jsem po tom šel, zjistil jsem, že si ho spletl s Hubertem Ainsworthem, takže…"

„Aha," kývnu.

„Nepamatujete si, kde jste byl té noci, co se Paul ztratil?" Podívá se do notesu. „Bylo to čtyřiadvacátého června."

„Hrome… myslím…" Přemýšlím o tom. „Podle všeho jsem vracel videokazety." Otevřu zásuvku stolu, vytáhnu z něj diář a nalistuju prosincové záznamy. „Měl jsem schůzku s jednou dívkou, nějaká Veronika…" Lžu, vymýšlím si úplně všechno.

„Moment,“ řekne nejistě a hledí na můj sešit. „Tady… tady to mám jinak.“

Začínám pociťovat křeč ve stehenních svalech. „Jak to?“

„Získal jsem jiné informace.“

„Aha…“ náhle cítím zmatek a strach, nuprin mi hořkne v žaludku.

„Já… Okamžik… A jaké jste získal informace?“

„Podívám se…“ Zase listuje, cosi hledá. „Tenkrát jste byl s –“

„Moment,“ směju se. „Mohl jsem se zmýlit.“ Potí se mi záda.

„Dobrá…“ Odmlčí se. „Kdy jste byl naposled s Paulem Owenem?“

„Byli jsme –“ panebože, Batemane, vymysli si něco „– šli jsme na nový muzikál, jmenovalo se to… Ach Afriko, hrdá Afriko.“

Polknu. „Strašné … sranda a… nic víc. Myslím, že jsme večeřeli u Orsa… nebo v Petalumě. Ne, u Orsa.“ Zmlknu. „Fyzicky jsem ho naposledy zahlíd… u jednoho bankomatu. Nevím u kterého.

Někde blízko, ehm, Nella.“

„A té noci, kdy zmizel?“ ptá se Kimball.

„Fakt to nevím přesně,“ já na to.

„Možná se vám ty schůzky popletly,“ řekne a mrkne do své knihy.

„Jak to?“ ptám se. „A kde byl té noci Paul podle vás?“

„Podle jeho vlastního diáře, ověřeného dotazem u sekretářky, šel pohřešovaný na večeři s… Marcusem Halberstamem,“ řekne.

„A?“

„Vyslýchal jsem ho.“

„Marcuse?“

„Ano. A on to popírá,“ řekne Kimball. „Ačkoli si zpočátku nebyl tak jistý.“

„Takže Marcus to popírá?“

„Ano?“

„A má alibi?“ Jeho odpověď očekávám se zvýšenou pozorností.

„Ano.“

Ticho.

„Opravdu? Jste si jistý?“

„Ověřil jsem si to.“ Tajuplně se usměje. „Je čistý.“

Ticho.

„Aha.“

„Takže, kde jste byl vy?“ Začne se smát.

Směju se taky, i když mi není jasné proč. „Kde byl Marcus?“

Pochechtávám se.

Kimball se pořád směje a celého si mě změří. „S Paulem Owenem nebyl,“ řekne tajemně.

„Tak s kým byl?“ Nepřestávám se smát, ale současně se o mě pokoušejí mdloby.

Kimball otevře svůj notes a poprvé za celou dobu se na mě podívá mírně nepřátelským pohledem. „Byl v Atlantisu s Craigem McDermottem, Frederickem Dibblem, Harry Newmanem, Georgem Butnerem a–“ udělá pomlku, znova si mě změří „–s vámi.“

Právě teď, v téhle kanceláři, přemýšlím, jak dlouho by se přímo tady rozkládala jeho mrtvola. O takových i o jiných věcech sním ve své kanceláři: třeba o smažených žebírkách v Red, Hot and Blue ve Washingtonu, D.C. O tom, jestli mám změnit značku šampónu. Jaká je nejlepší značka suchého piva? Není Bill Robinson příliš přeceňovaný návrhář? Co se děje zlého s IBM? Vrchol luxusu. Je výraz „hrající baseball“ příslovce? Křehký mír v Assisi. Elektrické osvětlení. Ztělesnění luxusu. Vrcholného luxusu. Ten pitomec má na sobě stejný plátěný oblek od Armaniho jako já. Jak by bylo snadné vytlouct z toho idiota živou duši. Kimball nemá ani tušení, jak mám dokonale volné ruce. V kanceláři není kromě nás ani živáčka a on si přesto dělá poznámky. Ve chvíli, kdy dočtete

tuhle větu, startuje nebo přistává někde ve světě linkový tryskáč značky Boeing. Dal bych si plzeňské pivo.

„Aha, už vím. Vzpomínám si, že jsme zvali i Owena," kývnu hlavou, jako bych se rozpomínal. „Ale řekl, že má jiné plány…" Pak líně dodám: „A na tu večeři jsem s Viktorií šel až o den později."

„Víte, jak jsem už řekl, najala si mě Meredith," vzdychne si a zavře zápisník.

Zúčastněně se zeptám: „A víte, že Meredith Powellová teď chodí s Brockem Thompsonem?"

Pokrčí rameny. „O tom nemám ani páru. Vím jen, že jí Paul Owen údajně dluží spoustu peněz."

„Ach tak," přikývnu. „Opravdu?"

„Abych řek pravdu," začne se mi svěřovat, „myslím, že se ten kluk na chvíli zdejchnul. Pláchnul na nějaký čas z tohohle města. Kdo ví, možná skutečně odjel do Londýna. Pamětihodnosti. Chlast. Cokoli. Jeho věc. Podle mě se dříve nebo později objeví."

Pomalu přikývnu, doufám, že vypadám dostatečně ohromeně.

„Neměl něco společného, řekněme, s okultismem nebo satanismem?"

Ptá se mě docela vážně.

„Cože?"

„Vím, že to zní pitomě, ale minulý měsíc v New Jersey – nevím, jestli jste o tom slyšel, – byl zatčen mladý makléř a obviněn z vraždy mladé hispánské dívky, prý prováděl čarodějnické rituály s – ehm – nejrůznějšími částmi jejího těla –"

„To je strašný!" vykřiknu.

„A mě napadlo…" Znovu se nesměle usměje. „Neslyšel jste o tom případu?"

„Popírá to ten chlapík?" zeptám se napjatě.

„Jo," přikyvuje Kimball.

„Musí to být zajímavý případ," dostanu ze sebe.

„I když ten obviněný tvrdí, že nic neprovedl, pořád si o sobě myslí, že je Inka, ptačí bůh, nebo něco takového," řekne Kimball a svraští tvář.

Oba se nahlas rozesmějeme.

„Ne," řeknu konečně. „Přes tohle Paul nebyl. Dodržoval vyrovnaný jídelníček a –"

„Jo, jasně, a byl na ty věci kolem Yaleu," dokončí unaveně Kimball.

Následuje dlouhá pomlka, která je, mám dojem, zatím ze všech nejdelší.

„Konzultovali jste s telepaty?"

„Ne." Vrtí hlavou, jako by chtěl říct, že o tom uvažoval. Nebo je mu to fuk?

„Nevykradli mu byt?" ptám se.

„Ne, vůbec ne. Chybělo pár toaletních potřeb. Nějaký oblek. Taky kufr. Jinak bylo všechno na svém místě."

„Máte podezření na vraždu?"

„Těžko říct," on na to. „Ale jak jsem vám řekl, nebyl bych překvapený, kdyby se ukázalo, že se jen někde skrýval."

„Takže do toho ještě nedělá oddělení pro vyšetřování vražd, nebo něco takového, že ne," ujistím se.

„Ne, ještě ne. Jak jsem už říkal, zatím nic nevíme. Ale…"

Zarazí se a vypadá sklíčeně. „Nikdo v podstatě nic neviděl a neslyšel."

„To je, myslím, typické."

„Ale stejně je to divné," souhlasí a upírá pohled z okna. „Někdo je jeden den mezi námi, chodí do práce, žije, a pak…" Kimball se zarazí, nedokáže dokončit větu.

„Nic," řeknu za něj a přikývnu.

„Lidé prostě… mizí," on na to.

„Země se prostě otevře a spolkne je," řeknu trochu smutně a mrknu na hodinky.

„Záhada." Kimball si zívne a protáhne se. „Skutečná záhada."

„Je to zlověstné,“ souhlasím s ním.

„A my,“ vzdychne podrážděně, „marnost nad marnost.“

Mlčím, nevím, co mu na to říct, pak mě cosi napadne. „S marností se… těžko smiřuje.“

Nemyslím na nic. V kanceláři je ticho. Abych ho přerušil, ukážu na knihu ležící na psacím stole, Umění jednat od Donalda Trumpa.

„Četl jste to?“ ptám se Kimballa.

„Ne,“ povzdychne si, ale zdvořile se zeptá: „Je to dobré?“

„Hodně dobré,“ přikývnu důrazně.

„Víte,“ vzdychne si znovu, „Už jsem vás stál spoustu času.“

Zastrkuje si do kapsy svoje marlbora.

„Vlastně se mám za dvacet minut sejít na obědě ve Four Seasons s Cliffem Huxtablem,“ zalžu a zvednu se. „Takže taky půjdu.“

„Není Four Seasons trochu daleko od centra?“ Vypadá ustaraně a taky se zvedá. „Myslím… nepřijdete pozdě?“

„Ne, nebojte se. Jeden podnik mají… kousek odtud.“

„Opravdu?“ ptá se. „Ten neznám.“

„Ano,“ vedu ho ke dveřím. „A je dost dobrý.“

„Víte co,“ obrátí se ke ke mně, „pokud vás cokoli napadne, jakákoli informace o –“

Zvednu ruku. „Spolehněte se. Jsem vám stoprocentně k dispozici.“ Říkám to vážným hlasem.

„Dík,“ řekne ten symbol neschopnosti ulehčeně. „A dík za váš, ehm, čas, pane Batemane.“

Jdu s ním ke dveřím, neohrabaně zvedám nohy jako astronaut, vyprovázím ho z kanceláře, jsem uvnitř prázdný, bez citu, přesto je mi však jasné – aniž bych si něco namlouval – že se mi cosi podařilo, a ještě chvíli s ním nevzrušeně hovořím o balzámech k ošetření ran po holení a o pestrých kostkovaných košilích. Po celou naši konverzaci jsem cítil podivný, ale konejšivý nedostatek naléhavosti – vlastně se nic nestalo – ale když se usměje, podá mi svou vizitku a odchází, slyším ve zvuku zavíraných dveří ohlušující bzučení mračen hmyzu, prskání tun smažené slaniny, nekonečnou prázdnotu. Poté, co vyšel z budovy (vyzvu Jean, aby se přesvědčila dotazem na ostrahu), zavolám člověka, kterého mi doporučil můj advokát pro případ, že bych se bál odposlouchávání telefonů. Pak si dám xanax, načež jsem schopen odejít na schůzku se svým poradcem přes výživu, hovořím s ním v drahé, luxusní restauraci specializované na zdravou stravu, jménem Cuisine de Soy v Tribece, sedíme pod vycpaným delfínem, zavěšeným ze stropu nad tofu-barem, jehož tělo je ohnuté do oblouku, a já jsem schopen bez zatínání zubů klást otázky jako:

„Tak mi řekněte všechno o koblizích.“ O dvě hodiny později se v kanceláři dovím, že mi telefony nikdo neodposlouchává.

Koncem týdne jsem taky potkal Meredith Powellovou, bylo to v pátek večer v Ereze, kde byla s Brockem Thompsonem. Asi deset minut jsme si povídali většinou o tom, proč nikdo z nás neodjel do Hamptons, Brock mě po celou dobu podezíravě sledoval a ona se za celou dobu ani jednou nezmínila o Paulu Owenovi. Teď jsem na nesnesitelně zdlouhavé večeři s mou novou kočkou, Jeanette.

Restaurant je nový a nablýskaný a jídlo se nekonečně, krok za krokem táhne. Porce jsou středně veliké. Jsem stále roztěkanější.

Pak se odmítám zastavit v M.K., i když Jeanette protestuje, protože by chtěla jít tančit. Jsem utahaný a potřebuju si vydechnout. Doma ležím v posteli, příliš otrávený na to, abych se s ní vyspal, takže odejde. Dívám se na kazetu s nahrávkou ranní The Patty Winters Show, je o nejlepších restauracích na Blízkém Východě. Pak vezmu svůj bezdrátový telefon a nejistě, váhavě zavolám Evelyn.

LÉTO

Většinu léta jsem trávil v jakési strnulosti. Vysedával jsem buď v kanceláři, nebo v nových restauracích, díval jsem se ve svém apartmá na video, nebo jsem se povaloval na zadních sedadlech taxíků, chodil jsem do čerstvě otevřených nočních klubů, do kin, do budovy v Hell's Kitchen. Došlo ke čtyřem větším leteckým katastrofám, většina z nich byla nahrána na videokazety a televize je pak donekonečna opakovala. Letadla se zpomaleně řítila dolů, následovaly četné záběry na hromady trosek a namátkové pohledy na ohořelé oběti, hromady krvavého masa a plačící záchranáře vyprošťující z vraků části těl. Začal jsem používat pánský deodorant Oscar de la Renta, po němž jsem dostal slabý ekzém. S velkou reklamou byl uveden do kin film o malém mluvícím broukovi, který stál přes dvě stě miliónů dolarů. The Mets v baseballu kazili, co mohli. V srpnu se nějak rozmnožili žebráci a bezdomovci, zástupy nešťastných, slabých a přestárlých jste potkávali na všech obrubnících. Ptal jsem se příliš mnoha letních stážistů na příliš mnoha večeřích v nablýskaných restauracích, kam jsem je tahal před představením Les Misérables, jestli už viděli Vraždící údržbáře na HBO, a mlčící stoly mi odpovídaly nechápavými pohledy, když jsem zdvořilým kašláním upozorňoval číšníky, že si budu přát účet nebo zmrzlinu, nebo, pokud to bylo v ranější fázi večeře, další láhev San Pellegrina.

Pak jsem se těch letních stážistů ptával: „Opravdu ne?" a ujišťoval je: „Nebylo to špatné." Moje platinová karta American Express byla použitá tolikrát, že se nakonec sama od sebe rozpadla na dvě části, zrovna jsem večeřel se dvěma mladíky v Restless and Young, nové restauraci Pabla Lestera v centru města, ale naštěstí jsem měl v peněžence z gazelí kůže dost velkou hotovost, abych zaplatil celou útratu. V The Patty Winters Show dávali jen reprízy. Ze života se stalo bílé pozadí, klišé, hloupý romantický příběh. Kypěl ve mně, pohyboval jsem se na okraji šílenství. Má noční vášeň po krvi začala přetékat do dnů, musel jsem opustit město. Maska soudnosti mi denodenně sklouzávala z tváře. Bylo to pro mě zlé období, potřeboval jsem prázdniny. Nezbývalo, než zamířit do Hamptons.

Navrhl jsem to Evelyn, ona skočila po kořisti jak pavouk.

Dům, v němž jsme se usídlili, patřil vlastně Timu Priceovi.

Evelyn měla z nějakého důvodu klíče a já jsem byl natolik otupělý, že jsem se neobtěžoval s vyptáváním.

Timův dům nad vodou v East Hamptons byl zdoben lomenicovou střechou a měl čtyři podlaží, které byly propojeny širokým schodištěm z galvanizované oceli. Celý byl ve stylu, o němž jsem si zpočátku mylně myslel, že se v něm uplatňují jihozápadní motivy. Kuchyň tvořilo tři sta čtverečních metrů ryze minimalistického designu. Vše stálo u jedné zdi: dva obrovské sporáky, masivní kredenc, mrazicí box, do něhož jste mohli vstoupit, chladnička se třemi dveřmi. Ostrůvek ze speciálně tvarované nerezavějící oceli rozděloval kuchyň na tři samostatné prostory. Čtyři z pěti koupelen byly opatřeny štukovými malbami, vyvolávajícími iluzi pohybu. Ve všech pěti visely nad umyvadly starožitné olověné chrliče ve tvaru beraní hlavy, z nichž vytékala voda. Všechna umývadla a vany byly ze starožitného mramoru, podlahy v koupelnách pokrývaly jemné mramorové mozaiky.

Do zdi nad největší vanou byl zabudován televizor. V každé místnosti byla stereoaparatura. V domě jste rovněž mohli najít dvanáct stojanových lamp od Franka Lloyda Wrighta, čtrnáct klubovek od Josefa Heffermanna, dvě police na videokazety vysoké od podlahy až po strop a zeď obloženou tisíci kompaktů ve skleněné skříni. Ve vstupní chodbě visel lustr od Erica Schmidta, pod ním stál věšák na kabáty z oceli Atomic Ironworks od jakéhosi mladého sochaře, o němž jsem nikdy neslyšel. Místnosti sousedící s kuchyní vévodil kulatý ruský jídelní stůl z devatenáctého století, k němuž však chyběly židle. Na všech zdích visely hrůzostrašné fotografie Cindy Shermanové. V jedné místnosti byla posilovna. K tomu osm šaten, pět videopřehrávačů, jídelní stůl z kombinace skla a ořechu od Noguchiho, konferenční stolek od Marca Schaffera a telefax. V hlavní ložnici rostl vedle lavičky pod oknem ve stylu Ludvíka XVI. stromek s uměle vytvarovanou korunou. Nad jedním z mramorových krbů visela malba od Erica Fischla. Nechyběl tenisový kurt.

Byly tam dvě sauny. V domku pro hosty vedle bazénu s černě obloženým dnem byla krytá vířivá koupel jacuzzi. Na nečekaných místech čněly kamenné sloupy.

Během týdnů, které jsem tam strávil, jsem se skutečně snažil dát vše do pořádku. Jezdili jsme s Evelyn na kolech, běhali jsme, hráli tenis. Povídali si o cestě do jižní Francie nebo do Skotska. O jízdě autem napříč Německem a návštěvách starosvětských operních scén. Bavili jsme se windsurfingem.

Mluvili jsme pouze o romantických věcech: o světlech na východním Long Islandu, říjnovém východu měsíce nad kopcovitými loveckými revíry ve Virginii. Koupali jsme se spolu ve velkých mramorových vanách. Snídávali jsme v posteli, choulili se k sobě pod kašmírovými přikrývkami poté, co jsem rozlil kávu z dovozu z konvice od Meliora do šálků od Hermese. Budíval jsem ji čerstvými květinami. Když měla odjet kvůli své každotýdenní návštěvě kosmetického salónu na Manhattan, strkal jsem jí do kabelky milostná psaníčka. Koupil jsem jí štěně, malého černého čau-čau, kterého pojmenovala NutraSweet a krmila dietními čokoládovými bonbóny. Četl jsem nahlas dlouhé pasáže z Doktora Živaga a Sbohem, Armádo (podle mě nejlepší Hemingwayova kniha).

Vypůjčil jsem si filmy, které Price neměl ve sbírce, hlavně komedie z třicátých let, na něž jsme se dívali na jednom z mnoha přehrávačů; náš nejoblíbenější titul byly Prázdniny v Římě, ty jsem viděl dvakrát. Poslouchali jsme Franka Sinatru (pouze jeho nahrávky z padesátých let) a After Midnight Nata Kinga Coleho z Timovy diskotéky. Koupil jsem jí drahé spodní prádlo, které si občas oblékla.

Poté, co jsme se pozdě večer vykoupali nazí v oceánu, jsme se vracívali do domu, třásli se zimou zabalení v gigantických ručnících od Ralpha Laurena a pak jsme si vařili omelety a nudle s olivovým olejem, lanýži a žampióny porcini, nákypy s dušenými hruškami, ovocným salátem a skořicí, grilovanou polentu s lososem na paprice, mražené jablkové a bobulové dřeně, mascarponu, červené fazole s rýží balené v hlávkovém salátu, mísy salsy a rejnoka po pytlácku s balzámovým octem, rajskou polévku s chilli a rizota ochucená červenou řepou, limetou, chřestem a mátou a vše jsme zapíjeli citronádou a hodně starým šampaňským Chateau Margaux. Brzy nás však omrzelo společné posilování a plavecké triky a Evelyn začala jíst pouze dietní čokoládové bonbóny, které nedojedl NutraSweet, a stěžovala si na nadváhu, k níž měla stejně daleko jako kdykoli předtím. Některé noci jsem se sám potuloval po plážích, vyhrabával z písku malé kraby a jedl je s plnými dlaněmi písku – tenkrát byla obloha tak jasná, že jsem mohl pozorovat celou sluneční soustavu, a bílý písek zářil skoro jasněji než měsíc, který ho osvětloval. Dokonce jsem si z pláže přinesl na souš vyvrženou medúzu a pekl ji v mikrovlnné troubě, bylo to zrána, ještě před rozbřeskem, Evelyn spala. Co jsem nesnědl sám, dal jsem psovi.

Piju bourbon, pak šampaňské z baňatých sklenic s leptanými trny, které Evelyn postavila na talířky z nepálené hlíny a do nichž vmíchala malinové cassis měchačkou ve tvaru papriky jalapeño vyrobenou z celulózové modelovací hmoty. Polehávám a fantazíruju, jak někoho vraždím lyžařskou holí Allsop Racer, nebo tupě zírám na starožitnou větrnou korouhvičku visící na zdi nad krbem a uvažuju, zda bych s ní někoho dokázal probodnout, nakonec si hlasitě stěžuju, ať už je Evelyn v pokoji, nebo není, že jsme si raději měli zaplatit pobyt v hotelu Stratford Inn Dicka Loudona.

Evelyn brzy začala mluvit jenom o lázních a plastických operacích, načež si najala maséra, podezřelého buzíka, který žije o několik domů dál se známým knižním nakladatelem a dovoluje si se mnou nezastřeně flirtovat. Třikrát za dobu strávenou v Hamptons se Evelyn vypravila do města: jednou na manikúru, pedikúru a kosmetiku, jednou na privátní trénink ke Stephanii Hermanové a nakonec na schůzku se svým astrologem.

„Proč chceš volat vrtulník?“ ptal jsem se jí šeptem.

„A co mám jako dělat?“ vyjekla a strčila si do úst další dietní čokoládový bonbón. „Najmout si nějaké Volvo?“

Jakmile odešla, chtělo se mi zvracet – jenom tak – do hrubých terakotových květináčů, které zepředu ohraničovaly nádvoří, nebo si vyjet do města s tím podezřelým masérem a nakupovat

žiletky.

Večer v posteli jsem jí na tvář položil svícen od Jerryho Kotta z lehčeného betonu a hliníku, a protože byla sjetá halcionem, nesetřásla ho ze sebe a já se smál, jak se svícen zvedal při jejích hlubokých nádeších, pak jsem ale pocítil divný smutek a svícen zase sundal.

Nic mě nemohlo upokojit. Po pár dnech mi všechno připadalo pitomé – další východ slunce, životy hrdinů, zamilovanost, válka, to, jak lidé jeden druhého postupně poznávají. Jediné, co mě ještě úplně nenudilo, bylo přemýšlet o tom, jak ohromnej balík si dokázal vydělat Tim Price, ale i to mě otravovalo. Kromě chamtivosti a totálního znechucení jsem uvnitř necítil snad jedinou jasnou, popsatelnou emoci. Měl jsem všechny vnější znaky lidské bytosti – tělo, krev, kůži, vlasy – jenže mé odosobnění bylo tak intenzivní, došlo tak daleko, že normální schopnost soucitu byla zcela vykořeněná, jako by ji někdo pomalu, cíleně vymazal. Imitoval jsem pouze skutečnost, přibližně jsem se podobal člověku, ale jen nepatrný kousek mé mysli ještě nepřestal fungovat. Dělo se cosi strašného a já nebyl schopen pochopit proč – nedokázal jsem určit zdroj. Jediný zvuk, který mě dokázal uklidnit, bylo příjemné zvonění ledu ve sklenici s J&B. Utopil jsem čau-čaua, aniž by ho Evelyn postrádala, aniž by si dokonce všimla jeho nepřítomnosti. Mrtvolu, zabalenou do jednoho ze svetrů od Bergdorfa Goodmana, jsem pak hodil do jednoho z ohromných mrazicích boxů. Museli jsme Hampton opustit – stávalo se mi totiž, že jsem celé hodiny před rozbřeskem stával nad naší postelí, v dlani drtil kousky ledu a čekal, až Evelyn otevře oči.

Návrat jsem navrhl jednoho rána před snídaní. Souhlasila a poslední neděli před Svátkem Práce jsme se helikoptérou vrátili na Manhattan.

DĚVČATA

„Myslím, že ty fazole pinto s lososem a mátou byly skutečně, skutečně…," Elizabeth vchází do obývacího pokoje mého bytu, jediným graciézním pohybem si zouvá oba saténové střevíce od Maud Frizonové a sedá si na pohovku, „dobrý, ale Patricku, moc drahý a–" naježí se a vyštěkne „– navíc pouze pseudomoderní."

„Zdálo se mi to, nebo tam na stolech byly zlaté rybky?" Rozepínám si šle a hledám v chladničce láhev sauvignonu blanc. „Ale docela šli s dobou."

Christie si sedla na dlouhé bílé sofa, co nejdál od Elizabeth, která se líně protahuje.

„S dobou, Patricku?" vykřikne Elizabeth. „Vždyť tam chodí i Donald Trump."

Najdu láhev a postavím ji na kuchyňskou linku. Pak, ještě než najdu vývrtku, se začnu rozhlížet po místnosti. „Jak to myslíš?

Snažíš se o sarkasmus?"

„Hádej," zamumlá a říhne tak hlasitě, že se otřese i Christie.

„Kde teď pracuješ, Elizabeth?" zavírám zásuvky. „V Polově filiálce nebo kde?"

Elizabeth vyprskne smíchy, a zatímco otevírám láhev Acacie, řekne radostně: „Já přece pracovat nemusím, Batemane. Po krátké pauze znuděně dodá: „Ty bys měl nejlíp vědět, jaký je to pocit, pane Wall Street." Dívá se do zrcátka na víku pudřenky od Gucciho a kontroluje si nalíčené rty. Jsou samozřejmě perfektní.

Měním téma. „Kdo vlastně vybral ten podnik?" Nalévám jim víno a připravuju si J&B s ledem a trochou vody. „Myslím tu restauraci."

„Carson. Nebo možná Robert." Elizabeth pokrčí rameny, zaklapne pudřenku, hledí soustředěně na Christie a ptá se: „Připadáš mi povědomá. Nechodilas na Dalton?"

Christie vrtí zamítavě hlavou. Jsou skoro tři ráno. Drtím tabletku Extáze, dívám se, jak se rozpouští ve sklenici s vínem, kterou chci podat Elizabeth. Téma dnešního The Patty Winters Show se jmenovalo Lidé, kteří váží přes sedm set liber – Jak jim můžeme pomoci? Rozsvítím v kuchyni, najdu v mrazáku ještě dvě pilulky drogy, potom zase zhasnu.

Elizabeth je dvacítka s dokonalým tělem, která pochází ze staré bankéřské rodiny z Virginie a občas fotí pro reklamy Georgese Marciana. Byli jsme na večeři s jejími dvěma přáteli, Robertem Farrellem, sedmadvacetiletým klukem, co má za sebou dost nevýraznou finanční kariéru, a jeho holkou, Carson Whitallovou.

Robert měl na sobě vlněný oblek od Belvesta, bavlněnou košili s francouzskými manžetami od Charveta, vázanku z hedvábného krepu s abstraktním vzorem od Huga Bosse a sluneční brýle Ray-Ban, které si nesundal ani při jídle. Carson měla na sobě šaty z Yves Saint Laurent Rive Gauche, perlový náhrdelník a náušnice s perlami a brilianty v témže stylu od Harryho Winstona. Jedli jsme ve Free Spin, nové restauraci Alberta Liomana poblíž nejstaršího newyorského mrakodrapu Flatiron, načež jsme se přesunuli k Nell, kde jsem se omluvil, ujistil krapet naštvanou Elizabeth, že se hned vrátím, a vyrazil jsem limuzínou do konzervárenské čtvrti, kde jsem sebral Christie. Nechal jsem ji čekat v zamčené limuzíně, vrátil jsem se k Nell a popíjel chvíli s Elizabeth, Robertem a Carson v jednom z boxů vpředu. Většina podniku byla prázdná a nebyly tam žádné celebrity – špatné znamení. V půl třetí, zatímco se opilá Carson chlubila svým měsíčním účtem za květiny, jsem se s Elizabeth vytratil. Byla tak naštvaná kvůli čemusi, co Carson četla v posledním čísle W a o čem jí povídala, že si ani nevšimla Christiiny přítomnosti.

Cestou od Nell mi Christie řekla, že mi pořád neodpustila, co se stalo, když jsme byli posledně spolu, a že měla velké výhrady, když jsem ji dnes večer oslovil, nicméně jsem jí však nabídl natolik velkou sumu, že se na to snaží nemyslet. Ujistil jsem ji, že se dnes nic podobného nestane. Měla sice pořád strach, ale pár panáků vodky vzadu v limuzíně spolu s penězi, které už ode mě dostala – přes šestnáct set dolarů – účinkovaly jak trankvilizér.

Její náladovost mě vzrušila a je fakt, že se chovala jako opravdové sexy kotě, když jsem jí podal zálohu v hotovosti – šest stovek, spojených stříbrnou kancelářskou sponkou od Hughlanse.

Když jsem ji však dostal do limuzíny, řekla mi, že posledně málem potřebovala lékaře nebo právníka, tak jsem jí napsal šek na tisíc dolarů v hotovosti, a protože jsem věděl, že si je nikdy nevyzvedne, nezachvátila mě panika ani nic podobného. Prohlížím si teď Elizabeth a mám radost, jak bohatě je vybavená v oblasti hrudníku. Doufám, že až začne Extáze účinkovat, podaří se mi ty dvě přesvědčit, aby to přede mnou dělaly spolu. Elizabeth se vyptává Christie, jestli se někdy potkala s jakýmsi idiotem jménem Spicey a jestli už byla v Au Baru. Christie kroutí hlavou. Podávám Elizabeth sauvignon blanc ochucený Extází a ona hledí na Christie, jako by byla z planety Neptun, pak se vzpamatuje z její přítomnosti a zívne. „No a co. Au Bar teď stojí za hovno. Je odpornej. Byla jsem tam, když Malcolm Forbes slavil narozeniny. Panebože, to bylo strašný.“ Jedním douškem vypije víno a zašklebí se. Usadím se do jednoho z křesel z kombinace chromu a dubového dřeva od Scottsasse a natáhnu se pro kbelík na led, postavený na skleněné desce konferenčního stolku. Položím do něj láhev vína, abych ji lépe vychladil. Elizabeth se okamžitě zaktivizuje, natáhne se a nalévá si další sklenici. Než jsem láhev přinesl do obýváku, rozpustil jsem v ní dvě další tabletky drogy. Podrážděná Christie upíjí víno bez drogy ze své sklenice.

Snaží se nehledět na podlahu. Ještě pořád má strach, a protože je pro ni ticho v místnosti nesnesitelné, ptá se Elizabeth, kde se se mnou potkala.

„Ach bože,“ začne Elizabeth a vzdychá, jako by si vzpomínala na něco nepříjemného. „Potkali jsme se, panebože, na Kentucky Derby v šestaosmdesátém – ne, kdepak, v sedmaosmdesátém, a…“ Otočí se ke mně. „Poflakoval ses tam s tou hezkou kočkou, Alison, nebo jak se jmenovala… Stooleová?“

„Pooleová, miláčku,“ odpovím nepohnutě. „Alison Pooleová.“

„Jo, tak se jmenovala,“ řekne a s neskrývaným sarkasmem dodá, „Celkem trefa.“

„Jak to myslíš?“ urazím se. „Ona opravdu byla trefa.“

Elizabeth se otočí ke Christie a nešťastně řekne: „Když měl chlap kreditní kartu American Express, tak mu ho klidně vykouřila.“ Já jen doufám, modlím se k bohu, že se Christie nepodívá

zmateně na Elizabeth a neřekne: „Ale my kreditní karty nebereme.“ Abych se proti podobnému trapasu pojistil, řeknu co nejdobromyslněji:

„Hovno.“

„Víš,“ říká Elizabeth Christie a drží ji za ruku, jak buzík roztrušující pomluvy, „Ta holka dělala v soláriu a –“ a v téže větě, aniž by změnila tón – „kde děláš ty?“

Po dlouhé chvíli ticha, kdy Christie rudne a vypadá ještě víc vystrašeně, říkám: „Ona je… moje sestřenice.“

Elizabeth o tom chvíli přemýšlí. „Cože?“

Další dlouhé mlčení. „Je z Francie.“

Teď se na mě Elizabeth dívá skepticky – jako bych se úplně zbláznil – ale pak si řekne, že nebude pokračovat v těchhle dotazech a raději se zeptá: „Kde máš telefon? Musím zavolat Harleymu.“

Jdu do kuchyně a podávám jí bezdrátový telefon s vytaženou anténou. Vyťukává číslo, a zatímco čeká na odpověď, měří si Christie od hlavy k patě. „Kde jsi byla v létě? V Southamptonu?“

Christie se podívá na mě, pak zpátky na Elizabeth a klidně odpoví: „Ne.“

„Bože,“ vypískne Elizabeth. „Ozval se mi záznamník.“

„Elizabeth,“ ukážu na hodinky. „Jsou tři ráno.“

„Vždyť je to překupník s drogama. Takoví teď mají poledne.“

„Neříkej mu, kde jsi,“ varuju.

„Proč bych to dělala?“ ptá se. Otráveně se natáhne po vínu a vypije jedním douškem další sklenici, pak se zašklebí. „Chutná nějak divně.“ Prohlíží si etiketu, krčí rameny. „Harley? To jsem já. Něco od tebe chci. Vylož si to, jak chceš. Jsem u –“ Podívá se na mě.

„U Marcuse Halberstama,“ šeptám.

„Kde?“ Spiklenecky se zubí.

„Mar-cus Hal-ber-stam,“ šeptám znova.

„Chci číslo, idiote,“ mávne rukou a pokračuje. „Jsem teď u Marka Halberstama a zavolám ti později, a pokud zítra večer nebudeš v Canal Baru, poštvu proti tobě svýho kadeřníka. Šťastnou cestu.

Jak se to zavěšuje?“ ptá se, přestože zkušeně zatlačí teleskopickou anténu, stiskne tlačítko Off a položí přístroj na křeslo od Schragera, které jsem posunul k hrací skříni.

„Vidíš,“ usměju se na ni. „Zvládlas to.“

O dvacet minut později se vrtí na pohovce a já ji přesvědčuju, aby se před mýma očima milovala s Christie. To, co začalo jako bezmyšlenkovitý návrh, teď zaujímá v mém mozku první místo a já jsem neodbytný. Christie se netečně dívá na skvrnu na podlaze z bílého dubu, které jsem si dříve nevšiml. Svého vína se skoro netkla.

„Ale já nejsem lesbička,“ protestuje znovu hihňající se Elizabeth. „Děvčata mi nic neříkají.“

„Seš si tím úplně jistá?“ měřím si její sklenici i poloprázdnou láhev.

„Nechápu, jak tě tohle vůbec mohlo napadnout?“ Díky Extázi zní její dotaz laškovně, jako by o věci začínala uvažovat. Hladí mi chodidlem stehno. Přesunul jsem se na pohovku, sedím mezi oběma děvčaty a masíruju Elizabethino lýtko.

„Hele, jednou si stejně byla u Sarah Lawrencové.“ řeknu jí.

„Takže kdo ví?“

„U Sarah Lawrencové jsou kluci, Patricku,“ pochechtává se, tře se o mě nohou silněji, způsobuje napětí, teplo, všechno možné.

„Tak to potom promiň. Člověk moc často nepotkává kluky, co nosí po ulicích podvazkové pásy.“

„Patricku, chodils přece na Patrick, vlastně na Harvard, páni, já jsem tak ožralá. Ale to nic, poslyš –“ zarazí se, zhluboka se nadechne, drmolí cosi nesrozumitelného o bizarních pocitech, pak zavře oči, znova je otevře a ptá se – „Máš ještě nějakej koks?“

Pozoruju její sklenici. Všimnu si, že rozpuštěná Extáze mírně pozměnila barvu vína. Sleduje můj pohled a přihne si, jako by ve sklenici byl zázračný elixír schopný ukonejšit její rostoucí vzrušení. Zvrátí hlavu a promluví podrouše ně k jednomu z polštářů. „Aspoň halcion. Chtěla bych halcion.“

„Víš co, hrozně rád bych viděl… vás dvě… jak to děláte spolu,“ řeknu nevinně. „Co se ti na tom nelíbí? Nic při tom nemůžeš chytit.“

„Patricku.“ Rozesměje se. „Ty jsi šílený.“

„No tak,“ nedám jí pokoj. „Tobě se snad Christie nelíbí?“

„Nebuď sprostej,“ řekne, ale droga jí buší na mozek a já vím, že je vzrušená, i když se ze všech sil snaží nebýt. „Nemám náladu na oplzlý kecy.“

„No tak,“ řeknu. „Myslím, že tě to vzruší.“

„Dělá tohle pokaždý?“ ptá se Christie.

Spražím Christie pohledem.

Ta pokrčí rameny, nevyjadřuje se a studuje obal kompaktu, co leží na stole vedle sterea.

„To mi chceš namluvit, žes to ještě nikdy nedělala s děvčetem?“

Dotýkám se černé punčochy, pak nohy pod nimi.

„Ale já nejsem lesbička,“ opakuje. „A… ne, ještě nikdy.“

„Nikdy?“ svraštím obočí. „Všechno je jednou poprvé…“

„Přivádíš mě do rozpaků,“ řekne Elizabeth a ztratí kontrolu nad výrazem své tváře.

„Ne, nepřivádím,“ řeknu překvapeně.

Elizabeth to dělá s Christie, obě leží nahé v mé posteli, všechna světla v pokoji svítí a já sedím v křesle od Louise Montoniho vedle letiště, dívám se na ně velice zblízka a občas jim přikážu změnit polohu. Teď jsem Elizabeth přikázal, aby si lehla na záda, zvedla obě nohy vzhůru a držela je co nejvíc roztažené. Pak jsem jí do klína vtlačil Christiinu hlavu, musí jí teď chlemtat kundu – ne lízat, ani sát, ale chlemtat jak žíznivá fena – a prstem rajcovat poštěváka, pak strčí do té mokré, rozevřené díry dva prsty, načež je znovu vystřídá jazyk a ty vlhké, lesklé prsty, s nimiž to Elizabeth dělala do kundy, jí teď strká do úst a nutí ji, aby je olizovala. Pak si Christie musí lehnout výš a sát a kousat Elizabethina plná, naběhlá prsa, které si i Elizabeth silně mačká, a pak se ty dvě musejí líbat, třít o sebe své kundy, Elizabeth hlasitě vzdychá, objímá nohama Christiiny boky, přiráží proti ní, Christie má nohy tak rozevřené, že zezadu vidím její mokrou a roztaženou píču a nad ní růžovou a hladkou díru do zadku.

Christie se posadí a otočí se, je stále na Elizabeth, ale teď tlačí svou kundou proti její zadýchané tváří a po chvíli si ty dvě, jako ve filmu, jako zvěř, horečnatě začnou navzájem lízat kundy a strkat si do nich prsty. Elizabeth, ve tváři úplně rudá, svaly na krku napjaté jako v šílenství, se snaží pohřbít svou tvář v Christiině kundě. Pak jí rukama roztáhne zadní půlky a začne jí vylizovat zadek a vydává ze sebe hrdelní zvuky.

„Tak,“ řeknu monotónně. „A teď strč jazyk do řiti tý štětky.“

Zatímco se ty dvě takhle baví, natírám lubrikantem obrovský umělý úd bílé barvy připevněný k opasku. Postavím se a odtrhnu Christie od Elizabeth, která se jak smyslů zbavená svíjí na posteli.

Připnu Christie opasek s údem. Pak zvednu Elizabeth a usměrním ji na všechny čtyři. Pak ji Christie začne píchat zezadu, zatímco já jezdím prstem do Christiiny kundy, po jejím klitorisu, pak do zadní díry, která je tak mokrá od Elizabethiných slin, že do ní můj ukazováček vjede téměř bez odporu, svěrače se jí sevřou, povolí, pak stáhnou kolem mého prstu. Řeknu Christie, aby vytáhla falus z Elizabethiny kundy, pak se Elizabeth položí na záda a Christie ji píchá v misionářské poloze. Elizabeth si prsty dráždí klitoris a zběsile líbá Christie, později nad sebou ztratí kontrolu, zakloní hlavu, objímá nohama dorážející Christiiny boky, tvář vyjadřuje napětí, rtěnka kolem

otevřené pusy je smazána účinkem Christiiných šťáv a její ústa křičí: „Už budu, už budu, píchej mě, já už budu.“ Řekl jsem jim totiž, že se mají hlasitě ozvat, když na ně půjde orgasmus.

Na řadě je Christie. Elizabeth si nedočkavě připíná opasek s umělým údem a píchá Christie do kundy, zatímco já jí rozevírám zadek a strkám do něj jazyk, ona mě brzy odstrčí a začne si to jak smyslů zbavená dělat rukou. Pak si úd opět připne Christie a dělá to té druhé do zadku, Elizabeth se přitom vpředu dráždí prsty, přiráží zadkem, vydává hrdelní skřeky a dosahuje dalšího orgasmu. Když Christie vytáhne tu věc z její řiti, donutím Elizabeth, aby ji olizovala a sála, až pak si ji může připnout a píchat s ní do kundy na zádech ležící Christie. Současně lížu Christiina prsa a divoce saju na bradavkách, dokud obě nejsou červené a vztyčené. Mačkám je v prstech, aby jejich ztopoření vydrželo. Christie má po celou dobu na sobě po stehna vysoké kozačky z černé hladké kůže od Henriho Bendela, do kterých jsem ji obul.

Nahá Elizabeth běží z ložnice, je potřísněná krví, pohybuje se s obtížemi a cosi nesmyslně křičí. Měl jsem dlouhý orgasmus se silnou ejakulací, z níž se mi chvějí kolena. I já jsem nahý. „Ty kurvo, ty kuse zkurvený špíny,“ křičím na ni, a protože většina krve jí teče z nohou, uklouzne, upadne, znovu se zvedá, ale já na ni skočím se zkrvaveným řeznickým nožem v pravé ruce a rozvážně ji zezadu říznu do hrdla. Cosi trhám, nějaké žíly. Pak do ní říznu podruhé, ona se snaží uprchnout, míří ke dveřím, proudy krve stříkají až do obývacího pokoje, řinou se na temperované sklo a panely z laminátového dubu v kuchyni. Snaží se o útěk, ale já jsem jí prořízl krční tepnu, stříká to z ní do všech stran, na okamžik nás krev oba oslepí, skočím na ni v posledním pokusu dorazit ji. Obrátí ke mně tvář zkroucenou děsem, nohy se jí podlomí, když ji udeřím do žaludku, a ona upadne na podlahu.

Klekám si vedle ní. Bodnu ji pětkrát nebo šestkrát – krev se z ní valí v gejzírech. Lehám si na ni, abych se načichal pachu krve. Svaly se jí sevřou, zpevní, následují smrtelné křeče. Má hrdlo zaplavené krví a hází sebou, jako by byla spoutaná, není však, a já ji musím přidržovat u podlahy. Ústa se jí plní krví, která se v proudech hrne po tvářích a po bradě. Její tělo, otřásající se ve spasmatických křečích, mi připomíná epileptika prodělávajícího záchvat. Držím ji za hlavu, ztopořeným a krví potřísněným údem jí jezdím po obličeji, konečně se přestane hýbat.

Jdu do ložnice. Christie leží na letišti, přivázaná k nohám postele, ovázaná lanem, ruce natažené nad hlavou, ústa zacpaná stránkami vytrhanými z posledního Vanity Fair. Kabely od elektrické dobíječky jsou svorkami připevněné k jejím prsům, barví je do hněda. Házel jsem jí na břicho hořící zápalky z Le Relais a Elizabeth, smyslů zbavená po předávkování Extází, mi pomáhala, dokud jsem se neobrátil k ní a nezačal jsem jí žvýkat jednu z bradavek, což mě vzrušilo natolik, že jsem se už nemohl kontrolovat, ukousl jsem ji, a spolkl. Teprve teď si všímám, jak drobná a jemně stavěná Christie je, vlastně byla. Začnu jí kleštěmi drtit prsa, pak je koušu, vše se zrychluje, vydávám hvízdavé zvuky, plivu na stránku z časopisu, kousnu se do ruky, směju se, když umírá. Před smrtí chvíli pláče, pak zvrátí oči v jakémsi hrůzném, snu podobném stavu.

Ráno jsou Christiiny zmučené ruce z nějakého důvodu naběhlé do tvaru rugbyových míčů, prsty nelze rozeznat od zbytku končetin a pach pocházející z její ohořelé mrtvoly je tak strašný, že musím otevřít benátské žaluzie, které jsou postříkány rozpáleným tukem ze seškvařených Christiiných prsů. Otevírám i okna, abych vyvětral pokoj. Oči má rozšířené a skelné, ústa jsou bez rtů a zčernalá a tam, kde by měla mít pochvu, je černý otvor (ačkoli si nepamatuju, že bych s ní dole cokoli dělal). Přes rozstříhaná žebra vidím rozdrcené plíce. Zbytky Elizabethina těla leží v chuchvalcích v rozích obývacího pokoje. Chybí jí pravá paže, z pravé nohy zůstal jen bezprstý pahýl. Levá ruka, useknutá v zápěstí, leží sama na plošince v kuchyni ve své vlastní malé loužičce krve. Hlava je položená na kuchyňském stole a krví omytá tvář vypadá, jako by se mračila, i když jsem z ní vydloubl obě oči a prázdné jamky zakryl slunečními brýlemi od Alaina Mikliho.

Jsem z toho všeho dost unavený, ale přestože jsem v noci neusnul ani na chvíli, mám se v jednu dostavit na pracovní oběd s Jemem Daviesem a Alanem Burtonem. Je to dost důležité pozvání a musím si dobře rozmyslet, jestli ho mám zrušit, nebo ne.

KONFRONTACE S TEPLOUŠEM

Podzim: neděle, asi čtyři odpoledne. Jsem v obchodním domě Barney's, kupuju manžetové knoflíčky. Vešel jsem sem o půl třetí, poté, co jsem absolvoval studenou a nervózní pozdní snídani s Christiinou mrtvolou. Přiřítil jsem se k hlavnímu pultu a řekl prodavačce: „Potřebuju bič. Vážně." Kromě manžetových knoflíčků jsem si koupil cestovní tašku z pštrosí kůže s dvojitým zapínáním na zip a vinylovou podšívkou, starožitnou stříbrou minci, lékovku ze skla a krokodýlí kůže, starožitné pouzdro na zubní kartáček, zubní kartáček z jezevčích štětin a kartáček na nehty s želvovinovou rukojetí. Kde jsem byl včera na večeři? Ve Splash.

Nic, co by stálo za zapamatování: zředěné Bellini, mazlavý arugulový salát, znuděná obsluha. Pak jsem sledoval reprízu staré The Patty Winters Show. Měl jsem ji nahranou na kazetě, na níž původně byla myslím má vlastní nahrávka mučení a zavraždění dvou profesionálních společnic, kterou jsem spáchal loni na jaře.

(Téma znělo: Rady, jak se váš zvířecí miláček může stát filmovou hvězdou.) A právě teď kupuju opasek – ne pro sebe – tři vázanky po devadesáti dolarech, deset kapesníků, čtyřsetdolarový župan a dvě pyžama od Ralpha Laurena. Vše si nechávám poslat domů, kromě kapesníků, které si nechávám opatřit monogramem, a pak zaslat do P & P. Udělal jsem už malou scénu v oddělení dámské obuvi a zoufalý prodavač mě k mé hanbě vyhodil. Může za to nejistý pocit napětí, jehož hlubší příčinu jsem zpočátku nemohl odhalit, ale pak mi připadá, i když si nejsem úplně jistý, že mě někdo sleduje, že někdo jde po mé stopě.

Předpokládám, že Luis Carruthers je zde inkognito. Na sobě má jakési hedvábné večerní sako s jaguářím vzorem, rukavice z jelení kůže, plsťový klobouk a letecké sluneční brýle. Skrývá se za sloupem, předstírá zájem o regál s vázankami a jako nějaký nevychovanec mi věnuje dlouhý boční pohled. Skloním se, cosi podepisuju, nejspíš účet, a pak mě Luisova přítomnost donutí uvažovat o tom, že život spojený s tímto městem, s Manhattanem, s mou prací, možná není to nejlepší řešení, a pak si představím Luise na nějakém příšerném buzerantském mejdanu, jak popíjí dobré suché rosé, kolem něj jak velké děti houf teploušů, show jede na plné pecky, teď drží v ruce květinu, za chvíli má kolem krku péřové boa, klavírista hraje něco z Les Miz, no skvělé.

„Patricku? Seš to ty?" slyším neodbytný hlas.

Jako náhlý střih z horrorového filmu – příšera útočí – se Luis Carruthers bez varování objevil za sloupem. Vstoupil mi do cesty zcela náhle, vplazil se a skočil současně, pokud je to možné.

Usměju se na prodavačku a neohrabaně se sunu co nejdál od něj, směrem k převlékací kabince v oddělení šlí. Nutně si potřebuju vzít xanax, valium, halcion, frozfruit, cokoli.

Nedívám se na něj, nemůžu, ale cítím, že se ke mně přiblížil.

Jeho hlas mě o tom ubezpečí.

„Patricku? Haló?"

Zavřu oči, přejíždím si rukou po tváři a mumlám: „Nenuť mě to říkat, Luisi."

„Patricku?" předstírá nevinnost. „Co tím myslíš?"

Po napjaté pauze: „Patricku, proč se na mě nepodíváš?"

„Kašlu na tebe, Luisi." Nadechnu se, snažím se uklidnit, kontroluju cenovku na propínacím svetru od Armaniho. „Copak to nechápeš? Kašlu na tebe."

„Patricku – cožpak si nemůžeme normálně promluvit?" škemrá a skoro vzlyká. „Patricku – aspoň se na mě podívej."

Další ostrý nádech a povzdech. „Nemáme, ab-so-lut-ně nemáme o čem hovořit."

„Takhle to dál nejde," přeruší mě netrpělivě. „Takhle už nemůžu."

Něco zamumlám, odcházím od něj pryč. Neodbytně mě následuje.

„Možná…" dá se do řeči, když dojdeme na druhou stranu obchodu, kde předstírám zájem o řadu hedvábných vázanek, ale vše vidím jako v mlze, „budeš rád, když se dovíš, že se stěhuju… z tohohle státu."

Trochu se mi uleví a můžu se ho zeptat, ačkoli se na něj pořád nedokážu podívat. „Kam?"

„Hmm, úplně jinam,“ řekne, i jeho hlas zní podstatně uvolněněji, snad díky tomu, že mě jeho stěhování viditelně zaujalo. „Do Arizony.“

„Skvě-lé,“ zamumlám.

„Nezajímá tě proč?“ ptá se.

„Ne, ani ne.“

„Kvůli tobě,“ řekne.

„Nemluv o tom,“ žádám ho.

„Kvůli tobě,“ opakuje.

„Ty seš magor,“ řeknu.

„Jestli jsem magor, tak jenom kvůli tobě,“ řekne až příliš vyrovnaně a prohlíží si nehty. „Jsem z tebe blázen a nemůžu se z toho dostat.“

„Ta tvoje posedlost přesáhla všechny meze. Úplně všechny meze.“

Dořeknu a sunu se k dalšímu regálu.

„Ale já vím, že cítíš totéž co já,“ řekne Luis, který mi jde v patách. „Vím, že i když si nechceš… připustit jisté pocity, které v sobě nosíš, neznamená to, že neexistují.“

„Co se to snažíš říct?“ syknu.

„Že vím, že to prožíváš stejně jako já.“ Dramaticky si sundá sluneční brýle, jako by chtěl zdůraznit svůj výrok.

„Došels… k nepřesným závěrům,“ dusím se. „Seš… úplně mimo.“

„Proč?“ ptá se. „Je na tom něco špatného, že tě miluju, Patricku?“

„Pane… bože.“

„Že tě chci? Že toužím být s tebou?“ ptá se. „Je to tak hrozné?“

Cítím, jak na mě bezbranně hledí, že se blíží totálnímu citovému zhroucení. Skončí a já nemám jinou odpověď než dlouhé zamyšlené mlčení. Konečně ze sebe dostanu dotaz: „Jak mám chápat tvou vytrvalou neschopnost zhodnotit racionálně situaci?“ Čekám. „No?“

Zvednu hlavu od svetrů, vázanek, všeho a podívám se přímo na Luise. Okamžitě se usměje, šťastný, že beru vážně jeho přítomnost, ale úsměv mu brzy začne tuhnout na rtech, cosi mu v temných koutech jeho buzerantské duše dojde a on se rozpláče.

Klidně odcházím k jednomu ze sloupů, abych se za ním ukryl, ale on jde za mnou, chytí mě za rameno, škubnutím mě otočí, takže mu hledím do tváře: do tváře odmítající skutečnost.

Současně s mou žádostí: „Vypadni,“ zavzlyká: „Ach, Patricku, proč mě nemáš rád?“ a pak, jako by to nestačilo, padne na podlahu k mým nohám.

„Zvedni se,“ syčím a stojím nad ním. „Zvedni se.“

„Proč nemůžeme být spolu?“ kňučí a bije pěstmi do podlahy.

„Protože… pro mě… nejsi sexuálně přitažlivej.“ Rychle se rozhlédnu po prodejně, jestli nás někdo neposlouchá. Dotkne se mého kolena, odstrčím mu ruku. „Nezajímáš mě,“ šeptám hlasitě a hledím přitom na něj. „Nechce se mi věřit, že jsem něco takového řekl,“ zamumlám si pak pro sebe, zatřesu hlavou, abych si pročistil myšlenky, všechno začíná být tak zmatené, že se pomalu přestávám orientovat. „Nech mě na pokoji,“ řeknu Luisovi a jdu pryč.

Luis není schopen pochopit mé přání, leží stále na zemi, chytí mě za hedvábný nepromokavý kabát od Armaniho, a hlasitě vzlyká:

„Patricku, prosím neopouštěj mě.“

„Poslechni mě,“ řeknu mu. Kleknu si vedle něj a snažím se ho zvednout ze země. To však způsobí, že ze sebe vyhrkne jakousi zkomoleninu, která přejde v pláč, v crescendo vzlyků, které upoutá pozornost člena bezpečnostní služby, který vyrazil směrem k nám.

„Podívej, co vyvádíš,“ šeptám zoufale. „Vstávej. Vstá-vej.“

„Je všechno v pořádku?“ Z výšky se na nás dívá borec z ochranky, mohutný černoch.

„Jo, díky,“ hledím na Luise. „Všechno je v pořádku.“

„Ne-e-e,“ kňučí Luis, dusící se vzlyky.

„Jo,“ znovu opakuju a hledím přitom na strážného.

„Určitě?“ ptá se černoch.

Vyloudím na tváři profesionální úsměv. „Prosím, nechte nás na minutku o samotě. Potřebujeme chvilku soukromí.“ Obracím se zpátky k Luisovi. „Seber se, Luisi. Vstaň. Jenom se ztrapňuješ.“

Znovu vzhlédnu ke strážnému a řeknu s jednou rukou významně zvednutou: „Jen minutku, prosím.“

Černoch nejistě přikývne a váhavě se vrací na svůj post u vchodu.

Stále klečím, chytím Luise za rameno a promlouvám k němu klidným, hlubokým hlasem, co nejvýhružněji, asi tak, jako mluvíme k dítěti, které se chystáme potrestat. „Dávej si pozor, Luisi. Jestli nepřestaneš brečet, ty patetickej buzerante, tak ti podříznu ten tvůj pitomej krk. Posloucháš mě?“ Několikrát ho jemně plesknu přes tvář. „Myslím to naprosto vážně.“

„Radši mě zabij,“ kňučí, zavírá oči, kýve hlavou, je čím dál víc mimo. Pak mumlá: „Pochop, když nemůžu být s tebou, nechce se mi žít. Chci umřít.“

Bojím se, že se přestanu ovládat, přímo tady, v obchodním domě Barney’s, chytím Luise za límec, drtím ho v pěsti, přitáhnu si jeho tvář ke své a šeptám skoro neslyšně: „Poslouchej mě, Luisi, poslouchej mě dobře. Nemám ve zvyku nikoho varovat, tak-mi-buď-vděč-nej.“

Jeho rozum je někde v pekle, vydává hrdelní skřeky, stydlivě sklání hlavu, leze z něj sotva slyšitelná odpověď. Popadnu ho za vlasy – jsou tuhé od pomády: rozeznám podle vůně, že jde o Cactus, nějaký nový typ. Třesu mu hlavou, vrčím a plivu ze sebe: „Tak ty chceš umřít? S tím ti pomůžu, Luisi. Už jsem to párkrát udělal, a teď tě kurva vykostím, rozpářu ti to tvý zkurvený břicho a nacpu ti střeva do toho tvýho teploušskýho chřtánu, aby ses nima zadusil.“

Neposlouchá. Klečím na kolenou a nevěřícně na něj hledím.

„Prosím, Patricku, prosím. Vyslechni mě. Už jsem to vymyslel. Odcházím z P & P, polož to taky, přestěhujem se spolu do Arizony a tam –“

„Buď zticha, Luisi. Proboha tě prosím, zmlkni.“

Rychle se postavím, opráším se, a když dojdu k názoru, že se jeho výbuch zklidnil, jsem schopen zamířit pryč. Luis mě chytí za pravý kotník, takže ho asi šest stop táhnu za sebou, konečně ho setřesu kopancem do tváře, bezbranně se přitom usmívám na mladý pár, který si prohlíží zboží v oddělení ponožek. Luis se na mě prosebně dívá, na levé tváři se mu objevil malý krvavý šrám.

Mladý pár jde pryč.

„Miluju tě,“ křičí zoufale. „Miluju tě.“

„Věřím ti, Luisi. Přesvědčils mě. Ale už vstaň,“ křičím na něj. Naštěstí se objeví prodavač, kterého scéna přivolala, zasáhne a pomůže Luisovi na nohy.

O pár minut později, poté, co se Luis dostatečně uklidnil, spolu stojíme přímo ve vchodu do Barney’s. Luis drží v jedné ruce kapesník, pevně zavírá obě oči, pod levým okem se mu pomalu tvoří modřina. Vypadá to, že se už dal dohromady.

„Hlavně musíš mít sílu pohlédnout na realitu,“ řeknu mu.

Vyčerpaně hledí na otáčivé dveře a na teplý podzimní déšť. Pak se ke mně obrátí, vypadá smutně. Dívám se na řady, nekonečné řady vázanek a pak na strop.

ZABÍJÍM DÍTĚ V ZOO

Dny ubíhají jeden za druhým. V noci se probouzím ve dvacetiminutových intervalech. Nemám žádný cíl, vše je zamlžené, mé zabijácké choutky se vynořují, mizí, vynořují a zase mizí, skoro usnuly během poklidného oběda v podniku Alex Goes to Camp, kde jím skopový uzeninový salát s humry a bílou fazolí, lehce postříkaný limetovou šťávou a octem foie gras. Na sobě mám oprané džínsy, sako od Armaniho a bílé tričko za sto čtyřicet dolarů z Comme des Garcons. Telefonicky

kontroluju vzkazy na svém záznamníku. Vracím pár videokazet. Zastavím se u bankomatu. Včera v noci se mě Jeanette ptala: „Patricku, proč nosíš v peněžence žiletky?“ Dnešní The Patty Winters Show bylo o klukovi, který se zamiloval do krabičky od mýdla.

Nejsem schopen fungovat jako normální veřejná osoba. Nepokojně se poflakuju po zoologické zahradě v Ústředním parku. Po jejím obvodu se u vchodu motají překupníci drog a pach kobylinců z projíždějících výletních drožek se nad nimi vznáší do ZOO.

Vršky mrakodrapů, obytných domů na Páté Avenue, Trump Plaza a budovy AT&T obklopují park, ve kterém se ZOO nachází, a podtrhují jeho nepřirozenost. Černý uklízeč vytírající podlahu na pánském záchodě mě vyzve, abych po sobě spláchl mušli, do níž jsem močil.

„Udělej to sám, černá hubo,“ řeknu mu, a když se ke mně snaží přiblížit, donutím ho k ústupu pohledem na ostří vystřelovacího nože. Všechny kóje s přístroji, poskytujícími odborný výklad, jsou zřejmě zavřené. Nějaký slepec žvýká a polyká preclík. Dva ožralí buzíci se k sobě tisknou na lavičce. Nedaleko nějaká ženská kojí dítě a to ve mně probudí něco hrozného.

Zoologická zahrada působí prázdně a mrtvě. Lední medvědi vypadají špinavě a zfetovaně. Krokodýli se tupě povalují v olejovité vodě provizorního bazénku. Papuchalkové smutně hledí přes sklo své vitríny. Ostré zobany tukanů mi připomenou nože. Tuleni se nesmyslně vrhají z kamenů do vířící černé vody a hloupě po sobě štěkají. Chovatelé jim házejí mrtvé ryby. Kolem bazénu se shromáždí dav, většinou dospělí, provází je jen pár dětí. Cedulka u výběhu tuleňů varuje: MINCE ZABÍJEJÍ. POLKNUTÉ MINCE SE UKLÁDAJÍ V ŽALUDCÍCH ZVÍŘAT, KDE MOHOU ZPŮSOBIT VŘEDY, INFEKCE A SMRT. PROTO NEHÁZEJTE MINCE DO BAZÉNU. Co já na to? Ve chvíli, kdy se ošetřovatel nedívá, hodím do bazénu plnou hrst drobných.

Proti tuleňům vlastně nic nemám – zato radost zračící se v očích návštěvníků mě šíleně štve. Sovice sněžná má oči, které vypadají přesně jak ty moje, zvlášť když je pořádně otevře.

Stojím před klecí, hledím na bílou sovu, sundávám si sluneční brýle a mezi mnou a sovou dojde k čemusi nepojmenovatelnému – k divnému napětí, bizarnímu tlaku, který zapříčiní to, co bude následovat, co začne, proběhne a skončí v ohromně rychlém tempu.

V přítmí pavilónu tučňáků – ZOO jej hrdě nazývá Okraj ledovce – je chladno, tvořící ostrý kontrast s vlhkým vedrem venku. Tučňáci v nádrži líně proplouvají pod hladinou kolem skleněné zdi, za níž se shromažďuje čumící dav. Ti tučňáci, kteří stojí na kamenech a nekoupou se, vypadají unaveně, znuděně, frustrovaně a nešťastně.

Zívají a občas se protahují. Falešné hlasy tučňáků pocházejí nejspíš z reproduktorů nad hlavami diváků, a protože je pavilón přeplněn, zvýšil někdo hlasitost. Myslím, že tučňáci jsou docela roztomilí. Jeden z nich vypadá jak Craig McDermott.

Nějaké sotva pětileté dítě dojedlo čokoládovou tyčinku. Matka mu říká, aby šlo zahodit obal, pak pokračuje v rozhovoru s jinou ženou, která je tu se stejně starým dítětem. Všichni tři upřeně hledí do špinavé modři expozice tučňáků. Dítě vykročí k odpadkovému koši stojícímu v temném rohu vzadu v místnosti. Já jdu co nejtišeji za ním. Dítě se natáhne na špičky a opatrně odhazuje obal od čokolády. Něco zašeptám. Dítě si mě všimne, stojí a hledí na mě, daleko od davu, trochu vystrašené, ale současně tupě fascinované.

„Nechceš… cukroví?“ ptám se a sahám do kapsy.

Kývne hlavičkou, nahoru a dolů, pomalu, ale než stačí něco říct, můj náhlý záchvat nelidskosti vypění do vlny vzteku, vytáhnu z kapsy nůž a bleskurychle ho bodnu do krku.

Ohromeně ustoupí k odpadkovému koši, zabrouká jako miminko a není schopno řvát ani brečet, je umlčeno proudem krve, jež stříká z rány na hrdle. Rád bych se sice díval, jak bude umírat, ale raději ho zatlačím do úzké mezery za odpadkovým košem, načež se jakoby nic vmísím do davu, dotknu se ramene docela hezké dívky, usměju se a ukážu prstem na jednoho z tučňáků, který se zrovna chystá ponořit. Kdyby se někdo pořádně podíval, zahlédl by za mnou nožičku umírajícího dítěte kopající do zadní stěny odpadkového koše. Nespouštím oko z chlapcovy matky, ta si po chvíli všimne jeho nepřítomnosti a začne se rozhlížet po davu.

Znovu se dotknu ramene té dívky, ona se usměje a omluvně pokrčí rameny. Nemám tušení proč.

Když matka konečně zahlédne svého syna, nezačne řvát, vidí totiž jeho nožičku a myslí si, že se před ní pro legraci schovává. Zdá se, že se uklidnila, už přece své dítě našla. Jde k odpadkovému koši a cukruje: „Hrajeme si na schovávanou, miláčku?“ Z místa, kde stojím, schovaný za tou hezkou dívkou, o níž jsem už zjistil, že je cizinka, turistka, rozeznávám přesně okamžik, během nějž se výraz matčiny tváře změní v obraz děsu, vidím, jak jí z ramene padá kabelka, když odsunuje odpadkový koš, zahlédne tvář dítěte pokrytou krví, dítě se snaží koulet očima, chytá se za krk, slabě kolem sebe kope. Matka ze sebe vydá zvuk, který si netroufám popisovat – je hrozně vysoký a přejde do řevu.

Poté, co padne na zem vedle synova těla a pár lidí se zvědavě otočí, začnu hlasitě křičet, hlasem ztěžklým vzrušením: „Jsem lékař, ustupte, jsem lékař,“ kleknu si vedle matky, dav se kolem nás shromáždí, odstrčím její ruce z dítěte, které teď leží na zádech a snaží se popadnout dech, krev pravidelně vytéká z jeho krku ve slábnoucích obloucích, dopadá na jeho košili od Pola, která je už krví celá nasáklá. Během těch několika minut, kdy držím dítě v náručí, mě napadá, že pokud někdo zavolá sanitku nebo pokud je nablízku skutečný lékař, může být život dítěte zachráněn. Nic takového se však nestane. Uctivě držím dítě, snažím se nebýt zastříkán krví a bezmyšlenkovitě pozoruju matku – domácká, židovský typ, s nadváhou, marně se snaží udržet si styl ve značkových džínsách a nevzhledném černém vlněném svetru s listovým vzorem. Zoufale křičí: „Dělejte něco, dělejte něco!“

Jsme asi jediní dva mezi přítomnými, kteří ignorují okolní chaos a výkřiky lidí kolem, kteří se soustředí jen na umírajícího chlapečka.

Zpočátku jsem sice se svým činem spokojený, pak mě však zachvátí temné rozčarování, pochopím, jak zbytečné a neuvěřitelně jednoduché je připravit o život malé dítě. Ta věc v mé náruči, krvavá a zkroucená, nemá za sebou žádnou minulost, žádnou osobní historii, vlastně se neztratilo nic, co by stálo za řeč. Je mnohem hnusnější (a příjemnější) zabít někoho, kdo je uprostřed životních sil, kdo má za sebou zajímavý příběh, kdo má partnera, síť přátel a kolegů, profesionální dráhu, jehož smrt zraní mnohem víc lidí s nekonečnou schopností zármutku, jehož smrt zruinuje mnohem víc životů než smrt tohohle zbytečného, titěrně malého chlapce. Automaticky mě přepadne téměř nepřekonatelné pokušení sejmout rovnou i hysterickou matku, ale jediné, co mohu dělat, je, že ji hrubě udeřím přes tvář a zakřičím, aby se uklidnila.

Nepostřehnu jediný nesouhlasný pohled. Sotva registruju, že je teď v pavilónu více světla, někde se otevírají dveře, objevují se zřízenci ZOO, strážný, kdosi – nějaký turista – fotografuje, tučňáky v bazénu vyplaší světlo fotografického blesku a začnou panicky vrážet do skleněné stěny. Nějaký policista mě odstrkuje, i když mu tvrdím, že jsem lékař. Někdo vynáší chlapce ven, pokládá ho na podlahu a svléká z něj košili. Dítě lapá po dechu, umírá. Matka musí být odvedena.

Cítím se prázdně, nepřítomně, a ani příjezd policie mě nenutí, abych se hnul z místa. Postávám s davem před pavilónem tučňáků spolu s tucty dalších, dávám si na čas, abych se zvolna vmísil do davu, až pak se dám na ústup, konečně kráčím po Páté Avenue, překvapuje mě, jak málo krve mi zamazalo sako, stavuju se v knihkupectví, kde si kupuju knihu, pak si u stánku s nanuky na rohu Šestapadesáté kupuju Dove Bar – kokosový – načež si představím díru, protrhující se ve slunci, a ta představa z neznámého důvodu přeruší napětí, které v sobě nesu od chvíle, kdy jsem si prohlížel oči sovice sněžné, a které se mi vrátilo poté, co z pavilónu tučňáků vynesli mrtvého chlapce a já odcházel pryč, s rukama nasáklýma krví, ale neodhalen.

DĚVČATA

Má přítomnost v kanceláři byla minulý měsíc, mírně řečeno, velice sporadická. Mám dojem, že jsem v poslední době schopen pouze posilovat s činkami a zajišťovat si stoly v nových restauracích, ve kterých jsem už byl, abych je pak zase rušil. Mé apartmá páchne po shnilém ovoci, ale já vím, že pach vydává hmota, kterou jsem vybral lžící z Christiiny hlavy a nalil do skleněné koule od

Marcuse, kterou jsem postavil na pultík ve vstupní chodbě. Hlava samotná, pokrytá mozkovou dření, dutá a bez očí, stojí pod piánem v rohu obývacího pokoje. Chci ji použít místo strašidelné tykve na Halloween. Kvůli tomu smradu jsem se rozhodl, že pro malý zálet plánovaný na dnešní noc použiju byt Paula Owena. Učinil jsem všechno, abych v něm našel nějaké sledovací zařízení, k mému velkému zklamání tam však žádné nebylo. Kdosi, s kým jsem hovořil prostřednictvím svého právníka, mi prozradil, že soukromý detektiv Donald Kimball získal důkazy, že Paul Owen skutečně je v Londýně, byl totiž dvakrát viděn na chodbě v Claridge, jednou u krejčího v Savile Row a jednou v nové módní restauraci v Chelsea.

Kimball za ním předevčírem odletěl, takže se teď o apartmá nikdo nestará. Nikdo nevyměnil zámek, takže si mohu odemknout klíči ukradenými Owenovi a odnést po obědě na místo nástroje (elektrickou vrtačku, láhev kyseliny, pistoli na nastřelování hřebíků, nože a zapalovač Bic). Z pověstného, i když trochu šupáckého soukromého podniku, který jsem nikdy předtím nepoužil, jsem si najal dvě společnice a zaplatil je Owenovou zlatou kreditní kartou American Express, o niž se, jak předpokládám, na rozdíl od jeho platinové karty nikdo příliš nestará. Stejně si všichni myslí, že je Owen v Londýně. Dnešní The Patty Winters Show bylo – ironicky – o názorech princezny Diany na krásu.

Je půlnoc. Konverzace, kterou vedu s těmi děvčaty, velmi mladými, skvěle rostlými blondýnami s velkým poprsím, je hodně krátká, protože jen velmi těžko ovládám své zmatené myšlenky.

„Bydlíte v paláci, pane," říká jedno z děvčat, Torri, dětským hláskem, fascinováno Owenovým směšně zařízeným kvartýrem. „V opravdovým paláci."

Otráveně po ní střelím pohledem. „Ten byt není hezký."

Zatímco připravuju drinky z Owenových bohatých zásob, zmíním se jim, že pracuju na Wall Street, v Pierce & Pierce. Ani jednu to moc nezaujme. Zase zaslechnu, jak se jedna z nich ptá, jestli to není obchod s obuví. Tiffany si prohlíží tři měsíce starý výtisk Gentlemen's Quarterly, sedí na pohovce z černé koženky pod polstrováním z hovězí kůže a tváří se zmateně, jako by něčemu, nebo nejspíš ničemu nerozuměla. Říkám si: „Radši by ses měla modlit, ty krávo," a pak si musím v duchu říct, že mě vzrušuje nutit tahle děvčata, aby se přede mnou ponižovala za sumu, jakou běžně nosívám po kapsách. Taky se zmíním, poté, co jim naliju další drink, že jsem chodil na Harvard. Po krátké pauze se zeptám: „Víte, co to je?"

Překvapí mě, že Torri odpoví: „Měla jsem obchodního partnera, kterej tvrdil, že tam chodil." Pak tupě pokrčí rameny.

„Nějakej klient?" ptám se zaujatě.

„No," znervózní, „Řekněme, že obchodní partner."

„Byl to tvůj pasák?" zeptám se a pak to začne být divné.

„No," zopakuje, než toho poví víc. „Prostě obchodní partner."

Upije ze sklenice. „Tvrdil, že chodil na Harvard, ale… stejně mu nevěřím." Podívá se na Tiffany, pak na mě. Naše mlčení jí dodá odvahu, aby mluvila dál. Pomalu pokračuje. „Tak teda on měl doma opici. A já jsem tu opici musela jako hlídat… v jeho kvartýru."

Zarazí se na chvíli a pak monotónně, s občasným zajíknutím pokračuje. „Celej den jsem se dívala na bednu, páč tam jinak nebylo co dělat… když byl pryč, a já nesměla tu opici spustit z očí… ale ta opice byla nějaká divná…" Zarazí se, zhluboka se nadechne. „Ta opice se dívala jedině na…" Znovu se zarazí, nejistě si nás prohlíží, jako by si nebyla jistá, jestli nám svůj příběh může vyprávět. Jestli já a ta druhá štětka můžeme sdílet její tajemství. A já se chystám na něco šokujícího, něco významného, na nějakou souvislost. „Dívala se jen na…" vzdychne si a pak jakoby spěšně vyhrkne: „The Oprah Winfrey Show a na nic jinýho. Ten chlápek měl spousty pásků s tou show, kerý schovával jen pro tu opici –" teď se prosebně dívá na mě, jako by tady, v Owenově apartmá, právě v tuhle chvíli přicházela o rozum a chtěla po mně, co asi, abych jí pomohl? – „A reklamy byly vystříhaný… Jednou jsem chtěla… přepnout kanál, vyndala jednu z těch kazet, abych se mohla dívat na něco jinýho, na seriál a tak, ale –" je vidět, že ji celá příhoda

vykolejila, dopíjí svůj drink, obrací oči v sloup a pak pokračuje – „ta opice mě začala škrábat a nepřestala, dokud jsem nepřepla zpátky na Oprah.“

Polkne naprázdno a odkašle si, vypadá to, jako by se chtěla rozbrečet. „Takže člověk nemohl přepnout na jinej kanál, aby ho ta p-pitomá opice nepoškrábala,“ ukončí hořce a schoulí se, třese se chladem a snaží se zahřát.

Ticho. Arktické, chladné, mrazivé ticho. Studené elektrické světlo osvětluje apartmá. Postavím se, podívám se na Torri a na tu druhou holku, Tiffany, která se tváří podrážděně.

Konečně ze mě něco vyleze, i když jak z chlupaté deky. „Mně je fuk… jestli jste vedly… nebo nevedly… spořádanej život.“

Dojde na sex – tvrdé porno. Poté, co Torri oholím chlupy kolem pohlaví, položím ji na záda na Paulovo letiště, roztáhnu jí nohy a dělám jí to střídavě rukou a ústy. Občas ji lížu zadní díru. Pak mi ho Tiffany kouří. Jazyk má mokrý a horký, jezdí mi po žaludu, což mě skoro bolí. Říkám jí ty štětko, ty hnusná kurvo.

Jednu z nich píchám s nasazeným kondomem, zatímco ta druhá mi líže koule, vráží do nich jazykem, dívám se na potištěný hedvábný závěs od Angelise visící nad postelí a myslím na kaluže krve, na celé gejzíry toho svinstva. V pokoji je chvílemi velice ticho, slyšet jsou jen mokré zvuky, můj úd s mlasknutím zajíždí do vagíny jedné z těch holek a zase vyjíždí ven. Tiffany a já se střídáme v lízání Torriiny oholené kundy a řiti. Pak se ty dvě udělají v devětašedesátce, skoro současně, řvou při tom. Jakmile jsou obě dostatečně mokré, přináším umělý úd a nechám je, ať si s ním hrají. Torri si roztahuje nohy a mastí si prsty poštěváka, zatímco Tiffany ji šoustá tou velkou, tukem pokrytou náhražkou. Torri chce, aby ji Tiffany šoustala ještě víc, nakonec se udělá a přitom lapá po dechu. Znovu jim přikážu, aby jedna druhou lízaly, ale přestává mě to rajcovat. Dokážu myslet jen na jejich krev, jak bude asi vypadat, a ačkoli se Torri ve své práci vyzná a umí lízat prvotřídně, odstrčím ji a začnu Tiffanyino růžové, měkké a mokré kundisko sám lízat a kousat, Torri si roztáhne zadní půlky, sedá si na Tiffanyinu tvář a nepřestává si prsty třít klitoris. Tiffany hladově vráží jazykem do nastavené kundy, vlhké a lesklé, Torri natáhne ruce a mačká Tiffanyiny velké, pevné kozy. Koušu stále silněji, beru do zubů Tiffanyinu kundu, konečně se začíná bránit.

„Neboj,“ řeknu konejšivě. Ona začne kňučet, snaží se mě odstrčit, nakonec se rozeřve, mé zuby začnou trhat živé maso. Torri si myslí, že Tiffany řve rozkoší, a začne jí vagínou tvrději dorážet na ústa, dusí její výkřiky, ale když k ní zvednu pohled, tvář pokrytou krví, kusy masa a pubického ochlupení v zubech a z Tiffanyina rozkroku vytéká na matraci proud krve, zahlédnu jí v tváři náhlý záchvěv děsu. Oslepím je obě sprejem Mace a pak je zbavím vědomí násadou pistole k nastřelování hřebíků. Když se Torri probudí, je spoutaná, přehnutá přes postranici postele a tvář má smáčenou krví, protože jsem jí nůžkami na manikuru ustřihl rty. Na druhé straně postele je pomocí šesti párů Owenových šlí připoutaná Tiffany. Skučí hrůzou, úplně ochromená hrůzností situace. Chci, aby se dívala, co budu dělat s Torri, nasměroval jsem ji tak, že se tomu pohledu nemůže vyhnout.

Jako obvykle chci ta děvčata pochopit, proto si filmuju jejich poslední chvíle. Na Torri a Tiffany používám ultraminiaturní kameru na 9,5 mm film Minor LX-extra s čočkami 15mm o ohniskové vzdálenosti 3,5, expozimetrem a vestavěným neutrálním filtrem.

Kameru umísťuju na třínohý stativ, do přenosného CD přehrávače na záhlaví postele vsunuju kompakt s Traveling Wilburys, abych přehlušil případný křik. Začnu stahovat Torri z kůže. Zářezy dělám nožem na stejky a pak zuby stahuju kusy kůže z nohou a břicha, zatímco ona marně křičí, vysokým tenkým hlasem prosí o smilování a já doufám, že chápe, jak relativně mírný je její trest ve srovnání s mými plány, schovanými pro tu druhou. Občas jí do obličeje stříknu sprej a pak se jí pokouším nůžkami na manikuru odstříhat jednotlivé prsty, konečně jí na břicho a genitálie naleju kyselinu, ale ani to ji nedodělá, takže mi nakonec nezbývá, než ji začít bodat do hrdla, ale čepel nože se zlomí o zbytek jejího krku, kde narazila na páteř. Nechám toho. Počkám, až bude Tiffany při vědomí, a odříznu pilou celou hlavu. Vodotrysky krve vystříknou na zeď a na strop. Zvedám hlavu, svou výhru, pak si ji nastavím proti klínu, vytrvalá erekce mi zbarvila úd do fialova, strkám ho do krvavých, mrtvých úst a jezdím si po něm tou hlavou, dokud se neudělám. I po ejakulaci je

tak tvrdý, že se mohu procházet po krví přeplněném pokoji a nosit hlavu na svém přirození. Chvíli mě to baví, pak však potřebuju odpočinek, sundám tu věc, položím ji na Paulův noční stolek z dubu a teakového dřeva, pak se posadím do křesla a nahý, pokrytý zasychající Torrinou krví, sleduju na Owenově televizoru HBO, piju coronu a nahlas si stěžuju, proč Owen nemá cinemax.

Později – právě teď – říkám Tiffany: „Pšš, nechám tě odejít…“ a lehce ji fackuju po tváři, která je mazlavá od slz a nervového spreje. Nadchne mě, že tomu možná chvíli věří, ale pak vytáhnu balíček zápalek, které jsem sebral v baru Palio's, kde jsem minulý pátek popíjel s Robertem Prechterem a Robertem Farrellem.

Škrtnu, nesu jí hořící zápalku k očím, ona je instinktivně zavře a já jí seškvařím řasy i obočí. Konečně si připravím zapalovač Bic a držím ho postupně nad levým i pravým důlkem. Než se mi podaří seškvařit jí oční bulvy, musím jí v prstech rozevírat víčka a připálím si palec i malíček. Je dosud při vědomí.

Převalím ji na břicho, roztáhnu jí půlky zadku, strčím jí do zadku umělý úd připevněný k dřevěnému prkénku, pak jej několika výstřely z nastřelovací pistole přibiju k jejím hýždím. Znovu si ji otočím, tělo je strachy úplně bezvládné, vystřihávám jí vše masité kolem úst, pak uchopím elektrickou vrtačku s výměnnou, mohutnou hlavicí a rozšiřuju vzniklý otvor, ona se třese, nemůže se bránit, konečně jsem spokojen s velikostí otvoru, její ústa, rozšířená na nejvyšší možnou míru, se stala rudočerným tunelem rozšlehaného jazyka a uvolněných zubů. Strčím do nich ruku, co nejhlouběji to jde, končí zabořená až po zápěstí hluboko v hrdle.

Celou dobu se instinktivně třese, ale nemůže kousat, elektrickým vrtákem jsem vyrazil všechny zuby z dásní. Chytím do dlaně žíly, které nahmatám v hrdle. Připomínají mi svazek hadic, uvolním je prsty, snažím se je pevně uchopit, konečně se mi to podaří, násilím je vyškubnu ven z otevřených úst, tahám, dokud se krk nesmrští dovnitř, nezmizí, kůže se napíná a přetrhne, ale vyjde z ní jen málo krve. Většina krčního obsahu, včetně svalů a šlach, jí visí z úst a celé tělo se začne třást v křečích, oční smaženice smíšená s krví a slzami jí stéká po obličeji a já ve spěchu, protože nechci čekat na její smrt, pozhasínám v pokoji všechna světla a holýma rukama jí roztrhnu břicho. Nevím, co dělám, vydávám však mokré hltavé zvuky a mé ruce a ústa jsou horké a od čehosi zamazané. Je po všem. Necítím strach ani výčitky. Nemůžu otálet, je třeba zařídit spoustu věcí: vrátit videokazety, posilovat, jít s Jeanette na slíbený nový britský muzikál na Broadway, zajistit někde stůl na večeři. Zbytky obou těl už jsou v raném rigor mortis. Většina Tiffanyina těla – myslím, že to je její, ale nedokážu už ty dvě rozlišit – se jaksi srazila, ční z ní jen zpřelámaná žebra, chumel vnitřností, na čnících žebrech jsou nabodnutá obě prsa. Hlavu jsem přibil na zeď, prsty jsou zčásti poházené po místnosti, zčásti poskládané do kruhu kolem CD přehrávače. Jedno z těl, to, co leží na podlaze, před smrtí asi defekovalo. Je pokryto otisky zubů, jak jsem do něj divošsky kousal. Krví nabranou z břicha jedné z mrtvol, do něhož jsem si ponořil ruce, jsem na zeď v obývacím pokoji táflovanou bílou hovězí kůží nadrápal VRÁTIL JSEM SE. Pod nápisem jsou strašidelné krvavé kresby.

KRYSA

V polovině října mi byly dodány:

Rozhlasový přijímač Pioneer VSX-9300 S, na němž je nejzajímavější Dolby Prologic Surround, zvukový procesor s digitálním zpožděním plus plně funkční digitální infračervené dálkové ovládání, které zvládne z jakékoli vzdálenosti až 154 programovatelných funkcí a dosahuje výkonu 125 wattů na předních a 30 wattů na zadních reproduktorech.

Analogový kazetový magnetofon Akai GX-950 B, dodávaný kompletně s manuálním předpětím, Dolby systémem, kontrolujícím nahrávání, zabudovaným kalibrovaným tónovým generátorem a přesným editačním systémem, schopným označit počáteční a koncové body jakékoli hudební pasáže, jež může být vymazána jediným stisknutím tlačítka. Přístroj má tři hlavy a jeho design se vyznačuje výsuvnou šachtou pro kazetu, která přispívá k minimalizaci interference, přičemž

redukce šumu je dále posílena systémem Dolby HX-Pro. Ovládací knoflíky na předním panelu je možno aktivovat pomocí dálkového ovladače.

Vícediskový CD přehrávač Sony MDP-700 schopný přehrávat audio i videonahrávky – cokoli od třípalcových digitálních zvukových singlů po dvanáctipalcové videodisky. Obsahuje pevně osazený vícerychlostní video/audio laserový snímač, provádějící čtyřnásobnou kontrolu a dvoumotorový systém, zajišťující rovnoměrné otáčení disku a díky ochrannému systému zabraňuje mechanickému poškození disků. Automatický senzorový systém umožňuje až devadesát devět předvoleb a díky automatickému vyhledávání lze navolit k postupnému prohlížení až sedmdesát devět segmentů videodisku. Přibaleno je i pohodlné desetitlačítkové dálkové ovládání (pro posun od jednoho obrazu k druhému, bezprostředně následujícímu) a časový vypínač. Navíc dvě pozlacené spojovací šňůry pro prvotřídní zapojení.

Vysokovýkonné kazetové šasi NEC DX-5000, kombinující speciální digitální efekty s excelentním hi-fi, a k němu připojené čtyřhlavové video, vybavené programovačem s kapacitou osmi předvoleb za tři týdny, dekodérem MTS a 140 kabelovými kanály.

Další výhoda: dálkový ovládač s padesáti funkcemi mi umožní automaticky vyřadit z nahrávky televizní reklamy.

V osmimilimetrové přenosné videokameře Sony CCD-V 200 je sedmistupňový korekční filtr, znakový generátor, editační přepínač schopný pracovat s časovými prodlevami, což mi například umožní nahrát si rozkládající se tělo v patnáctisekundových intervalech nebo nahrávat malého psa, jak leží a zmítá se v křečích po podání jedu. Zvuková složka obsahuje zabudovaný stereonahrávač i playback, transfokátor má minimální osvit čtyři luxy a šest nastavitelných rychlostí závěrky.

Nový televizní monitor se sedmadvacetipalcovou obrazovkou Toshiba CX-2788 se zabudovaným dekodérem MTS, hřebenovým filtrem CCD, programovatelným výběrem kanálů, konektorem pro super VHS, výkonem sedm wattů na kanál s dalšími desíti watty k napájení externích kloubkových reproduktorů a zvukovým systémem Carver Sonic Holographic, který produkuje unikátní prostorový zvukový stereo efekt.

Přehrávač kompaktních disků Pioneer LD-ST s dálkovým ovládáním a další přehrávač disků se zásobníkem Sony MDP-700 s digitálními efekty a univerzálním, dálkově ovládaným programováním (jeden do ložnice a jeden do obýváku). Oba přehrávají všechny velikosti i formáty audio a video disků – osmipalcové a dvanáctipalcové laserové disky, pětipalcové kompaktní videodisky i tří a pětipalcové běžné kompaktní disky – to vše na dvou zásuvných talířích s automatickým zakládáním. Přístroj Pioneer LD-W1 pojme zároveň dva disky a dokáže přehrát obě strany jen s několikasekundovou pauzou, během níž se disk obrací, takže člověk nemusí disky ani měnit, ani otáčet. Má také digitální zvukový systém, dálkové ovládání a programovatelnou paměť. Přehrávač disků se zásobníkem Yamaha CDV-1600 je pro všechny formáty disků a má paměť, na níž lze navolit patnáct položek a pouštět si je pak v libovolném pořadí. Přivezli také pár skříňových reproduktorů Threshold, které stály skoro patnáct tisíc dolarů. V pondělí přišla skříň s policemi z běleného dubového dřeva, do které v ložnici umístím jeden z nových televizorů. V úterý dováží na míru vyrobenou pohovku s bavlněným čalouněním a k ní dřevěné malované podstavce, na nichž stojí italské bronzové a mramorové busty z 18. století. Týž den dorazí také nové záhlaví postele (bílá bavlna pokrytá béžovým čalouněním s mosaznými cvočky). Ve středu přijde nový grafický list Franka Stelly spolu s černým dyftýnovým křeslem Superdeluxe.

Svého starého Onicu prodávám a jeho místo zaujme jiný: obrovský grafický ekvalizér, vyvedený chromovými barvami a pastely.

Mluvím s chlapy ze zásilkové služby obchodu s elektronikou na Park Avenue, vyptávám se na HDTV, která dosud není na skladě, a v tu chvíli zazvoní jeden z nových černých bezdrátových telefonů AT&T. Dám jim spropitné a pak zvednu sluchátko. Je to můj právník, Ronald. Poslouchám ho, přikyvuju, vyprovázím chlapy z bytu. Říkám: „Účet dělal dvě stě dolarů, Roberte. A to jsme pili jenom kávu.“ Následuje pauza, během níž zaslechnu z koupelny bizarní praskavé

zvuky. Jdu do koupelny, nepouštím telefon z ruky, Robertovi říkám: „Ale ano… Počkej… Ale já… Dali jsme si jenom espresso.“ Pak nakouknu do koupelny.

Na toaletní míse se usadila velká mokrá krysa, která, jak se zdá, vylezla potrubím. Sedí na okraji mísy, setřásá ze sebe vodu, pak opatrně skočí na podlahu. Potom sebou ten mohutný hlodavec škubne, rozběhne se po dlaždicích, proplazí se k druhému vchodu do koupelny a zamíří do kuchyně, k pytlíku se zbytky pizzy z Le Madri, který je z nějakého důvodu položený na včerejším výtisku New York Times vedle odpadkového koše od Zony, krysa je přilákána vůní, popadne pytlík do tlamy a divoce třese hlavou, asi jako pes, snaží se dostat ke zbytkům pizzy s pórkem, kozím sýrem a lanýžem, vydává ze sebe vřeštivé hladové skřeky. Mám v sobě v tu chvíli tolik halcionu, že mi to zvíře nevadí tolik, jak by, předpokládám, mělo.

Abych ji chytil, kupuju extra velkou past na myši v železářství na Amsterodamské. Rovněž se rozhodnu, že strávím noc v rodinném apartmá v hotelu Carlyle. Jediný druh sýra, který doma mám, je zbytek Brie v chladničce. Před odchodem ho nastražím do natažené pasti celý plátek – je to skutečně velká krysa – spolu se sušeným rajčetem a špetkou kopru. Když se však ráno vrátím, zjistím, že krysa je příliš velká na to, aby ji past zabila. Zvíře je v ní pouze chycené, strnule sebou háže, pištící a mlátí ocasem, který je hnusný, mastný, průsvitně růžový, dlouhý jako tužka, ale asi dvakrát tlustší, vydávající mlaskavý zvuk pokaždé, když udeří do dubové podlahy. Pomocí lopatky – kterou jsem nemohl najít celou hodinu – zaženu zraněnou krysu do kouta právě ve chvíli, když se z pasti sama osvobodila. Pak ji zvednu za ocas, krysa zpanikaří, vřeští ještě hlasitěji, syčí na mě, ukazuje ostré, žluté řezáky. Hodím ji do krabice od klobouků od Bergdorfa Goodmana, ale ten tvor se vyhryže ven a já ho musím hodit do výlevky plné nepoužívaných kuchařských knih. Přikrývám výlevku pekáčem, ale i odtud se kryse málem podaří uprchnout, mezitím, co sedím v kuchyni a přemýšlím, jak s pomocí toho zvířete mučit holky.

Není divu, že mám spoustu nápadů. Píšu si seznam, v němž se objeví zcela bez souvislosti s krysou, věci jako uřezat holce obě prsa a nechat je splasknout nebo pevně jí ovázat hlavu ostnatým drátem.

DALŠÍ VEČER

Dnes večer mám jít s McDermottem na večeři do 1500. Volá mi kolem půl sedmé, čtyřicet minut před hodinou, na kterou máme rezervaci, (nedokázal sehnat stůl na žádnou jinou dobu kromě šesti deseti nebo devíti, kdy se restaurace zavírá – podává se tam kalifornská kuchyně a jejich rezervační časy jsou zlozvykem, pocházejícím také z této oblasti) a já zvedám telefon, i když jsem zrovna v polovině čištění zubů. Všechny mé bezdrátové telefony totiž leží vedle umývadla a můžu zvednout ten správný hned na druhé zazvonění. Mám zrovna na sobě černé kalhoty od Armaniho, bílou Armaniho košili, červenočernou Armaniho vázanku. McDermott mi oznamuje, že chce s námi jít Hamlin. Mám hlad. Následuje odmlka.

„No a co má být?“ ptám se a rovnám si vázanku. „Mně to nevadí.“

„Jenže Hamlin nechce jít do 1500,“ vzdychne McDermott.

„Proč ne?“ vypnu vodu.

„Byl tam včera.“

„A… co se mi tím, McDermotte, snažíš říct?“

„Že půjdeme někam jinam,“ říkám.

„Kam?“ ptám se opatrně.

„Hamlin navrhuje Alex Goes to Camp,“ on na to.

„Počkej. Jenom si vykloktám.“ Propláchnu si ústa antiplakem, zkontroluju v zrcadle účes a vyplivnu ústní vodu Plax. „Veto. Zapomeň na to. Já tam byl minulej tejden.“

„Já vím. Taky jsem tam byl. Navíc je to moc levný. Takže – co navrhuješ?“

„Neměl ten debil Hamlin nějakej náhradní nápad?“ zavrčím naštvaně.

„To teda neměl.“

„Tak mu zavolej a něco z něho dostaň,“ řeknu a vycházím z koupelny. „Nevím, kam jsem zašantročil svýho Zagatova průvodce.“

„Počkáš, nebo ti mám zavolat?“

„Zavolej mi, ptáku.“ Zavěsíme. O deset minut později zvoní telefon znova. Ani se neobtěžuju s kontrolou stanice. Je to zase McDermott.

„Tak co?“ ptám se.

„Hamlin jinej návrh nemá a chce pozvat Luise Carrutherse, aby šel s náma. Já bych jenom rád věděl, jestli to znamená, že půjde taky Courtney.“ ptá se McDermott.

„Luise nebrat,“ já na to.

„Proč ne?“

„Prostě to nejde. Nechci, aby šel.“ řeknu. „Proč vlastně chce jít s Luisem?“

Pauza. „Moment. Mám ho na druhé lince. Zeptám se ho.“

„Koho?“ leknu se. „Luise?“

„Ne, Hamlina.“

S telefonem v ruce jdu do kuchyně, otevřu chladničku, vytáhnu láhev perrieru. Hledám sklenici, vtom uslyším signál.

„Poslyš,“ řeknu, když se ozve McDermott. „Nechci se setkat s Luisem, ani s Courtney, tak je nějak odraď. Použij svůj šarm. Ty to dokážeš.“

„Hamlin potřebuje povečeřet s nějakým klientem z Texasu a –“

Přeruším ho. „Podívej, to nemá s Luisem nic společného. Ať si jde Hamlin s tím buzíkem sám.“

„Hamlin chce jít s Carruthersem, protože má něco společného s případem Panasonic, o kterém Luis ví mnohem víc, než všichni ostatní,“ vysvětluje McDermott.

Odmlčím se, musím si všechno promyslet. „Jestli tam bude Luis, tak ho oddělám. Přisámbohu, že ho oddělám. Fakt ho oddělám.“

„Teda, Batemane,“ mumlá zaujatě McDermott. „Ty jseš vážně lidumil. Jedna báseň.“

„Ale ne, jenom…“ Zarazím se, nevím, co vzteky říct. „Jenom trochu přecitlivělej.“

„Mě by jenom zajímalo, jestli když přijde Luis, objeví se tam taky Courtney,“ uvažuje.

„Řekni Hamlinovi, ať pozve – kurva, co já vím.“ Odmlčím se. „Ať si jde Hamlin s tím Texasanem večeřet sám.“ Znovu se zarazím, cosi mi dojde. „Znamená to snad, že nás Hamlin… pozve? Že to za nás zatáhne, když je to pracovní záležitost?“

„Hele, Batemane, tobě to někdy zapaluje hezky rychle,“ komentuje McDermott. „Ale jindy…“

„Kurva, o čem to sakra mluvím?“ přemýšlím pak otráveně nahlas.

„Vždyť my dva si můžeme zajít na nějakou pitomou pracovní večeři klidně spolu. Kristepane, já nikam nejdu. To je nápad. Kašlu na to.“

„Ani když tam Luis nebude?“ ptá se.

„Ne. Nepůjdu.“

„Proč ne?“ kňourá. „Vždyť máme rezervaci v 1500.“

„Musím… se dívat na… The Cosby Show.“

„Tak si to, sakra, nahrej, ty vole.“

„Moment,“ napadne mě něco jiného. „Myslíš, že Hamlin bude mít… nějaký drogy, třeba pro toho z Texasu?“

„A co si myslí pan Bateman?“ ptá se McDermott, ten korunovanej vůl.

„Hmmm. Právě na to myslím. Zrovna to promejšlím.“

Po pauze McDermott zpěvavě opakuje: „Tik-tak, tik-tak,“ a řekne:

„Takhle se nikam nedostanem. Samozřejmě, že s sebou bude něco mít.“

„Přepoj mi sem Hamlina, zařiď to… na trojlinku.“ Drmolím a dívám se přitom na hodinky. „Honem. Musíme ho přemluvit, aby s náma šel do 1500.“

„Fajn,“ McDermott na to. „Čekej.“

Následují čtyři klapnutí, po nichž slyším Hamlina: „Batemane, můžou se k byznys obleku nosit argylové ponožky?“ Pokouší se o žert, ale moc nepobaví.

Skrytě si povzdychnu, zavřu oči a netrpělivě odpovím: „Ne, Hamline. Příliš sportovní. Bily by se s obchodnickým dojmem. Lze je nosit s vycházkovými obleky. Tvídovými a tak. Seš tam, Hamline?“

„A ty?“ Pak řekne: „Díky.“

„Nemůžeme jít s Luisem,“ řeknu mu. „Ale ty jsi vítán.“

„Pohoda,“ on na to. „Ten Texasan stejně nepřijde.“

„Proč ne?“ ptám se.

„Poněvadž musí valit vstříc cvrkotu velkoměsta, vidět, co teď u nás frčí. Aklimatizovat se,“ vysvětluje Hamlin. „Já s ním nechci mít nic společnýho dřív než v pondělí. Rychle a musím uznat, že dost úspěšně jsem přebudoval svůj hektickej rozvrh. Nemocnej táta. Lesní požáry. Znáš to. Výmluvy.“

„Jak se to týká Luise?“ ptám se podezíravě.

„Právě Luis ho dneska bere na večeři, což mi ušetří spoustu starostí, brácho. Já si ho pak vezmu na starost v pondělí ve Smith and Wollensky.“ Hamlin je sám se sebou spokojen. „Takže jak vidíš, všechno je dokonale oukej.“

„Počkej,“ vmísí se do debaty McDermott, „Znamená to, že se Courtney neobjeví?“

„Už nám prošla nebo brzy projde rezervace v 1500,“ upozorňuju. „Mimochodem, Hamline, nebyls tam náhodou včera večer?“

„Jo,“ řekne. „Mají ucházející carpaccio. Prima holoubata. Fajn zmrzliny. Ale co takhle jít někam jinam a po večeři se třeba vydat za krásama dívčích těl? Co vy na to, pánové?“

„Dobrej nápad,“ potěší mě, že má Hamlin výjimečně normální myšlenky. „Ale co ti na to řekne Cindy?“

„Cindy musí jít na charitativní večírek někde v Plaza, na nějakej –“

„Myslíš v Trump Plaza,“ komentuju zamyšleně a konečně otevírám láhev perrieru.

„Jo, Trump Plaza,“ řekne. „Týká se to nějakejch stromů u knihovny. Peněz na stromy nebo keře či co.“ znejistí. „Nebo květiny? Co já vím.“

„Takže kam vyrazíme?“ ptá se McDermott.

„Kdo zruší 1500?“ ptám se.

„Ty,“ navrhne McDermott.

„Nechtěj to po mně, McDermotte,“ zaúpím, „co ti to udělá?“

„Moment,“ zastaví nás Hamlin. „Co takhle nejdřív vymyslet, kam vlastně půjdem.“

„Souhlas.“ Vyjednávač McDermott.

„Důrazně protestuju proti čemukoli, co není na Upper West Side nebo Upper East Side,“ řeknu.

„K Bellinimu?“ navrhuje Hamlin.

„Ne, nesmí se tam s doutníky,“ řeknu současně s McDermottem.

„Škrtám,“ řekne Hamlin. „Gandango?“ přijde pak s dalším návrhem.

„Možná, možná,“ mumlám a přemítám o tom. „Chodívá tam Trump.“

„Zeus Bar?“ ptá se jeden z nich.

„Kdo sežene stůl?“ řekne ten druhý.

„Moment,“ říkám jim. „Nechte mě přemýšlet.“

„Batemane…“ ozve se Hamlin varovně.

„Právě si s tou myšlenkou pohrávám,“ říkám.

„Batemane…“

„Moment. Dejte mi ještě minutu.“

„Jsem vážně příliš naštvanej na to, abych to zrovna teď snášel,“ řekne McDermott.

„Proč se na to prostě nevyserem a nejdem radši rozbít hubu nějakejm Japoncům?“ navrhne Hamlin. „A pak za holkama.“

„To není tak špatnej nápad,“ pokrčím rameny. „Slušná kombinace.“

„Co bys chtěl podniknout ty, Batemane?“ ptá se McDermott.

Přemýšlím o jeho otázce, jsem v myšlenkách tisíce mil odtud. Pak odpovím, „Chtěl bych…“

„Ano?“ ptají se oba zvědavě.

„Rozmlátit velkou, těžkou cihlou držku nějaký ženský.“

„Kromě toho.“ Hamlin začíná ztrácet trpělivost.

„Oukej, dobrá,“ uteču od svých myšlenek. „Bar Zeus.“

„Fakt? Vážně? Bar Zeus?“ Hamlin doufá, že už je věc uzavřená.

„Panstvo, mám obavy, že přestávám bejt schopnej zvládat vaše rozmary,“ ozve se McDermott. „Zeus Bar a basta.“

„Nezavěšujte,“ Hamlin na to. „Zavolám tam a objednám stůl.“

Stiskne tlačítko a nechá mě o samotě s McDermottem. Chvíli trvá, než někdo z nás něco řekne.

„Víš,“ ozvu se, „podle mě tam žádnou rezervaci neseženeme.“

„Možná bysme měli jít do M. K. Tomu Texasanovi by se v M.K. určitě líbilo,“ řekne Craig.

„Ale McDermotte, ten Texasan přece nedojde.“

„Já do M. K. stejně nemůžu jít,“ řekne on, aniž by mě poslouchal, a ani nevysvětlí, proč ne.

„To mě nezajímá.“

Čekáme na Hamlina další dvě minuty.

„Proč mu to sakra tak dlouho trvá?“ zeptám se a přeruší mě klapnutí oznamující další telefonát na lince.

McDermott ho taky zaslechne ve svém sluchátku. „Nechceš to vzít?“

Přemýšlím. Signál se ozve znovu. Houknu na McDermotta, aby nezavěšoval. Ozve se mi Jeanette. Její hlas zní unaveně a smutně.

Nechci se hned vracet na McDermottovu linku, proto se jí zeptám, co dělala včera večer.

„Když jsi měl přijít za mnou a nepřišel?“ ptá se.

Znejistím. „Jo. Potom.“

„Skončili jsme v Palladiu, kde bylo úplně prázdno. Pouštěli lidi dovnitř zdarma.“ Vzdychne si. „Viděli jsme tam tak čtyři nebo pět lidí.“

„Známé?“

„Z… toho … klubu,“ řekne a hořce odděluje jednotlivá slova.

„Promiň,“ říkám konečně. „Musel jsem… vrátit nějaké videokazety…“ Pak zareaguju na její mlčení. „Víš, býval bych přišel –“

„Nemusíš se vymlouvat,“ přeruší mě. „Co děláš dneska?“

Musím si chvíli rozmýšlet, co odpovím. Pak připustím: „Jdeme do Zeus Baru, v devět hodin. S McDermottem a Hamlinem.“ Už míň radostně pokračuju. „Nechtěla by ses k nám připojit?“

„Nevím,“ vzdychne znovu. Pak se zeptá bez jediné známky slabosti, „Ty bys to chtěl?“

„Musíš bejt pořád tak patetická?“ já na to.

Zavěsí. Vrátím se k druhé lince.

„Batemane, Batemane, Batemane, Batemane,“ drmolí Hamlin.

„Tady jsem. Drž už hubu.“

„Co pořád otálíme?“ ptá se Mc Dermott. „Musíme pořád otálet…“

„Rozhodl jsem se, že bych si radši zahrál golf,“ řeknu. „Už hrozně dlouho jsem golf nehrál.“

„Běž do řiti s golfem, Batemane. Máme na devět objednaný stůl v Kaktusu.“

„A taky povinnost zrušit rezervaci v 1500, ehm, dvacet minut prošlou, Batemane,“ řekne McDermott.

„Do prdele, Craigu, tak ji zruš,“ říkám unaveně.

„Bože, jak já nenávidím golf,“ otřese se Hamlin.

„Proč ji nezrušíš ty?“ směje se McDermott.

„Na jaký je to jméno?“ ptám se, přestávám se smát, zvyšuju hlas.

Následuje chvilka ticha, načež McDermott tiše řekne:

„Carruthers.“ Hamlin a já vyprskneme smíchy.

„Fakt?“ ujistím se.

„V Zeus Baru bylo plno. Takže jdeme do Kaktusu,“ vysvětluje Hamlin.

„Tak jo,“ říkám sklíčeně. „Už to tak vypadá.“

„Hlavu vzhůru,“ směje se vesele Hamlin.

Zase se mi pokouší někdo dovolat, a než se rozhodnu, jestli ten hovor vezmu nebo ne, vyřeší to za mě Hamlin. „Hele, jestli nechcete jít do Kaktusu –“

„Moment, někdo mi volá,“ řeknu. „Nezavěšujte.“

Jeanette se dusí slzami. „Ty seš schopnej úplně všeho?“ ptá se mě mezi vzlyky. „Řekni, je vůbec něco, čeho bys nebyl schopnej?“

„Miláčku, Jeanette,“ řeknu jí konejšivě. „Poslouchej mě, v deset hodin tě čekám v Zeus Baru. Rozumíš?“

„Patricku, prosím tě,“ žebrá, „jsem úplně v pořádku. Ale potřebuju s tebou mluvit –“

„Uvidíme se v devět nebo v deset, jak se ti to bude hodit,“ říkám jí. „Ale teď už musím končit. Mám na telefonu Hamlina a McDermotta.“

„Tak jo.“ Potáhne nosem, uklidňuje se, odkašle si. „Přijdu tam za tebou. A prom –“

Přepnu zpátky na druhou linku. Je už na ní jen McDermott.

„Kde je Hamlin?“

„Už odpadl,“ řekne McDermott. „Přijde v devět.“

„Vynikající,“ zamumlám. „Teď se teprve cítím v pohodě.“

„Kdo to byl?“

„Jeanette.“

Zaslechnu jemné klapnutí, vzápětí po něm další.

„Je to pro tebe, nebo pro mě?“ ptá se McDermott.

„Myslím, že pro tebe.“

„Nezavěšuj.“

Netrpělivě čekám, dlouhými kroky odměřuju prostor kuchyně. Ozve se McDermottovo klapnutí.

„Je to Van Patten. Přepojuju ho na trojlinku.“

Čtyři klapnutí.

„Čau, Batemane,“ vykřikuje Van Patten. „Co je novýho, kámo?“

„Hovoří pan Manhattan,“ řeknu. „Zdravím vás.“

„Hele, jak se má správně nosit smokingová šerpa?“ ptá se.

„Na tuhle otázku jsem už dneska odpovídal dvakrát.“

Ti dva se začnou bavit o počasí a o tom, jestli se Van Patten v devět dostaví nebo nedostaví do Kaktusu. Přestal jsem se soustřeďovat na hlasy, vycházející z bezdrátového telefonu, a místo nich jsem začal s rostoucím zájmem sledovat svou krysu – je to pořád ten mutant, který se vynořil z toaletní mísy – které jsem koupil nové skleněné terárium. Těžce se snaží zvednout, co zbývá z jejího kyselinou ošetřeného těla, a sune se teráriem stojícím na kuchyňském stole k misce, kterou jsem dnes ráno naplnil otrávenou vodou Evian. Scéna je pro mě příliš žalostná a současně nevyvolává žádnou účast. Nevím. Zvonění dalšího telefonu mě vytrhne z bezmyšlenkovitého deliria, říkám Van Pattenovi a McDermottovi, aby nezavěšovali.

Simuluju mechanické klapnutí, odmlčím se a řeknu: „Dovolali jste se do bytu Patricka Batemana. Prosím, sdělte mu své vzkazy, až –“

„Proboha, Patricku, kdy už z toho vyrosteš?“ zakvílí Evelyn. „Nech toho! Jak tě to ještě může bavit? Ty si vážně myslíš, že se ti tímhle způsobem podaří někoho přelstít?“

„Proč bych to dělal?“ řeknu nechápavě. „Abych se chránil?“

„Abys mě mučil,“ řekne ona.

„Miláčku,“ řeknu.

„Ano?“ zapřede.

„Ty nemáš tušení, co to je mučit. Nemáš představu, o čem mluvíš,“ řeknu jí. „Ani ve snu by tě nenapadlo, jaké to vlastně je.“

„O tom teď nemíním mluvit,“ řekne. „To už je za námi. Raději mi řekni, kam se dnes chystáš na večeři.“ Zmírní hlas. „Myslela jsem, že taková večeře v TDK kolem deváté…“

„Dnes večeřím sám v Harvard klubu.“

„Ale neříkej,“ povídá Evelyn. „Dobře vím, že se máš sejít v Kaktusu s Hamlinem a McDermottem.“

„Jak tohle můžeš vědět?“ rudnu vzteky a ani mě moc nepálí, že jsem byl nachytán při lži. „Mimochodem, ne v Kaktusu, ale v Zeus Baru.“

„Zrovna jsem totiž mluvila s Cindy.“

„Myslel jsem, že Cindy šla na tu kytkovou nebo stromovou – vlastně keřovou recepci,“ řeknu.

„Ale ne, ne, kdepak. Ta je až příští týden. Budeš tam chtít jít?“

„Počkej okamžik,“ já na to.

Jsem zpátky na trojlince s McDermottem a Van Pattenem.

„Batemane?“ ptá se Van Patten. „Co to tam kurva zase máš?“

„Jak může sakra Cindy vědět, že se chystáme večeřet v Kaktusu?“ ptám se.

„Možná jí to řekl Hamlin?“ hádá McDermott. „Co já vím? Proč tě to zajímá?“

„Protože to řekla Evelyn,“ řeknu.

„Kdy v tomhle zatraceným městě konečně otevře restauraci Wolfgang Puck?“ To byl Van Patten.

„Dostal se už Van Patten ke třetímu kartonu piva, nebo pije pořád těch prvních šest plechovek?“ ptám se McDermotta.

„Ty ses asi chtěl zeptat, Patricku,“ začne McDermott, „jestli s sebou máme vzít ženský, nebo ne. Mám pravdu?“

„Zabít na počkání jde úplně všechno,“ varuju je. „Víc vám neřeknu.“

„Nevíš, jestli máš pozvat Evelyn?“ ptá se McDermott. „To tě tolik sere?“

„Ne, určitě ne,“ začnu pěnit.

„Fajn, panstvo, já chtěl jít s Elizabeth,“ řekne Van Patten krotce (že by tu krotkost jen hrál?).

„Ne,“ já na to. „Žádný ženský.“

„Co máš proti Elizabeth?“ brání se Van Patten.

„Taky nevím,“ přidá se McDermott.

„Je pitomá. Vlastně ne, je inteligentní. Prostě ji nezvi,“ řeknu.

Po malé chvíli řekne Van Patten: „Začíná to bejt nějaký divný.“

„Když ne Elizabeth, proč ne Sylvii Josephsovou?“ navrhne McDermott.

„Tu? Na opíchání moc stará,“ řekne Van Patten.

„Volové,“ McDermott na to. „Vždyť má třiadvacet.“

„Osmadvacet,“ opravím ho.

„Fakt?“ ptá se po krátkém přemýšlení McDermott.

„Jo.“ Řeknu. „Fakt.“

McDermottovi nezbývá než si překvapeně povzdychnout.

„Kurva, teď jsem si vzpomněl,“ plácnu se dlaní do čela. „Vždyť jsem pozval Jeanette.“

„Konečně aspoň holka, kterou bych pozval i já,“ řekne chlípně Van Patten.

„Proč se tak fajn holka, jako je Jeanette, tahá zrovna s tebou?“ ptá se McDermott. „Co na tobě vidí, Batemane?“

„Má se u mě jak v bavlnce. V měkoučký bavlnce,“ zamumlám a řeknu:

„Musím jí zavolat a říct jí, ať nechodí.“

„A nezapomněl jsi na něco?“ ptá se mě McDermott.

„Na co?“ Sotva se soustředím.

„Není, ehm, Evelyn pořád na tvý druhý lince?“

„Do prdele,“ vykřiknu. „Nezavěšujte.“

„Proč já se o tohle vůbec starám,“ vzdychne si McDermott.

„Vem s sebou Evelyn,“ křičí Van Patten. „Vždyť je to krásná holka. Ať přijde v půl desátý do Zeus Baru.“

„Fajn, fajn,“ okřiknu ho, než se přepnu na druhou linku.

„Nechal jsi mě hrozně dlouho čekat,“ začne Evelyn.

„Nepřišla bys v devět třicet do Zeus Baru?“ navrhnu jí.

„Může se mnou přijít Stash a Vanden?“ ptá se rezervovaně.

„To je ta potetovaná?“ ptám se stejně rezervovaně já.

„Ne,“ vzdychne si. „Není potetovaná.“

„Nebrat, nechat ležet.“

„Ale Patricku,“ protestuje.

„Hele, můžeš bejt ráda, žes byla vůbec pozvaná, takže…“ přeskočí mi hlas.

Ticho, během něhož se necítím nijak nepříjemně.

„Nechme toho. Budu tě tam prostě čekat,“ řeknu. „A promiň.“

„Nic se nestalo,“ rezignuje. „V půl desáté?“

Přepnu se na druhou linku, kde skočím do řeči Van Pattenovi a McDermottovi zrovna ve chvíli, kdy se dohadují, zda se modré sako může nosit při stejných příležitostech jako blejzr v námořnické barvě.

„Haló? Držte huby. Může mi někdo věnovat chvilku opravdický pozornosti?“

„Jó, ale jó,“ reaguje Van Patten otráveně.

„Volám Cindy, aby zavolala Evelyn a rozmluvila jí tu večeři s námi.“

„Nechápu, proč jsi ji vůbec zval, jakej to mělo smysl?“ ptá se jeden z nich.

„Jenom jsme tě provokovali, blbečku,“ dodá ten druhý.

„N-no, to je jiná,“ řeknu zajíkavě. „E-ehm, nezavěšujte.“

Poté, co je najdu na svém Rolodexu, vytáčím Cindino číslo. Vezme hovor až poté, co si ověří mé číslo.

„Ahoj Patricku.“

„Cindy,“ řeknu, „potřebuju tvou pomoc.“

„Hamlin s vámi na večeři nepůjde, kluci,“ řekne. „Snažil se vám zavolat, ale všechny vaše linky byly obsazené. Vám nejde volat na pořadí?“

„Jistěže jde,“ řeknu na to. „To si myslíš, že jsme divoši?“

„Hamlin nedojde,“ zopakuje prázdně.

„Co dělá místo toho? Olejuje si svý nádobíčko?“

„Jde na večeři se mnou, pane Batemane.“

„Ale co tvá, ehm, keřová recepce?“ ptám se.

„Hamlin si to celé spletl.“

„Tykvičko,“ začnu.

„Cože?“ ona na to.

„Tykvičko, chodíš s kreténem,“ řeknu sladce.

„Dík, Patricku. Umíš být milý.“

„Tykvičko,“ varuju ji, „Chodíš s největším čurákem v New Yorku.“

„Oznamuješ mi věci, který už dávno vím,“ zívne.

„Tykvičko, chodíš s naprostým, úplným čurákem.“

„Víš vůbec, že Hamlin má šest televizorů a sedm videopřehrávačů?“

„Používá vůbec někdy ten veslovací trenažér, co jsem mu koupil?“ zajímám se.

„Nepoužívá,“ odpoví. „Ani se ho nedotkne.“

„Tykvičko, je to čurák.“

„Přestaň mi říkat tykvičko,“ začíná být otrávená.

„Víš, Cindy, kdyby sis mohla vybrat a číst WWD, nebo…“ Odmlčím se, nevím přesně, co bych měl říct. „Poslyš, Cindy, co teda vlastně plánujete na dnešní noc? Snad ne něco romantickýho?“

„O co se snažíš, Patricku?“ vzdychne.

„Toužím jen po míru, lásce, přátelství a porozumění,“ řeknu co nejchladněji.

„Co-že-to-chceš?“ Nechápe.

„Proč vlastně vy dva nevečeříte s námi?“

„Máme jiné plány.“

„Hamlin spískal tu pitomou rezervaci.“ Chce se mi rozeřvat vzteky.

„A vy panstvo ji využijete.“

„Vážně nechceš přijít?“ pokouším se o lascivní tón. „Někde toho čuráka vysaď, třeba v Juanitě.“

„Už musím jít na tu večeři,“ řekne. „Omluv nás u zbytku party.“

„Ale my jdeme do Kaktusu, vlastně, ehm, do Zeus Baru,“ řeknu a zmateně dodám, „vlastně do Kaktusu.“

„Vážně jdete zrovna tam?“ ptá se. „Proč?“

„Každý ví, že už to dávno není ten nejlepší podnik pro společenskou večeři.“

„Ale ten pitomej stůl objednal Hamlin!“ vykřiknu.

„Víš to jistě, že objednal stůl zrovna tam?“

„Už je to celá věčnost!“ řvu.

„Poslyš,“ řekne, „musím se obléknout.“

„Moc velkou radost mi to nedělá.“

„Neboj,“ řekne a zavěsí.

Vrátím se na první linku.

„Batemane, chápu, že to zní neuvěřitelně,“ přivítá mě McDermott, „ale propast mezi námi třemi se stále prohlubuje.“

„Nejím mexický jídla,“ oznámí Van Patten.

„Moment, my přece nejdem do mexický restaurace, nebo snad jo?“ ptám se. „Copak jsem si to spletl? Nejdeme snad do Zeus Baru?“

„Ne, hňupe,“ odsekne McDermott. „Do Zeus Baru jsme se nedostali. Jdeme do Kaktusu. Do Kaktusu na devět.“

„Ale já nic mexickýho nechci,“ řekne rezolutně Van Patten.

„Ale ty sám, Van Pattene, jsi objednal stůl,“ okřikne ho McDermott.

„Ani já tam nechci,“ napadne mě náhle. „Proč jíst mexický žrádlo?“

„To není mexický mexický,“ dá se do řeči podrážděný McDermott.

„Říká se tomu novomexická kuchyně a jsou to hlavně tapas a podobné věci z pohraničí. Moment, zas mi někdo volá.“

Odpojí se a nechá mě s Van Pattenem na jedné lince.

„Batemane,“ vzdychne si Van Patten. Nějak mě opouští euforie.

„O čem to zase mluvíš?“ Snažím se ze všech sil vzpomenout, kde jsem si dal schůzku s Evelyn a Jeanette.

„Pojďme jíst někam jinam,“ navrhuje.

Pohrávám si s tou myšlenkou, pak se podezřívavě zeptám: „A kam?“

„Do 1969,“ řekne a pokouší mě. „Co ty na to? 1969?“

„Tam bych šel docela rád,“ připustím.

„Co s tím uděláme?“ ptá se.

Přemýšlím o tom. „Zkusíme rezervaci. Rychle.“

„Fajn. Pro kolik lidí? Pro tři, pro pět?“
„Tak pro pět nebo pro šest.“
„Tak dobře. Nezavěšuj.“
Ve chvíli, kdy se odpojí, ozve se na lince McDermott.
„Co je s Van Pattenem?“ ptá se.
„Musel… se jít vychcat,“ odpovím.
„Proč se ti nechce jít do Kaktusu?“
„Protože mě zachvátila existenciální krize,“ zalžu.
„A podle tebe to je dostatečnej důvod.“ řekne McDermott. „Podle mě ne.“
„Haló?“ ozve se Van Patten, napojující se zpátky na naši linku.

„Batemane?“
„Jo. McDermott je tady taky,“ řeknu.
„Tak ne. Nevyšlo to ani omylem.“
„Kurva.“
„Co se děje?“ ptá se McDermott.
„Takže, panstvo, budeme pít margaritas?“ ptá se Van Patten. „Nebo na ně kašlem?“
„Margarita může bejt,“ McDermott na to.
„A Bateman?“
„Já si dám několik láhví dobrýho piva, nejlíp nemexickýho.“
„Do prdele,“ slyším McDermotta. „Někdo mi volá. Čekejte.“ Ozve se klapnutí.
Pokud se nemýlím, je zrovna osm třicet.
O hodinu později se pořád dohadujeme. Zrušili jsme rezervaci v Kaktusu a pak ji nejspíš někdo obnovil. Popleteně jsem se pokoušel zrušit neexistující rezervaci v Zeus Baru. Jeanette opustila svůj byt, nelze ji nikde zastihnout a nikdo netuší, ve kterém podniku se mohla ztratit. Nevím ani, kam jsem vlastně pozval Evelyn. Van Patten si mezitím stačil dát dva velké panáky absolutu a teď se mě ptá na detektiva Kimballa a o čem jsme spolu vlastně rozmlouvali, a já si na nic nemůžu vzpomenout, vím jen, že to bylo o lidech, co se ztratí, než bys řekl švec.
„Ty jsi s ním mluvil?“ ptám se.

„Jo. Mluvil.“
„Co se podle něj stalo s Owenem?“
„Zmizel. Prostě zmizel. Je fuč.“ řekne. Slyším, jak otevírá chladničku. „Žádnej incident. Nic. Úřady vědí prd.“
„Jo,“ řeknu. „Jsem z toho pořád v šoku.“
„Chápu. Owen byl… Já nevím,“ říká. Slyším, jak otevírá pivo.
„Co jsi mu všechno řekl, Van Pattene?“
„Normální věci. Že nosil žlutý a kaštanový vázanky. Že chodil na oběd do ‚21‘. Že ve skutečnosti nedělal do arbitráží, jak si to myslel Thimble, ale že dělal do fúzí. Samý obyčejný věci.“ Málem zaslechnu, jak krčí rameny.
„Co dál?“
„Co dál? Že nenosil šle. Byl opaskovej. Že přestal s kokainem. Že měl rád pivo. Však to znáš, Batemane.“
„Byl to debil,“ řeknu, „a odjel do Londýna.“
„Páni,“ zamumlá. „Nastává úpadek obecný způsobilosti.“
McDermott se zase napojí. „Tak co?“
„Kolik je hodin?“ ptá se Van Patten.
„Půl desátý,“ odpovíme unisono my dva.
„A… co se stalo s 1969?“ ptám se Van Pattena.
„O jakým 1969 to mluvíte?“ McDermott je úplně vedle.

„Nevím,“ řeknu.
„Zavřeno. Nejí se tam,“ připomene mi Van Patten.
„Nešlo by to obnovit v 1500?“ napadne mě.
„1500 je teď zavřená. Kuchyň je zavřená, celá restaurace je zavřená. Musíme jít do Kaktusu.“
Ticho.
„Haló, jste tam ještě?“ huláká McDermott a přeskočí mu hlas.
„Uchází jak propíchnutej plážovej balón,“ řekne Van Patten. Směju se.
„Vy si myslíte, že je to k smíchu,“ varuje McDermott.
„No a co? Co s tím míníš udělat?“ ptám se.
„Začínám si uvědomovat, že se nám zřejmě nepodaří objednat si stůl, řekněme, před půlnocí.“
„Seš si jistej s tím 1500? Připadá mi to fakt bizarní.“
„Ten návrh je čistě teoretickej?“ řve McDermott. „Ptáte se proč?
Protože mají zavřeno. A když mají zavřeno, tak si tam ne-mů-že-me zamluvit stůl. Chápete to?“
„Neber si to tak,“ řekne Van Patten chladně. „Půjdem do Kaktusu.“
„Rezervace nám propadla před deseti minutama, vlastně ne, před čtvrt hodinou.“
„Ale já ji myslím, před chvíli zrušil,“ řeknu a polknu pilulku xanaxu.
„Obnovil jsem ji,“ řekne McDermott.

„Seš nenahraditelnej,“ řeknu monotónně.
„Budu tam v deset,“ řekne McDermott.
„Pokud se stavím u bankomatu, budu tam až v deset patnáct,“ počítá Van Patten minuty.
„Dochází vám, že nás Jeanette a Evelyn čekaj v Zeus Baru, kde nemáme zamluvenej stůl? Napadlo to vůbec někoho?“ ptám se pochybovačně.
„Ale Zeus Bar je zavřenej a navíc jsme tam zrušili rezervaci, kterou jsme ani neměli,“ pokouší se uvažovat McDermott.
„Jenže já těm dvěma myslím říkal, ať tam na nás počkají.“ Zvedám prsty k ústům, zděšený takovou možností.
Po krátké chvíli se mě McDermott zeptá: „Chceš se dostat do maléru? Ty si o to přímo koleduješ.“
„Zas mi někdo volá. Proboha, kolik je hodin? Mám někoho na drátě.“

„To bude jedna z těch dvou,“ ozve se škodolibě Van Patten.
„Počkejte na mě,“ zaskřehotám.
„Hodně štěstí,“ zaslechnu Van Pattena, než se přepojím.
„Haló?“ začnu, „Vytočili jste číslo –“
„To jsem já,“ řve Evelyn, ale hluk v pozadí ji docela překřikuje.

„Jé, čau,“ řeknu jakoby nic. „Co se děje?“
„Patricku, jak to, že seš doma?“
„Odkud voláš ty?“ ptám se dobromyslně.
„Já jsem v Kak-tu-su,“ sykne.
„A kde ses tam vzala?“
„Říkals, že se tady setkáme,“ řekne. „Potvrdila jsem tvou rezervaci.“
„Jistě, promiň mi to. Zapomněl jsem ti říct.“
„A co jsi mi chtěl říct?“
„Že tam –“ polknu – „nepřijdem.“ Zavřu oči.
„A-kdo-je-ta-Jeanette?“ syčí tiše.
„Copak vám spolu není dobře?“ ignoruju její dotaz.
„Ne, není.“
„Proč ne?“ ptám se. „My dojedem… za chvíli.“

„Protože mi to celé připadá, ehm, nedůstojné!“ zvýší hlas.

„Podívej, za okamžik ti zavolám.“ Předstírám, že si zapisuju číslo.

„To se ti nepodaří.“ Evelynin hlas je tichý a napjatý.

„Proč ne? Stávka telefonistů skončila,“ pokusím se o něco jako vtip.

„Protože za mnou stojí Jeanette a chystá se k hovoru,“ řekne Evelyn.

Následuje velice dlouhá odmlka.

„Pat-ricku?“

„Evelyn. Neřešme to teď. Právě odcházím. Za pár minut tam budem. Čestné slovo.“

„Panebože –“

Přepnu se na druhou linku.

„Pánové, pánové. Něco se posralo. Já jsem to posral. Vy jste to posrali. Nevím.“ Blekotám v absolutním zmatku.

„Co se stalo?“ ptá se jeden z nich.

„Jeanette a Evelyn jsou v Kaktusu,“ řeknu.

„To je dobrý,“ vyprskne Van Patten.

„Víte přece, že nejsem měkkej, když mám narvat nějaký holce do kundy olověnou rouru,“ řeknu Van Pattenovi a McDermottovi.

Následné mlčení omylem pokládám za jejich zděšení, napadne mě, že si konečně začínají uvědomovat rozsah mé krutosti. Proto dodám:

„Ale s citem.“

„My tu tvou olověnou rouru dobře známe, Batemane,“ sejme mě McDermott. „Přestaň se nafukovat.“

„To se nám snaží napovídat, že ho má velkýho?“ ptá se Craiga Van Patten.

„Ani nevím,“ McDermott na to. „Má Van Patten pravdu? Opravdu mluvíš o svým beranidlu?“

Chvíli vyčkávám s odpovědí. „Víš… je to trochu jinak.“ Ozve se mi druhá linka.

„Tak jo. Začínám ti úředně závidět. Ale co teď? Kristepane, kolik je hodin?“

„To už je celkem fuk. Už na všechno kašlu.“ Mám takový hlad, že jím celozrnné ovesné vločky přímo z krabice. Znovu zazvoní telefon na druhé lince.

„Měli bysme sehnat nějakej fet.“

„Zavoláme Hamlinovi.“

„Kurva, dyť v tomhle městě není jedinej veřejnej záchod, na kterým bys svůj gram nesehnal. Tak proč volat?“

„Slyšeli jste už o posledním kšeftu telefonní společnosti Bell South?“

„Zítra bude v The Patty Winters Show Spuds McKenzie.“

DĚVČE

Středeční noc jsem si vyhradil pro děvče, které jsem potkal v M. K. a které chci mučit a filmovat. Neptal jsem se jí na jméno, není pro mě důležité. Sedí na pohovce v obývacím pokoji mého apartmá. Láhev šampaňského, cristalu, z poloviny prázdná, stojí na konferenčním stolku se skleněnou deskou. Pustím nějakou hudbu, na Wurlitzeru se objeví svítící číslice. Ptá se mě: „Co je tu tak… divně cítit?“

„Mrtvá krysa,“ odpovím klidně. Pak otevírám okna i posuvné skleněné dveře vedoucí na terasu, přestože je chladná noc, polovina října, a ona je oděná jen velmi spoře, ale další sklenice cristalu ji natolik zahřeje, že se mě začne vyptávat, čím se živím. Řeknu jí, že jsem chodil na Harvard, vyšel tamní obchodní školu a pak začal dělat na Wall Street v Pierce & Pierce, a když se mě zeptá, nevím, jestli z nevědomosti nebo z legrace: „Co to je?“, polknu, otočím se k ní zády, hledím na svého nového Onicu a řeknu: „Obchod …s obuví.“

Hned, jak jsme došli ke mně, jsem se sjel kokainem ze své lékarničky, a teď se pomocí cristalu dostávám trochu mimo, ale ne úplně. Dnešní The Patty Winters Show byla o stroji, který umožňuje

lidem rozmlouvat se zemřelými. To děvče má na sobě vlněné barateové sako a sukni, hedvábnou žoržetovou blůzu, náušnice ze slonoviny a akátu od Stephena Dwecka a hedvábnou žakárovou vestu, vše koupené … kde? Podle mě v Charivari.

Jsme v ložnici, je nahá, natřená olejem a saje mi úd, já stojím nad ní a pak ji udeřím do tváře, popadnu ji jednou rukou za vlasy, řvu na ni: „Ty hnusná štětko," což ji ještě víc vzruší, a zatímco mi ho dál kouří, začne si prsty jezdit po klitorisu, pak mi líže koule a ptá se: „Jak se ti to líbí?" a já odpovídám:

„Jedem, jedem," a zrychluju dech. Má pevná, vysoká a kulatá prsa, obě bradavky jí stojí, dusí se mou kládou, když ji hrubě píchám do pusy, pak natáhnu ruku, chytím její velké bradavky, dál ji píchám, nacpu jí do zadku umělý penis připevněný na řemenu, mačkám jí prsa, dokud nezačne prosit, abych přestal. Večer jsem jedl s Jeanette v nové Severoitalské restauraci na Upper East Side poblíž Central Parku; hodně drahý podnik. Měl jsem na sobě oblek šitý na míru Edwardem Sextonem a smutně jsem vzpomínal na náš rodinný dům v Newportu. Poté, co jsem se zbavil Jeanette, musel jsem se v M. K. vybavovat s agentem nadace, která má cosi společného s Danem Quaylem, kterého ani já nemám rád. V M. K. jsem si všiml té dívky, se kterou teď píchám. Všiml jsem si jejího pevného těla na pohovce v prvním poschodí, kde jsem hrál kulečník. „Panebože," říká. Jsem vzrušený. Lehce ji plesknu přes tvář, pak ji políbím, načež ji začnu divoce kousat do rtů.

Zaplaví ji strach, děs, zmatek. Když se mě snaží odstrčit, uvolní se jí řemen kolem pasu a umělý úd vyklouzne ven ze zadku.

Skutálím se na stranu, dělám, že jí umožňuju uniknout, a pak, zatímco si z podlahy sbírá svršky a mumlá něco o „zatraceným pitomým šílenci", skočím po ní jak vzteklý šakal, s pěnou u pusy.

Pláče, omlouvá se, hysterický vzlyká, prosí, abych jí neubližoval, tvář jí zaplavují slzy, zakrývá si prsa, stydí se.

Ale ani její vzlyky mě sexuálně nevzruší. Cítím jen malou rozkoš, když ji znehybňuju nervovým plynem Mace, ještě méně mě baví, když čtyřikrát nebo pětkrát udeřím její hlavou proti zdi. Ztratí vědomí, na zdi zůstane malá krvavá skvrnka s několika přilepenými vlasy. Poté, co upadne na podlahu, jdu do koupelny a dám si další dávku středně kvalitního koksu, který jsem včera sehnal u Nella nebo snad v Au Baru. Zvoní telefon, ale záznamník to za mě vyřeší. Hluboko se předkláním před zrcadlem, telefon mě nijak nezajímá, ani se neobtěžuju zjistit, kdo asi volá.

Jak se dalo čekat, je brzy přivázaná k podlaze, nahá, na zádech, nohy i ruce má připevněny k provizorním podstavcům, které jsou zatíženy kovovými pláty. Do rukou jsem jí nastřílel spoustu hřebíků, nohy jsou roztaženy, jak je to nejvíc možné. Podložil jsem jí zadek polštářem a kundu jsem pomazal sýrem značky Brie.

Část sýra jsem jí napěchoval až dovnitř do vagíny. Jakž takž znovu nabývá vědomí a zahlédne mě nad sebou. Dovedu si představit, že když mě vidí nahého, se stojícím pyjem, má absence lidskosti ji musí naplnit nepojmenovatelnou hrůzou. Umístil jsem její tělo před obrazovku nového televizoru Toshiba, na videu hraje má vlastní kazeta, na níž se zrovna objevuje poslední děvče, které jsem si filmoval. Mám tam na sobě oblek od Josepha Abbouda, vázanku od Paula Stuarta, boty od J. Crewa, nějakou italskou vestu a klečím vedle mrtvoly dívky na podlaze. Požírám její mozek, hltavě se cpu, růžové, krevnaté maso si ochucuju omáčkou Grey Poupon.

„Vidíš?" ptám se té dívky, která není v televizi. „Vidíš dobře? Díváš se?" šeptám jí.

Pokusím se použít elektrickou vrtačku, cpu jí nástroj do úst, ale ona je dostatečně při vědomí a zoufale zatíná zuby. Drží je zaťaté ze všech sil, a ačkoli se přes ně vrták snadno dostane, přestane mě celá věc zajímat, zvednu jí hlavu, ústa má plná krve, nutím ji, aby se dívala na zbytek kazety, na níž zmučené děvče krvácí snad ze všech částí těla. Doufám, že si uvědomuje, že ani ji nic neuchrání před podobným osudem. Že její život skončí zde, na podlaze mého apartmá, s rukama přišpendlenýma k podlaze, se sýrem a kusy polámaného skla v kundě, s hlavou rozdrcenou a fialově krvácející, a že to vše nemůže nijak ovlivnit. Kdyby šla k Nellovi nebo do Indočíny nebo Marsu nebo Au Baru místo do M. K., kdyby se mnou nejela taxíkem na Upper West Side, její osud by nebyl jiný. Já bych si ji našel. Protože tak to ve světě chodí. Řekl jsem si, že dnes v noci se

nebudu obtěžovat s kamerou. Snažím se jí nacpat do vagíny trubku z prolézačky pro křečky firmy Habitrail. Násilím jí na jeden konec navlékám stydké pysky, ale i když je trubka pořádně namaštěná olivovým olejem, nechce se do ní celá vlézt. Hrací skříň mi k tomu hraje „The Worst That Could Happen“ od Frankie Valliho. Potichu si prozpěvuju text a přitom tlačím té děvce do kundy kulatý kus plastiku. Nakonec nezbývá než jí do rozkroku nastříkat kyselinu, aby se maso uvolnilo a pustilo dovnitř namaštěný konec trubky. Konečně trubka snadno vklouzne dovnitř. „Doufám, že tě to bolí,“ řeknu.

Když nesu z kuchyně do obývacího pokoje svou krysu, pobíhá divoce po skleněném teráriu. Zbytky té druhé krysy, kterou jsem si minulý týden koupil na hraní, nesežrala, takže mrtvola zvířete teď hnije v rohu nádoby. (Kromě mrtvoly jsem kryse nedal posledních pět dní žádné žrádlo.) Položím skleněné terárium vedle spoutané dívky a krysa, možná díky pachu sýra, začne vyvádět jak smyslů zbavená, běhá v kruzích, kňourá, pak se snaží dostat své hladem zesláblé tělo přes stěnu svého vězení. Nepotřebuje nijak pobízet, takže přiostřený věšák na kabáty, který jsem si k tomu účelu přinesl, leží nepoužit vedle mě. Děvče je při vědomí, když se zvíře snadno proplazí plastikovou trubkou do jejího lůna.

Krysa jako by našla novou energii, cpe se dovnitř, už v dívce zmizela celá přední polovina jejího těla, po další minutě – při žraní se úplně třese – kouká ven jen ocas. Vytáhnu rouru ven a krysa zůstane uvězněná uvnitř. I ocas zmizí. Zvuky, které vydává ta holka, nejsem schopen popsat.

Už teď vím, že její smrt bude charakteristicky nesmyslná a náhodná, na podobné hrůzy jsem však zvyklý. Jako by dodělávala po kapkách, ale ani to mě nevyvádí z míry. Nepociťuju žádný smutek.

Abych si to sám sobě dokázal, dívám se asi dvě minuty, jak se krysa prokousává spodní částí dívčina břicha, dávám si pozor, aby neztratila vědomí. Dívka bolestí škube hlavou, oči má rozšířené děsem a beznadějí. Pak nastartuju motorovou pilu a v sekundě ji rozpůlím. Drnčící ozubení projde její kůží a svalstvem a šlachami a kostmi tak rychle, že ještě chvíli zůstává naživu a vidí, jak jí od těla odtrhávám nohy – její zkrvavená stehna se zbytky zmrzačené vagíny – a zvedám je před sebou do výše, jsou polité krví jako nějaká trofej. Ještě chvíli má otevřené oči, rozostřené, zračí se v nich absolutní zoufalství, pak je zavře.

V poslední chvíli před smrtí jí nožem odříznu nos i s kusem kůže na čele, až se objeví holá kost. Rozdrtím jí bradu. Zbývá jí jen polovina úst, do níž se udělám jednou, podruhé, potřetí. Nezajímá mě, jestli ještě dýchá, a vymáčknu jí obě oči z důlků. Krysa vyleze hlavou dopředu – nějak se jí v tělních dutinách té holky podařilo otočit – je zamazaná krví a já si všimnu, že jí motorová pila uřízla asi polovinu ocasu. Chvíli ji krmím zbylým sýrem Brie a pak pocítím, že je třeba umlátit ji k smrti, což udělám.

Později se budou dívčino stehno a levá dolní čelist péct v troubě. V křišťálovém popelníku od Steubena zapálím chumáče pubického ochlupení, které velice rychle shoří.

V DALŠÍ NOVÉ RESTAURACI

Po jistou omezenou dobu se mi daří být alespoň trochu veselý a společenský, a tak mohu přijmout Evelynino pozvání na večeři.

Odehraje se to během prvního listopadového týdne v Luke, nové supermondénní čínské restauraci, kde rovněž vaří, celkem překvapivě, kreolská jídla. Máme vynikající stůl (rezervoval jsem ho na jméno Wintergreen – prostý úspěch, který potěší) a já jsem pevný v kramflecích, klidný, neruší mě ani Evelyn žvatlající nesmysly o obrovském reklamním vejci Fabergé, se kterým se setkala v obchodním domě Pierre a které se samo pohybovalo po chodbách. Minulý týden byl v Royaltonu halloweenový večírek a já na něj přišel převlečený za masového vraha, měl jsem dokonce na zádech i nápis MASOVÝ VRAH (což bylo trošku lehčí ráže, než kostým, který jsem si plánoval vzít původně a na němž stálo SADISTICKÝ ZABIJÁK), pod ním krví načmáráno Jsem já a můj oblek byl vymáchaný v krvi, z níž část byla umělá a většina skutečná.

V jedné pěsti jsem držel kadeř vlasů Viktorie Bellové a vedle knoflíkové dírky (s malou bílou růží) jsem měl přišpendlenou kost z nějakého ukazováčku, kterou jsem varem zbavil masitých částí. Ačkoli byl můj kostým dokonalý, vyhrál první cenu v soutěži Craig McDermott. Přestrojil se za Ivana Boeskyho, což bylo podle mě nespravedlivé, protože mnoho lidí se domnívalo, že jsem se loni převlékl za Michaela Milkena. Dnešní The Patty Winters Show bylo o vybavení pro domácí potraty.

Prvních pět minut poté, co nás usadili, docela ujde. Pak nám přinesou objednané pití, já se po něm instinktivně natáhnu a zjistím, že se přikrčím pokaždé, když Evelyn otevře ústa. Všimnu si, že v podniku dnes večer jí i Saul Steinberg, Evelyn však o tom nic neřeknu.

„Připijeme si?“ navrhnu.

„Přípitek? A na co?“ zamumlá bez zájmu, natahuje krk a prohlíží si holý, slabě osvětlený a čistě bílý interiér podniku.

„Na svobodu?“ ptám se unaveně.

Ale ona mě neposlouchá, protože k našemu stolu zamíří jakýsi Angličan v tříknoflíkovém vlněném károvaném obleku, pestře kostkované vlněné vestě, oxfordské bavlněné košili s rozhalenkou, lesklých polobotkách a hedvábné vázance, vše od Garricka Andersona, na něhož Evelyn ukázala prstem, hned když jsme se posadili, a o němž řekla, že je „krásný“, zatímco podle mě je trpaslík. Otevřeně s ní flirtuje a mě štve, že si teď určitě myslí, že žárlím, poslední trumf je však můj a začnu se smát, když se neznámý Evelyn zeptá, jestli ještě pracuje v „té galerii na První ulici“. Evelyn je viditelně překvapená, ztrácí úsměv, opraví jeho omyl, vymění si s ním ještě pár zbytečných formalit, načež on mizí. Ona potáhne nosem, pak otevře jídelní lístek, a aniž by se na mě dívala, začne mluvit o něčem jiném.

„Co znamenají všechna ta trička, která teď vídám po městě?“ ptá se. „Jsou všude. Všiml sis jich taky? Bez ochranky žádný sex? Byl snad nějaký skandál s přepadením? A nějak mi unikl? O čem jsme to mluvili?“

„Zase seš úplně mimo. Na těch tričkách je Bez ochrany není les.“

Vzdychnu si, zavřu oči. „Nezlob se, Evelyn, ale jenom ty jsi schopná poplést si sex a les.“ Nemám nejmenší tušení, proč takhle mluvím, ale sám sobě přikývnu, mávám na někoho u baru, na nějakého staršího muže s tváří skrytou ve stínu, muže, jehož znám jen matně, ale který přesto pozvedne sklenici se šampaňským, pokyne nám a usměje se. Potěší mě to.

Slyším Evelyn, jak se ptá: „Kdo to byl?“

„Jeden přítel,“ odpovím.

„Nepoznala jsem ho. Je z P & P?“

„Neptej se,“ povzdychnu si.

„Kdo je to, Patricku?“ ptá se znovu. Mé tajnůstkářství ji zaujalo víc než chlapíkovo jméno.

„Proč?“ ptám se jí.

„No tak kdo je to?“ nedá si pokoj. „Vymáčkni se.“

„Jeden přítel,“ zatínám zuby.

„Kdo, Patricku?“ ptá se a zašilhá. „Nebyl na mém vánočním večírku?“

„Ne, tam nebyl.“ Rukama bubnuju do desky stolu.

„Není to… ten … Michael J. Fox?“ pořád po něm pošilhává. „Ten herec?“

„To sotva,“ řeknu. Začínám mít všeho dost. „Tak abys věděla, jmenuje se George Levanter a nehrál v Tajemství mého úspěchu.“

„Zajímavé.“ Evelyn už je otočená zpět ke stolu a vybírá si jídla z jídelního lístku. „Nevíš, o čem jsme mluvili předtím?“

Ze všech sil se snažím vzpomenout si. Nejsem si pořád jistý, takže se raději ptám: „O pomádách, nebo o nějakém druhu pomády?“ vzdychnu si. „Nevím.“ Pak ještě dodám: „Ten chlap, se kterým jsi mluvila, je trpaslík.“

„Ian není trpaslík, Patricku,“ řekne.

„V každém případě je neobyčejně malý,“ oponuju jí. „Seš si jistá, že ten nebyl na tvým vánočním večírku“ – a pak tišeji dodávám – „a neservíroval tam předkrmy?“

„Neměl bys mluvit o Ianovi tak hnusně,“ řekne a roztáhne si na klíně ubrousek. „Nesnesu to,“ zašeptá a hledí do země.

Nemůžu se ubránit úšklebku.

„To není legrace, Patricku,“ říká.

„Ty kazíš každou konverzaci,“ poznamenám.

„To sis myslel, že mi to bude lichotit?“ vyprskne hořce.

„Podívej, kotě, já se jen snažím, aby naše setkání dopadlo co nejlíp, tak ho nekaz.“

„Nech toho,“ ona na to. Docela mě ignoruje. „Podívej, támhle je Robert Farrell.“ Zamává mu a pak na něj nenápadně ukáže prstem, snad abych se nemohl mýlit. Samozřejmě, že všeobecně oblíbený Bob Farrell sedí u vynikajícího stolu u okna obráceného na sever.

Tajně šílím vzteky.

„Vypadá velice dobře,“ poznamená obdivně jen proto, že si všimla, jak svlékám pohledem nádhernou dvacítku, se kterou sedí. Aby se ujistila, že jsem to zaregistroval, laškovně zacvrliká: „Doufám, že nezačneš žárlit.“

„Je sympatický. Vypadá přitrouble, ale je sympatický,“ připouštím.

„Nebuď protivný. Je velice hezký,“ řekne a pak navrhne: „Proč si nenecháš udělat účes, jaký má on?“

Před touhle poznámkou jsem byl jako automat a jen matně dával pozor na to, co Evelyn říká, teď však propadám panice a zeptám se: „Co se ti na mých vlasech nelíbí?“ Můj vztek se v sekundě zečtyřnásobí. „Co se ti na nich k sakru nelíbí?“

„Tak jsem to nemyslela,“ postřehne, jak mě vyvedla z míry. „Byl to jen návrh.“ Konečně si všimne, kolik krve se mi nahrnulo do tváří. „Tvé vlasy jsou… fakt skvělé.“ Pokusí se o úsměv, podaří se jí však jen ustaraný výraz.

Usrknu – asi půl sklenice – svého J&B, což mě dostatečně uklidní, a pak řeknu, s pohledem upřeným na Farrella: „Abych řek pravdu, úplně mě děsí ta jeho cejcha.“

I Evelyn si ho znova prohlíží. „Vždyť skoro žádné břicho nemá.“

„Má strašlivou cejchu. Podívej se pořádně.“

„To jen tím, jak sedí,“ řekne popuzeně. „Seš děsně –“

„Má cejchu, Evelyn,“ nedám si pokoj.

„Seš blázen,“ mávne rukou. „Šílenec.“

„Evelyn, tomu člověku je sotva třicet.“

„A co má být? Každého nebaví zvedat činky tak jako tebe,“ řekne otráveně a vrátí se k jídelnímu lístku.

„Já ‚nezvedám činky‘,“ povzdechnu si.

„Klidně si běž a vraž mu jednu do nosu, ty velikej rváči, mně je to fakt putna,“ snaží se mě zbavit.

„Nehecuj mě,“ varuju ji, podívám se znovu na Farrella a řeknu:

„Je to chudák.“

„Panebože, Patricku. Dej pokoj, nemáš jediný důvod tvářit se tak ublíženě.“ Evelyn mluví rozzlobeně a nespouští oči z jídelního lístku. „Tvá antipatie nemá žádnej základ. Stejně si začínám myslet, že se s tebou děje něco divnýho.“

„Podívej se na jeho oblek,“ přestávám se kontrolovat. „Jaký hadry má na sobě.“

„No a co, Patricku.“ Otočí stránku, zjistí, že je prázdná, a vrátí se ke stránce, do které se nořila předtím.

„To ho nenapadlo, že ten oblek může vzbuzovat odpor?“ ptám se.

„Patricku, ty začínáš být úplně šílený,“ potřese hlavou a prohlíží si nabídku vín.

„Zatraceně, Evelyn, jak to myslíš, že začínám? Já už sakra dávno jsem.“

„Musíš se vyjadřovat tak ohavně?“ ptá se.

„Co já vím?“ pokrčím rameny.

„A stejně, chtěla jsem ti vyprávět, co se stalo Melanii a Taylorovi…“ něčeho si všimne, a aniž by ukončila větu, pokračuje jedním dechem, „…nedívej se na můj hrudník. Dívej se na mě, ne na můj hrudník. Ale k věci, Taylor Grassgreen a Melanie byli… Melanii přece znáš, chodila do Sweet Briar. Její otec přece vlastní skoro všechny banky v Dallasu. A Taylor chodil na Cornellovu universitu. Měli se sejít v Cornell Klubu a pak jít večeřet do Mondrianu, už měli zajištěná místa, tuším že na sedm a on měl na sobě…“ Zarazí se, pak se poopraví. „Vlastně ne.

Vlastně v La Cygne. Takže šli do La Cygne a Taylor měl na sobě…“ Znovu se zarazí. „Bože, že by to byl přece jen Mondrian? Ano, byl to Mondrian. Mondrian v sedm. Měl na sobě oblek od Piera Dimitriho. Melanie šla nakupovat. Podle všeho k Bergdorfům, ale nevím to určitě – ale vlastně ano, musela jít k Bergdorfům, protože měla na sobě v kanceláři ten šátek a vlastně nebyla asi dva dny v aerobiku a byli přepadeni jedním z těch –“

„Číšníku!“ volám na jednoho, jenž prochází kolem. „Můžu dostat ještě jeden drink? Ještě jednu J&B?“ Ukážu na sklenici a štve mě, že jsem své přání formuloval jako otázku, a ne jako příkaz.

„Tebe nezajímá, co se stalo?“ ptá se podrážděně Evelyn.

„Doslova tajím dech,“ povzdychnu si beze stopy zájmu. „Nemůžu se dočkat.“

„Bylo to hrozně zábavné,“ začne.

Napadá mě, že absorbuju všechno, co mi říká. Všimnu si, jak málo je v ní živočišnosti, a začne mi to ohromně vadit. Dříve mě na ní právě její chlad přitahoval. Nyní mě vyvádí z míry, odcizuje, plní nepojmenovatelnou hrůzou. Při naší poslední psychoterapeutické seanci – včera – se mě psychiatr, k němuž chodím poslední dva měsíce, zeptal: „Jaký druh antikoncepce s Evelyn používáte?“ Vzdychl jsem si před odpovědí, fixoval jsem zrak nejprve na mrakodrap za oknem, pak na obraz nad skleněným konferenčním stolkem od Turchina, velkou vizuální reprodukci grafického ekvalizéru, kterou dělal někdo jiný než Onica. „Její zaměstnání,“ řekl jsem pak. Když se mě zeptal na její oblíbenou polohu, odpověděl jsem mu smrtelně vážně: „Vydražení zadlužené nemovitosti.“ V hloubi duše si uvědomuju, že kdyby v restauraci nikdo kromě nás nebyl, sebral bych ze stolu čínské jídelní tyčinky a vrazil bych je Evelyn do očí, načež bych je přelomil vejpůl. Zatím však přikývnu, dělám, že poslouchám, uklidním se a pak si nechám na ten nápad s tyčinkami zajít chuť. Místo něj si poručím láhev Chassagne Montrachet.

„Není to výborné?“ ptá se mě Evelyn.

Spolu s ní se způsobně zasměju, zvuk, který mi vychází z úst, je plný pohrdání. Řeknu: „Síla.“ Řeknu to hluše, prázdně. Pohledem postupně sleduju všechny ženy za barem. Chtěl bych si s některou z nich zapíchat? Asi jo. Evelyn se zoufale rozhoduje mezi hrozinkovým maché a salátem gumbo, nebo salátem z gratinované řepy, lískových oříšků, mladých cibulek a čekanky a já mám pocit, že jsem se přecpal clonopinem proti žaludečním křečím a že pilulky nijak nepomáhají.

„Kristepane, dvacet dolarů za pitomou vaječnou roládu?“ hledím do jídelního lístku.

„To je vaječný krém mu-šu, slabě opékaný,“ ona na to.

„Obyčejná vaječná roláda,“ protestuju.

Evelyn nejde daleko pro odpověď. „Seš ohromně kultivovaný, Patricku.“

„Ne,“ pokrčím rameny. „Jenom myslím mozkem.“

„Hrozně ráda bych si dala jesetera,“ řekne. „Miláčku, dáš si ho taky?“

„Ne,“ řeknu.

„Proč ne?“ našpulí rty.

„Nechci nic z konzervy, ani nic, co je z Persie,“ vzdychnu si.

Nadutě se ušklíbne a znovu mrkne na jídelní lístek. Slyším, jak říká: „Ta mu-fu míchanice je vážně prvotřídní.“

Plynou minuty. Objednáváme si. Přinášejí jídlo. Jako vždy na obrovských talířích z bílého porcelánu. Dva kusy uzené sašimi z okounka žlutoocasého leží ve středu, kolem jsou malé kousky wasabi, obložené mikroskopickým množstvím hajiki, na vrcholu talíře leží jeden malý garnát,

druhý, ještě menší, leží stočený ve spodní části. Garnáti mě překvapí, myslel jsem si, že se jedná o převážně čínský restaurant. Dlouho tupě hledím na talíř, a když pak požádám o trochu vody, objeví se číšník a nese místo ní pepřenku a nenechá se přesvědčit, aby se nezdržoval poblíž našeho stolu a v pětiminutových intervalech se neptal, zda si „náhodou nepřejeme trochu pepře“. Jakmile se ten hlupák přesune k vedlejšímu boxu, jehož dočasní obyvatelé si zakryjí rukama talíře, zavolám na vrchního a žádám ho: „Mohl byste prosím říct tomu číšníkovi s pepřenkou, ať přestane obtěžovat u našeho stolu?

My nechceme žádný pepř. Neobjednali jsme si nic, co by se jedlo s pepřem. Nic s pepřem. Řekněte mu, ať vypadne.“

„Zajisté. Velice se omlouvám.“ Pokorně se ukloní.

Trochu zaražená Evelyn se mě ptá: „To musíš být tak ohromně zdvořilý?“

Položím vidličku a zavřu oči. „Proč pořád rušíš mou pohodu?“

Nadechne se. „Pokusme se o obyčejnou konverzaci. Ne o výslech. Souhlasíš?“

„A o čem?“ odseknu.

„Podívej,“ začne. „Příští čtvrtek je mítink Mladých republikánů v Pla…“ Zarazí se, na něco si vzpomene a pokračuje, „v Trump Plaza.“ Chci jí říct, že nebudu mít čas, modlím se k bohu, ať má jiné plány, ačkoli asi před dvěma týdny, opilý a sjetý kokainem u Mortimera nebo v Au Baru, jsem ji já sám pozval, kristova noho.

„Půjdem tam spolu?“

Mrzutě řeknu: „Asi jo.“

Jako dezert jsem připravil něco hodně speciálního. U dnešní vydatné snídaně v Klubu 21 s Craigem McDermottem, Alexem Baxterem a Charlesem Kennedym jsem z jednoho pisoáru ukradl závěsný deodorant ve tvaru plochého koláčku. Doma jsem ho polil levnou čokoládou na vaření, zmrazil, pak položil do prázdné krabice z cukrářství Godiva, ovázal hedvábnou mašlí a nyní v Luke jsem předstíral, že jdu na záchod, šel místo toho do kuchyně, balíček jsem si vyzvedl z kabátu v šatně a v kuchyni požádal číšníka, aby nám tu věc přinesl na stůl „v krabici“ a aby řekl dámě, že pan Bateman jim odpoledne telefonoval, aby dezert objednali speciálně pro ni. Řekl jsem mu dokonce, když jsem krabici otevíral, aby do ní vložili květinu či jinou dekoraci. Do ruky jsem mu strčil padesátku. Číšník přišel až dostatečně dlouhou dobu poté, co odnesli naše talíře. Nadchlo mě, jak velkou si s mým dárkem dal práci. Dokonce krabičku přikryl stříbrným víčkem a Evelyn taje štěstím, když před ni můj dárek staví na stůl. Říká „ó-lalá“ a hned se natahuje pro lžičku, položenou vedle sklenice na vodu (dal jsem si pozor, abych ji předtím vyprázdnil). Obrací se ke mně, říká: „Patricku, to je rozkošné,“ a já se s úsměvem obrátím na číšníka a dávám mu znamení, aby se vzdálil, když se pokouší položit další lžičku na mou stranu stolu.

„Ty si se mnou nedáš?“ ptá se překvapená Evelyn. Vrhá se na čokoládou politý deodorant z pisoáru s nadšením a vykřikuje: „Já sladkosti od Godivy zbožňuji.“

„Nemám hlad,“ řeknu. „To ta večeře… ohromně sytá.“

Nakloní se dolů, očichává můj dárek a překvapí ji neznámý pach (nejspíš dezinfekce). Teď se ptá trochu vylekaně: „Určitě ne?“

„Určitě, miláčku. Koupil jsem to pro tebe. A není toho zase tak moc.“

Nese si do úst první sousto, žvýká s výrazem povinnosti ve tváři, pozoruju náhlé a výrazné znechucení, pak polkne. Otřese se, udělá grimasu, ale když si bere na zkoušku do pusy další sousto, snaží se o úsměv.

„Chutná?“ ptám se neodbytně. „Sněz to celé. Neboj, přece to není otrávené.“

Její tvář je zkroucená hnusem. Pak zbělá, jako by se chystala zvracet.

„Copak?“ zubím se co nejpřívětivěji. „Co se děje?“

„Je to strašně…“ Její tvář teď vypadá jako v agónii zkroucená posmrtná maska. Otřese se, zakašle. „ mátové.“ Zoufale se snaží o vděčný úsměv, který se jí však nemůže podařit. Vrhne se na

mou sklenici s vodou a v zoufalé snaze osvobodit ústa od hnusné chuti ji jedním douškem vyprázdní. Pak si všimne, že vypadám poděšeně. Znova se pokouší o úsměv, tentokrát o omluvný.

„Je to jenom –“ znovu se otřese – „jenom… děsně mátový.“

Připadá mi jak velký černý mravenec – velký černý mravenec na originálu od Christiana Lacroixe –, který požírá pisoárový deodorant, a málem se začnu smát, zároveň však chci, aby mě nezačala podezírat. Nechci, aby ji napadlo můj koláček nedojíst.

Ale ona se už nedokáže přinutit, takže odsunuje lahůdku, z níž snědla jen dvě sousta, a předstírá, že je sytá. V tu chvíli mě zaplaví divný pocit. I když Evelyn s mým dárkem předvedla zázračné kousky, pocítím jistý smutek a uvědomím si, že ačkoli jsem s velkou radostí sledoval, jak se zakusuje do něčeho, co jsme já a nespočet dalších chlapů pomočili, utrpení, které jsem jí připravil, se odehrálo na můj účet – že je jen nevýraznou, trapnou výmluvou, kvůli níž s ní zabíjím tři cenné hodiny.

Mimoděk zatínám čelist, uvolňuju, zatínám a znovu uvolňuju. Někde hraje jakási hudba, neslyším ji. Evelyn se hrubě ptá číšníka, jestli by jí z nedaleké trafiky nedonesl trochu živočišného uhlí.

Nastává kritická chvíle celé večeře. Je to chvíle, kdy Evelyn prohlásí: „Chtěla bych začít budovat pevný vztah.“

Celý večer je natolik zoufalý, že její prohlášení ani nic nezkazí, ani mě nezaskočí nepřipraveného, ale nesmyslnost chvíle mě dusí, posunu sklenici s vodou zpět k Evelyn a požádám číšníka, aby odnesl polosnězený pisoárový koláček. Má trpělivost jako by se ztratila současně s rozpouštějícím se zákuskem. Poprvé si teď všímám, že na mě v posledních dvou letech nehleděla jen s obdivem, že v jejích očích se zračila i jakási nenasytná chamtivost. Přinášejí jí sklenici na vodu a láhev Evianu.

Přeslechl jsem, že si ji objednala.

„Myslím, Evelyn…“ začnu, zarazím se, znova se dám do řeči.

„Myslím, že se mezi námi cosi vytratilo.“

„Proč? Co se děje?“ Mává na nějakou dvojici – myslím, že na Lawrence Montgomeryho s Geenou Websterovou – a Geena (?) k ní natáhne přes celou místnost ruku s náramkem. Evelyn gesto opětuje.

„Nemohu nijak zabránit své… své potřebě vraždit v masovém měřítku,“ řeknu jí, přičemž pečlivě vážím každé své slovo.

„Neznám… neznám jinou cestu, jak vyjádřit své zablokované tužby.“ Překvapí mě, jaké emoce ve mně mé přiznání vzbudí. Cítím se vyčerpaně. Mám prázdnou hlavu. Evelyn jako obvykle nepochopí, co se jí snažím sdělit. Přemýšlím, jak dlouho mi potrvá, než se jí konečně zbavím.

„Patricku,“ řekne, „pokud mi znovu začneš povídat, že si mám nechat dát prsní implantáty, odcházím.“ Snaží se o varovný tón.

Přemýšlím o tom všem, pak řeknu: „Je pozdě, Evelyn, na všechno je pozdě.“

„Jsi přecitlivělý,“ řekne a mávne na číšníka, naznačuje mu, aby přinesl další vodu.

„Mluvím vážně,“ řeknu klidně. „Nemá to cenu. S námi dvěma. Vážně nežertuju.“

Znovu se na mě podívá a já zadoufám, že aspoň někdo dokáže pochopit, co se všem snažím vysvětlit. Ona však řekne: „Nechme teď tohle téma na pokoji, ano? Promiň, jestli jsem se tě dotkla.

Dáš si teď se mnou kávu?“ Znovu přivolá číšníka.

„Pro mě espresso bez kofeinu,“ řekne. „Patricku?“

„Portské.“ Vzdychnu si. „Jakékoli portské.“

„Chcete si prohlédnout –“ začne číšník.

„Prostě to nejdražší portské,“ přeruším ho. „Jó a … nějaké černé pivo.“

„Páni,“ mumlá Evelyn, když se číšník vzdálí.

„Ještě navštěvuješ toho svýho psychiatra?“ ptám se.

„Patricku,“ varuje mě. „Koho?“

„Promiň,“ vzdychnu. „Svýho psychoanalytika.“

„Už ne.“ Otevře kabelku, něco v ní hledá.

„Proč ne?“ začnu se zajímat.

„Přece jsem ti už řekla,“ řekne otráveným tónem.

„Ale já si to nepamatuju,“ napodobím její hlas.

„Na konci jedné schůzky na mě dotíral, jestli bych ho s jeho třemi přáteli dokázala dostat k Nellovi.“ Vytáhne z kabelky kompakt a proti jeho zrcadlové ploše si prohlíží tvář a ústa.

„Proč se ptáš?“

„Protože podle mě psychoanalytika potřebuješ,“ začnu váhavě, ale upřímně. „Podle mě seš psychicky nevyrovnaná.“

„Ty, který máš v bytě plakát s Oliverem Northem, říkáš o mně, že jsem nevyrovnaná?“ Znervózní a znovu cosi hledá v kabelce.

„Jo. Seš nevyrovnaná, Evelyn,“ řeknu.

„Přeháníš. Pořád přeháníš.“ Hrabe se v kabelce, na mě se vůbec nedívá.

Povzdychnu si, pak se zatvářím zoufale. „Nechci naši konverzaci hnát do krajností, ale –“

„To je ve tvém případě dost zvláštní, Patricku.“

„Evelyn. Tohle musí skončit.“ Naberu dech a mluvím ke svému kapesníku. „Je mi sedmadvacet. Nechci být svazován nějakým trvalým vztahem.“

„Miláčku?“ ptá se.

„Neříkej mi tak,“ odseknu.

„Proč? Proč, miláčku?“

„Proto,“ odseknu podruhé.

„A jak ti teda mám říkat?“ rozhorlí se. „CEO?“ Zadusí uchechtnutí.

„Ježíši Kriste.“

„Vážně, Patricku. Jak bys chtěl, abych ti říkala? To ti mám říkat pane generální?“

„Kristepane.“

„Ale ne, opravdu, Patricku. Jak ti mám říkat?“

Vaše Veličenstvo, napadá mě. Vaše Veličenstvo, Evelyn. Chci, abys mě oslovovala Vaše Veličenstvo. Ale nevyslovím to. „Evelyn, neříkej mi vůbec nijak. Nechci, abychom se nadále vídali.“

„Ale vždyť máme společné přátele. Jak se můžeme přestat stýkat?

To by přece nešlo a ty to víš,“ řekne a dívá se mi na nějaký bod nad mými ústy. „Máš na horním rtu nějaké smítko. Utři se ubrouskem.“

Podrážděně si otřu rty. „Já dobře vím, že máme spoustu společných přátel. Už jsem o tom přemýšlel. To přece na věci nic nemění.“

Následuje odmlka, během níž se zhluboka nadechnu. „Můžeš se s nimi dál stýkat.“

Konečně se na mě dlouze a smutně podívá. „Ty to asi myslíš vážně, že jo?“

„Jo,“ řeknu. „Vážně.“

„Ale… co bude s námi. S naší minulostí?“

„Žádná minulost nebyla. Byl to jen sen,“ řeknu. „Nemluv o minulosti.“

Podezíravě se jí zúží oči. „Máš proti mně něco, Patricku?“

Tvrdost ve tváři se jí skoro v mžiku změní ve výraz očekávání, možná i naděje.

„Evelyn,“ vzdychnu. „Nesmíš se na mě zlobit. Moc mě to mrzí. Prostě pro mě… zas tolik neznamenáš.“

Okamžitě se začne vyptávat. „ A kdo pro tebe něco znamená? Která je to? Koho tak moc chceš, Patricku?“ Po rozzuřené odmlce se zeptá: „Cher?“

„Cher?“ Netuším, co ji to napadlo. „Cher? O čem to mluvíš? Zapomeň na to. Potřebuju pravidelný sex. Potřebuju se bavit.“

V několika sekundách ji zachvátí zoufalství, sotva dokáže zvládnout hysterický záchvat, který jí otřásá celým tělem. Nemám z jejího stavu takovou radost, jakou bych očekával. „Ale co minulost? Naše vzpomínky?“ Útočí v předem prohrané bitvě.

„Nemluv o minulosti,“ nakloním se k ní.

„Proč ne?“

„Protože jsme žádnou společnou minulost neměli,“ řeknu a musím se dost namáhat, abych nezvýšil hlas.

Trochu se uklidní, znovu otevře kabelku a potichu si mumlá:

„Patologické. Tvé chování je patologické.“

„Co tím chceš říct?“ urazím se.

„Seš odpuzující, patologický případ.“ Najde krabičku na léky od Laury Ashleyové a s cvaknutím ji otevře.

„Jak patologický?“ Snažím se o úsměv.

„To neřeš.“ Polkne pilulku, nerozeznám jakou, zapije ji vodou z mé sklenice.

„Takže já jsem patologický? Ty říkáš mně, že já jsem patologický?“ zvyšuju hlas.

Potáhne nosem: „Každý z nás se na svět dívá jinak.“

„Zaplať pánbůh,“ řeknu zlomyslně.

„Jsi nelidský,“ řekne a pokouší se, myslím, o pláč.

„Jsem –“ zarazím se a přemýšlím, jak se bránit – „dosud v kontaktu se svým … lidstvím.“

„Nejsi, nejsi,“ vrtí hlavou.

„Vím, že mé chování je občas… nepřístojné.“ Začínám tápat.

Náhle uchopí mou ruku a v zoufalém gestu si ji přitáhne k sobě.

„Co bys po mně chtěl? Co pro tebe mám udělat?“

„Ach, Evelyn,“ zaúpím a vytrhnu se jí. Šokuje mě, že mě konečně začíná chápat.

Pláče. „Co bys chtěl, abych udělala, Patricku? Řekni co? Prosím!“

Žebrá.

„Měla bys… panebože, co já vím? Nosit erotické spodní prádlo?“ pokouším se na něco přijít. „Ježíši, Evelyn, já fakt nevím. Asi nic. Není to nic platné.“

„Prosím, řekni mi, jak si tě můžu získat,“ vzlyká tiše.

„Neusmívat se tak často? Vědět víc o autech? Méně často vyslovovat mé jméno? Něco takového bys chtěla slyšet?“ Přemýšlím nahlas. „Stejně by se nic nezměnilo. Vždyť ani nepiješ pivo.“

„Ale ani ty ne.“

„Na tom nezáleží. Navíc jsem si zrovna jedno poručil. Takže co.“

„Patricku, prosím.“

„Jestli pro mě opravdu chceš něco udělat, tak si odpusť pokračování téhle scény,“ řeknu a rozhlížím se nejistě po restauraci.

„Číšníku,“ osloví číšníka, který přináší espresso bez kofeinu, portské a suché japonské pivo. „Dám si… co já si… dám?“

Uslzeně se na mě podívá, plná bezradnosti a děsu. „Coronu? Patricku, piješ Coronu?“

„Přestaň s tím. Nezlobte se na ni,“ řeknu číšníkovi a pokynu mu, aby zmizel. „Jo. Piju Coronu. Ale tohle je čínsko-kreolský bistro a –“

„Bože, Patricku,“ vzlyká a vysmrká se do kapesníku, který jsem jí podal. „Jsi tak hnusný. Jsi… nelidský.“

„Ne, nejsem,“ stojím si na svém.

„Ty… nejsi…“ umlkne, utírá si slzy, nedokáže dokončit myšlenku.

„Co nejsem?“ Čekám, odpověď mě docela zajímá.

„Ty nejsi –“ popotahuje, dívá se do stolu, svěsí ramena, „normální. Já tě –“ dusí se kašlem – „já tě nechápu.“

„Ale já sebe ano,“ řeknu trochu dotčeně. „Já vím, co dělám.“

„Jsi zvrhlý,“ vzlykne.

„Ne,“ řeknu, ale trochu se vylekám a pozorně si ji prohlížím. „Ty jsi zvrhlá.“

„Panebože,“ zaúpí tak hlasitě, že nás lidi od vedlejšího stolu začnou pozorovat. „Nemůžu tomu věřit.“

„Odcházím, a to hned,“ řeknu konejšivě. „Vyjasnili jsme si situaci a já teď odcházím.“

„Ne,“ pokouší se mě chytit za ruku. „Nesmíš teď odejít.“

„Odcházím, Evelyn.“

„Kam jdeš?“ Zničehonic působí velmi klidně. Všimnu si, že nedopustila, aby jí slzy, kterých, jak teď vidím, bylo velice málo, poškodily make-up. „Řekneš mi, kam odcházíš, Patricku?“

Položím na stůl zapálený doutník. Je vyvedená z míry natolik, že se nepokouší o komentář. „Prostě jdu,“ řeknu lakonicky.

„Ale kam?“ zeptá se. Objeví se nové slzy. „Kam teď chceš jít?“

Všichni, kteří se nacházejí na doslech, se usilovně snaží hledět jiným směrem.

„Kam jdeš?“ opakuje.

Neříkám nic. Jsem ztracen ve svém vlastním, soukromém bludišti, myslím současně na spoustu věcí: dividendové poukázky, nabídky akcií, zaměstnanecké akcie, skupování malých společností velkými, financování, zúčtování, dluhopisy, obligace, které se dají převést na akcie, plné moci, formuláře burzovní komise, výroční výkazy korporací, vkladové listy, prodávané pod nominální hodnotu, hrubý domácí produkt, Mezinárodní měnový fond, nejnovější makléřské triky, miliardáře, Kenkičiho Nakašimu, nekonečno, Nekonečno, na to jak rychle by měly jezdit luxusní auťáky, kauce, výhodně získané obligace neprosperujících podniků, jestli zrušit předplatné časopisu The Economist, na Štědrý večer, když mi bylo čtrnáct a znásilnil jsem jednu z našich služebných, Všeobsažnost, závidění života jinému člověku, na to, zda je možné přežít frakturu lebky, čekání na letištích, dušení něčího řevu, kreditní karty, něčí pas a krabičku zápalek z La Côte Basque smáčenou v krvi, na povrch povrch povrch, Rolls je Rolls je Rolls. Náš vztah je v Evelyniných očích blankytný a prozářený, pro mě to však vždycky byl šedý svět, ohořelý po požárech, zničený bombardováním, metry filmu odvíjející se v mé hlavě jsou jak nekonečné záplavy kamení a všechny jazyky, jimiž se v nich mluví, jsou mi cizí, teď byl zvuk zatlačen do pozadí novými vizemi: krev řinoucí se z bankomatů, ženy rodící děti řitním otvorem, mražená a smažená embrya (jaká vlastně?), jaderné hlavice, miliardy dolarů, totální destrukce světa, někoho bijí, někdo jiný umírá, někdy přirozenou smrtí, častěji zavražděn střelnou zbraní, atentáty, kómata, život se hraje jak situační komedie, bílá mlha, která se změní v hloupý nekonečný seriál. Je jak samotka v blázinci, sloužící jen k vybití mé značně ochuzené schopnosti cokoli prožít. Stojím v jeho středu, nic se mě netýká a nikdo nesmí zkoumat mou totožnost. Představím si Evelyninu kostru, zlámanou a rozházenou po podlaze, a pocítím škodolibé uspokojení. Trvá mi dlouho, než jí odpovím na otázku – Kam jdeš?

– nejprve si musím loknout portského, pak černého piva, probrat se trochu, v duchu mě napadá, co by se vlastně změnilo, kdybych nebyl člověk, ale robot.

„Do Libye.“ Dost dlouho mlčím. „Do Pago Pago. Chtěl jsem říct do Pago Pago.“ Pak dodám, „Svému záchvatu poděkuj za to, že nezaplatím účet.“

ZKOUŠÍM UVAŘIT A JÍST DĚVČE

Úsvit. Někdy v listopadu. Nemohu spát, vrtím sebou na svém letišti, stále ještě v obleku, v hlavě jako by mi někdo zapálil táborový oheň, palčivá bolest, která mě nutí mít obě oči bez přestání otevřené a proti níž se nedokážu nijak bránit. Neexistuje droga, pokrm, alkohol, který by dokázal

ukonejšit naléhavost té chamtivé bolesti. Všechny svaly mám zaťaté, všechny mé nervy hoří plamenem. Beru si jednu pilulku sominexu za druhou, dalmane jsem už spotřeboval, ale není mi pomoci a během hodiny je celé balení pryč. V koutě mé ložnice se povalují: dívčí střevíce od Edwarda Susan Bennise Allena, dívčí ruka s chybějícím palcem a prsteníkem, nové číslo Trhu marnosti smáčené něčí krví, smokingová šerpa se skvrnami zaschlé krve a z kuchyně proniká do obývacího pokoje čerstvá vůně krve, která se vaří. Když se dovrávorám z postele do obývacího pokoje, tak ten pach vydechují i zdi, pach zániku přebíjí vše ostatní. Zapálím si doutník, snad kouř zažene alespoň část té hrůzné vůně. Její useknutá prsa teď působí modře a splaskle, bradavky se změnily v nevýrazný hnědý stín. Obklopené zaschlou černou krví něžně spočívají na talíři z čínského porcelánu, koupil jsem ho v Pottery Barn a teď stojí na hrací skříni Wurlitzer v koutě pokoje. Nepamatuju si, kdy jsem je usekl. Z tváře jsem jí ostrouhal kůži a většinu svalstva, takže teď připomíná lebku s parukou dlouhých blond vlasů, spojenou s vychladlým, skoro kompletním tělem mrtvoly. Oči má otevřené, vlastně jsou to jen oční bulvy, visící za provazy nervů dolů z prázdných důlků. Větší část hrudi je stejně úzká jako její krk a vypadá jak mleté maso, žaludek připomíná lasagnu z baklažánu a kozího sýra, jakou vaří v Il Marlibro, nebo nějakou konzervu pro psy, v níž dominují červená, hnědá a bílá. Kousek střev je rozpláclých o zeď, zbytek je zmačkán do koulí, které se válejí na konferenčním stolku se skleněnou deskou jako do klubek stočení hadi, jako zmutovaní červi. Zbytky kůže, které jí zůstaly na těle, mají modrošedě staniolovou barvu. Z pochvy jí vytéká hnědavá sirupovitá kapalina páchnoucí jak nemocné zvíře, jako by krysa, kterou jsem donutil vlézt dovnitř, zůstala uvnitř a postupně se tam rozkládala.

Následujících patnáct minut jsem jak smyslů zbavený a cpu si do úst modravý provaz střeva, jehož větší část je dosud spojená s tělem. Hltám ho, dusím se jím, chutná vlhce a je naplněn jakousi ošklivě páchnoucí kaší. Po hodině námahy se mi podaří uvolnit z páteře míchu, kterou posílám poštou s falešnou zpáteční adresou Leoně Helmsleyové. Chci pít dívčinu krev, jako by to bylo šampaňské, a nořím svou tvář do jejího žaludku, žvýkající čelist si pořežu o zlomené žebro. Na obrovské televizní obrazovce v jedné z místností je puštěná The Patty Winters Show, dnes o chovu mléčného skotu v humánnějších podmínkách, potom následuje zábavná hra Kolo štěstí, potlesk ze studia zní při vytažení každého nového písmene statičtěji a falešněji. Krví smočenou rukou si uvolňuju vázanku, kterou mám stále na krku. Dýchám těžce. Toto je moje realita. Vše ostatní, celý vnější svět je jako film, který jsem už jednou viděl.

V kuchyni se pokouším připravit si z jejího zadku sekanou, je to však natolik frustrující úkol, že raději po zbytek odpoledne vrhám na zeď kusy masa, žvýkám pruhy kůže, které jsem jí odřezal z těla, načež si oddechnu při sledování nahrávky komediálního seriálu na kanálu CBS, Murphy Brown, novinky z minulého týdne.

Vypiju velkou sklenici J&B a vrátím se do kuchyně. Vytahuju z mikrovlnné trouby její hlavu. Je teď celá černá, vlasy se seškvařily, v plechovém rendlíku ji stavím na sporák, chci varem odstranit případné zbytky měkkých částí. Zbytky těla nacpu do pytle na odpadky – mé svaly, potřené emulzí Ben-Gay, se s mrtvou váhou snadno vypořádají – a rozhodnu se připravit ze zbytků nějaký druh uzeniny.

Na stereu hraje cédéčko Richarda Marxe, nákupní taška od Zabara naplněná sušenou zálesáckou cibulí, česnekem a kořením leží na kuchyňském stole a já melu kosti a tuk a maso, z rozemleté hmoty dělám placičky, a ačkoli mě občas zarazí, jak zvrhlé je mé počínání, připomínám si, že ta věc, ta holka, to maso, je pouhé nic, pouhý odpad. To mě spolu s xanaxem (pilulku si beru každou půlhodinu) na chvíli uklidní a pak si broukám a broukám nápěv z muzikálu, na který jsem se jako dítě rád díval – Jetsonovi?

Kousky banánu? Scooby Doo? Zikmund a mořské příšery? Pamatuju si melodii, text, dokonce i tóninu, v níž se píseň zpívala, ale za boha si nemůžu vzpomenout, odkud pochází. Že by Lidsville? Nebo H. R. Pufnstuf? Podobné otázky jsou vystřídány jinými, jako například „Pochopím někdy, co je čas?“ a „Mělo tohle děvče důvěřivou duši?“ Pach masa a krve v kvartýru natolik zhoustne, že ho

už ani neregistruju. Má úděsná radost se jaksi vytratí a já se rozpláču, neschopen naleznout útěchu naříkám, vzlykám a křičím:

„Toužím jen po lásce," proklínám celý svět a vše, čemu mě učili: principy, pocty, morálku, kompromisy, znalosti, jednotu, modlitbu – to všechno bylo špatně, to všechno se minulo účinkem. Získal jsem jediné poučení: přizpůsob se, nebo zemři. Představuju si svou prázdnou tvář, strašlivá mrtvá slova, která mi vycházejí z úst: Nastaly zlé časy. Červi se už množí na mé lidské uzenině, padají na ně sliny, které mi vytékají z úst, a přesto nevím, zda jsem ji vyrobil správně, protože pláču příliš srdceryvně a protože jsem vlastně nikdy předtím nic nevařil.

BERU SI DO TĚLOCVIČNY UZI

Cítím se dobře té bezměsíčné noci, v přítmí šatny v Xclusive, kde jsem na sobě asi dvě hodiny tvrdě makal. Mám ve skříňce pušku Uzi, která mě stála sedm set dolarů. Přestože s sebou v kufříku od Bottegy Veneta nosím i Ruger Mini (469 dolarů) oblíbenou u většiny sportovních lovců, něco se mi nelíbí na jejím vzhledu;

Uzi mi připadá jaksi mužnější, působí na mě dramatičtějším dojmem, cosi mě na ní vzrušuje. Sedím tu s walkmanem na uších, na sobě mám černé cyklistické šortky Lycra za dvě stě dolarů, valium právě začíná působit, hledím upřeně do šera šatny a bojuju s pokušením. Včerejší znásilnění a následná vražda studentky Newyorské univerzity v šeru za Gristede na Univerzitním náměstí, kousek od její koleje, mě uspokojila i přes nevhodné načasování a nezvyklý scénář. Nejsem připraven na změnu plánu, přepadne mě však melancholická nálada a strčím pušku, symbol řádu světa, zpět do uzamykatelné skříňky. Použiju ji příště. Dnes musím vrátit videokazety, vyzvednout si z bankomatu peníze a jít na večeři k Woosterovi, kam jsem jen stěží získal rezervaci.

HONIČKA, MANHATTAN

Je úterý večer a já se v Bouley, v Zemi nikoho, účastním dokonale nezajímavého maratónu zvaného společenská večeře, kde i poté, co jsem svým spolustolovníkům řekl: „Poslyšte, pánové, můj život je učiněné peklo," si mě nikdo z přítomných (Richard Perry, Edward Lampert, John Constable, Craig McDermott, Jim Kramer, Lucas Tanner) nevšímá, všichni dál žvaní o alokaci aktiv, o tom, které papíry vypadají nejslibněji pro nastávající dekádu, o ženských, o nemovitostech, o zlatu, o tom, proč jsou teď dlouhodobé obligace tak riskantní, o rozhalenkách, o portfoliích, o tom jak efektivně využívat moc, o nových posilovacích metodách, o Stoličné Kristal, o tom jak nejlépe zapůsobit na významné osobnosti, o věčné ostražitosti, o co nejlépe prožitém životě a já se přímo tady v Bouley přestávám kontrolovat, jsem v jedné místnosti s celým stádem obětí, v poslední době mě neopouští myšlenka, že potencionální oběti jsou všude – na obchodních schůzkách, v nočních klubech, v restauracích, v kolemjedoucích taxících a ve výtazích, ve frontách před bankomaty a v pornopůjčovnách, v Davidových Cukrovinkách a v CNN, prostě všude, a jedno mají společné: jsou kořist a já se během večeře málem rozklížím, dopotácím se do stavu blízkého závrati, musím se omluvit ještě před dezertem, běžím na toaletu, tam se sjedu dávkou kokainu, seberu z šatny vlněný svrchník od Giorgia Armaniho a v něm jen bídně ukrytou pistoli Magnum .357, zasunu si ji do pouzdra pod sakem a už jsem venku, vždyť dnešní The Patty Winters Show bylo o muži, který upálil svou dceru ve chvíli, kdy rodila, a k večeři jsme měli žraloka…

…v Tribece je mlhavo a chladno, schyluje se k dešti, většina restaurací je prázdná, ulice vyhlíží po půlnoci cize, neskutečně, jedinou známkou života je člověk hrající na saxofon na rohu Duane Street, v průchodu, kde býval DuPlex, z něhož je teď opuštěné bistro zavřené minulý měsíc, je to mladý kluk s plnovousem a s bílým baretem na hlavě, hraje moc krásné, ale ohrané saxofonové sólo, u nohou má rozevřený deštník s vlhkou dolarovkou a hrstí drobných, nemůžu si pomoct, musím k němu blíž, poslouchám hudbu, je to něco z Les Misérables, postřehne mou přítomnost, přikývne, a zatímco zavírá oči – zvedá nástroj, zaklání hlavu, asi si myslí, že hraje nějakou

vášnivou pasáž – vytáhnu plynulým pohybem z pouzdra pistoli, přišroubuju k ní tlumič, nechci vyrušit nikoho v sousedství, studený podzimní vítr se prohání ulicí, obklopuje nás, má oběť otevře oči, postřehne namířenou hlaveň, přeruší hru, ale náustek saxofonu má stále v puse, chvíli vyčkávám, pak mu pokynu, ať hraje dál, on poslušně pokračuje, přiblížím mu hlaveň ke tváři a v polovině tónu stisknu kohoutek, ale tlumič nefunguje, a ve stejném okamžiku, kdy se na zdi za jeho hlavou objeví obrovitý karmínový prstenec, mě ohluší hřímavý zvuk výstřelu, ustrnu, jeho oči stále žijí, padá na kolena, pak na svůj saxofon, vymáčknu patronu, nahradím ji novou a pak se stane něco zlého…

… protože když jsem tohle všechno prováděl, nevšiml jsem si hlídkového vozu sunoucího se ulicí za mými zády – bůh ví, co tady dělá, možná rozdávají pokuty za parkování – a poté, co ulicí zahřmí ozvěna mého výstřelu a začne se vytrácet, prořízne vzduch jekot policejní sirény, hlídka jako by se zhmotnila z temnoty, vzdaluju se od dodělávajícího těla, srdce mi divoce buší, nejprve jdu pomalu, jako bych byl nevinný, pak přejdu do běhu, seč mi síly stačí, policejní vůz se na mě přilepí, fízl řve do megafonu, který vysunul z okna: „Stát, stůjte, odhoďte zbraň," nevšímám si jich, zahnu doleva směrem k Broadwayi, mířím k Radničnímu parku, zahnu do úzkého průchodu, auto mě následuje, ale asi jen do poloviny, pak se průchod zúží, zpod kol se rozletí sprška modrých jisker a já vyběhnu na Church Street, tam zastavím taxíka, naskočím na přední sedadlo a křičím na řidiče, mladičkého a dokonale překvapeného Iránce: „Jeď odtud co nejrychleji pryč – třeba zákazama vjezdu," mávám mu před obličejem pistolí, on zpanikaří a křičí bídnou angličtinou: „Nestřílet mě, pane, prosím nezabíjet!" a zvedá ruce nad hlavu. Říkám si: „Kurva," a zařvu:

„Jeď!" Ale on je příliš zděšený: „Nestřílet, pane, nestřílet," a tak netrpělivě zamumlám: „Naser si," zvednu ústí hlavně k jeho obličeji, stisknu spoušť, kulka mu roztříští hlavu na dvě půlky, vypadá to jako nakrojený meloun opřený o přední sklo, natáhnu se přes něj, otevřu dveře, vytlačím z nich mrtvolu, třísknu dveřmi, jede se…

…v adrenalinové horečce, která mi rozbušila srdce, se dostanu jen o pár bloků dál, zčásti mi vadí můj strach, hlavně však krev, mozek, kusy hlavy rozprsklé na předním skle, takže taktak zabráním srážce s jiným taxíkem, je to na křižovatce Franklin Avenue – nemýlím se? – a Greenwich Avenue, strhnu svůj taxík ostře doprava, otřu se o bok zaparkované limuzíny, pak strhnu volant na opačnou stranu, rozjedu se ulicí, zapnu stěrače, pozdě si uvědomím, že krev je na skle nastříkaná zevnitř, pokouším se ji utřít rukou v rukavici, slepě se ženu po Greenwich Avenue, úplně ztratím kontrolu, taxík to napálí do korejského obchodu s potravinami nedaleko stylové restaurace zvané Lotosový květ, do níž jsem vodíval japonské klienty, auto poráží stojany s ovocem, projede skleněnou stěnou, na kapotě s žuchnutím přistane tělo pokladní, Patrick se snaží zařadit zpátečku, ale to se nepodaří, vypotácí se tedy z auta, opře se o něj a následuje nervy drásající ticho. „Tys tomu dal, Batemane," zamumlá si pro sebe a vybelhá se z obchodu, zatímco tělo na kapotě se svíjí v agónii, Patrick nemá tušení, kde se tu vzal fízl, který k němu běží z protějšího chodníku, policajt něco křičí do vysílačky, myslí si, že je Patrick bez sebe strachem, ale Patrick ho překvapí výpadem tak rychlým, že fízl ani nestačí vytáhnout bouchačku a už je sražen na chodník…

…kolem stojí snad všichni hosté z Lotosového květu, tupě hledí na tu spoušť, nikdo nepomůže policistovi, zápasícímu s tím druhým mužem na chodníku, fízl na Patrickovi sípe vyčerpáním, snaží se vyrvat mu z rukou pistoli Magnum, ale Patrick se cítí nabuzeně, jako by mu v krvi koloval benzín, a ne krev, vítr je teď ostřejší, teplota poklesla a začíná pršet, ale ti dva se měkce odkulí na vozovku, Patricka napadá, že tu chybí hudba, donutí se k škodolibému pohledu, srdce mu prudce pulsuje a celkem snadno se mu podaří zvednout hlaveň k policistově tváři, dva páry rukou se rvou o jednu zbraň a Patrickův prst stiskne spoušť, kulka vypálí jizvu na temeni policistovy lebky, nezabije ho, ale Patrick zamíří podruhé, níže, pomůže mu oslabený stisk policistových prstů, konečně ho střelí přímo do tváře, z místa, kde kulka opustila hlavu, se zvedne narůžovělý opar a lidé na chodníku křičí, nedělají nic, schovávají se, běží zpátky do restaurace a policejní vůz, o němž si Patrick myslel, že ho setřásl, dojíždí k obchodu s potravinami, s blikajícím červeným majákem a

se skřípěním brzd zastavuje právě v okamžiku, kdy se Patrick zakopne o obrubník, padá na chodník a současně nabíjí svou pistoli, snaží se skrýt za roh, hrůza, jíž už málem unikl, ho znova sevře, říká si: to tě nenapadl lepší způsob, jak se nechat chytit, než střílet toho saxofonistu? saxofonistu? kterej určitě dělal i pouličního herce? Stálo mi tohle za to? Slyší houkačky dalších policejních hlídek, nejsou daleko odtud a přibližují se, je ztracen v bludišti ulic, policisté hned, přímo na místě, zahajují palbu, už se nezdržují s varováním, prostě pálí a on od pasu opětuje jejich střelbu, vidí siluety obou fízlů v otevřených dveřích auta, střely svítí jako ve filmu a Patrick si uvědomí, že se účastní skutečné přestřelky jak má být, že se snaží krýt před kulkami, že to není sen, z něhož by se mohl probudit, že se nedokáže soustředit na míření, že jen instinktivně vleže opětuje střelbu, když náhle jedna z jeho kulek, šestá v pořadí, zasáhne benzínovou nádrž policejního auta, čelní světla zhasnou a pak vyšlehnou plameny, auťák exploduje a do tmy vyletí ohnivá koule, žárovka pouliční lampy nad hlavou vybuchne fontánou žlutozelených jisker, plameny olíznou těla policistů už ne živých a ještě ne mrtvých, všechna okna v Lotosovém květu se otřesou, Patrickovi zvoní v uších…
…běží po Wall Street, stále ve čtvrti Tribeca, a snaží se vyhýbat místům, kde je světlo pouličních lamp nejjasnější, všimne si, že celý blok, který míjí, je obýván lepšími lidmi, že běží kolem řady zaparkovaných porsche, snaží se jeden po druhém otevřít a pokaždé jen spustí zvukový a světelný alarm, nejraději by ukradl černého Range Rovera se stálým náhonem na čtyři kola, hliníkovou karosérií, jako mají letadla, na masivním ocelovém podvozku a s vstřikovacím osmiválcovým motorem, nemůže však žádný najít. Trošku ho to zklame, současně je však omámen chaotickou smrští, městem samotným, ledový déšť se řítí z oblohy, ale když dopadne na zem, je natolik teplý, že se ve městě tvoří mlha, převaluje se v kaňonech, které mrakodrapy vytvořily v Battery Parku, na Wall Street, všude, mrakodrapy jako kaleidoskopická iluze, teď přeskakuje nějaké zábradlí, udělá přes ně přemet, běží jak šílený, běží ze všech sil, mozek mu zatemněl, zůstalo jen fyzické úsilí vedené absolutním, holým pudem sebezáchovy, hlava nehlava se řítí vpřed, myslí si, že ho vylidněnou hlavní třídou sleduje nějaké auto, pak pochopí, že ho noc přátelsky ukryla, odněkud z dáli se ozve výstřel, ale Patrick ho neslyší, není schopen se soustředit, nezná svůj cíl, dokud se před ním jako zázrakem neobjeví silueta mrakodrapu, v němž sídlí Pierce & Pierce, světla v jeho oknech zhasínají, poschodí za poschodím, jakoby ho postupně ovládala tma, běží ještě necelých sto metrů, pak dalších sto, vybíhá do schodů, kam vlastně? Smysly má dnes poprvé zablokovány strachem a rozčarováním, zblblý a plný zmatku vbíhá do chodby, o níž si myslí, že patří jeho společnosti, ale ne, něco tu nehraje, co k sakru? Vždyť ses přece přestěhoval (samotné stěhování bylo jak zlý sen, i když teď má Patrick lepší kancelář s obchody Barney's a Godiva přímo na chodbě) a teď si v tom zmatku spletl obě budovy, rychle do výtahu…

… oboje dveře jsou zamčené, pak si všimne obrovského Juliana Schnabela visícího v chodbě a dojde mu kurva jiná budova, otočí se, šíleným skokem se vrhne do otáčivých dveří, ve chvíli, kdy se snaží co nejrychleji vypadnout z budovy, na něj mávne noční vrátný, který se snažil získat jeho pozornost už předtím:

„Ponocujete, pane Smith? Zapomněl jste se podepsat," frustrovaný Patrick po něm vystřelí a otočí se jednou, podruhé ve skleněných dveřích, které ho vyplivnou zpět do vestibulu, jen bůh ví, co se děje, postřelený vrátný se drží za hrdlo, padá dozadu, proud krve se na okamžik zarazí ve vzduchu, pak skropí hlídačovu vyděšenou, zkroucenou tvář a černý uklízeč, jehož si Patrick právě všiml a jenž celou scénu pozoroval z kouta vrátnice, zvedá ruce nad hlavu, v jedné drží hadr, u nohou má kbelík a Patrickův výstřel ho zasáhne rovnou mezi oči, proud krve mu zalije obličej, zadní strana hlavy se roztrhne, kulka, která proletěla hlavou, zasáhne mramorový sloup, tělo je nárazem vrženo proti zdi, ale to už Patrick přebíhá silnici směrem ke světlu své nové kanceláře, vstupuje do dveří…

…kývnu na Guse, našeho nočního vrátného, podepíšu se, jdu k výtahu, mířím vzhůru, vzhůru do tmy mého poschodí, vrací se mi klid, bezpečí anonymity mé kanceláře, beru do roztřesených rukou bezdrátový telefon, na Rolodexu kontroluju čas, jsem vyčerpaný, oči mi spočinou na čísle Harolda

Carnese, pomalu vytáčím těch sedm číslic, pomalu a pravidelně dýchám, rozhodnu se zveřejnit, co bylo do této chvíle mým soukromým šílenstvím, Harold však není doma, je obchodně v Londýně, nechávám mu vzkaz, přiznávám se ke všemu, nic netajím, třicet, čtyřicet, sto vražd, a zatímco telefonuju s Haroldovým záznamníkem, objeví se helikoptéra s pátracími reflektory, letí nízko nad řekou, za ní rozsekávají temnou oblohu zubaté blesky, stroj míří k budově, kde jsem naposled vraždil, klesá a chystá se přistát na střeše naproti mému oknu, patu budovy už obklopila policejní auta, dvě sanitky, z vrtulníku vyskakují ostří hoši ze SWAT, půl tuctu ozbrojených chlapů mizí střešním poklopem v útrobách budovy, záblesky reflektorů se snad objevují odevšad a já se na to všechno dívám s bezdrátovým telefonem v ruce, skrčený za stolem, vzlykám, i když nevím proč, a zpovídám se záznamníku: „Nechal jsem ji na parkovišti… u obchodu s koblihami… někde poblíž centra…“

Konečně, asi po deseti minutách, to uzavřu slovy: „Asi jsem pořádně vadnej,“ pak zavěsím, ale za okamžik volám znova, počkám si na nekonečně dlouhé pípnutí, potvrzující, že se můj vzkaz nahrál, načež mu nechám ještě jeden: „Haló, tady Bateman, jestli se zítra vrátíš a půjdeš kolem Da Umberta, měj oči na šťopkách; asi se tam dnes večer zastavím.“ A slunce, ohnivá planeta, pomalu vychází nad Manhattanem, další východ slunce, změna noci v den, rychlá jak nějaký optický klam.

HUEY LEWIS AND THE NEWS

Huey Lewis and the News pronikli ze San Franciska na celonárodní hudební scénu počátkem desetiletí, kdy Chrysalis vydal stejnojmenné pop-rockové album, avšak své pravé podoby dosáhli komerčně i umělecky až roku 1983 vydáním alba Sports, plného skutečných hitů. Ačkoli jejich kořeny byly od počátku patrné (blues, memphiský soul, country), na desce Huey Lewis and the News jsou trochu příliš poplatní vkusu na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let a nové vlně, takže album – ačkoli bylo rozhodně vynikajícím počinem – je zbytečně příliš temné, příliš punkové.

Jako příklad svého tvrzení mohu uvést zvuk bicích na jejich prvním singlu „Some of My Lies Are True (Sooner or Later)“, umělý potlesk na „Don’t Make Me Do It“ a varhany na „Taking a Walk“. I když byl jejich projev poněkud napjatý, řízné texty o klucích, kteří potřebují holku, a energie, kterou sólový zpěvák Lewis vkládá do všech písní, působí svěže. Vynikající sólový kytarista Chris Hayes (podílí se i na vokálech) také kapele jen prospívá.

Hayesova sóla jsou originálnější a méně ohraná než cokoli jiného v současném rocku. Možná, že klávesista Sean Hopper hraje na varhany zbytečně mechanicky, ale i on se zlepší ve druhé části alba, kde zasedne ke klavíru. Bicí Billa Gibsona jsou bohužel natolik tlumené, že příliš nevyzní. Ani texty skladeb nebyly příliš vyzrálé, ačkoli už tehdy bylo možno najít v řadě jejich chytlavých písní stopy touhy, lítosti a strachu – dobrým příkladem je například „Stop Trying“. Ačkoli kapela pochází ze San Franciska a v mnohém se podobá svým protějškům z Jižní Kalifornie, Beach Boys (překrásnými harmoniemi, promyšlenými vokály a krásnými melodiemi, na obalu debutového alba dokonce pózují se surfboardem), nesou s sebou i něco z ponurosti a nihilismu dnes už (naštěstí) zapomenuté „punk-rockové“ losangeleské scény oné doby. Hovořím o Rozzlobeném mladém muži – stačí si poslechnout Hueyho ve skladbách „Who Cares“, „Stop Trying,“ „Don’t Even Tell Me That You Love Me“, a „Trouble in Paradise“. Názvy hovoří za všechno. Huey se opírá do tónů jako zahořklý trosečník a celá kapela zní občas stejně zlostně jako Clash, Billy Joel nebo Blondie. Nesmíme zapomenout, že za objev Hueyho vděčíme v prvé řadě Elvisu Costellovi. Na Costellově druhé desce, nenápadité a nudné My Aim Was You, hrál Huey na harmoniku. Lewisovi zůstalo něco z Costellovy chtěné zahořklosti, avšak na rozdíl od něj má ostřejší a cyničtější smysl pro humor. Možná se Elvis domnívá, že intelektuální hra se slovy je stejně důležitá jako příjemný prožitek a krocení vlastního cynismu určitou dobrosrdečností – pak by mě ovšem zajímalo, co říká na Lewise, který prodá o tolik více desek než on?

Postavení Hueye a jeho chlapců se zlepšilo, když v roce 1982 vydal druhou desku, Picture This. Obsahovala dva skorohity, „Workin’ for a Livin’“ a „Do You Believe in Love“. Vydání desky

časově zapadlo do období nástupu videa (k oběma písním byl natočen klip), což bezesporu pomohlo zvýšit prodej. Zvuk je sice i zde přibarven novovlnovým epigonstvím, rozhodně je však zemitější než na předchozím albu. Může to souviset s činností Boba Clearmountaina, který dělal mixáž, i s tím, že si kapela začala produkovat své věci sama. Styl jednotlivých písní je promyšlenější a skupina se nebála nenápadně prozkoumat i oblast jiných žánrů, zvláště reggae („Tell Her a Little Lie“) a balady („Hope You Love Me Like You Say“ a „Is It Me?“). K jejich popové slávě rozhodně přispělo, že celkový zvuk kapely je na této desce naštěstí méně odbojný, ne tolik zlostný (i když dělnická hořkost v písni „Workin’ for Livin’“ dělá dojem pozůstatku z předešlého alba). Zaměřují se spíše na mezilidské vztahy – čtyři z desíti písní na albu mají v titulu slovo „láska“ – než na vychloubačný mladický nihilismus, a příjemný a spokojený pocit z desky je překvapivou a příjemně nakažlivou změnou.

Kapela hraje lépe než v předchozích letech, navíc se na albu uplatňují dechy Tower of Power, které nahrávce dávají otevřenější a hřejivější zvuk. Vrcholem desky jsou dvě těsně za sebou umístěné pecky, „Workin’ for a Livin’“ a „Do You Believe in Love“, což je nejlepší píseň alba a je v podstatě o tom, jak se ptá zpěvák holky, která „hledá, koho by potkala,“ jestli „věří na lásku“. Píseň však problém nikdy nerozluští – nikdy se nedovíme dívčinu odpověď. To dodává textu složitost, která na debutovém projektu skupiny chyběla. V „Do You Believe in Love“ je navíc jedinečné saxofonové sólo Johnnyho Colla (Clarenci Clemonsovi se za ty peníze rozhodně vyplatí), jenž se spolu s Chrisem Hayesem se sólovou kytarou a Seanem Hopperem s klávesami stal pro skupinu neocenitelným přínosem. (Saxofonové sólo v baladě „Is It Me?“ je ještě silnější.) V Hueyově hlase je více hledání, méně drsnosti, zato dostatek tklivosti. Vyniká to na „The Only One“, což je pohnutá píseň tom, co se děje s našimi učiteli a rádci a kde nakonec končí (především tato nahrávka je těžko představitelná bez bicích Billa Gibsona). Album by podle mě mělo skončit touto silnou písní, místo ní je však v závěru zařazeno podřadné bluesové číslo „Buzz, Buzz, Buzz“, jež ve srovnání s předchozími skladbami nedává příliš jasný smysl, svým způsobem však pobaví a dechové nástroje Tower of Power na něm vyznívají špičkově.

Na třetím albu kapely, bezchybném mistrovském díle Sports (Chrysalis) nejsou žádné takové úlety. Všechny skladby jsou potencionálními obrovskými hity – a většina z nich se jimi stala.

Díky albu se kapela stala rock’n’rollovou modlou. Image zlých kluků je nenávratně pryč, nahrazena studentskou sladkostí (v jedné písni měli zpívat slovo „řiť“ a raději ho nahradili pípnutím). Celé album má jasný, čerstvý zvuk a nový lesk dokonalé profesionality, která písně na albu neobyčejně pozvedává. A díky ztřeštěným, originálním klipům natočeným k písním „Heart and Soul“, The Heart of Rock’n’Roll“ „Bad Is Bad“, a „I Want a New Drug“ se z Huey Lewise and the News staly superhvězdy MTV.

Deska Sports, produkovaná samotnou kapelou, začíná jejich erbovní písní, „The Heart of Rock’n’Roll“, ódou na rock’n’roll v Americe.

Následuje „Heart and Soul“, jejich první maxisingl, píseň pro Lewise typická (ač napsaná „cizinci“, Michaelem Chapmanem a Nicky Chinnem), jejíž melodie pojistila kapele pevně a jednou provždy místo mezi předními rockovými formacemi této země na celá osmdesátá léta. Text se sice stěží vyrovná ostatním písním na desce, plní však rozhodně svůj účel a neotřelým tónem nám líčí, jak je špatné najít si tu dívku jen na jednu noc (podobné morality by nám dřívější divočejší Huey určitě nesděloval). „Bad is Bad“ je doposud nejbluesovější píseň kapely. Lewis ji napsal sám a dal v ní vyniknout basové kytaře Maria Cipolliny, vnitřní náboj však skladbě dodávají hlavně Lewisova harmoniková sóla. „I Want a New Drug“ s neuvěřitelnými kytarovými riffy (kdo jiný než Chris Hayes) je osou celého alba – není to jen nejlepší protidrogová píseň všech dob, ale také osobní vyznání o postupném vývoji skupiny, zřeknutí se masky zlých hochů a dospělém prozření. Hayesovo sólo v této skladbě je neuvěřitelné a automatický bubeník, přestože není uveden na obale desky ve výčtu nástrojů, dává nejen písni „I Want a New Drug“, ale téměř celému albu ucelenější

rytmickou strukturu, díky němuž má ostatně celá deska konzistentnější bicí v pozadí – to ovšem neznamená, že přítomnost Billa Gibsona by byla na závadu.

Stejně bezchybně plyne i zbytek alba. Strana dvě začíná jejich dosud nejpalčivějším prohlášením: „Walking on a Thin Line“. Dosud nikdo, dokonce ani Bruce Springsteen, nepsal tak fantasticky o krušném údělu vietnamských veteránů v moderní společnosti.

Ačkoli autorem písně není žádný ze členů kapely, ukazuje se v něm sociální cítění, které bylo pro kapelu něčím novým a dokázalo všem pochybovačům, že Huey Lewis and the News mají srdce. V písni „Finally Found a Home“ skupina znovu dokládá svou nově nalezenou kultivovanost. Text však není jen o tom, jak kluci odhodili svůj image rebelů – je současně o tom, jak v rockové vášni a energii „nalezli sami sebe“. Tato píseň obsahuje tolik myšlenkových vrstev, že je pro toto album až příliš složitá, i když ani na chvíli neztratí švih a jsou na ní zvonivé klávesy Seana Hoppera, díky nimž se na ni dá i tancovat. „If This Is It“ je jedinou baladou alba, nepůsobí však nijak trudnomyslně. Je to přímluva za to, aby se milenec zeptal svého protějšku, jestli chce pokračovat ve vztahu, a způsob, jakým ji Huey zpívá (asi nejkvalitnější vokály na albu) ji naplňuje očekáváním a nadějí. Ani tato píseň – jako ostatně celý projekt – není o nahánění a svádění děvčat, ale o vztazích. „Crack Me Up“ je jedinou známkou návratu do období nové vlny. Píseň není příliš významná, nicméně pobaví, přestože v ní odmítání drog, alkoholu a teenagerovské vzpoury působí poněkud suše.

Skvostným závěrem tohoto pozoruhodného alba je verze starého dobrého „Honky Tonk Blues“ (další píseň, kterou napsal „cizí“ autor, jakýsi Hank Williams). Skladba se sice naprosto liší od všech ostatních, avšak její přítomnost cítíme i na zbytku alba:

Profesionální dokonalost dává totiž albu integritu honky-tonkového blues. (Neměli bychom zapomenout: v tomto období Huey také nahrál dvě písně pro film Back to the Future, obě prvotřídní hity, „The Power of Love“ a „Back in Time“. Jsou to plnohodnotné položky, žádné poznámky pod čarou v zpěvákově legendární kariéře.) A co říct s odstupem těm, kteří album Sports odmítali? Devět miliónů lidí se nemůže mýlit.

Fore! (Chrysalis, 1986) je v podstatě pokračováním alba Sports, ale nese ještě výraznější pečeť profesionality. Na téhle desce už členové skupiny nemusí dokazovat, že dozráli a současně přijali rock’n’roll, protože to dokazuje už tříletá odmlka po vydání Sports. (Tři členové kapely jsou dokonce na obalu v oblecích).

První písní v pořadí je plamenný „Jacob’s Ladder“, píseň o boji a překonávání kompromisů, vhodná připomínka toho, co Huey Lewis and the News reprezentují. S výjimkou „Hip to Be Square“ je to nejlepší skladba na albu, přestože ji nenapsal nikdo z kapely.

Následuje sladce dobromyslná a zábavná oslava partnerství a manželství „Stuck with You“. Lze říci, že většina milostných písní na albu je o trvalých vztazích, zatímco rané skladby skupiny byly buď o touze po děvčeti, které odmítá, nebo o lásce přinášející zhoubu. Písně na Fore! jsou o klucích, kteří mají situaci pod kontrolou (mají své holky) a teď se s nimi musí naučit jednat. Tento nový rozměr dodává nahrávce energii, skupina působí spokojeněji a vyrovnaněji, ne tak hekticky, což z alba dělá její doposud nejpříjemnější desku. Ale vedle „Doing It All for My Baby“ (skvělá óda na monogamii a spokojenost) najdeme tu také rozhořčený bluesový vypalovák, jako „Whole Lotta Lovin’“ a první strana elpíčka (číslo pět na kompaktu) končí mistrovským kusem „Hip to Be Square“ (k němuž byl ironií osudu natočen jediný špatný videoklip v dějinách kapely), klíčovou písní alba, rozdováděnou ódou na konformitu, tak chytlavou, že se většina lidí nejspíš nikdy nezaposlouchala do textu. Píseň ovšem obsahuje tak výbušná kytarová sóla Chrise Hayese a tak perfektní hru na klávesové nástroje, že nezbývá než jim odpustit. Poslední píseň není jen o radostech konformního života a o důležitosti životních trendů – je to současně osobní výpověď kapely samotné, i když si nejsem úplně jistý, o čem.

Druhá část Fore! sice nemá intenzitu strany první, i tady jsou však roztroušené klenoty, které až udivují svou složitostí. „I Know What I Like“ je píseň, kterou by Huey před šesti lety rozhodně nezpíval – jednoznačná deklarace nezávislosti. Následuje promyšleně umístěné „I Never Walk

Alone“, doplňující předchozí píseň a objasňující ji v širších souvislostech (je v ní skvělé varhanní sólo a Hueyovy vokály jsou tu skoro tak vynikající jako na „Hip to Be Square“). „Forest for the Trees“ je optimistická nahrávka zaměřená proti sebevraždám. Její titul může budit dojem klišé, ale Huey Lewis and the News mají fantastickou schopnost nabít zdánlivá klišé novou energií a ukázat jejich poselství v původní podobě. Efektní skladbička „Naturally“ je připomínkou dob nevinnosti a projevují se v ní vokální kvality kapely (skoro by vás napadlo, že vám z kompaktního disku znějí staří dobří Beach Boys), a ačkoli je to drobnost, píseň na jedno použití, následuje po ní závěrečná píseň alba, majestátní „Simple as That“, dělnická balada, v níž však není jediný tón rezignace. Je zde naopak naděje a její komplikované poselství (skladbu nenapsal nikdo z členů kapely) otevírá bránu k další velké desce, Small World, na níž se Huey Lewis and the News zaměřují na globální problémy. Fore! možná není tak mistrovské dílo jako Sports (co by se mu mohlo vyrovnat?), ale svým způsobem dokáže uspokojit právě tak dobře. Jemnější a něžnější Huey z roku '86 je zkrátka takový, jaký ve skutečnosti byl.

Small World (Chrysalis, 1988) je nejambicióznější a umělecky nejuspokojivější z dosud vydaných desek kapely. Rozzlobený mladý muž byl s konečnou platností nahrazen rockovým profesionálem, a ačkoli Huey Lewis sám zvládl pouze jediný nástroj (harmoniku), dává její majestátně dylanovský zvuk desce vznešenost, jaké docílí jen málo tvůrců. Small World představuje nápadnou změnu.

Je to první projekt, který se otevřeně snaží o tématickou ucelenost. Huey se v něm pokouší uchopit jedno z nejzávažnějších témat – důležitost globálního dorozumění. Není divu, že čtyři z desítky písní na albu mají v názvech slovo „svět“ a že zde poprvé není jen jedna, ale hned tři instrumentálky.

Cédéčko začíná vitální skladbou pocházející ze společné dílny Lewise a Hayese „Small World (Part One)“, jejímž poselstvím je harmonie a která nese ve svém středu jiskřivé Hayesovo sólo.

V „Old Antone’s“ cítíme vlivy zydeca, které kapela pochytila na koncertním turné a které skladbě dodávají unikátní cajunskou příchuť. Bruce Hornsby hraje na akordeon jako málokdo a text nám dává pocítit pravého ducha Mexického zálivu. Na hitovém singlu „Perfect World“ jsou znovu a neobyčejně úspěšně použity dechové nástroje formace Tower of Power. Píseň je největší událostí alba (napsal ji nečlen skupiny Alex Call). Svazuje dohromady všechna témata alba – musíme akceptovat nedokonalost tohoto světa, ale nepřestávat se učit, jak „stále snít o životě v dokonalém světě“.

Je to sice šlapající pop, přesto však s námi dokáže pohnout v souladu se záměry kapely, která na něm hraje perfektně. Dost nezvykle následují dvě instrumentálky: tajemné, africkou hudbou ovlivněné reggae „Bobo Tempo“ a druhá část „Small World“. Jsou to melodie beze slov, ale hlavní téma, snaha o globální komunikaci, se z nich neztrácí. Je poznat, že instrumentálky neslouží jako výplň či nějaká vycpávka, ale jsou naopak pohledy na dané téma, při nichž má kapela šanci pochlubit se skvělou improvizací.

Strana dvě se otevírá říznou písní „Walking with the Kid“, prvou Hueyovou skladbou, v níž se zabývá zodpovědností spojenou s otcovstvím. Jeho hlas zní dospěle, a ačkoli do posledního verše netušíme, že „kluk“ (o němž si myslíme, že je nějaký jeho kamarád) je zpěvákův syn, vyzrálost v jeho hlase nám to napoví a posluchači se nechce věřit, že člověk, který zpívá tuto píseň, je totožný s rozháraným rebelem z „Heart and Soul“ a „Some of My Lies Are True“. Ústřední balada alba, „World to Me“, je zasněná píseň – perla, a i když je o soudržnosti partnerského vztahu, zmiňuje se také o Číně, Aljašce a Tennessee a rozvíjí hlavní téma alba. Kapela má tradičně vynikající zvuk. „Better Be True“ zní také trochu baladicky, není však tak zasněná, slova nehovoří o stálém partnerském vztahu, ani o Číně či Aljašce, ale to vše jí nic neubírá na kvalitě hudby .

„Give Me the Keys (And I’ll Drive You Crazy)“ je průzračný bigbít jako ze starých dobrých časů, o čem jiném než o divoké jízdě, k hlavnímu tématu alba se vyjadřuje mnohem hravější formou než ostatní nahrávky a je známkou toho, že ani nový, vážný a vyzrálý Lewis neztratil svůj živý smysl pro humor. Projekt končí instrumentálkou „Slammin“, kde místo slov vystupuje spousta

dechových nástrojů, z nichž vás, upřímně řečeno, pokud je posloucháte příliš hlasitě, pořádně rozbolí hlava a možná se vám dokonce udělá špatně, ačkoli na kazetě či starém dobrém elpíčku může být zvuk trochu jiný než na kompaktu, což jsem však nikdy nezkoušel. Skladba ve mně probudila cosi zkaženého, čeho jsem se celé dny nemohl zbavit. A nedá se na ni tančit.

Small World dávalo dohromady nějakých sto lidí (když počítám i hostující hudebníky, operátory automatických bicích, účetní a právníky, kterým kapela děkuje na obalu), ale to je jen další příspěvek k tématu komuny a nikterak projektu neubírá na síle – naopak, dělá z něj ještě radostnější zážitek. Svým posledním kompaktem, jakož i svými čtyřmi předchozími cédéčky a elpíčky Huey Lewis and the News dokázali, že pokud náš svět skutečně malý je, pak tihle hudebníci opravdu tvoří naši nejlepší americkou kapelu osmdesátých let na tomhle i ostatních kontinentech – a Huey Lewis je vokalista, hudebník a skladatel, jemuž není rovno.

V POSTELI S COURTNEY

Jsem v Courtneyině posteli. Luis je v Atlantě. Courtney se chvěje, tiskne se ke mně, pak se uvolní. Svalím se z ní na záda a dopadnu na cosi tvrdého a pokrytého srstí. Sáhnu pod sebe a najdu vycpanou černou kočku s modrými drahokamy místo očí, kterou jsem myslím zahlédl u F.A.O. Schwarze, když jsem dělal první předvánoční nákupy. Nenapadá mě, co bych mohl říct, a tak se zajíkám. „Tiffanyho lampy… budou zase moderní.“ Ve tmě stěží rozeznávám její tvář, slyším však vzdech, hluboký a bolestný, zvuk otevírající se lahvičky s léky, slyším jak se vrtí na lůžku.

Hodím kočku na podlahu, vstanu, sprchuju se. Tématem dnešní The Patty Winters Show byly krásné nezletilé lesbičky. Bylo to tak erotické, že jsem musel zůstat doma, vykašlat se na schůzi a dvakrát si ho vyhonit. Pak jsem se bezcílně potuloval a nechutně dlouhou část dne strávil v obchodním domě Sotheby’s, unuděný a celý zmatený. Včera večer jsem večeřel s Jeanette v Lehátkách, vypadala utahaně a nechtěla skoro nic jíst. Dali jsme si napůl pizzu za devadesát dolarů. Ručníkem si vysuším vlasy, obléknu si župan od Ralpha Laurena a jdu zpátky do ložnice, kde se začnu oblékat. Courtney kouří cigaretu a sleduje Pozdní noc s Davidem Lettermanem. Zvuk má ztlumený na hranici slyšitelnosti.

„Zavoláš mi před Dnem Díkuvzdání?“ ptá se.

„Možná.“ Zapínám si košili a přemýšlím, co tu vlastně dělám.

„Co máš v plánu?“ ptá se pomalým hlasem.

Odpovídám s promyšlenou odměřeností. „Večeři v River Café. Pak asi Au Bar.“

„To jde,“ zamumlá.

„A ty… s Luisem?“ ptám se.

„Měli jsme večeřet u Tada a Maury,“ povzdychne si. „Nejspíš z toho ale nic nebude.“

„Proč ne?“ Vklouznu do černé kašmírové vesty od Pola a říkám si: to mě teda opravdu zajímá.

„Vždyť přece znáš Luisův vztah k Japoncům,“ začne. Všimnu si, že už má skelný pohled.

Není schopná pokračovat, tak se připomenu. „Nedává to moc smysl. Pokračuj.“

„Luis minulou neděli odmítl u Tada a Maury hrát karty, protože mají doma něco od Akity.“ Potáhne z cigarety.

„No a…“ odmlčím se. „Co se stalo?“

„Hráli jsme u mě.“

„Nevěděl jsem, že kouříš,“ řeknu.

Přihlouple a smutně se usměje. „Nikdy sis toho nevšiml.“

„Promiň, připouštím, že jsem v rozpacích, ale ne zas tak moc.“

Jdu k zrcadlu od Marliana, zavěšenému nad psacím stolem z teakového dřeva od Scottsasse, abych se ujistil, že uzel mé kašmírové vázanky od Armaniho není nakřivo.

„Patricku,“ řekne s námahou, „můžeme si promluvit?“

„Vypadáš perfektně,“ vzdychnu si, obrátím se k ní a pošlu jí vzdušný polibek. „Ale nemáme si co říct. Bereš si přece Luise. Příští týden, jestli se nemýlím.“

„Není to skvělé?“ zeptá se sarkasticky, ale ne frustrovaným tónem.

„Úplně mi čteš myšlenky,“ řeknu a otočím se k ní zády, k zrcadlu.

„Vypadáš opravdu skvěle.“

„Patricku?“

„Ano, Courtney?“

„Jestli se neuvidíme před Dnem Díkuvzdání…“ Zarazí se, je celá zmatená. „Tak si to užij.“

Na okamžik na ni pohlédnu, načež bezbarvým hlasem odpovím: „Ty taky.“

Sebere z podlahy vycpanou černou kočku, hladí ji po hlavě. Vyjdu z ložnice do předsíně, mířím směrem ke kuchyni.

„Patricku?“ zavolá tichým, měkkým hlasem z ložnice.

Zastavím se, ale neotočím se. „Co je?“

„Nic.“

SMITH & WOLLENSKY

Jsem s Craigem McDermottem u Harryho na Hanover Street. Kouří doutník, pije stoličnou s martinim a ptá se mě na pravidla pro nošení ozdobného kapesníčku. Čekáme na Harolda Carnese, který se zrovna v úterý vrátil z Londýna a má půlhodinové zpoždění. Jsem nervózní, neklidný, a když říkám McDermottovi, že jsme měli pozvat Todda, nebo aspoň Hamlina, protože ten má u sebe skoro pokaždé koks, pokrčí rameny a řekne, že Carnese možná najdeme v baru Delmonico. Carnes však v Delmonicu není, a tak se odtamtud přesunujeme do restaurace Smith & Wollensky, kde jeden z nás zajistil stůl na osm hodin. McDermott má na sobě šestiknoflíkový dvouřadový vlněný oblek od Cerrutiho 1881, kostkovanou bavlněnou košili od Louise z Bostonu, a hedvábnou vázanku od Dunhilla. Já mám na sobě šestiknoflíkový dvouřadový vlněný oblek od Ermenegilda Zegny, bavlněnou košili s proužkem od Luciana Barbera, hedvábnou vázanku od Armaniho, polobotky s širokou špičkou z lesklé kůže od Ralpha Laurena a ponožky od E. G. Smithe. Dnešní The Patty Winters Show byla o mužích, kteří byli znásilněni ženami. Sedíme v jednom z boxů v nezvykle poloprázdné restauraci Smith & Wollensky, jsem sjetý valiem, piju sklenici dobrého červeného vína a líně přemítám o svém bratranci ze St. Alban’s ve Washingtonu, který nedávno znásilnil nějakou holku a ukousl jí oba ušní lalůčky, pak si neobjednám bramborové kroketky, a to ve mně vyvolá zvrácené rozechvění, vzpomínky na to, jak jsme si s bráchou jednou vyjeli na koních, jak jsme hrávali tenis – plameny vzpomínek šlehají z mé paměti, ale McDermott je zadusí, když si všimne, že jsem si poručil večeři bez bramborových kroketek.

„Co to má znamenat? U Smithe a Wollenského servírují kroketky úplně ke všemu.“

Vyhnu se jeho pohledu a nahmatám doutník schovaný v kapse saka.

„Kristepane, Batemane, ty seš teda trhlej. To máš z toho, že děláš tak dlouho u P & P,“ drmolí. „A nežereš kroketky.“

Neříkám nic. Jak můžu McDermottovi vysvětlit, že právě prožívám velice zmatené období a že před sebou vidím stěny, vymalované jasnou, až nepříjemně působící bělobou bělobou, které ve fluorescenčním osvětlení jakoby pulsují a září. Odněkud se ozývá Frank Sinatra, zpívá „Witchcraft.“ Hledím na zdi, poslouchám slova, náhle pocítím žízeň, ale náš číšník si právě zapisuje objednávky u dlouhého stolu obsazeného výhradně japonskými obchodníky a nějaký muž ze sousedního boxu, který má na sobě něco od Pola, George MacGowan nebo Taylor Preston, se na mě podezíravě dívá a McDermott pořád sleduje můj stejk s tím svým konsternovaným výrazem ve tváři a jeden z japonských obchodníků drží v ruce počítadlo, další se pokouší vyslovit slovo „terijaki“, jiný si potichu, pak nahlas zpívá píseň, ostatní se smějí, vydávají divný, ale ne úplně cizí zvuk, on zvedá nad hlavu jídelní hůlky, sebevědomě potřásá hlavou, imituje Sinatru. Slova, která vycházejí z jeho úst, znějí jako: „…ten prachý pohled… fílené tarotějniftfí…“

NĚCO Z TELEVIZE

Oblékám se, protože jdu s Jeanette na nový britský muzikál, který měl na Broadwayi minulý týden premiéru, pak s ní chci jít na večeři do Progressu, nové restaurace Malcolma Forbese na Upper East Side. Přitom sleduju kazetu s ranní The Patty Winters Show.

Pořad je rozdělen do dvou částí. První polovina je portrét zpěváka rockové kapely Guns'n'Roses Axla Roseho, z nějž Patty citovala následující výrok, který řekl v jednom rozhovoru: „Když zažívám stres, ovládají mě násilné pudy, které si vybíjím na sobě. Vždycky jsem se pořezal žiletkou, ale pak jsem pochopil, že mít jizvy je horší, než nemít stereo… teď bych radši nakopnul svý stereo, než bych dal někomu do držky. Když šílím, jsem naštvaný nebo přecitlivělý, sednu si a hraju na klavír." Ve druhé části čte Patty dopisy, které během jednoho ze svých četných procesů psal své snoubence masový vrah Ted Bundy. „Drahá Carole," čte Patty, zatímco na obrazovce ukazují fotografii Tedova opuchlého obličeje z doby těsně před popravou, „prosím tě, nesedej si u soudu do stejné řady jako Janet. Když se na tebe podívám, vždycky tam sedí a prohlíží si mě tím svým šíleným pohledem jako vyšinutý mořský racek, který studuje škebli… přímo cítím, jak mě pokapává horkou omáčkou…"

Čekám, že se něco stane. Sedím skoro hodinu ve své ložnici. Nic se neděje. Vstanu, dojedu zbytek koksu – mikroskopické množství, které jsem si schoval do skříně, je to zbytek ze sobotního tahu v M.K. nebo v Au Baru, stavím se na drink v Orsu a pak čekám na Jeanette, které jsem předtím zavolal a zmínil se, že mám dva lístky na muzikál, na což neřekla nic jiného než: „Dojdu." Řekl jsem jí, že ji za deset osm čekám před divadlem a ona zavěsila.

Jak tak sedím sám v Orsu, napadne mě, že bych měl zavolat na jedno ze dvou čísel, které blikají ve spodním rohu obrazovky, dojde mi však, že bych neměl co říct, že si pamatuju z toho, co Patty četla, jen sedm slov: „Přímo cítím, jak mě pokapává horkou omáčkou."

Znovu si na ta slova z neznámých důvodů vzpomenu, když po muzikálu sedím s Jeanette v Progressu. Je pozdě a restaurace je přeplněná. Objednáváme si cosi, čemu tady říkají orlí carpaccio, mahi-mahi grilované na mesquitovém dřevě, čekanku a žervé a čokoládu s mandlemi, nezvyklý druh gazpacha se skoro syrovým kuřetem a japonské suché pivo. Na talíři teď nemám nic jedlého, všechno chutná jako sádra. Jeanette má na sobě vlněné smokingové sako, šifónový šál s jedním záhybem a vlněné smokingové kalhoty, vše od Armaniho, starožitné zlaté náušnice s brilianty, punčocháče z Givenchy a grogrénové střevíce bez podpatku.

Neustále vzdychá a vyhrožuje, že si zapálí, ačkoli sedíme v nekuřáckém oddělení restaurace. Její chování mě hluboce zneklidňuje, v hlavě se mi líhnou a šíří temné myšlenky. Pije celou dobu šampaňské, ale vypila ho už příliš mnoho, takže ji poté, co si objednala šestou sklenici, upozorňuju, že by jí to už mohlo stačit. Podívá se na mě a říká: „Je mi zima a mám žízeň a objednám si, co budu chtít."

Já jí říkám: „Tak pij, kristova noho, třeba Evian nebo San Pelegrino."

SANDSTONE

Sedím s matkou v jednolůžkovém pokoji v nemocnici Sandstone, kde je teď už nastálo. Má v sobě spousty utišujících léků, na očích sluneční brýle a pořád se dotýká svých vlasů. Nepřestávám sledovat své ruce, uvědomuju si, že se třesou. Když se mě ptá, co bych si přál k Vánocům, pokouší se o úsměv. Ani mě nepřekvapí, jakou námahu musím vynaložit, abych zvedl zrak a podíval se na ni. Na sobě mám dvouknoflíkový oblek z vlny a gabardénu s vykrojenými klopami od Giana Marco Venturiho, kožené šněrovací boty s úzkou špičkou od Armaniho, vázanku od Pola a ponožky, jejichž původem si nejsem jist. Je asi polovina dubna.

„Nic," odpovím a povzbudivě se na ni usměju.

Ticho. Přeruším ho dotazem: „Co by sis přála ty?"

Dlouho neříká nic. Podívám se na své ruce, na zaschlou krev pod nehtem na palci, která patří nejspíš holce jménem Suki. Matka si unaveně olízne rty a řekne: „Vlastně ani nevím. Chci mít jenom hezké Vánoce.“

Neříkám nic. Poslední hodinu jsem strávil studiem svého účesu v zrcadle, které jsem správě nemocnice nedovolil odstranit z matčina pokoje.

„Vypadáš nešťastně,“ řekne mi náhle.

„Ale nejsem,“ říkám a mírně si povzdechnu.

„Vypadáš nešťastně,“ řekne znovu, tentokrát mnohem klidněji. Opět se dotkne svých úplně bílých, oslňujících vlasů.

„Ty taky,“ řeknu pomalu s nadějí, že už nic dalšího neřekne.

Nic dalšího opravdu neříká. Sedím v křesle u okna, trávník za mřížemi se noří do stínu, přes slunce přejde mrak, a trávníku se vrátí jasně zelená barva. Sedí na lůžku v županu z obchodního domu Bergdorf’s a trepkách od Normy Kamali, které jsem jí koupil k loňským Vánocům.

„Jaký byl večírek?“ ptá se.

„Prima,“ hádám, co má na mysli.

„Kolik tam bylo lidí?“

„Čtyřicet. Pět set.“ Pokrčím rameny. „Nevím přesně.“

Olízne si rty, znovu si prohrábne vlasy. „V kolik jsi odešel?“

„Už si nepamatuju,“ řeknu po delším přemýšlení.

„V jednu? Nebo ve dvě?“ naléhá.

„Myslím, že v jednu,“ skočím jí skoro do řeči.

„Aha.“ Odmlčí se, nasadí si sluneční brýle, černé Ray-Bany, které jsem jí koupil v obchodním domě Bloomingdale, kde stály přes dvě stovky.

„Moc se mi tam nelíbilo,“ řeknu zbytečně a prohlížím si ji.

„Proč?“ ptá se zvědavě.

„Prostě nelíbilo,“ řeknu a podívám se znova na své ruce, na zbytky krve pod nehtem na palci, na fotografii svého otce z dob, kdy byl mnohem mladší. Fotografie stojí na matčině nočním stolku, vedle je fotografie mě a Seana, oběma nám není ani dvacet, na sobě máme smokingy a ani jeden z nás se neusmívá. Otec má na sobě na fotografii šestiknoflíkový dvouřadový sportovní kabát, bílou bavlněnou košili s rozhalenkou, vázanku, ozdobný kapesníček, boty, vše z Brooks Brothers. Stojí vedle jednoho z keřů ořezaného do tvaru nějakého zvířete v parku svého sídla v Connecticutu a v jeho očích je něco, co mi vadí.

NEJLEPŠÍ MĚSTO PRO BYZNYS

Toho deštivého úterního dopoledne po posilovací dávce v Xclusive se chci zastavit v apartmá Paula Owena na Upper East Side.

Stojednašedesát dnů uplynulo od chvíle, kdy jsem v něm strávil noc se dvěma děvčaty z eskortní služby. O tom, že by se našla jejich těla, se neobjevila jediná zmínka v žádném ze čtyř hlavních deníků, ani v místních zprávách; dokonce ani náznak nepodložených zvěstí. Zašel jsem tak daleko, že jsem se ptal lidí – milenek, obchodních partnerů – při večeřích, na chodbách v Pierce & Pierce, jestli náhodou někdo neslyšel o dvou umučených prostitutkách v Owenově apartmá. Nikdo ale nic neslyšel, jako v nějakém filmu, nikdo ani netušil, o čem mluvím. Lidi mají v hlavách spoustu jiných věcí: šokující množství projímadla a metamfetamínu, které teď na Manhattanu přimíchávají do kokainu, Asii devadesátých let, faktickou nemožnost získat na osm hodin večer rezervaci do PR, což je nový podnik Tonyho McManuse na Liberty Islandu, crack. Takže předpokládám, že nejspíš žádná těla nalezena nebyla. Pokud vím, i Kimball se přestěhoval do Londýna.

Vystupuju z taxíku a zdá se mi, že se budova, v níž je Owenovo apartmá, nějak změnila. Nevím, odkud se ten pocit bere. Pořád mám u sebe klíče ukradené Owenovi té noci, kdy jsem ho oddělal.

Vytahuju je z kapsy a pokouším se odemknout, ale nejde to, nedokážu je zasunout do zámku. Přichází dveřník v livreji, ten tady před půl rokem nebyl, otevírá mi a omlouvá se za zdržení.

Stojím tam v dešti a nic nechápu, dokud mě neuvede dovnitř a neřekne mi vesele se silným irským přízvukem: „Šéfe, buď pojďte dovnitř, nebo zůstaňte venku a klidně si zmokněte.“ Vejdu do vestibulu, složený deštník držím pod paží, zasunu zpátky do kapsy chirurgickou roušku, kterou mám u sebe kvůli zápachu v bytě.

Držím v ruce walkmana, přemýšlím, co řeknu, jaká slova použiju.

„Tak co pro vás můžu udělat, pane?“

Zarazím se – dlouhá, trapná pauza – a pak suše řeknu: „Jdu do čtrnáct A.“

Pozorně si mě prohlíží, otevře svou knihu, pak se rozzáří a cosi si poznačí. „Á, zajisté. Máte štěstí, paní Wolfová je náhodou doma.“

„Paní… Wolfová?“ Pokus o úsměv.

„Ano. Má realitní kancelář,“ řekne a změří si mě. „Jste doufám ohlášenej.“

Liftboy, další inovace, pozoruje, hledí celou dobu, co výtah stoupá, do země. Snažím se vybavit si každý svůj krok té noci, celého toho týdne. Nemá to ovšem smysl, vím, že jsem tu od vraždy těch dvou děvčat nebyl. Kolik asi Owenovo apartmá stojí? Tahle otázka se mi vtírá do mozku, až se tam nakonec uhnízdí a začne mi tam pulsovat. Dnešní The Patty Winters Show byla o lidech, kterým byla odstraněna polovina mozku. Cítím ledový chlad na prsou.

Dveře výtahu se otevřou. Opatrně vykročím ven z kabiny, podívám se, jak se za mnou výtah zavře a pak se krok za krokem sunu chodbou k Owenovu bytu. Zevnitř je slyšet hlasy. Opřu se o zeď, vydechuju, v ruce držím klíče a už je mi jasné, že zámky byly vyměněny. Zatímco přemýšlím, co mám dělat, celý se třesu a hledím na své černé mokasíny od A. Testoniho, otevřou se dveře, což ve mně kupodivu vyvolá chvilkový záblesk sebelítosti, a do chodby vyjde realitní agentka ve středních letech. Usměje se a listuje ve svém zápisníku. „Vy jste ten na jedenáct hodin?“

„Ne,“ řeknu.

Řekne: „Promiňte,“ zamíří do předsíně, pak se na mě ohlédne, v obličeji má podivný výraz, načež zmizí za rohem. Dveře nechá otevřené a já očarovaně hledím do bytu. Dvojice, něco pod třicet, stojí uprostřed obývacího pokoje a o něčem rozmlouvá. Ona má na sobě vlněné sáčko, hedvábnou halenku, volné kalhoty z vlněného flanelu, vše od Armaniho, k tomu rumělkově červené náušnice a rukavice a v ruce drží láhev dobré vody Evian. On má na sobě tvídové sportovní sako, pletenou kašmírovou vestu, hedvábnou košili a vázanku od Paula Stuarta a přes ruku pověšený baloňák od Agnes B. Byt za nimi se zdá být bez poskvrnky. Nové benátské žaluzie. Polstrování z hovězí kůže je pryč. Zato nábytek, nástěnná malba, skleněný konferenční stolek, křesla od Thoneta, pohovka z černé kůže, to vše zůstalo nedotčeno. Televizor s velkou obrazovkou byl přestěhován do obývacího pokoje, zrovna je zapnutý, hraje dost potichu, právě běží reklama, v níž špinavá skvrna opouští sako a promlouvá na kameru, a já si dobře pamatuju, co jsem provedl s Christiinými prsy, s hlavou jedné z těch holek, pamatuju si uříznutý nos, ukousnuté uši, zuby odhalené osekáním masa z čelistních kostí a obou tváří, potoky slizu a krve, které zaplavily apartmá, pach smrti, mé vlastní zmatené varovné malby na zdech –

„Přejete si?“ vyruší mě obchodnice s nemovitostmi, patrně ona paní Wolfová. Má velmi ostře řezanou hubenou tvář, velký, nápadně realistický nos, silně nalíčené rty, modrobílé oči. Na sobě má vlněné bouclé sako, blůzu z mačkaného hedvábí, boty, náušnice, náramek, odkud asi? Nevím. Možná jí ještě není čtyřicet.

Stále se opírám o zeď, pozoruju dvojici, která se přesunula do ložnice. Největší místnost zůstala prázdná. Všimnu si, že je vyplněna obrovskými kyticemi květin v tuctech skleněných váz.

Vůni květin cítím i ze svého místa v předsíni. Paní Wolfová se otočí, dívá se, kam upírám zrak, pak pohlédne zpátky na mě.

„Hledám… nebydlí tady Paul Owen?“

Trvá to hodnou chvíli, než mi odpoví. „Ne. Nebydlí.“

Další dlouhá pauza. „Jste si… jistá?“ Pak hloupě dodám: „To nechápu.“

Cosi jí dojde, a svaly ve tváři se jí napnou. Zúží oči, ale nezavře je. Všimne si chirurgické masky, kterou mačkám ve zpocené dlani. Ostře se nadechne, dívá se mi přímo do očí. Rozhodně se při tom všem necítím nejlíp. V televizní reklamě drží nějaký chlápek nad hlavou toast a říká své manželce: „Ano, máš pravdu… tenhle margarín skutečně chutná lépe.“ Manželka se usmívá.

„Vy jdete na tu reklamu z Timesů?“ ptá se realitní agentka.

„Ne… vlastně ano. Ano. Z Timesů.“ Blekotám, snažím se sebrat sílu, opojná vůně růží maskuje cosi odpudivého. „Ale… copak Paul Owen není dosud majitelem tohoto bytu?“ ptám se, jak nejdůrazněji umím.

„V Timesech žádná reklama nebyla,“ řekne mi po dalším dlouhém mlčení.

Nekonečně dlouho na sebe hledíme. Vím, že tuší, že se chystám něco říct. Už jsem podobný výraz na něčí tváři viděl. Bylo to v klubu? Nebo u některé z mých obětí? V některém z nových filmů?

Nebo ten výraz znám ze zrcadla? Mám pocit, že uplynula hodina, než znovu otevřu ústa. „Ale tohle je… jeho –“ zarazím se, srdce se mi zastaví a znovu prudce rozbuší „– nábytek.“ Upustím deštník, rychle se pro něj sehnu.

„Myslím, že byste měl jít,“ řekne.

„Já totiž… chci vědět, co se stalo.“ Dělá se mi špatně, mám prsa a záda mokrá od potu, promočenou košili.

„Nedělejte potíže.“ říká.

Všechny hranice, pokud ještě nějaké zbývaly, jsou náhle na dosah ruky a jsou překročeny, pocit, že cizí lidé utvářejí můj osud, mě po zbytek dne neopustí. Tohle… už… není… hra. Chci křičet, ale nemůžu popadnout dech, doufám, že to nevidí. Odvrátím tvář.

Potřebuju odpočinek. Nevím, co říct. Zmateně natáhnu ruku, abych se opřel o její paži, abych se zklidnil, zarazím se však v půli cesty, chytím se raději za hrudník, svůj dotek však neucítím, dokonce ani když si uvolním vázanku. Roztřesená ruka spočívá na mé hrudi a já nedokážu ten třes zastavit. Rudnu, nejsem schopen slova.

„Radím vám, odejděte,“ říká.

Stojíme v chodbě a hledíme si do očí.

„Nedělejte potíže,“ řekne podruhé tichým hlasem.

Stojím tam ještě pár sekund a pak začnu se zdviženýma rukama ustupovat. Gesto kapitulace.

„A už se nevracejte,“ varuje mě.

„Nevrátím. Nemějte strach.“

Ve dveřích se objeví mladá dvojice. Paní Wolfová mě sleduje až ke dveřím výtahu, dokud nezmáčknu přivolávač. Ve výtahu je vůně růží cítit víc než kde jinde.

POSILOVNA

Činky a sportovní nářadí Nautilus mě zbaví stresu. Mé tělo reaguje na cvičení v souladu se všemi pravidly. Nahý do půl těla si prohlížím svůj obraz v zrcadle v šatně klubu Xclusive. Svaly na pažích mě pálí, břicho mám pevné a napjaté, hrudník z oceli, prsní svaly tvrdé jak žulové kvádry, bělmo očí bílé jako led.

V mé skříňce leží tři vagíny, které jsem minulý týden vykrojil znásilněným ženám. Ze dvou jsem smyl krev, z jedné ne. Na jedné z nich je posazený baret, kolem té nejhezčí jsem uvázal modrou stuhu z Hermes.

KONEC LET OSMDESÁTÝCH

Pach krve se mi prodírá do snů, z nichž většina je strašlivá: jsem na hořícím transoceánském parníku, přihlížím sopečné erupci na Havaji, jsem svědkem násilné smrti většiny obchodníků od

Salomona, James Robinson mi provádí něco hnusného, jsem znova v internátní škole, pak na Harvardu, kráčí mrtví mezi živými. Mé sny jsou nekonečnou vřavou autonehod a katastrofických filmů, elektrických křesel a příšerných sebevražd, injekčních stříkaček a umučených modelek z titulních stran, ufonů, mramorových vířivých koupelí, růžových zrnek pepře. Když se probouzím politý studeným potem, musím zapnout televizi, abych přehlušil lomoz stavebních prací, který sem odněkud doléhá po celý den. Před měsícem bylo výročí úmrtí Elvise Presleyho. Mám vypnutý zvuk a přepínám kanály; na každém je nějaký zápas v americkém fotbale.

Slyším klapnout telefonní záznamník, následuje ztlumená odpověď a pak se ozve druhé klapnutí. Po celé léto na nás Madonna řve, že „život je tajemství a každý se musí spoléhat sám na sebe…“

Když kráčím po Broadwayi na schůzku s Jean, svou sekretářkou, kterou jsem pozval na svačinu, zastaví mě nějaký vysokoškolák se zápisníkem a chce, abych jmenoval nejsmutnější píseň, jakou znám.

Bez váhání řeknu: „You Can’t Always Get What You Want“ od Beatles. Pak se mě ptá na nejveselejší píseň. Má odpověď je „Brilliant Disguise“ od Bruce Springsteena. Přikývne, zapíše si a pokračuje svou cestou kolem Lincolnova Centra. Došlo k nějaké nehodě. Sanitka zastavuje u obrubníku. Na chodníku leží v kaluži krve hromada střev. U korejského zelináře si koupím velice tvrdé jablko, do něhož se cestou zakusuju. Jean na mě čeká u vchodu do Ústředního Parku ze Sedmašedesáté, je chladný, slunný zářijový den. Když spolu pozorujeme mraky, vidí v nich ostrov, štěňátko, mapu Aljašky, tulipán. Já vidím, ale neřeknu to nahlas, sponku na bankovky od Gucciho, sekyru, ženu rozseknutou vejpůl, velkou rozbředlou kaluž bílé krve rozprostřenou přes celou oblohu a skrápějící celé město, celý Manhattan. Stavíme se v zahradní kavárně U Nikoho na Upper West Side a debatujeme, do kterého kina jít, jestli je v některém muzeu zajímavá výstava, nebo zda se jen tak projdeme, ona navrhuje ZOO, já bezmyšlenkovitě souhlasím. Jean vypadá dobře, jako kdyby pravidelně cvičila, má na sobě sako se zlatým lamé a sametové šortky od Matsudy. Představuju si sám sebe v televizi, v reklamě na nějaký nový výrobek – ochlazovač vína? opalovací krém? žvýkačku bez cukru? – mihnu se v prostřihu, jdu po pláži, film je černobílý, záměrně jakoby poškrábaný, celou sekvenci provází neurčitá a strašidelná pop music z šedesátých let, její ozvěna jako by sem doléhala z nějaké jiné planety. Teď se dívám do kamery, v ruce držím výrobek – novou pomádu? tenisky? – vlasy mi čechrá vítr a je den, pak noc, pak den a zase noc.

„Ledovou kávu bez kofeinu a s mlékem,“ poručí si Jean.

„Mě taky kafe bez hlavy,“ řeknu nepřítomně, aniž bych se kontroloval. „Chtěl jsem říct… bez kofeinu.“ S obavami se podívám na Jean, ale ta se na mě stále usmívá prázdným úsměvem. Na stole leží sobotní Times. Mluvíme o tom, kam bychom dnes mohli jít na večeři. Někdo, kdo vypadá jak Taylor Preston, prochází kolem a mává na mě. Posunu si své Ray-Bany z očí a opětuju zamávání. Požádám sběrače nádobí o vodu. Místo něj přichází číšník a po něm se na stole objeví dva kopečky ovocné zmrzliny, cilantro-citrónové a citrusová s vodkou. Přeslechl jsem, že je Jean objednávala.

„Chceš ochutnat?“ ptá se mě.

„Držím dietu,“ řeknu. „Ale i tak díky.“

„Ty přece nepotřebuješ hubnout,“ komentuje má slova s nefalšovaným překvapením. „Jenom si děláš legraci. Přitom vypadáš skvěle. Fantasticky zdravě.“

„Člověk může vždycky zhubnout,“ mumlám a hledím na provoz na na ulici. Něco mě rozptyluje, co to je? – Nevím. „Vypadá pak… líp.“

„Možná bychom neměli na tu večeři chodit,“ říká na to zúčastněně. „Nechci pokoušet tvou… silnou vůli.“

„Ale ne. To nevadí. Stejně… to všechno moc přísně nedodržuju.“

„Patricku, vážně, já se klidně přizpůsobím,“ povídá. „Jestli se ti nechce na večeři, tak na ni nepůjdeme. Myslím –“

„Neblázni,“ řeknu co nejpřesvědčivěji. Něco ve mně praskne.

„Nesmíš se k němu tak lísat…“ Zarazím se, pak se opravím. „Chci říct… nesmíš se ke mně tak lísat. Rozumíš?“

„Jenom chci vědět, co by sis přál dělat,“ říká.

„Být šťastnej až do smrti, chápeš?“ Jsem sarkastický. „To bych si přál.“ Asi půl minuty upírám pohled na její ruku, pak odvrátím tvář. To ji uklidní. Po chvíli si poručí pivo. Venku na ulici je teď docela vedro.

„No tak, usměj se,“ naléhá o chvíli později. „Nemáš důvod bejt smutnej.“

„Já vím,“ povzdychnu si a začnu měknout. „Ono je to… někdy dost těžký, myslím jako… usmívat se. Touhle dobou. Aspoň pro mě je to těžký. Asi nejsem zvyklej. Nevím.“

„Právě proto… se lidi navzájem potřebujou,“ řekne něžně a zatímco pojídá svůj nijak levný zmrzlinový pohár, snaží se mi podívat do očí.

„Ne všichni,“ Sebevědomě si odkašlu. „Víš, lidi si tak kompenzují… přizpůsobují se…“ Dlouhá pauza. „Lidi si totiž zvyknou na cokoli, víš? Zvyk s lidma provádí divy.“

Další dlouhé ticho. Je zmatená. „Já nevím. Myslím, že… musíme umět udržovat poměr věcí… aby těch dobrejch bylo na světě víc… než těch špatnejch.“ Polkne. „Víš, jak to myslím?“ Vypadá vyjeveně, jako by se divila, jak hlubokomyslná věta jí vyšla z úst. Výbušná hudba z kolemjedoucího taxíku, opět Madonna, „život je tajemství, každý se musí spoléhat sám na sebe…“

Zarazí mě smích od vedlejšího stolu, otočím hlavu a zaslechnu, jak někdo říká: „Někdy ti změní život šaty, který si oblečeš do kanceláře.“ Pak Jean něco řekne a já ji požádám, aby to zopakovala.

„Ty jsi nikdy nechtěl udělat někoho šťastným?“ zeptá se mě.

„Cože?“ Snažím se věnovat jí pozornost. „Jak to myslíš, Jean?“

Stydlivě opakuje. „Ty jsi nikdy nechtěl udělat někoho šťastným?“

Hledím na ni, zalije mě vlna neurčitého strachu, cosi ve mně uhasí. Znovu si odkašlu a snažím se mluvit co nejrozhodněji.

„Posledně jsem byl v Cukrovém útesu… znáš přece ten karibskej podnik na Lower East Side –“

„S kým jsi tam byl?“ přeruší mě.

S Jeanette. „S Evanem McGlinnem.“

„Aha.“ Uvěří mi, uvolněně přikývne.

„Tedy…“ nadechnu se a pokračuju: „Viděl jsem na pánským záchodě nějakýho chlápka… typickej… z Wall Street… na sobě jednoknoflíkovej oblek z kombinace viskózy, bavlny a vlny… od Luciana Sopraniho… bavlněnou košili… z Gitman Brothers… hedvábnou vázanku od Ermenegilda Zegny a já, víš, poznal jsem ho… makléř, nějakej Eldridge… chodí k Harrymu, do Du Plex a do Alex Goes to Camp… a vůbec na tahle místa… a jak jsem tak za ním stál, všiml jsem si, že píše… psal něco nad mušli… u který stál.“ Odmlčím se a loknu si jejího piva. „Když si mě všiml, přestal psát… schoval plničku Mont Blanc… zapnul si kalhoty… řekl mi: ‚Čau Hendersone!’… upravil si před zrcadlem vlasy a odkašlal si… připadal mi nějak nervózní… nebo co… pak odešel.“ Další odmlka, další hlt. „No a když jsem… použil tu mušli… naklonil jsem se, abych si přečetl, co tam… psal.“

Celý se chvěju a utírám si zpocené čelo ubrouskem.

„Co to bylo?“ ptá se Jean pozorně.

Zavřu oči a ze svých úst, ze svých rtů, vypustím tři slova.

„‚Zabít… všechny… yuppies.’“

Nic neříká.

Abych přerušil nepříjemné ticho, řeknu jí první věc, co mě napadne. „Víš, že první pes Teda Bundyho, kólie, se jmenovala Lassie?“ Ticho. „Slyšelas o tom?“

Jean se podívá na svou zmrzlinu, jako by ji to zmátlo, a pak se otočí zpátky ke mně: „Kdo je to… Ted Bundy?“

„To je fuk," povzdychnu si.

„Víš, Patricku, musíme si spolu vážně promluvit," řekne. „Nebo aspoň já si s tebou chci vážně promluvit."

…tam kde byla jednou příroda a země, život a voda, já spatřil pustou krajinu bez konce, podobající se kráteru a natolik vzdálenou rozumu a světlu a duchu, že ji mysl nedokázala nijak vědomě uchopit, a když člověk přistoupil blíže, jeho rozum, neschopen se s tou vizí vypořádat, ho strhával zpět. Ta vize byla tak čistá, reálná a životně důležitá, že byla ve své ryzosti téměř abstraktní. Tak jsem ji chápal, tak jsem žil svůj život, tak jsem plánoval své pohyby, tak jsem se vyrovnával s uchopitelným. Takový byl svět, ve kterém se odehrávala má skutečnost: nikdy mě nenapadlo, že by lidé mohli být dobří, že by se člověk dokázal změnit, že by se svět mohl stát lepším, pokud by lidé dokázali mít radost z pocitů, pohledů, gest, pokud by přijali něčí lásku či laskavost. Nic nemělo smysl, výraz „ušlechtilost duše" nic neříkal, bylo to pouhé klišé, jakýsi špatný žert. Sex je matematika. Jedinec není nic. Co pro nás znamená inteligence? Zkus definovat rozum. Touhy – nesmysl. Intelekt není řešení. Spravedlnost je mrtvá. Strach, výčitky svědomí, nevinnost, sympatie, vina, ztráta, prohra, zármutek byly jen pojmy, emocemi, které už dávno nikdo nepociťoval. Ohlížet se zpátky je neužitečné, svět ztratil význam. Zlo je jeho jediným projevem. Bůh se ztratil. Lásce nelze věřit. Povrch, povrch, jedině v povrchu lze najít význam… takhle jsem chápal civilizaci, kolosální a zfetovanou…

„…nemám tušení, s kým jsi to tenkrát mluvil… ale to je fuk.

Důležité je, že jsi byl silný a přitom… takový sladký, víš a já jsem věděla…" Odloží svou lžičku, ale já se na ni nedívám.

Dívám se na taxíky řítící se po Broadwayi, ale ani ty nezabrání konečnému odhalení, protože Jean pokračuje následovně: „Hodně lidí jakoby…" Zarazí se a pokračuje velmi váhavě, „ztratilo kontakt se životem a mezi ně já nechci patřit." Poté, co číšník odnese prázdnou misku, dokončí myšlenku. „Nechtěla bych se… spálit."

Mám dojem, že přikyvuju.

„Poznala jsem, jaké to je být sama a… myslím, že jsem do tebe zamilovaná." Poslední slova řekne rychle, úplně je ze sebe vymáčkne. Obrátím se k ní s téměř pověrečným strachem, usrknu ze sklenice s vodou Evian a bezmyšlenkovitě s úsměvem prohlásím: „Já miluju jinou." Jako by celý film někdo zrychlil, okamžitě se rozesměje. Potom zaraženě odvrátí pohled. „Ach tak… promiň."

„Ale," dodám tichým hlasem, „nemusíš se bát."

Znovu se na mě podívá, je plná nejistého očekávání.

„Máš šanci s tím něco podniknout," řeknu. Pak mě napadne, že nevím, proč jsem to řekl, a prohlásím co nejpříměji: „A možná ne. Já nevím. Trávím s tebou spoustu času, takže mi asi nejseš lhostejná."

Tiše přikývne.

„Nikdy si nesmíš plést náklonnost… a vášeň," přidám varování.

„To není… k ničemu. Můžeš z toho mít jenom… ehm, potíže."

Mlčí a já náhle pocítím její smutek, prostý a tichý jak bdělé snění. „Jak tomu mám rozumět?" ptá se naivně a červená se přitom.

„Nic. Jen se ti… snažím říct, že… vnější dojem může člověka zmást."

Zahledí se na těžký fascikl Timesů na stole. Chladivý větřík jím skoro ani nepohne. „Proč mi… to říkáš?"

Skoro se dotknu její ruky, ale pak se zastavím a taktně jí říkám:

„Chci se jenom vyhnout všem nedorozuměním v budoucnu." Kolem projde nádherná holka. Registruju ji a pak se podívám zpátky na Jean. „Neblázni, netvař se tak divně. Opravdu se nemáš za co stydět."

„Já se nestydím," říká a snaží se působit uvolněně. „Jenom by mě zajímalo, jestli jsem tě svým vyznáním zklamala." Jak bych jí mohl vysvětlit, že mě na světě nemůže nic zklamat, protože už nevím o ničem, nač bych se mohl těšit?

„Ty toho o mně moc nevíš, že ne?“ ptám se škádlivě.

„Vím toho dost,“ řekne, ale po téhle prvotní reakci potřese uvážlivě hlavou. „Nechme už toho. Neměla jsem to dělat. Promiň.“

Vzápětí ale změní názor. „Stejně bych toho o tobě chtěla vědět víc.“ Její hlas teď zní přidušeně.

Chvíli přemýšlím a pak se zeptám: „Seš si tím jistá?“

„Patricku,“ vyrazí ze sebe, „vím, že můj život bude hrozně prázdný… když v něm nebudeš ty.“

I o tom uvažuju a zamyšleně přikývnu.

„A nezlob se, ale… nedovedu předstírat, že k tobě nic necítím, chápeš?“

„Pšššt…“

…taková je představa Patricka Batemana, jakási abstrakce, ale to není mé skutečné já, jenom jakási abstraktní bytost, cosi iluzorního, a ačkoli dovedu skrývat chlad ve svých očích a ty si se mnou můžeš potřást rukou a ucítit její sevření a možná si i myslet, že máme podobný životní styl, já tu prostě nejsem.

Nedávám skoro žádný smysl. Mé Já je něčím uměle vytvořeným a úchylným. Nejsem náhodná lidská bytost. Mou osobnost tvoří jen neforemné obrysy, chlad v mém srdci je hluboký a neměnný. Mé svědomí, lítost, naděje, pokud vůbec kdy existovaly, už dávno zmizely (nejspíš na Harvardu). Neexistují už pro mě žádné zábrany. Překročil jsem dokonce i všechno, co je ve mně nekontrolovatelného a šíleného, krutého a zlého, všechnu bolest, kterou jsem způsobil, i mou dokonalou nevšímavost vůči ní. Dosud ovšem uznávám jedinou, nahou pravdu: nikdo není bezpečný, nic nekončí vykoupením. Přesto na mě nelpí žádná vina. Musíme předpokládat, že každý model lidského chování je do určité míry oprávněný. Je zlo to, co jste? Nebo to, co činíte? Má bolest je ostrá a trvalá, nevěřím v lepší svět pro nikoho. Vlastně chci přenést svou bolest na druhé. Nikdo nesmí mé bolesti uniknout. I když si to ale připustím – což jsem učinil nesčetněkrát, vlastně při každém ze svých zločinů – a postavím se k této pravdě čelem, nenastane žádná katarze. Nedozvím se o sobě nic nového, z mých slov a činů nelze vyvodit žádné pochopení. Není jediný důvod, proč vám to mám všechno říkat. Má zpověď neznamená nic…

Ptám se Jean. „Kolik si myslíš, že je na světě lidí, jako jsem já?“

Zamyslí se, pak opatrně odpoví. „Podle mě… nikdo?“

Jen hádá.

„Zeptám se tě zno– moment, jak vypadají mý vlasy?“ skočím sám sobě do řeči.

„Dobře.“

„Fajn. Zeptám se tě jinak,“ napiju se piva. „Proč mě máš vlastně ráda?“

Neví si rady. „Proč?“

„Ano,“ říkám. „Proč.“

„No…“ Na tričko od Pola mi ukáplo pivo. Podává mi ubrousek.

Praktické gesto, které mě dojme. „Máš pochopení… pro druhé,“ řekne váhavě. „A to je dneska hodně vzácná vlastnost v tomhle –“ zarazí se „– v tomhle… poživačném světě. A to je… Patricku, uvádíš mě do rozpaků.“ Potřese hlavou, zavírá oči.

„Pokračuj,“ naléhám. „Musím to vědět.“

„Jsi sladký,“ podívá se k obloze. „A to je… sexy… co já vím. Ale sexy je taky… tajemství.“ Ticho. „A podle mě… jsi tajemný… záhadný.“ Chvilka mlčení, následovaná povzdechem. „A tak… pozorný.“ Něco ji napadne, přestane se bát, dívá se mi přímo do tváře. „A stydliví muži jsou podle mě romantičtí.“

„Kolik lidí na tomhle světě se mi podobá?“ ptám se podruhé.

„Vážně působím tak, jak jsi mě popsala?“

„Patricku,“ ohradí se. „Nemám důvod lhát.“

„Jasně že ne… ale podle mě…“ Teď jsem na řadě já, abych si povzdechl. „Víš… že se říká, že neexistují dvě úplně stejné sněhové vločky?“

Přikývne.

„No, a podle mě to není pravda. Podle mě existuje spousta stejných sněhových vloček a taky spousta stejných lidí.“

Znovu přikývne, ale je vidět, že je zmatená.

„Zevnějšek může mýlit.“

„Ne,“ kroutí energicky hlavou, poprvé za odpoledne si je jistá sama sebou. „Podle mě nemůže mýlit. Nemůže.“

„Někdy, Jean, se čáry, oddělující zevnějšek – to, co vidíš – a skutečnost – kterou nevidíš – můžou setřít.“

„To není pravda,“ řekne rozhodně. „To prostě není pravda.“

„Myslíš?“ usmívám se na ni.

„Dřív bych s tebou souhlasila. Tenkrát, před takovými desíti lety, jsem si to taky myslela. Ale teď si to už nemyslím.“

„Co tím myslíš?“ ptám se jí zvědavě. „Tím tenkrát?“

…záplava skutečnosti. Dostávám divný pocit, že se můj život dostal na křižovatku, a děsí mě náhlost, s jakou přichází prozření. Já jí nedokážu nabídnout vůbec nic hodnotného. Vůbec poprvé vidím Jean bez zábran. Působí silněji, neovladatelně, snaží se mě vzít s sebou do nového, pro mě cizího světa – nejistota zcela neznámého světa budí ve mně děs. Cítím, že chce zásadním způsobem přetvořit můj život – říkají mi to její oči, ale ačkoli v nich vidím pravdu, uvědomuju si, že jednoho dne, nejspíš velice brzy, bych i ji uzavřel v rytmu svého šílenství.

Jediné, co musím dělat, je mlčet a nevynášet svou kartu na stůl – ale ona mě oslabuje, jako kdyby ona rozhodovala, kdo jsem, takže si svým umíněným, vzdorovitým způsobem připouštím, že začínám pociťovat bolest, cosi se ve mně svírá, nemůžu si pomoci, jsem téměř oslepený a dojatý, napadá mě, že bych mohl a měl být schopen alespoň přijímat, když už ne opětovat její lásku. Ptám se v duchu, jestli i tady, v kavárně U Nikoho, dokáže rozpoznat stahující se mračna v mých očích. Opouští mě sice chlad, který jsem až dosud vždycky cítil, má bezcitnost mě však neopouští a asi mě už neopustí nikdy. Takový vztah by nejspíš nikam nevedl… nic by se nezměnilo. Představím si, jak voní čistotou, jako ranní čaj…

„Patricku… mluv se mnou… nebuď uražený,“ říká.

„Napadá mě, že je vhodná doba… abych si pořádně prohlídl… svět, který jsem stvořil,“ zakuckám se, cítím v očích slzy a slyším se, jak se k čemusi přiznávám: „Našel jsem včera v noci… půl gramu kokainu… měl jsem ho schovaný v nočním stolku.“ Sepnu obě ruce, vytvořím z nich jednu velkou pěst. Všechny klouby mi zbělají.

„Co jsi s ním udělal?“ zeptá se.

Položím jednu ruku na stůl. Chytí mě za ni.

„Vyhodil jsem ho. Všechno jsem to vyhodil. Chtěl jsem se… tím sjet,“ zajíknu se, „ale vyhodil jsem to.“

Pevně mi stiskne ruku. „Patricku?“ Sune ruku vzhůru, dokud mě nechytí za loket. Když v sobě najdu sílu znovu na ni pohlédnout, zarazí mě, jak zbytečná, nudná a fyzicky krásná vlastně je. Do mých představ vpluje otázka Proč se s ní vlastně neoženit? První důvod: má mnohem lepší tělo než většina holek, co znám. Další: stejně jsou všechny navzájem zaměnitelné. Ještě jeden: vždyť je to stejně jedno. Sedí naproti mně, zaražená, ale doufající, bezvýrazná, připravená se rozplakat. I já stisknu její ruku, dojat, překvapen její neznalostí zla. Musí však obstát v poslední zkoušce.

„Máš diplomatický kufřík?“ ptám se jí a polknu.

„Ne,“ řekne. „Nemám.“

„Evelyn chodí s kufříkem,“ poznamenám.

„Opravdu … ?“

„A co Filofax?“

„Malý,“ přizná se.

„Na zakázku?“ zeptám se jí podezíravě.

„Ne.“

Oddechnu si a vezmu její ruku, malou a pevnou, do své.

…a na pouštích jižního Súdánu vedro stoupá vzhůru v nehybných vlnách, tisíce a tisíce mužů, žen a dětí bloudí zdevastovaným krajem v zoufalé snaze sehnat něco k snědku. Zuřiví a zesláblí hladem nechávají za sebou milníky mrtvých, vychrtlých těl, živí se plevelem, kořínky a… listy leknínu, plouží se od vesnice k vesnici, pomalu a neodvratně umírají; šedé ráno v bídné pustině, pouštní písek víří vzduchem, dítě s tváří jako černý měsíc v písku se škrábe na krku, kužely prachu se zvedají a ženou se po pevnině jako vířící hladina, nikdo nezahlédne slunce, dítě je pokryto pískem, napůl mrtvé, není schopno pohnout očima, v nichž se zračí vděčnost (zastav se a zkus si představit svět, v němž je někdo za něco vděčný), žádný z na smrt unavených lidí mu nevěnuje pozornost, jsou zaslepeni vlastním utrpením (ne, je mezi nimi jeden, který si všimne chlapcovy agónie a usmívá se, jako by znal zvláštní tajemství), chlapec němě otevře a zavře své rozpraskané, vyprahlé rty, v dáli projíždí autobus plný školáků, a ještě dál, v nekonečném vesmíru, vzlétá duch, otevírají se dveře, kdosi se ptá: „Proč?“ – domov zemřelých, nekonečno zavěšené v prázdnu, čas se vleče, chlapcem projede láska a smutek…

„Fajn.“

Sotva si uvědomuju, že někde zvoní telefon. Obrovské množství lidí, stovky, možná tisíce, prošly během mého mlčení kolem našeho stolu. „Patricku,“ řekne Jean. Někdo s dítětem v kočárku se zastaví na rohu a kupuje si u stánku čokoládovou tyčinku. Dítě se dívá na Jean a na mě. Opětujeme jeho pohled. Je to opravdu zvláštní a já pociťuju spontánní nával vnitřního vzrušení, cítím, že jsem se kamsi vydal a něco opouštím, a všechno je náhle možné.

ASPEN

Jsou dvě hodiny odpoledne, do Vánoc zbývají čtyři dny. Sedím na zadním sedadle uhlově černé limuzíny zaparkované před těžko popsatelným sídlem z hnědého pískovce na Páté Avenue a snažím se číst článek o Donaldu Trumpovi v novém čísle časopisu Fame.

Jeanette chce, abych s ní šel dovnitř, ale já říkám: „Nemá to cenu.“ Má ze včerejška modřinu nad okem, musel jsem jí u večeře v Il Marlibro jednu vrazit, aby o té věci vůbec začala uvažovat, načež po další, poněkud násilné debatě v mém apartmá konečně souhlasila. Jeanettino dilema leží za hranicí mé definice viny a já jsem jí u večeře řekl pravdu – že je pro mě velmi obtížné předstírat o ni zájem, který necítím. Vzlykala celou cestu z mého bytu na Upper West Side. Jediný zřetelně rozpoznatelný cit, který z ní vychází, je zoufalství a možná ještě touha, a i když ji celou cestu úspěšně ignoruju, musím jí nakonec říct: „Poslyš, už jsem si ráno vzal dva xanaxy, takže nemáš šanci mě vyvést z míry.“ Teď, když se vypotácí z limuzíny na zmrzlý chodník, mumlám: „Tak to bude lepší,“ a nabízím jí útěchu. „Neber to tak vážně.“ Řidič, jehož jméno jsem už zapomněl, ji vede do domu a ona se otáčí a věnuje mi poslední, lítostivý pohled. Vzdychnu si a zamávám na ni. Ještě ze včerejška má na sobě bavlněný balmakanový plášť s natištěným leopardím vzorem a s podšívkou z vlněného chalinetu a pod tím jednoduché šaty z vlněného krepu od Billa Blasse. V dnešní The Patty Winters Show dávali interview s Bigfootem, který byl k mému překvapení velice výřečný a okouzlující. Vodku Absolut popíjím ze sklenice z finského skla.

Ve srovnání s Jeanette jsem velice opálený.

Řidič vyjde z budovy, dává mi znamení, že je všechno v pořádku, opatrně odpíchne limuzínu od chodníku a rozjede se směrem ke Kennedyho letišti, odkud mi za devadesát minut odlétá letadlo do Aspenu. Až se v lednu vrátím, bude Jeanette v cizině. Zapálím si vyhaslý doutník, hledám popelník. Na rohu ulice je nějaký kostel.

Co je komu do toho? Tohle je, myslím, páté dítě, jehož matku jsem donutil k potratu, třetí, které jsem nepotratil vlastnoručně (stejně je to neužitečná statistika). Vítr za okny limuzíny je čerstvý a studený a déšť bije do ztemnělých oken v rytmických nárazech, podobá se Jeanette, která pravděpodobně brečí v ordinaci, otupělá po anestézii, vybavující si vzpomínky z minulosti, chvíle, kdy svět byl krásný. Ubráním se nutkání začít se hystericky smát.

Na letišti požádám šoféra, aby se na zpáteční cestě, než pojede na kliniku pro Jeanette, stavil u F.A.O. Schwarze a koupil následující: panenku, štěrchátko, kousací kroužek a plyšového ledního medvěda od Gunda. To všechno jí má nezabalené položit na zadní sedadlo. Jeanette se z toho nějak sebere – má před sebou celý život (alespoň pokud na mě znovu nenarazí). Stejně je jejím oblíbeným filmem Kráska v růžovém a myslí si, že Sting je nejlepší, takže to, co se s ní teď děje, není tak úplně nezasloužené a neměli bychom si dělat výčitky. Pro nevinné tu není místo.

DEN SV. VALENTÝNA

Je úterý ráno, stojím u psacího stolu v obývacím pokoji a telefonuju se svým právníkem, současně však nespouštím zrak z The Patty Winters Show a ze služebné, která voskuje podlahu, odstraňuje ze zdí krvavé šmouhy, vyhazuje bez jediného slova krví nasáklé noviny. Pozvolna mi dojde, že i ona je ztracená v tomhle posraném světě, úplně se v něm topí, a to mi připomene, že má odpoledne přijít ladič pián a že musím domovníkovi napsat vzkaz, aby ho pustil dovnitř. Samozřejmě jsem na to piáno značky Yamaha nikdy nehrál; to jenom na něj spadla jedna z mých dívčích obětí a pár strun (které jsem později použil) se přetrhlo, prasklo a tak podobně. Do telefonu říkám: „Potřebuju víc daňových odpisů.“

V televizi se Patty ptá osmi či desítiletého dítěte: „Ale není to jen jiný výraz pro orgie?“

Na mikrovlnce se ozve časový spínač. Ohřívám si nákyp. Nemá cenu to popírat: byl to nepodařený týden. Začal jsem pít svou vlastní moč. Dostávám záchvaty bezdůvodného smíchu. Občas spím pod pohovkou. Zuby si čistím zubní nití tak často, že mě bolí dásně a má ústa chutnají po krvi. Včera před večeří s Reedem Goodrichem a Jasonem Rustem v 1500 mě málem chytili na poště na Times Square, odkud jsem se pokoušel poslat matce jedné z holek, které jsem zabil minulý týden, dceřino hnědé, vysušené srdce. A Evelyn jsem úspěšně poslal služební poštou malou krabičku plnou much plus vzkaz, který napsala na stroji Jean, že už nikdy, nikdy nechci vidět její obličej a že by měla, ačkoli to vůbec nepotřebuje, držet redukční dietu. Staly se však také věci, které by průměrný jedinec pokládal za milé a které jsem vykonal, abych oslavil svátek svatého Valentýna. Pro Jean jsem koupil následující dárky, které jsem jí ráno nechal doručit do bytu: bavlněné ubrousky Castellini od Bendela, proutěné křeslo z Jenny B. Goode, taftový ubrus z obchodního domu Barney’s, kvalitní kabelku z kroužkového kovu s otvory a klasický stříbrný příbor z Macy’s, etažér z bílé borovice od Conrana, náramek z devítikarátového zlata v edwardovském stylu od Bergdorfa a několik stovek bílých a růžových růží.

Kancelář. Ruší mě texty Madonniných písní, ženou se mi do mozku, vnucují se únavným, obehraným způsobem, tupě zírám do prostoru, oči sotva otevřené a snažím se nemyslet na den, který se přede mnou vynořuje, pak se mi do hlavy vplíží tři slova, která mě plní bezejmennou hrůzou a pro něž přestanu vnímat Madonniny písně.

Statek odříznutý od světa, ta tři slova se mi neustále vracejí, znova a znova. Ráno mi nevím už pokolikáté volá jeden snaživec z Fortune, kterému se už od loňska vyhýbám a který chce o mně psát článek. Dnes reportérovi telefonicky odpovídám a domlouvám si s ním interview. Craig McDermott dostal nějaký faxovací záchvat a přestal zvedat mé telefony. Tvrdí, že komunikuje výhradně telefaxem. Dnešní Post oznamuje, že byly objeveny zbytky těl tří osob, které loni v březnu zmizely z paluby jedné jachty.

Našli je v East River zamrzlé v ledu, zmrzačené a v pokročilém stádiu rozkladu. Nějaký maniak prochází městem a sype jed do litrových láhví dobré vody Evian, má na svědomí již sedmnáct obětí. Slova živých mrtvol, nálady veřejnosti, nárůst chaosu, nekonečné propasti neporozumění.

Aby se neřeklo, znovu se vynoří Tim Price; nebo aspoň já to tak vidím. Sedím zrovna za psacím stolem, zaškrtávám si v kalendáři dny, které už uplynuly, a čtu si v novém bestselleru o kancelářské práci Proč se vyplatí být hlupák. Najednou zazvoní Jean a oznamuje, že se mnou chce mluvit Tim Price. „Ať jde… dál.“ Price vejde do kanceláře, na sobě má vlněný oblek od Canali Milana, bavlněnou košili od Ika Behara, hedvábnou vázanku od Billa Blasse, kožené šněrovací boty s prodlouženou špičkou z Brooks Brothers. Předstírám, že telefonuju. Posadí se naproti mně, na protější stranu psacího stolu se skleněnou deskou od Palazzetiho. Na čele má nějakou špínu, pokud mě nešálí zrak. Náš rozhovor vypadá asi následovně, možná je ve skutečnosti ještě stručnější.

„Prici,“ podávám mu ruku, „kde ses flákal?“

„Byl jsem jenom na cestách,“ usmívá se. „Ale už jsem zpátky.“

„Daleko?“ pokrčím zmateně rameny. „Jaký to bylo?“

„Trochu… překvapivý.“ I on krčí rameny. „A trochu… depresivní.“

„Měl jsem dojem, že jsem tě zahlíd v Aspenu,“ zamumlám.

„A jak ty vlastně žiješ, starej brachu?“ ptá se.

„Ujde to,“ polknu naprázdno. „Prostě… existuju.“

„A Evelyn? Co je s ní?“

„Rozešli jsme se,“ usmívám se.

„To je špatný.“ Chvíli přemýšlí, na něco si vzpomíná. „A Courtney?“

„Vzala si Luise.“

„Grassgreena?“

„Ne. Carrutherse.“

Znova se zamyslí. „Máš její číslo?“

Píšu ho pro něj na kousek papíru a poznamenám: „Byl jsi pryč celou věčnost, Time. Co se vlastně stalo?“ Znovu si všimnu čmouhy na jeho čele, mám však dojem, že kdybych se zeptal někoho jiného, jestli tu skvrnu taky vidí, odpověď by zněla: „Ne.“

Postaví se, bere si telefonní číslo. „Prostě jsem zpátky. Nějak ti to nejspíš uniklo. Ztratils stopu. To kvůli tomu, že jsem změnil místo.“ Odmlčí se a škádlivě dodá: „Teď dělám pro Robinsona. Jsem jeho pravá ruka. Znáš to.“

„Dáš si mandli?“ Můj dotaz a má nabídka je posledním, zbytečným úsilím zamaskovat znechucení z jeho samolibosti.

Poklepe mě na záda. „Seš blázen, Batemane. Zvíře. Totální dobytek.“

„Nemohu nesouhlasit,“ směju se nepřesvědčivě a vyprovázím ho ke dveřím. Když odchází, zajímá mě a současně nezajímá, jak asi vypadá svět Tima Price, který je i světem většiny z nás: velké myšlenky, chlapské záležitosti, potkáš se se světem a dobudeš ho.

SOMRÁK NA PÁTÉ

Vracím se z Ústředního Parku. Poblíž dětské ZOO, na místě, kde jsem nedávno zabil McCaffreyova kluka, teď krmím toulavé psy kusy Ursulina mozku. Jdu po Páté Avenue, je kolem čtyř odpoledne, všichni na ulici vypadají smutně, povětří je plné hniloby, těla leží na studených chodnících, celé míle těl, některá se hýbají, většina ne. Historie se potápí a jen velmi málo lidí si nejasně uvědomuje, že svět jde k čertu. Letadla prolétávají nízko nad městem, na okamžik zastíní i slunce. Větry se ženou nahoru Pátou ulicí, a pak proudí zase dolů Sedmapadesátou. Hejna holubů se pomalu odlepují z chodníků a stoupají k oblakům. Vůně opékaných kaštanů se mísí s výpary kysličníku uhelnatého. Všimnu si, že horizont se změnil docela nedávno. Vzhlédnu k vrcholku Trump Tower, hrdě zářícímu v pozdně odpoledním slunci. Před vchodem dva vychytralí černošští výrostci obírají turisty ve skořápkách a já musím překonat pokušení na místě je odbouchnout. Na

rohu Pětapadesáté sedí na otrhané pokrývce žebrák, kterého jsem jednou zjara oslepil. Jdu blíž a prohlížím si jeho zjizvenou tvář a nápis, který drží v rukou: ZTRATIL JSEM ZRAK VE VIETNAMU. PROSÍM, POMOZTE. JSME BEZ PŘÍSTŘEŠÍ, MÁME HLAD. Máme? Pak si všimnu psa, který mě celou dobu podezíravě pozoruje. Když přistoupím k jeho pánovi, pes vstane, zavrčí, a když se nad toho ubožáka nakloním, začne štěkat a divoce vrtět ocasem. Pokleknu a výhružně zdvihnu ruku. Pes ustoupí, tlapy má zkroucené.

Vytáhnu z kapsy peněženku a předstírám, že házu do jeho prázdné plechovky od kávy dolar, pak si ale řeknu: Proč se obtěžovat s předstíráním? Stejně se nikdo nedívá, aspoň on určitě ne. Vezmu si dolar zpátky, předkloním se. Vycítí mou přítomnost a přestane hrkat kelímkem. Ani sluneční brýle, které má na očích, nedokáží zakrýt mnou způsobená zranění. Nos má tak rozdrcený, že si nedovedu představit, jak jím dýchá.

„Nikdy jsi ve Vietnamu nebyl," zašeptám mu do ucha.

Po chvíli ticha, během níž se pomočí do kalhot a pes kňučí, zaúpí: „Prosím… neubližujte mi."

„Proč s tebou ztrácet čas," zamumlám znechuceně.

Jdu pryč a místo žebráka mě zaujme malá holka, která kouří cigaretu a žebrá před Trump Tower drobné. „Kšc!" zasyčím na ni.

„Kšc!" zareaguje ona. V dnešní The Patty Winters Show byl hostem Cheerio. Seděl v hrozně malém křesle a interview trvalo skoro hodinu. Před obchodním domem Stanhope dostala od rozzuřených ochránců zvířat pár facek žena v kožichu ze stříbrné lišky a norka. Přes ulici stále hledím na oslepeného somráka a kupuju si kokosovou tyčinku, ve které nacházím kus kosti.

NOVÝ KLUB

Ve čtvrtek večer na zahajovacím večírku nového klubu zvaného Konec světa narazím na Harolda Carnese. Ten klub se otevírá na Upper East Side v prostorách, kde dříve býval klub Petty's. Sedím v jednom boxu s Jean a Ninou Goodrichovou. Harold stojí u baru a popíjí šampaňské. Jsem natolik opilý, že si s ním můžu promluvit o vzkazu, který jsem mu svého času nechal na záznamníku. V boxu se omluvím a prodírám se k opačnému konci baru. Dochází mi, že se potřebuju posilnit jedním martini, než se s Carnesem pustím do hovoru (byl to pro mě neobyčejně rozháraný týden – dokonce jsem se v pondělí rozvzlykal u jednoho dílu Alfa). Nervózně se k němu blížím. Harold má na sobě vlněný oblek od Gievese & Hawkese, hedvábnou keprovou vázanku, bavlněnou košili, boty od Paula Stuarta. Působí na mě těžkopádněji než dřív. „Už je to tak," obrací se právě na Trumana Drakea. „Na konci devadesátejch let bude většina týhle země patřit Japoncům."

Uleví se mi, když zjistím, že Harold kolem sebe jako obvykle rozsévá cenné a nové informace okořeněné (bůh odpusť) jemným, avšak neopomenutelným anglickým přízvukem. Najdu v sobě tolik drzosti, že ze sebe vykoktám: „Drž hubu, Carnesi, nebude."

Vyprázdním martini se stoličnou, zatímco Carnes, poněkud vyvedený z míry a skoro v šoku, se ke mně otáčí a jeho opuchlá hlava mě přivítá nejistým úsměvem. Někdo za mnou povídá: „Jo, ale podívej se, co se stalo s Gekkem…"

Truman Drake poklepe Harolda na zádech a ptá se mě: „Nevíš, jestli existuje nějaká šířka šlí, která by byla třeba lepší než ostatní?" Popuzeně ho zatlačím do davu a on se v něm ztratí.

„Tak co, Harolde," řeknu. „Poslechl sis můj vzkaz?"

Carnes zpočátku neví, o čem je řeč, zapaluje si cigaretu, ale nakonec vyprskne smíchy. „Jasně, Davisi. Bylo to dokonalý. Tos byl ty, že jo?"

„Jistě, samozřejmě." Mrkám, mumlám si něco pro sebe, odháním od obličeje kouř z jeho cigarety.

„Bateman vraždící Owena a holky na telefon?" chechtá se. „To teda bylo opravdu vynikající. Originelní, jak se říká v Groucho Klubu.

Fakt originelní.“ Pak trochu zaraženě dodá: „Ale byl to trochu dlouhej vzkaz, že ano?“

Usmívám se jako idiot, načež se zeptám: „Co si o tom myslíš, Harolde?“ V duchu mě napadá, že tohohle tlustýho kreténa nemohli v žádném případě pustit do Groucho Klubu, a pokud náhodou ano, tak způsob, jakým o tom mluví, naprosto zahlazuje fakt, že mu tam dovolili vejít.

„Myslíš o tom vzkazu?“ Carnes se už rozhlíží po klubu, zdraví se na dálku s nejrůznějšími lidmi a děvčaty.

„Mimochodem, Davisi, jak se vede Cynthii?“ Bere si od kolemjdoucího číšníka sklenici šampaňského. „Vídáš se s ní vůbec ještě?“

„Moment, Harolde. Co-si-o-tom-mys-líš?“ Opakuju svůj dotaz co nejdůrazněji.

Začíná se už nudit, nezajímá ho to, ani neposlouchá a omluvně říká: „Nic. Rád jsem tě viděl. Páni, není tohle Edward Towers?“

Natáhnu krk, abych se podíval a pak se k němu znova otočím.

„Není,“ řeknu. „Počkej, Carnesi.“

„Davisi,“ povzdechne si, jako by se trpělivě snažil něco vysvětlit malému dítěti. „Nejsem z těch, kteří rádi někoho pomlouvají, tvůj fór opravdu byl dobrej. Ale budu upřímnej, brácho, udělals jednu základní chybu: Bateman je totiž taková třasořitka, tak připosranej hodnej hošíček, že ten vtip moc nevyzněl. Ale jinak to nebylo špatný. A teď se domluvme na jindy, můžem spolu třeba poobědvat, nebo jít s McDermottem a Prestonem na večeři k Woosterovi. Uděláme si mejdan.“ Snaží se mě setřást.

„Mej-dan? Mej-dan? Řekl jsi mej-dan, Carnesi?“ Rozšiřují se mi zorničky, cítím se nafetovaný, i když jsem celý den nic nebral.

„Co mi to tady vykládáš? Cože je Bateman?“

„Proboha, chlape. Proč by ho jinak Evelyn Richardsová kopla do zadku? Vždyť ho znáš. Ten není schopnej ani oslovit kurvu na ulici, natož… cos to povídal, že jí to provedl?“ Harold se pořád roztržitě rozhlíží po klubu, zdraví se s nějakou dvojicí, zvedá sklenici se šampaňským. „Aha, rozsekal na kousky.“ Znovu se rozesměje, ale tentokrát spíš ze zdvořilosti. „Ale teď už opravdu musím. Promiň.“

„Nechoď. Počkej!“ křičím a dívám se mu do obličeje, ujišťuju se, že poslouchá. „Asi mi špatně rozumíš. Vůbec to nechápeš. Já jsem ho zabil. Já jsem to udělal, Carnesi. Já jsem usekl Owenovi tu jeho pitomou hlavu. Já jsem umučil tucty holek. Celej ten vzkaz, který jsem ti nechal na záznamníku, byl pravdivej.“ Jsem vyčerpaný, ani se nesnažím vypadat klidně, nechápu, proč mě mé přiznání nedovede utěšit.

„Nezlob se,“ říká a pokouší se ignorovat můj výbuch. „Opravdu musím jít.“

„Ne! Ne, Carnesi. Poslouchej mě. Poslouchej mě velice, velice pozorně. Já-jsem-zabil-Paula-Owena-a-líbilo-se-mi-to. Jasněji se už nemůžu vyjádřit.“ Jsem tak vzrušený, že se po posledních slovech rozkašlu.

„Ale to není možný.“ řekne a odstrčí mě. „Navíc mi to už nepřipadá vtipný.“

„To nikdy nemělo bejt vtipný!“ zařvu ze všech sil. „Proč by to nemělo bejt možný?“

„Prostě není,“ říká a ustaraně si mě prohlíží.

„Proč ne?“ znovu přeřvu hudbu v klubu, i když vlastně nemusím, a potichu dodám: „Blbečku.“

Hledí na mě, jako bychom se oba topili pod vodou a pak mi odpoví hlasem velice jasným, dobře slyšitelným v okolním hluku.

„Protože… jsem byl s Paulem Owenem… dvakrát… na večeři… v Londýně… je to teprve deset dní.“

Chvíli se díváme jeden na druhého, dost dlouho, možná celou minutu, konečně mu jsem schopný odpovědět, ale má slova nejsou vůbec přesvědčivá a já si nejsem jistý, jestli sám věřím tomu, co říkám. „Asi ses… zmýlil.“ Mé tvrzení zní jako otázka.

„Fajn, Donaldsone,“ sundá Carnes mou ruku ze svého ramene. „Ale teď mě omluv.“

„Ale jistě, proč ne,“ zašklebím se. Pak jdu zpátky do svého boxu, kde teď sedí John Edmonton a Peter Beavers a uklidňuju se halcionem, načež zavezu Jean domů, do svého apartmá. Jean má na

sobě něco od Oscara de la Renty. Nina Goodrichová na sobě měla šaty pošité flitry od Matsudy a nedala mi svůj telefon, ani když šla Jean do přízemí na toaletu.

TAXIKÁŘ

Další zoufalá scéna mého takzvaného života se odehrává ve středu.

Někdo zřejmě udělal chybu, nejsem si ale jistý kdo. Vracel jsem se po vydatné snídani s Peterem Russellem, který mi opatřoval drogy, než si sehnal pořádnou práci, a s Eddie Lambertem na Wall Street a můj taxík uvízl v dopravní zácpě. Russell měl během snídaně na sobě dvouknoflíkový vlněný sportovní kabát od Redaelliho, bavlněnou košili od Hackerta, hedvábnou vázanku od Richela, nabírané vlněné kalhoty od Krizie Uoma a kožené boty z Cole-Haan. Dnešní The Patty Winters Show byla o holčičkách ze čtvrté třídy, které se prodávají mužům za crack. Málem jsem kvůli tomu zrušil schůzku s Russellem a Lambertem. Russell mi objednal jídlo, zatímco jsem telefonoval z vestibulu. Naneštěstí vybral snídani s vysokým obsahem tuku a sodíku, a než jsem stačil pochopit, co se děje, objevily se na stole talíře kořeněného pečiva se šunkou ve smetanové omáčce Madeira, grilované párky, kávový dort se šlehačkou a káva. Musel jsem číšníka hned požádat, aby donesl šálek bylinkového čaje bez kofeinu, talíř nakrájeného manga s borůvkami a láhev dobré vody Evian. V časně ranním slunečním svitu, vlévajícím se do oken bistra Regency, jsem pak pozoroval, jak číšník posypává Lambertova smažená vajíčka tmavými lanýži. Nakonec jsem neodolal, kapituloval jsem a nechal si lanýže nasypat na své mango. Nic jiného, co by stálo za zmínku, se u snídaně nestalo. Musel jsem si vyřídit ještě jeden telefonát, a když jsem se vrátil ke stolu, všiml jsem si, že mi někdo vzal jeden mangový plátek. Nikoho jsem však neobvinil. Měl jsem v hlavě jiné věci: jak zlepšit americké školství, krizi důvěry, psací stoly, éru nových možností a které z nich jsou tu pro mě, jak sehnat lístky na Stinga v Krejcarové opeře, jak více vydělat a méně si pamatovat…

V taxíku mám na sobě dvouřadový svrchník z kašmíru a vlny z Ferrého Studia 0.001, vlněný oblek s nabíranými kalhotami od DeRigueura z Schoenemanova obchodního domu, hedvábnou vázanku z Givenchy Gentleman, ponožky od Interwoven, boty od Armaniho. Se slunečními brýlemi Ray-Ban na očích si čtu Wall Street Journal a poslouchám na walkmanu kazetu s Bixem Beiderbeckem. Odložím Journal a listuju v Postu, zajímá mě jen šestá strana, na níž je společenská kronika. Na světelné křižovatce Sedmé a Čtyřiatřicáté zahlédnu ve vedlejším taxíku Kevina Gladwina, alespoň doufám, že to je on, má na sobě oblek od Ralpha Laurena. Sundám si sluneční brýle. Kevin vzhlédne od svého výtisku magazínu Money, všimne si mě, zvědavě si mě prohlíží, načež jeho taxík zmizí ve víru dopravy. Můj taxík se náhle vysvobodí ze zácpy a odbočí doprava do Sedmadvacáté a zamíří po West Side Highway směrem k Wall Street. Složím noviny a soustředím se na hudbu a počasí, které je vzhledem k roční době neobyčejně chladné. Zaujme mě upřený pohled řidiče ve zpětném zrcátku. Podezřívavý a hladový výraz postupně mění rysy jeho tváře – hmoty plné ucpaných pórů a špatně oholených vousů. Povzdechnu si; co nadělám, nesmím si ho všímat.

Otevři kapotu auta a dovíš se něco o lidech, kteří ho zkonstruovali – jedna z mnoha reklamních frází, jež mě pronásledují.

Ale řidič zaklepe na přepážku z plexiskla a kývne ke mně hlavou.

Zatímco si sundávám walkmana, všimnu si, že zamyká všechny dveře – ve chvíli, kdy vypnu zvuk, zaslechnu duté cvaknutí a vidím, jak se všechny zámky naráz zaklapnou. Taxík se řítí po silnici rychleji než je zdrávo, navíc v nejkrajnějším pravém pruhu. „Co je?“ ptám se nervózně. „Co se děje?“

„Neznáme se odněkud?“ ptá se se silným, těžko zařaditelným akcentem, který by mohl být stejně dobře newjersejský jako středomořský.

„Ne,“ začínám si znovu nasazovat Walkmana.

„Někoho mi připomínáte,“ říká. „Jak se jmenujete?“

„Nepřipomínám. Ani vy mi nikoho nepřipomínáte.“ Pak si něco uvědomím a řeknu: „Chris Hagen.“

„Kecy,“ usmívá se, jako by bylo něco v nepořádku. „Já vím, co jste zač.“

„Dělám pro film. Jsem herec,“ řeknu mu. „A manekýn.“

„Blbost,“ říká zlověstně.

„Fajn,“ nakloním se dopředu a mrknu na jeho jmenovku, „pane Abdullahu, jste členem M.K.?“

Neodpoví. Znovu otevírám Post, prohlížím si fotku starosty převlečeného za ananas, zavřu noviny, převíjím kazetu ve walkmanovi. Začnu si v duchu počítat – raz, dva, tři, čtyři – a nespouštím oči z taxametru. Proč jsem si s sebou dnes ráno nevzal pušku? Netušil jsem, že ji budu potřebovat. Jediná zbraň, kterou mám u sebe, je nůž ještě špinavý od včerejší krve.

„Ne,“ odpoví konečně. „Ale váš obličej jsem už někde viděl.“

Jsem už dost podrážděný, přesto se snažím tvářit klidně. „Ano? Opravdu? To je zajímavé. Sledujte radši provoz, Abdullahu.“

Nastane dlouhá, děsivá pauza, během níž mě sleduje ve zpětném zrcátku. Z tváře mu mizí jeho zlověstný úsměv, je teď úplně prázdná. Řekne: „Chlape, já dobře vím, co seš zač.“ Přikyvuje, ústa má pevně sevřená. Rádio, vyladěné na zprávy, přestane hrát.

Budovy za okny taxíku ubíhají jako šedočervené skvrny, předjíždíme jiné taxíky, barva oblohy se mění z modré na fialovou, pak černou a znovu modrou. Další křižovatka – přejíždíme ji přímo na červenou. Míjíme nový supermarket D’Agostino’s, je na rohu na protější straně ulice, dříve tam býval Mars. Dojme mě to skoro až k slzám, protože je to záchytný bod, přepadne mě nostalgická touha po té sámošce (i když jsem v ní nikdy nenakupoval), už dlouho se mi po ničem tak nezastesklo, skoro mám chuť mu říct, aby zastavil a nechal mě vystoupit, a zaokrouhlit dýško na deset – ne, dvacet dolarů, ale nemůžu se odhodlat, protože jede příliš rychle, cosi mě zarazí a je to směšné a absurdní, zaslechnu ho, jak říká: „Ty seš ten chlap, co voddělal Sollyho.“ V jeho tváři se zračí odhodlání. A jako všechno ostatní, vše, co následuje, se odehraje velice rychle, přestože se cítím jak skaut při bobříku trpělivosti.

Polknu, požádám ho, ať zpomalí, a zeptám se: „Můžu se zeptat, kdo má být ta Sally?“

„Chlape, fotka tvýho ksichtu je na plakátu hledanejch osob,“ řekne bez zaváhání.

„Zastavte mi tady, prosím,“ zaskřehotám.

„Seš to ty, že jo?“ Hledí na mě jako bych byl nějaká zmije.

Kolem nás projede prázdný taxík s rozsvícenými světly. Jede nejmíň sto třicet. Nic neříkám, jenom vrtím hlavou. „Zapíšu si číslo –“ polknu, třesoucí se rukou otevřu svůj zápisník s koženými deskami a z aktovky od Bottegy Veneta, vytáhnu plnicí pero Mount Blanc – „vaší licence…“

„Zabil jsi Sollyho,“ řekne, teprve teď si je konečně jistý a další můj protest přeruší zavrčením, „Ty zkur-vy-sy-ne.“

Poblíž doků odbočí z dálnice a řítí se až na konec jakéhosi opuštěného parkoviště a mně najednou dojde, právě teď, v tuhle chvíli, kdy taxík najíždí do polorozpadlého a rzí pokrytého hliníkového plotu, poráží ho a míří k vodě, že mám jedinou možnost, a to nasadit si znovu na uši sluchátka, abych ho nemusel poslouchat, ale nemůžu pohnout rukama, nedokážu rozevřít pěsti, jsem uvězněn v zamčeném autě, tváří v tvář osudu, který zná jen tenhle viditelně vyšinutý taxikář. Okna jsou částečně stažená a já cítím, jak mi chladný mořský vzduch vysušuje pomádu ve vlasech. Cítím se jako nahý a najednou jsem úplně maličký.

V ústech mám kovovou pachuť a pak ještě něco horšího. Má vize: zasněžená zimní cesta. Zůstává mi jediná uklidňující myšlenka: jsem bohatý – a milióny lidí nejsou.

„Myslím, že jste si mě s někým spletl,“ řeknu.

Vypne motor a otočí se k zadnímu sedadlu. V ruce drží pistoli, značku nedovedu rozeznat. Hledím do namířené hlavně, můj šibalský výraz je nenávratně pryč.

„Hodinky. Ty rolexky,“ řekne.

Poslouchám a tiše se vrtím na sedadle.

„Hodinky,“ opakuje.

„To má být nějaký vtip?“

„Ven,“ vyplivne ze sebe. „Kurva, vystup z auta.“

Dívám se přes šoférovu hlavu z předního okna, hejno racků přelétá nad temnou, zpěněnou hladinou, otevřu dveře a vylezu z auta co nejopatrněji, žádné zbrklé pohyby. Venku je chladný den. Z pusy mi vychází pára, vítr se jí zmocní a honí ji kolem dokola.

„Naval hodinky, ty svině,“ říká, vyklání se z okénka a míří na mě pistolí.

„Hele, nemám tušení, k čemu se chystáš, čeho se snažíš dosáhnout, ani co si myslíš, že budeš schopnej podniknout. Nikdy mi nebrali otisky prstů. Na všechno mám alibi –“

„Drž hubu,“ přeruší mě nevrle Abdullah. „Hlavně drž tu svou zasranou hubu.“

„Jsem nevinnej,“ zařvu naprosto přesvědčeně.

„Ty hodinky,“ natáhne kohoutek pistole.

Rozepnu si rolexky, sundám si je ze zápěstí a podám mu je.

„Teď peněženku,“ pohne namířenou pistolí. „Jenom hotovost.“

Není vyhnutí, vytahuju z kapsy svou peněženku z gazelí kůže a zmrzlými, neohrabanými prsty mu podávám celou hotovost, která dělá jen tři stovky, naštěstí jsem se před snídaní nestačil zastavit u bankomatu. Solly byl nejspíš ten taxikář, kterého jsem odbouchl během honičky s fízly loni na podzim, ačkoli tenhle byl Armén. Možná jsem někdy zabil i jiného taxikáře a už si to nepamatuju.

„Co teď uděláš?“ ptám se. „Je na mě vypsaná odměna?“

„Ne. Žádná odměna,“ mumlá a počítá jednou rukou bankovky. Ve druhé ruce stále drží namířenou pistoli.

„Jak můžeš vědět, že nezavolám tvýho zaměstnavatele a nepřipravím tě o licenci?“ ptám se a podávám mu nůž, který jsem zrovna našel v kapse a který vypadá, jako by ho ponořili do nádoby plné krve a vlasů.

„Protože seš vrahoun,“ řekne. „Polož tu věc na zem,“ ukáže pak pistolí na zkrvavený nůž.

„Ty toho víš.“ mumlám vztekle.

„Ještě sluneční brýle.“ Zas na ně ukáže pistolí.

„Jak můžeš vědět, že jsem to udělal?“ Sám nechápu, jak se dokážu ptát tak klidně.

„Že se sám sobě nehnusíš, hajzle,“ řekne. „Ty brýle.“

„Jsou hrozně drahý,“ protestuju a pak si povzdechnu, neboť mi dojde má chyba. „Chtěl jsem říct levný. Úplně nejlevnější. To… ti ty peníze nestačí?“

„Dej sem ty brýle,“ zamručí.

Sundám si své Wayfarery a podávám mu je. Možná jsem opravdu zabil Sollyho, ačkoli jsem si jistý, že jsem nikdy v poslední době nezabil taxikáře Američana. Asi jsem ho zabil. Možná někde opravdu je moje fotka na plakátu hledaných osob, ale kde… možná na centrálním parkovišti taxíků? Jmenuje se to tak? Řidič si na zkoušku nasadí brýle na nos, mrkne na sebe do zpětného zrcátka, pak si je zase sundá. Složí je a zasune si je do náprsní kapsy.

„Seš mrtvola,“ usměju se na něj ponuře.

„A ty seš odpornej yuppie,“ on na to.

„Už teď seš mrtvola, Abdullahu, počítej s tím.“ Vím, že nežertuju.

„Jo? Ale ty seš odpornej yuppie, a co je horší?“

Nastartuje taxík a ujede.

Jdu pěšky zpátky na silnici. Zastavím se, zadusím vzlyk, sevře se mi hrdlo. „Jenom bych chtěl…“ Dívám se na oblohu a uprostřed svého uslzeného žvatlání zamumlám, „hrát dál.“ Jak tam tak stojím přimražený na místě, za plakátem na Krejcarovou operu, vylepeném na opuštěné autobusové zastávce, objeví se stará černá žebračka, pomalu se šourá, na obličeji má boláky, které vypadají jako štěnice, a natahuje ke mně třesoucí se rudou dlaň. „Dáš mi prosím tě pokoj?“ zaúpím. Říká mi, abych se nechal ostříhat.

U HARRYHO

V pátek večer jsme v kanceláři skončili dřív a teď sedíme U Harryho. Jsme tam Tim Price, Craig McDermott, já a Preston Goodrich, který zrovna chodí s absolutní sexbombou, která se myslím jmenuje Plum – není to příjmení, jenom prostě Plum – je to herečka a modelka a my všichni uznáváme, že je kus. Právě se dohadujeme, kam si rezervovat stůl na večeři: navrhujeme postupně Flamingo East, Oyster Bar, 220, Counterlife, Michael's, SpagoEast, Le Cirque. Je tu s námi i Robert Farrell, na stole před ním leží Lotus Quotrek, přenosné zařízení, které ukazuje kursy na burze. Mačká knoflíky a před ním na obrazovce běhají nejnovější ceny komodit. Co máme na sobě? McDermott má kašmírový sportovní plášť, vlněné kalhoty, hedvábnou vázanku od Hermese.

Farrell kašmírovou vestu, kožené polobotky a vlněné jezdecké kalhoty od Garricka Andersona. Já mám na sobě vlněný oblek od Armaniho, boty od Allena-Edmondse, ozdobný kapesníček z Brooks Brothers. Někdo další má oblek šitý u Andersona a Stepparda.

Kdosi, kdo vypadá jak Todd Lauder a nejspíš je to on, nám přes celou místnost kyne rukou atd. atd.

Na mou adresu směřuje jako vždycky spousta otázek, například:

Nosí se ozdobný kapesníček i na bílém večerním saku? Je nějaký rozdíl mezi teniskami a adidaskami? Propadlo se mi letiště a teď se na něm nepohodlně leží – co mám dělat? Jak může člověk před koupí posoudit kvalitu kompaktních disků? Jaký kravatový uzel je méně vyboulený než Windsor? Jak je možné zachovat pružnost svetru? Kde koupit dobrý kabát z jehněčí kůže? Já sám pochopitelně myslím na úplně jiné věci a kladu si své vlastní otázky: Je pro mě posilovna droga? Jak dopadne spor člověka s konformitou? Dokážu si dát rande s Cindy Crawfordovou? Má nějaký význam, že jsem se narodil ve znamení Vah a pokud ano, je to možné dokázat? Dnes mě posedla myšlenka odfaxovat krev ze Sářiny vagíny do její kanceláře v Chase Manhattan, oddělení fúzí. Ráno jsem neposiloval, protože jsem si vyrobil náhrdelník z obratlů jedné holky a chtěl zůstat doma, nasadit si ho na krk a přitom masturbovat ve své velké vaně z bílého mramoru a vydávat zvuky jako nějaké zvíře. Potom jsem se díval na pornofilm o pěti lesbách a desíti vibrátorech. Oblíbená kapela: Talking Heads.

Pití: J&B nebo absolut s ledem. Televizní pořad: Pozdní noc s Davidem Lettermanem. Nealko: Dietní pepsi. Voda: Evian. Sport:

Baseball.

Konverzace pokračuje zcela samovolně – nemá žádnou strukturu, téma, vnitřní logiku ani atmosféru – pokud ovšem pomineme skryté konspirační podtóny. Jsou to jen slova, která se navíc jako ve špatně dabovaném filmu navzájem překrývají. Mám problémy se soustředěním, začal se mnou totiž rozmlouvat můj bankomat. Píše mi na obrazovku divné vzkazy zeleným písmem, například: „Udělej strašlivou scénu u Sothebyho" nebo: „Zabij prezidenta" či: „Vlož do mě toulavou kočku". Taky mě minulý týden v pondělí vylekala jedna lavička z parku. Šla za mnou asi šest bloků a taky na mě mluvila. Rozklad osobnosti – čekám na něj, smířen se svým osudem.

Přesto je první otázka, kterou jsem schopen dát dohromady a přispět s ní do konverzace, ustaraná: „Nikam s váma nejdu, pokud si někde nezajistíme stůl, takže bych rád věděl, jestli máme někde rezervaci, nebo ne?" Všimnu si, že všichni pijeme suché pivo. Jsem jediný, kdo si podobných věcí všímá? Na očích mám brýle s obroučkami z falešné želvoviny, nedioptrické.

V televizi nad barem běží The Patty Winters Show. Dávají ji teď odpoledne, ve stejnou dobu jako show Geralda Rivery, Phila Donahuea a Oprah Winfreyové. Dnešní téma zní: Rovná se ekonomický úspěch štěstí? V baru U Harryho je dnes odpoledne odpovědí hromadné: „Jasně!" následované optimistickým jásotem a družnou zábavou. Na obrazovce jsou teď záběry z letošní inaugurace prezidenta Bushe, následuje závěrečná řeč bývalého prezidenta Reagana doprovázená těžko slyšitelným Pattyiným komentářem. U našeho stolu se rozpřede únavná debata, o tom jestli

lže nebo ne, i když neslyšíme, nemůžeme slyšet jediné slovo. První a jediný z nás, kdo si stěžuje, je Price. Mám dojem, že ho štve něco úplně jiného a tuhle příležitost využívá k ventilaci své frustrace.

Tváří se až nepatřičně ohromeně a ptá se: „Jak může takhle lhát?

Žvanit takový sračky?“

„Kristepane,“ zaúpím. „Jaký sračky? Tak kde máme tu rezervaci?

Ne, že bych měl takovej hlad, ale chtěl bych mít někde zamluvenej stůl. Co takhle jít do 220?“ Dodatečně mě napadne: „McDermotte, kolik měli bodů v posledním Zagatovi?“

„220 v žádným případě,“ stěžuje si Farrell dřív, než mi McDermott může odpovědět. „Posledně jsem tam koupil koks tak pančovanej projímadlem, že jsem z něho dostal v M.K. sračku.“

„Jo, jo, život je nanic a ještě nakonec chcípneš.“

„Naprostá krize,“ mumlá Farrell.

„Nebyls tam posledně náhodou s Kyrií?“ ptá se Goodrich. „Nebyla ona ta naprostá krize?“

„Chytila mě tehdy telefonicky. Co jsem měl dělat?“ krčí Farrell rameny. „Omlouvám se.“

„Chytila ho telefonicky.“ McDermott mě šťouchne loktem.

„Nech si to, McDermotte,“ řekne Farrell a zatahá Craigovi za šle.

„Jdi se vycpat.“

„Na něco jsi zapomněl, Farrelle,“ poznamená Preston. „McDermott už je vycpanej.“

„Jak se má Courtney?“ zubí se potměšile na Craiga Farrell. „Nemusíš odpovídat.“ Kdosi se rozesměje.

Price se obrátí od televizní obrazovky, podívá se na Craiga a pokouší se skrýt svou nelibost tím, že mi za stálé gestikulace směrem k televizoru říká: „Nevěřím tomu. Vypadá tak… obyčejně.

Tak … mimo. Tak… neškodně.“

„Kotě, kotě,“ prozpěvuje někdo, „Pojď sem, pojď sem.“

„Ale on je úplně bezbrannej, troubo. Byl úplně bezbrannej. I ty seš úplně bezbrannej. Ale on aspoň všechno to svinstvo opravdu udělal, zatímco ty jsi nás ani nedokázal dostat do 150, takže víš co, nech těch keců.“ McDermott pokrčí rameny.

„Já jenom nechápu, jak může vůbec někdo, kdokoli, dělat takový dojem a přesto bejt namočenej v takovým svinstvu.“ Price ignoruje Craiga, odvrací zrak od Farrella. Sebere ze stolu doutník a smutně si ho prohlíží. Podle mě vypadá pořád, jako by měl na čele šmouhu.

„Myslíš, že to dělal proto, že mu Nancy šlapala na paty?“ hádá Farrell a vzhlédne od svého Quotreku. „Že to byla její práce?“

„Jak o tom můžeš mluvit takovým klidným tónem?“ Price, kterému se zjevně přihodilo něco divného, zní doopravdy zmateně. Říká se, že byl ve cvokárně.

„Někteří borci se prostě klidní narodí,“ usměje se Farrell a pokrčí rameny.

Jeho odpověď mě pobaví, protože málokdo je tak očividně neklidný jako Farrell, zasměju se, ale Price po mě střelí vyčítavým pohledem a říká: „Batemane, nechápu, proč se tak blbě směješ.“

Pokrčím rameny. „Jsem veselej skautík.“ Pak si vzpomenu na svého bratra a dodám jako citát: „Pohoda.“

„Čím jsem byl, tím jsem byl rád,“ poznamená někdo.

„Počkej, brácho.“ Price se nechce pustit tématu. „Podívej,“ začíná, snaží se o racionální uchopení situace. „Dělá ze sebe hodnýho strejdu, ale uvnitř…“ Zarazí se. Na okamžik probudí můj zájem. „Ale uvnitř…“ Price není schopen dokončit větu, dodat tři slova, která k tomu potřebuje: Vždyť je to fuk. Cítím za něj současně zklamání i uvolnění.

„Uvnitř? Co uvnitř?“ ptá se unuděně Craig. „Věř tomu nebo ne, my tě dnes doopravdy posloucháme. Pokračuj.“

„Batemane,“ řekne pomalu se uklidňující Price. „Co ty? Co si o tom myslíš?“

Zvednu oči, usměju se, neříkám nic. Odněkud – z televize? – hraje státní hymna. Proč? Nevím. Možná před nějakou reklamou. Zítra budou v The Patty Winters Show Domovníci od Nella – kam až to dotáhli? Vzdychnu, pokrčím rameny, je mi to fuk.

„Tak dík za vyčerpávající odpověď," řekne Price a pak dodá: „Ty seš fakt debil."

„To je nejzajímavější informace, kterou jsem slyšel od chvíle –" mrknu na své nové rolexky, koupené za peníze od pojišťovny „– kdy McDermott navrhl pít suchý pivo. Kurva, já bych si dal skotskou."

McDermott natáhne krk a s úsměvem od ucha k uchu si brouká: „Kluk jako ze škatulky. Jak se nese. Úplná nádhera."

„Jak kultivovaný," přidá se Goodrich.

U našeho stolu se zastaví superstylový Angličan Nigel Morrison, v klopě svého saka od Paula Smithe má květinu. Nemůže se však zdržet dlouho, protože má schůzku s jinými britskými přáteli, Ianem a Lucy, čekají ho v Delmonicu. Hned, jak odkráčí, zaslechnu něčí komentář: „Ten Nigel je úplnej cukrovej pajdulák." Někdo jiný říká: „Slyšeli jste o tom, že pralidi jedli víc vlákniny, než jíme dnes my?"

„Kdo má na starosti Fisherovo konto?"

„Kašli na to. Co ta Shepardova záležitost? To Shepardovo konto?"

„Není támhle David Monrowe? To je teda pěknej průšvih."

„Jo, brácho."

„Kristova noho."

„…hubenej a zlej…"

„Co z toho budu mít já?"

„Shepardova hra nebo Shepardovo konto?"

„Boháči s levnými sterey."

„Kdepak, chceme holky, který uměj chlastat."

„…lehká váha…"

„Chceš připálit? To jsou hezký sirky."

„Co z toho budu mít já?"

„jup jup jup jup jup jup…"

Asi jsem to já, kdo říká: „Musím vrátit videokazety."

Někdo už vytáhl z kapsy bezdrátový telefon značky Minolta a zavolal taxíka, načež ve chvíli, kdy skoro neposlouchám a pozoruju kohosi, kdo vypadá úplně jak Marcus Halberstam a platí účet, se někdo zeptá, jen tak, aniž by se to vztahovalo k hovoru:

„Proč?" a já, přestože jsem velice hrdý na svou chladnou krev a dobré nervy, na to, že dokážu dělat, co se ode mě čeká, cosi pochytím a pak si to uvědomím: Proč? a automaticky odpovím, bez přípravy a bezdůvodně, jenom otevřu pusu a slova z ní sama vycházejí a já to těm idiotům všechno shrnuju: „Víte, já sice chápu, že jsem se měl chovat tak, a ne jinak, ale, kristova noho, je mi sedmadvacet a takhle vypadá život v baru nebo v klubu v New Yorku a možná kdekoli na konci tohohle století, a tak se prostě lidi včetně mě chovají, však to znáte, a to pro mě znamená bejt Patrickem, sám sebou, no to je asi tak…" Následuje povzdech, pak mírně pokrčím rameny a znovu vzdychnu a nad jedněmi dveřmi u Harryho, které jsou opatřené červenými sametovými závěsy, je cedule a na ní nápis v barvě těch závěsů: ZAKÁZANÝ VÝCHOD.

CESTA OD NUDY KE ZVRHLOSTI A ZASE ZPÁTKY

Stalo se vám už někdy, že jste při četbě knihy málem zvraceli, i když netrpíte žádnými zažívacími potížemi? Mně se to přihodilo nad třetím románem Bretta Eastona Ellise Americké psycho (American Psycho, 1991), v němž mi kolega zlomyslně založil některé pasáže (jistě vám dojde které) a přidal vzkaz, že si je mám přečíst jako první, abych si udělal obrázek o vývoji autora, jehož

prvotinu jsem před časem recenzoval. Příslušné scény jsem si bez ohledu na kontext přečetl, a dostal se tak na úroveň těch, kteří nad tímto románem rozpoutali jednu z nejbouřlivějších diskusí v dějinách americké literatury.

Když jsem se dozvěděl, k čemu všemu může maniak použít malou motorovou pilu, pistoli na nastřelování hřebíků a zaostřené ramínko na kabáty a co všechno lze podniknout s vyhladovělou krysou, byl jsem dokonale znechucený. Odradilo mě nejen to, o čem se v příslušných pasážích psalo, ale také autorův jazyk a styl.

Výsledkem byl názor, že takové knihy by se měly zakázat, nepřekládat do češtiny ani do jiných jazyků, přísně cenzurovat a… pak jsem si uvědomil, že jsem svůj soud založil na četbě pouhých dvaceti stránek a začal číst znovu, tentokrát od první kapitoly, a uvědomil si, že Americké psycho nepředstavuje v Ellisově tvorbě nic nového a převratného.

Jeho autor se narodil 7. března 1964 v Los Angeles v rodině investičního poradce v oblasti nemovitostí. Je absolventem Bennington College. Spolu s Davidem Leavittem, Tamou Janowitzovou, Jayem McInerneym a Donnou Tarttovou bývá zařazován mezi autory „nové ztracené generace“. Tento termín poprvé použil Leavitt ve svém stejnojmenném eseji publikovaném v časopise Esquire (1985, česky ve Světové literatuře 1988) jako označení pro ty, kteří se narodili koncem 50. nebo v první polovině 60. let, a tak nezažili ani euforii života v komunách a hnutí „dětí květin“ jako jejich starší sourozenci, ani se z nich nestali dětští počítačoví géniové jako z těch, co přišli po nich. Zůstali generací, která věčně stojí na rozhraní, dokáže se všemu přizpůsobit, ale v ničem nenachází smysl života, první generací mladší než televize, jejíž příslušníci si už nepamatují svůj první let letadlem, od základní školy čtou populárně naučné knížky o rozvodech a touží nikoli po dobrodružství, ale především po kariéře. Yuppies, úspěšní mladí muži, mají krátké vlasy, sluneční brýle a kancelář na Manhattanu, ale každý z nich je sám; i tančit může „sám s vlastním walkmanem na krku.“

Od samoty a pocitu odcizení vede cesta k lithiu, valiu, kokainu a jiným drogám a k příležitostnému sexu bez ohledu na AIDS, neboť pravděpodobnost nakažení je „žádná celá nula nula nic“, i když v každém nočním podniku se vyskytne někdo, kdo je HIV pozitivní a právě se chystá s někým do postele. A tak čtenář, který se prostřednictvím Ellisovy prvotiny Míň než nula (Less Than Zero, 1985, česky 1993) seznámil s divokými večírky kalifornské „zlaté mládeže“ a z Pravidel přitažlivosti (Rules of Attraction, 1987) pochopil, že tito mladí lidé svůj způsob života nezmění ani v dospělosti, dostane v Americkém psychu odpověď na otázku, kam až tohle všechno může vést.

O románu se začalo mluvit počátkem listopadu roku 1990, kdy Simon & Schuster, nakladatelství, které mělo Americké psycho ještě před Vánocemi vydat, odstoupilo od smlouvy, přestože Ellisovi zaplatilo zálohu 300 tisíc dolarů. Pikantní na celé záležitosti bylo především to, že ředitel nakladatelství Richard E. Snyder a jeho šéf Martin Davis ze společnosti Paramount Communications učinili své rozhodnutí na základě dvou časopiseckých článků, v nichž se psalo o sadistických scénách, jež připravovaná kniha obsahuje; ani jeden z nich rukopis nečetl.

Ellisův zástupce román okamžitě nabídl nakladatelství Vintage Books (je součástí jednoho z největších a nejprestižnějších amerických vydavatelství Random House). Tam proběhla nová redakční revize rukopisu a Ellis byl požádán, aby nejproblematičtější scény vypustil nebo alespoň upravil. Ellis se uvolil provést pouze dvě „estetické“ změny a trval na vydání románu v původní podobě, ke kterému počátkem roku 1991 skutečně došlo. Kniha vyšla bez jakékoli oficiální reklamy (ale v cenově dostupné brožované verzi) a Ellis oproti všem zvyklostem neuspořádal u příležitosti jejího vydání žádné přednáškové turné spojené s autorským čtením.

Kniha se ve Spojených státech okamžitě stala politickou záležitostí a záminkou k diskusi o tvůrčí svobodě umělce na jedné straně a škodlivosti perverzní a nehumánní literatury na straně druhé. Autorský odborový svaz se Ellise zastal a postup nakladatelství Simon & Schuster

považoval za důkaz konglomerizace americké kultury a existence cenzury. Odpůrci románu ovšem správně argumentovali tím, že o cenzuře by bylo možné mluvit jen v případě zásahu vlády, zatímco tady šlo pouze o svobodné, i když opožděné rozhodnutí soukromého právního subjektu.

Jako první protestovaly proti knize feministky: předsedkyně losangeleské pobočky Národní organizace žen Tammy Bruceová dokonce tvrdila, že Americké psycho je přímým návodem, jak vraždit ženy. Nakladatelství Picador, které se rozhodlo vydat knihu v Anglii, ji nějakou dobu odmítalo šířit v brožované verzi, aby si ji nemohli koupit nemajetní a nezaměstnaní, tedy potenciální násilníci. Představitelé nakladatelství patrně přehlédli, že protagonista románu je milionář s univerzitním vzděláním, který se topí v penězích. Okamžitě po vydání knihy se recenzenti rozdělili do dvou skupin.

První román jednoznačně odmítla, označila ho za neautentickou sadistickou pornografii a vyčítala Ellisovi, že se nepokusil dát svému psychopatovi alespoň nějaký psychologický rozměr. Druhá skupina pochopila, že jde o ironickou nadsázku, ocenila Ellisovu snahu zachytit atmosféru odlidštěného světa 80. let, ale zároveň upozorňovala na to, že se Ellis ještě nenaučil psát a jeho próza postrádá pevnou strukturu.

K Americkému psychu se vyjádřilo i několik velmi známých prozaiků, například Norman Mailer, jehož Americký sen (An American Dream, 1965, česky 1990) byl jedním z Ellisových inspiračních zdrojů. Mailer, který sám ve svých románech mnohokrát překročil hranice toho, co od něj konzervativní část americké společnosti očekávala, pochopil Ellisův román jako výpověď o nelidskosti bohatých vůči chudým ve světě, v němž nikdo v nic nevěří, neexistuje žádná morálka a umění musí šokovat a stavět před nás nepříjemná fakta, neboť masové sdělovací prostředky to už dělat neumějí. Americké psycho je podle něj uměleckou výpovědí především proto, že rozšiřuje naše povědomí o tom, co je možné, a tím nám dává nejen užitečnou informaci, ale také umožní prožít v této zprostředkované formě zkušenost, kterou bychom jinak „nanečisto“ nikdy prožít nemohli. Bohužel je však uměleckou výpovědí nepříliš zdařilou: „Román není napsaný tak dobře, aby byl jeho umělecký záměr zřejmý a prosadil se přes nepřízeň odpůrců, ale není ani napsaný tak špatně, aby ho člověk mohl s čistým svědomím odmítnout.“

Přibližně ke stejnému názoru jsem došel i já, když jsem knihu dočetl. Přestal se mi nad ní zvedat žaludek a pochopil jsem, že přes svou brutalitu a proklamovanou nehumánnost ohrožuje morálku čtenářů asi jako časopis plný hádanek, křížkovek a kvízů – není totiž ničím jiným než inteligentně sestavenou, ale z větší části nesmírně nudnou skrývačkou.

Dlouho předtím, než se čtenář propracuje ke scénám mučení a vražd, je podroben testu znalostí z několika disciplín: Móda, Současné trendy v americké kuchyni, Rocková hudba, Americká historie, Americký film a Díla představitelů „nové ztracené generace“. Ellis nás zahlcuje prostřednictvím svého vypravěče tolika informacemi, názvy a značkami nejrůznějších produktů, že si místy připadáme, jako bychom četli katalog nějaké zásilkové služby. Takovému stylu se v posledních letech začalo v USA posměšně říkat „K-Mart realism“, Ellis však této nálepce unikl, protože rysy tohoto „směru“ předimenzoval natolik, že výtvor začal vzbuzovat iluzi satiry (satirou ovšem není, neboť v něm nenajdeme žádnou protiváhu k všeobecnému marasmu, ani žádný komentář, který by pomohl odhalit stanovisko autora; dodatečné Ellisovy výroky pro novináře se nepočítají). Navíc umně vmísil mezi správné informace údaje chybné – a nikdy se nevyjádřil, jestli tak učinil úmyslně, aby své postavy zesměšnil, nebo neúmyslně. Většina recenzentů byla toho názoru, že pravda bude asi někde uprostřed.

Většina českých čtenářů pozná, že píseň „You Can’t Always Get What You Want“ nezpívají Beatles, ale jestlipak jste přišli například na to, že „Be My Baby“ je píseň skupiny Ronettes z r. 1963 a Crystals s ní nemají nic společného, nebo že „The Worst that Could Happen“ neproslavil Frankie Valli, ale skupina Brooklyn Bridge? (Já bych na to nepřišel, kdybych si nepřečetl recenzi Mima Udoviche.) V závěru několikastránkové informace o dovolené na Bahamách se dozvíme, že Kolumbus objevil Ameriku v roce 1590 (!) a že zanedlouho budeme slavit třísté výročí této události (!), na jiném místě je Hemingwayovo Slunce vychází přisouzeno Williamu Faulknerovi.

Jméno hlavní postavy lze dešifrovat bez problémů: Patrick Bateman vede dvojí život stejně jako seriálový a filmový Batman, a přitom trpí duševní poruchou jako Norman Bates ze slavného filmu Alfreda Hitchcocka Psycho (1960). Co se však týče Ellisových literárních narážek na sebe a své vrstevníky, nemá český čtenář bez vysvětlujícího komentáře vůbec šanci; už proto, že některá díla, k nimž se tu odkazuje, nebyla do češtiny přeložena.

Pat Bateman vystupuje jako epizodní postava již v předešlé Ellisově knize Pravidla přitažlivosti, zůstává tam ovšem ve stínu svého staršího bratra Seana, bisexuála, který je součástí kolejního milostného trojúhelníku. K Vánocům se Bateman chystá koupit dárek Jamiemu Conwayovi, protagonistovi románové prvotiny Jaye McInerneyho Zářivá světla velkoměsta (Bright Lights, Big City, 1984, česky 1994), jednou z Batemanových milenek byla i Alison Pooleová z další McInerneyho knihy Můj životní úděl (Story of My Life, 1988) a na návštěvě u Courtney se objeví intelektuál Stash z Otroků New Yorku (Slaves of New York, 1986), povídkové sbírky Tamy Janowitzové.

Je Patrick Bateman autorovo alter ego? Ellis připouští, že některé Batemanovy životní pocity, především deprese v závěru knihy, mu jsou blízké, ale spekulace o vlastním duševním zdraví odmítá. O odstupu autora od svého antihrdiny vypovídá například scéna, v níž Bateman zavrhuje knihu „mladého nadějného autora“, kterou (podle popisu obálky) není nic jiného než Ellisova prvotina. Filmovou verzí tohoto románu z roku 1987 by však Bateman nepohrdl, neboť v ní hraje jeho oblíbená Jami Gertzová; ve videopůjčovně však s touto herečkou nemají ani jediný film.

Mají všechny tyto literární souvislosti ukázat, že se jedná o úmyslně eklektické „postmoderní“ dílo, které nemůžeme poměřovat morálními kritérii? Ellis se k postmodernismu nehlásí; je více ovlivněn Ernestem Hemingwayem a dalšími představiteli „ztracené generace“. V jeho knihách najdeme také ohlasy děl Toma Wolfa, především Ohňostroje marnosti (The Bonfire of the Vanities, 1984-5, česky 1992), Bobbie Ann Masonové (současné jižanské autorky, jejíž prózy se přímo hemží názvy výrobků, produktů masové spotřeby a narážkami na televizní pořady a populární písně), ale také například Jerome D. Salingera (Ellis stejně jako on zvýrazňuje kurzívou některé slabiky slov).

Pokud chceme hledat paralely mezi Ellisem a postmoderními tvůrci, musíme se uchýlit spíše do oblasti filmu než literatury.

Nabízí se například srovnání s díly režiséra Davida Lynche, který si také pohrává se sadistickými a sadomasochistickými motivy a bývá kritizován za to, že erotizuje násilí zaměřené proti ženám.

Lynch však toto násilí estetizuje, zatímco Ellis ho líčí s chladným a nezúčastněným cynismem, bez emocí a zároveň, jak si všimla jedna americká kritička, poněkud dětinsky, „jako když panenkám trhají nožičky“. Přestože se všeobecně soudí, že násilí v literatuře je „opravdovější“ než ve filmu, je otázka, zda mají k „snuff movies“ (nelegálně vyráběným filmům, v nichž se předvádí skutečné týrání a zabíjení) blíže násilné pasáže z Amerického psycha, nebo třeba scéna z filmu Quentina Tarantina Gauneři (Reservoir Dogs, 1992, česky na videu 1995), v níž gangster zajatému policistovi uřízne ucho a potom se ho chystá upálit.

Vždyť i pro Batemana jsou zdrojem erotického vzrušení především filmy a televizní pořady a jeho nejoblíbenější opus Dvojí tělo (Body Double, 1984) není tvrdá pornografie, jak se může podle popisu v knize zdát, ale hitchcockovský thriller Briana De Palmy s Melanií Griffithovou v hlavní roli. Důležité není, co kdo čte nebo sleduje na plátně či na obrazovce, nýbrž co si z přečteného nebo viděného vybere.

Americké psycho mělo být také převedeno do filmové podoby, ale projekt už dvakrát změnil režiséra: po Paulu Schraderovi a Davidu Cronenbergovi dostal scénář do rukou Rob Weiss. Proč se režiséři (i herci) Ellisova románu bojí? Perverzní násilí a kanibalismus se přece objevuje i v takových filmových skvostech, jako je Kuchař, zloděj, jeho žena a její milenec (The Cook, the Thief, His Wife and Her Lover, 1989) Angličana Petera Greenawaye, a podobné problémy s veřejným míněním jako Ellis měl již koncem 50. let prozaik William S. Burroughs, jehož nedávno

zfilmovaný Nahý oběd (The Naked Lunch) vyšel v USA až tři roky po svém pařížském vydání v roce 1959.

Hlavním problémem Amerického psycha je jeho neemotivnost a zároveň pevné zakotvení v realitě New Yorku konce 80. let. Těžko ho můžeme chápat nadčasově a symbolicky a zařadit ho někam mezi Beckettova krutá absurdní dramata. Vyprávění v první osobě neumožňuje patřičný nadhled. Patrick Bateman se v Ellisově podání bere naprosto vážně a líčí svou postupující schizofrenii sice klinicky velice věrohodně (včetně skoků v čase a vizí), ale bez špetky humoru. Jedině tam, kde přece jen humor probleskne, nabývá kniha literárních kvalit. K takovým místům patří například scéna v čínské prádelně, kam jde Bateman reklamovat špatně vyčištěný oblek a nese další várku zakrváceného ložního prádla, nemůže se domluvit s vyděšenými majiteli a nakonec odchází a nechává za sebe jednat svou sousedku Victorii, která si s ním okamžitě domlouvá schůzku (a pak už je pouze o několik desítek stran později zmínka o její hlavě). Podobně působí i scéna v židovské restauraci, kde si Bateman pokouší dát „košerburger“. Také neustále se opakující zmínky o televizním pořadu The Patty Winters Show, který musí Bateman denně za každou cenu vidět, a všudypřítomném muzikálu Les Misérables knihu oživují, i když mnohem lépe nakládal s obdobnými motivy již zmíněný Jay McInerney. Z postav, úmyslně plochých a bez vnitřního vývoje, se vyděluje homosexuál Luis Carruthers, kterého Bateman považuje za natolik odpuzujícího, že ho ani nedokáže zabít, a Timothy Price, který se zhroutí, na nějakou dobu zmizí ze scény a pak se objevuje s podivnou šmouhou na čele (lobotomie?), aby dosáhl ještě větších pracovních úspěchů (tedy i většího bohatství) než předtím. Všichni ostatní jsou navzájem zaměnitelní a také zaměňovaní; v poslední kapitole se dokonce naznačuje, že byl za Batemanovy zločiny zatčen někdo jiný.

Americké psycho bylo označeno za „první hudebně televizní román.“ Mnohé z kapitol připomínají hudební klipy a Bateman se netají tím, že chce svůj život metaforicky i doslova režírovat; své oběti si natáčí na video proto, aby je „před smrtí pochopil.“

Tři kapitoly jsou dokonce věnovány profilům jeho oblíbených rockových interpretů: Philu Collinsovi, Whitney Houstonové a skupině Huey Lewis and the News.

Dejme nakonec ještě jednou slovo samotnému autorovi. Ten v interview pro časopis Rolling Stone sdělil čtenářům, že knihu psal déle než tři roky, přečetl značné množství sekundární literatury o masových vrazích a při psaní nemyslel na čtenáře ani na kritiky, ale jedině a pouze na sebe. Román podle jeho slov není ani rasistický, ani sexistický: „Říkal jsem si, že by možná proti mé knize mohli protestovat masoví vrazi, ale rozhodně jsem netušil, že proti ní budou něco namítat ženy.“ Na závěr rozhovoru Brett Easton Ellis prohlásil: „Chci napsat knihu, která bude přetékat láskou… Chci napsat tu nejnormálnější knihu, jakou jen budu schopen vymyslet.“

Když však vyšla v roce 1994 jeho čtvrtá kniha, sbírka vzájemně propojených povídek Informátoři (The Informers), ukázalo se, že Ellisova metoda ani jeho protagonisté se nezměnili. Opět je tu sadismus a krvavé sexuální vraždy, jen věk dívčích obětí se ještě snížil. Zdá se, že Ellis své téma vyčerpal a nemá o čem psát.

Podobný problém sice mají v současné době i všichni ostatní příslušníci „nové ztracené generace“, Ellis je však nesporně nejkřiklavějším případem.

Marcel Arbeit

Z anglického originálu *American Psycho*,
vydaného nakladatelstvím
Pan Books Ltd v Londýně r. 1991,
přeložil Martin Konvička

Doslov napsal Marcel Arbeit
Obálku s použitím detailů obrazů Karola Říhovského
navrhl Tomáš Koudela
Typografická úprava Jaroslava Šindlerová
ydalo nakladatelství Votobia
v Olomouci roku 1995

ISBN 80-85885-42-5